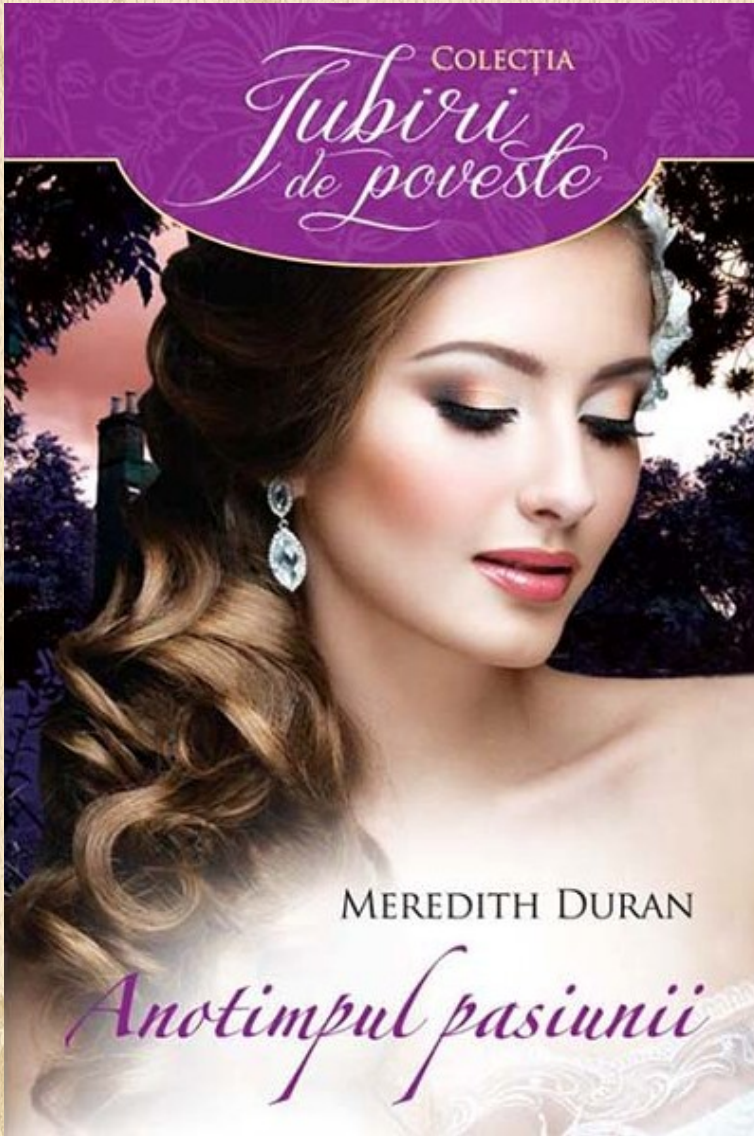




ANOTIMPUL PASIUNII
MEREDITH DURAN

PROLOG

Londra, martie 1885

Casa de la oraș a fratelui său era ca un mormânt. Dincolo de foaiorul intens luminat, lămpile erau stinse, iar obloanele de la ferestre erau trase. Nimeni nu ar fi crezut că soarele strălucea asupra Londrei. Michael își scoase pălăria și mănușile.

-Cum se simte astăzi?

Jones, majordomul lui Alastair, fusese cândva un model de discreție. Dar întrebarea aceasta devenise ritualul lor zilnic, iar acum nu mai ezita să răspundă.

-Nu bine, domnia voastră.



Michael încuviință din cap și își trecu o mână peste față. Două operații matinale îl epuizaseră și încă duhnea a dezinfectant.

-Vreun vizitator?

-Sigur, domnule. Jones se întoarse să aducă tava din argint de pe bufet. Oglinda de deasupra lui încă era acoperită cu pânză neagră. Ar fi trebuit să fie dată jos deja, trecuseră mai mult de șapte luni de la moartea soției fratelui său. Dar lunile acelea scosese la iveală o serie de revelații. Infidelitate, minciuni, dependențe - fiecare nouă descoperire sporise durerea pierderii ducesei lui și o transformase în ceva mai amenințător. Părea un lucru potrivit ca oglinda să rămână acoperită.

Era o reflexie fidelă a stării de spirit a lui Alastair, se gândi Michael.

Luă cărțile de vizită de la Jones, studiind numele. Fratele lui refuza să primească vizitatori, dar dacă nu răspundea la mesajele primite, bârfa avea să sporească.

Michael căpătase obiceiul de a împrumuta trăsura ducală și pe unul dintre lacheii fratelui său, a., i eptând la cotitură o ocazie să lase cartea de vizită a lui Alastair fără să fie văzut. Dacă situația nu ar fi fost atât de sumbră, ar fi privit-o ca pe o farsă excelentă. Michael se opri la un nume.

-A trecut Bertram pe aici?

-Da, acum o oră. Domnia sa nu l-a primit. Mai întâi, Alastair se izolase de prieteni, suspicios din pricina posibilei implicări în aventurile răposatei sale soții.

Acum, din câte de părea, îi îndepărta pe apropiații politici. Era un semn foarte rău.

Michael porni spre scări.

-Mănâncă măcar?

-Da, strigă Jones. Dar mi s-a poruncit să nu vă primesc, milord. Asta era o noutate. Și nu avea sens, mai ales după biletul pe care Alastair i-l trimisese noaptea trecută, conștient fiind că avea să provoace un răspuns.

-Au de gând să mă dai afară? întrebă el, fără să se oprească.

-Mă tem că sunt prea neputincios ca să reușesc, sosi răspunsul.

-Bună idee. Michael își continuă drumul, urcând câte trei trepte odată. Alastair trebuia să fie în biroul său, cercetând ziarele amiezii, disperat să asigure că veștile despre înclinațiile soției lui nu scăpaseră în presă. Sau, poate, disperat să afle vești - și să afle, dincolo de orice urmă de îndoială, cine îl mai trădase. Dar n-avea să

afle numele astăzi. Michael deja verificase el însuși ziarele.

Un val de furie fierbinte îl străbătu. Nu îi venea să creadă că fuseseră duși la asemenea măsuri - reduși din nou, după o copilărie în care căsnicia părinților lor explodase lent și public, în titluri de ziare cu litere de-o șchioapă, stârnind națiunea vreme de ani buni. Era împotriva bunului-simț să gândești lucruri rele



despre cei morți dar în acest caz,Michael avea să facă o excepție.

„*Să te ia naiba Margaret*” Intră în încăpere fără să bată la ușă. Fratele lui stătea la biroul masiv de lângă peretele îndepărtat, lampa de lângă cotul său fiind un ajutor insuficient împotriva întunericului. Capul blond rămase aplecat asupra a ceva ce citea, apoi spuse:

-Pleacă. Michael deschise o draperie în timp ce porni spre el. Soarele inundă covorul oriental, luminând firicelele plutitoare de praf.

-Lasă pe cineva să facă curățenie aici, spuse el. Aerul mirosea a fum și a ouă clocite.

-La naiba! Alastair puse jos ziarul. O carafă de coniac stătea destupată lângă cotul lui, cu un pahar pe jumătate gol alături. I-am spus lui Jones că nu sunt acasă!

-Scuza asta ar fi mai convingătoare dacă ai pleca vreodată de acasă. Alastair arăta de parcă nu ar fi dormit de o săptămână. Semăna cu răposatul lor tată, cu părul negru, în timp ce Michael era blond și avea tendințe de îngrășare. Dar nu și în ultima vreme, totuși. Chipul fratelui său era teribil de sfrijit, iar cearcăne negre îi înconjurau ochii injectați. Un isteț îl poreclise odată pe fratele lui Făuritorul de Regi. Era adevărat că Alastair avea darul de a exercita puterea-politică sau de orice alt fel. Dar dacă dușmanii lui l-ar fi văzut acum, ar fi râs de ușurare, dar și din răutate. Bărbatul acesta nu părea în stare să aibă grijă nici de el însuși.

Michael trase și următoarele draperii. De mult-din copilărie, când avea impresia că e un pion în jocurile părinților lor-nu se mai simțise atât de neajutorat. Dacă suferința lui Alastair ar fi fost fizică, poate ar fi reușit să îl vindece. Dar boala era în sufletul fratelui său, și nici un medicament nu putea să o trateze.

Întorcându-se spre el, își văzu fratele tresărind din pricina luminii.

-De cât timp n-ai mai ieșit din casă? O lună? Mai mult, cred.

-Ce contează?

Fiind a noua sau a zecea oară când aveau acest dialog, impulsul să îi răspundă tăios era puternic.

-În calitate de frate al tău, cred că asta contează foarte mult. Ca doctor al tău, sunt convins. Să dai soarele pe băutură este o idee al naibii de proastă. Începi să semeni cu un pește nu preabine gătit. Alastair afișă un zâmbet subțire.

-O să țin cont de asta. Deocamdată, am afaceri de rezolvat...

-Nu, nu ai. Eu mă ocup de afacerile tale zilele astea. Singurele tale ocupații sunt băutura și mahmureala. Folosind asemenea cuvinte dure, Michael spera să provoace o postă. Alastair fusese întotdeauna conștient de autoritatea lui în calitate de fratele cel mare.



Până recent, asemenea înțepături nu ar fi fost aruncate. Dar tot ce primi drept răspuns fu o privire stinsă. *La naiba!*

-Ascultă, spuse el. Încep să fiu... extrem de îngrijorat pentru tine. Dumnezeuule, avea nevoie de un limbaj mai convingător. Luna trecută eram îngrijorat. Acum aproape că am înnebunit de grijă.

-Curios. Alastair își întoarse privirea asupra ziarului. Mi-aș fi închipuit că ai alte preocupări.

-Nu este nimic în ziare. Am verificat.

-Ah. Alastair puse jos ziarul *Times* și privi plictisit în depărtare, tăcerea lui, semăna cu o marionetă cu sforile tăiate. Lipsită de vlagă. Michael vorbi pentru a sparge tăcerea:

-Ce este mesajul ăsta pe care mi l-ai trimis?

-Ah. Da. Alastair își scarpină nasul, apoi își fricționează colțurile ochilor. L-am trimis, nu-i așa?

-Cherchelit, nu? Mâna cobori pe birou. Încruntarea lui Alastair era încurajatoare.

-Destul de treaz.

-Atunci, explică-mi-1. Niște aberații despre bugetul spitalului. Michael trase și ultimele draperii, descoperind astfel sursa mirosului: o tavă cu micul dejun, abandonată pe podea. Jones se înșelase; Alastair nu se atinsese de mâncare.

Probabil că servitoarele erau prea speriate să o ia de acolo și prea temătoare ca să îi spună lui Jones să o facă.

-Oricine ți-a spus că ducem lipsă de fonduri n-a fost foarte bine informat, spuse el întorcându-se spre fratele său. La naiba cu bârfele astea! Nu ar fi trebuit niciodată să permită acelui jurnalist să intre în spital. Dar Michael crezuse că articolul avea să abordeze povara sărăciei, nevoia de reforme reale. În schimb, ziaristul se concentrase obsesiv pe spectacolul rezentat de fratele unui duce care se îngrijea personal de drojdia societății. De atunci, spitalul fusese copleșit din toate părțile de interes nedorit-matroane plictisite crescute cu povești despre Florence Nightingale (Celebră reformatoare sociala din secolul al XIX-lea, fondatoarea serviciului samur modern); escroci mărunți care vindeau remedii false pentru orice boală existentă pe lume; și, mai presus de toate, oponenții politici ai fratelui său, care batjocoreau eforturile lui Michael în articole menite să îl rănească pe Alastair. Dacă atenția lui nu ar fi fost îndreptată spre problemele fratelui său, ar fi fost de-a dreptul furios.

-Ai înțeles greșit, spuse Alastair. Nu a fost un zvon. A fost o informație. Ești pe punctul de a-ți pierde sponsorul principal.

-Dar tu ești sponsorul meu principal.



-Da.Îmi retrag investiția.Michael încremeni în drum spre scaunul din fața biroului.

-Scuză-mă...ce faci?

-Îmi retrag banii.Surprinderea îl reduse la tăcere pe Michael.Se așează pe scaun și încercă să schițeze un zâmbet.

-Ei,haide.E o glumă proastă.Fără sponsorizarea ta,spitalul...

-Trebuie să se închidă.Alastair împături ziarul cu mișcări delicate.Tratarea celor săraci are un inconvenient.Nu au cu ce să plătească.Michael își căuta cuvintele:

-Tu...nu poți vorbi serios.

-Vorbesc serios.Se priviră în ochii,dar ai lui Alastair erau pustii.”*Dumnezeule!*” Michael știa despre ce era vorba aici.

-Spitalul n-a fost ideea ei!Da,fusese numit după Margaret,dar asta fusese sugestia lui Alastair.Da,Margaret îl încurajase pe Michael în privința ideii,dar fusese proiectul lui.Creația lui.Singurul lucru pe care el putea să îl facă,și fratele său nu.

-Spitalul este al meu.Rezultatul unui deceniu de trudă și sudoare,cu cea mai scăzută rată a mortalității dintre toate instituțiile comparabile din țară.

Doamne,Dumnezeule! Doar pentru că ea a sprijinit proiectul...

-Ai dreptate,spuse Alastair.Nu are nimic de-a face cu ea.Dar m-am gândit mai bine.Și am decis că era o investiție nechibzuită.Michael scutură din cap.Nu îi venea să creadă.

-Visez spuse el.Alastair bătu o dată cu degetele în birou.Nu.Ești cât se poate de treaz.

-Atunci,asta este o prostie.Michael lovi cu palma în birou și se ridică.Ai dreptate-ea nu merită vreo moștenire! Voi chema chiar astăzi zidarii.Vom scoate numele ei de pe blestemata aia de fațadă.Dar nu poți...

-Nu fi copil!Cuvintele lui Alastair ar fi putut fi sculptate din gheață.Nu vei face așa ceva.Presa ar avea o zi de pomină făcând tot felul de speculații.Michael râse aproape sălbatic.

-Și crezi că nu o va face când spitalul se va închide brusc?

-Nu. Nu dacă tu te ocupi de asta cu puțină subtilitate.

-A,acum vrei să mă bagi și pe mine în nebunia asta? Michael își trecu o mână prin păr,trăgând tare,dar durerea nu îi limpezi gândurile,doar adăugă o latură tăioasă neîncrederii sale.Alastair,doar nu crezi că te voi ajuta să distrugi locul ăla-locul pe care eu l-am construit-doar ca să-ți potolești tu setea de...

Dumnezeule! Răzbunare? Este moartă,Al! Ea nu va suferi din pricina asta!

Singurii oameni care vor suferi sunt bărbații și femeile pe care îi tratăm acolo!



Alastair ridică din umeri.

-Ai putea convinge altă instituție caritabilă să-i preia pe cei mai bolnavi dintre ei. Un sunet înăbușit îi scăpă lui Michael. Nu mai exista un alt spital de caritate în Londra cu resursele necesare-resurse sponsorizate în cea mai mare parte de Alastair, cel de-al cincilea duce Marwick-pentru a îngriji fiecare pacient nevoiaș. Iar Alastair știa asta. Michael îi întoarse spatele, pășind agitat în cerc pentru a-și stăpâni acel sentiment sălbatic. Era mai mult decât furie. Era un amestec fierbinte de șoc, furie și trădare.

-Cine ești? Întrebă el poruncitor, întorcându-se spre fratele său. Pentru că Alastair fusese întotdeauna un izvor de încurajare, atât verbală, cât și financiară. Să studieze medicina? *O idee minunată.* Să deschidă un spital? *Foarte bine, lasă-mă să îl sponsorizez.* Alastair fusese protectorul și susținătorul său... părintele lui, când era mai tânăr, pentru că, Dumnezeu fusese martor, mama și tatăl lor fuseseră ocupați cu altele.

-Nu ești tu cel care vorbește! Alastair ridică din umeri.

-Eu sunt, așa cum am fost dintotdeauna.

-La naiba cu asta! N-ai mai fost bărbatul acela de... luni bune! Michael tăcu pentru o clipă, gândurile gonindu-i nebunește, apoi continuă: Doamne! Atunci, asta va fi moștenirea ei? O să o lași pe Margaret să ne despartă? Asta vrei? Alastair, nu cred că vrei să faci asta.

-Ți-am anticipat durerea și îmi pare rău. Alastair își privea mâinile care se odihneau peste mapa de pe birou. Un birou gol. Nu se mai uitase peste registre și nu își mai citise corespondența de săptămâni întregi. Toate astea, toate afacerile lui, fuseseră lăsate în mâinile lui Michael. Nu îl deranjase. Când era mic, Alastair îl protejase, iar Michael fusese bucuros să își plătească acea datorie. Dar acum... acum, gândul a tot ceea ce făcuse recent se simțea ca sarea pe o rană.

-Dumnezeule. Să-mi faci asta...

-Chiar tu ești motivul pentru care o fac. Și îți voi oferi și o soluție, dacă vei fi destul de calm să o asculți.

-Calm! Un râs straniu puse stăpânire pe el. A, da, haide să fim calmi!

Când Alastair îl privi tăios, Michael scrâșni din dinți și se așază din nou. Mâna lui simțea nevoia de a lovi ceva. Își încheșta pumnul. Fratele său îl privea din spatele acelui birou-acea monstruoșitate de birou, exagerat de mare, de unde și tatăl lor dominase lumea-asemenea unui rege care judeca un petiționar plictisitor.

-Sunt gata să-ți fac o donație considerabilă, suficient de mare cât să sponsorizeze spitalul pentru zeci de ani de acum încolo. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era asta?



-Ar fi mai mult decât considerabilă.Spitalul îi trata pe cei mai săraci cetățeni din Londra și funcționa în întregime din donații caritabile.

-Da.Dar există condiții.Un sentiment straniu îi străbătu șira spinării.În urmă cu un minut,Michael se simțise de parcă nu l-ar fi recunoscut pe bărbatul din fața lui.Dar poate că îl recunoștea prea bine.Există condiții.Asta fusese vorba preferată a tatălui lor.

-Continuă,spuse el precaut.Alastair își dresе glasul.

-În general,ești privit foarte călduros în cercurile înalte ale societății.Catalogat drept...fermecător,cred.Presentimentul i se întări.Conform ierarhiei virtuților lui Alastair,disciplina și spiritul antreprenorial erau pe primul loc; șarmul se situa undeva sub o strângere fermă a mâinii și igiena de bază.

-Nu cred că o să-mi placă deloc ce urmează.Gura lui Alastair se strâmbă,mai degrabă într-o grimasă decât într-un zâmbet.

-Poate prea fermecător.Probabil că-ți cunoști reputația.Să fii zărit în casa de la oraș a unei văduve înainte de amiază-câtă neglijență!Se întâmplase în urmă cu trei ani,de fapt.

-Dumnezeule,ai o memorie de elefant! N-am mai fost atât de neglijent de atunci! Nu mai dăduse nici unei iubite motive să se plângă.Ridicase discreția la rang de artă.

-Dezinteresul tău în politică nu ajută deloc.Alastair își plimbă degetele pe marginea paharului cu coniac.Nu ești luat...în serios,am putea spune.Dar asta trebuie să se schimbe.Ai treizeci de ani.A venit timpul să treci peste obiecțiile tale la adresa căsătoriei.Michael nu mai putea fi deloc atent la această discuție.

-Ce obiecții? Nu am nici o obiecție.Pur și simplu,n-am întâlnit o femeie care să-mi inspire acel gând.Poate că nu avea să întâlnească vreodată una.Părinții lor îi oferiseră o lecție foarte bună în această privință.Dar ce conta?

-Dacă mă însor sau nu n-are nici o legătură cu problema noastră!

-Nu e chiar așa.Alastair ridică paharul și bău restul de coniac.Are legătură cu familia noastră.Dacă nu te însori,titlul va merge la viitorul copil al vărului Harry.Iar asta nu este acceptabil.

-Stai puțin.Panica îi brăzda glasul.Cum rămâne cu viitorul tău copil?

Asemenea unei lumini stingându-se,chipul fratelui său se întunecă.

-Eu nu mă voi recăsători.Iisuse Hristoase!

-Alastair,tu nu ai murit odată cu ea.Fusese ca și cum Michael nu ar fi vorbit.

-Așa că alegerea cade asupra ta,continuă fratele său cu o asemenea cadență,de parcă ar fi recitat din memorie.Îți cer să te căsătorești înainte să se termine anul.

În schimb,vei primi donația menționată,suficientă să protejeze spitalul până la



moartea ta și să-ți faci viața destul de confortabilă. Totuși, îmi rezerv dreptul de a aproba alegerile tale în materie de mirese. Gustul tău la femei nu-ți recomandă discernământul și nu te voi lăsa să repeți greșeala mea.

Michael se simțea de parcă ar fi fost sub apă, auzind totul distorsionat.

-Permite-mi să fiu clar, spuse el. Trebuia să îi arate lui Alastair cât de nebunești sunau vorbele lui. Trebuie să mă însor cu o femeie pe placul tău. Altfel, vei închide spitalul.

-Întocmai, spuse Alastair. Michael se ridică, podeaua de sub picioarele lui părând să se miște.

-Ai nevoie de ajutor, Al. Mai mult ajutor decât știu eu să-ți ofer.

Să îl ajute Dumnezeu, dar nici nu știa unde să caute genul de ajutor de care avea Alastair nevoie. Un ospiciu? Fiecare instinct din corpul lui se crispa la acel gând. Și cum ar putea să aplice un asemenea tratament? Fratele lui era afurisitul de duce de Marwick. Nimeni nu îl putea forța să facă ceva. Alastair se ridică la rândul lui.

-Dacă vei refuza condițiile mele, prețul va fi mai mult decât spitalul. Va trebui să-ți cauți o nouă locuință; nu vei mai fi primit în apartamentul din Brook Street.

Desigur, va trebui să-ți cauți și o slujbă. Când îți voi tăia indemnizația, vei avea nevoie de un venit. Michael râse, dar rasul era ca o lamă în gâtul său. Nu mai fusese tratat astfel intimidat și tratat de sus-de la moartea tatălui său. Și să îndure asemenea tratament de la Alastair, dintre toți oamenii.

-Nu-mi poți lua alocația. Mi-a fost dată prin testament de tata. Alastair oftă.

-Michael. Ai fi surprins de câte pot să fac. Acestea fiind spuse, nu mă aștept să dureze prea mult. Când vei simți gustul sărăciei, fără îndoială îți vei revizui intransigența. *Intransigența*? Michael trase aer în piept.

-Haide să nu ne prefacem. Era atât de greu să își păstreze vocea calmă, să vorbească într-un mod care să îl poată convinge pe fratele său să asculte, când furia îl împingea să strige. Amenințările tale, intransigența mea-n-au nici o legătură cu grija ta privitoare la moștenitori. Asta este despre tine.

Michael crezuse că izolarea fratelui său avea să fie o fază trecătoare, o manifestare stranie a furiei și a durerii lui. Dar ca Alastair să facă asemenea amenințări... sufletul lui era cel pentru care se luptau.

-Ai lăsat-o să câștige. Ai renunțat. La viața ta. Dumnezeule! Fratele lui ridică din umeri.

-Trebuie să fac planuri pentru viitor. De îndată ce vestea se va afla...

Din nou chestiunea asta?

-Lasă să se afle! Lasă întreaga lume să știe că Margaret de Grey era o



mâncătoare de opiu-lasă-i să creadă că s-a culcat cu armate întregi! Și ce dacă? Zâmbetul palid al fratelui său îi trimise fiori pe șira spinării.

-Povestea tatei nu te-a învățat nimic?

-Erau vremuri diferite.Iar el și-a meritat soarta.O abuzase pe mama lor.Își etalase amantele și își înmulțise datoriile.Propriile lui acțiuni l-au ostracizat,continuă Michael.Singura vină a lui Alastair fusese că avusese încredere în soția sa.Ceea ce a făcut Margaret nu a avut nici o legătură cu tine.Tu ești nevinovat în povestea asta!Zâmbetul lui Alastair crescuse,devenind grotesc de vesel.

-M-a transformat într-un fraier,fără îndoială.Dar eu i-am îngăduit să facă asta.

I-am spus secrete pe care le-a împărtășit cu amanții ei și am pierdut alegerile de două ori din cauza asta.Dumnezeu știe-poate am pierdut mai mult de-atât.Avea o pasiune pentru ruși,dacă îți aduci aminte.Așa că spune-mi,Michael,chiar ești atât de naiv încât să crezi că voi scăpa viu și nevătămat?

Michael își mușcă buza.Avea să fie greu.Avea să se iște un scandal.

-Dar ai aliați...

-Nu contează.Ce e făcut e bun făcut.Alastair arătă cu degetul spre ziar.Îți recomand să o iei în considerare pe fiica lordului Swansea.Mama ei este adecvată și,după toate spusele,fiica este frumoasă și manierată.Dacă vor ajunge la mine vești că participi la balul dat de ei vinerea asta,voi privi asta ca pe un semn al cooperării tale.Se așternu tăcerea.Michael nu putea fi de acord cu așa ceva.Nu avea să fie de acord.Dar ceva-ceva trebuia făcut,și repede.Alastair nu putea continua astfel.

-Voi participa la bal,spuse el,deși cuvintele alunecară tăioase pe gâtul său.Dar am și eu o condiție: trebuie să vii cu mine.

-Nu.Clauzele mele nu sunt deschise pentru dezbateri.*Dumnezeule din ceruri!*

-Ieși din casă cu mine chiar acum-la aer curat-și voi participa.

-Vai.Alastair ridică din umeri.Michael își pierdu cumpătul.Se repezi la fratele său și îl apucă de braț.

-Vii afară!Alastair încercă să se elibereze.

-Ia-ți mâinile de pe...Cu o forță brutală,îl trase pe Alastair un pas spre ușă.Apoi încă unul.Alastair se trăgea înapoi,înjurând și zbătându-se.Dar trei luni de izolare nu fuseseră de folos forței unei bărbat.Michael își încheșta brațul în jurul capului fratelui său și îl trase după el.Pentru secunde îndelungate,înainta.Din ce în ce mai aproape de ușă.Un pumn îl lovi în bărbie.Se împletici înapoi,încă ținându-se de reverul lui Alastair.Pânza se rupse cu un sunet prelung și amenințător.Alastair îl lovi cu dosul palmei.Lovitura îl dădu cu un pas înapoi.Se clătină,apoi își recapătă echilibrul,acoperindu-și ochiul cu mâna.



-Ieși din casa mea,spuse încet Alastair.Șocul îl paraliza.Apoi își lăsă mâna să cadă.Nu avea sânge pe degete.Măcar era ceva,în sfârșit.

-Bravo,spuse el cu gura amorțită.Fiul tatălui tău.Cuvintele,adevărul lor,îi făcură stomacul să se învoldureze.Pentru o clipă,se temu să nu vomite pe podea.Fiul tatălui tău.Înghiți în sec.Nu.Alastair nu era deloc precum tatăl lor.Asta era doar o nebunie temporară,o boală.Putea fi vindecată.Avea să fie vindecată.Alastair trecu pe lângă el și se întoarse la birou.Sticla scoase un clinchet.Coniacul fu dat pe gât.Michael respiră adânc.

-Ascultă-mă.Nu voi permite...

-Tu nu te plictisești de vocea ta? Vorbele lui Alastair erau tăioase.Du-ți amenințările plictisitoare în altă parte,la cineva care te confundă cu un bărbat care are puterea de a le pune în aplicare.Michael trase adânc aer în piept.

-Aici te înșeli.Articolul din ziarul ăla îmi dă toată puterea de care am nevoie.

Alastair se întoarse spre el.Michael înainta un pas,și Dumnezeu să îl ierte dacă retragerea lui Alastair nu satisfăcu ceva foarte întunecat în sufletul lui.

Nici un bărbat nu avea să îl lovească.Vreodată.O jurase când era mic,când plecase de lângă tatăl lui preferând siguranța școlii.Acum că era pregătit pentru posibila violență,fratele lui nu va mai avea vreodată putere asupra lui.Dacă ecoul acelui gând îl creșta ca o lamă,dacă,peu o clipă,uimirea și durerea trecută prin el ca o otravă,nu lăsa să se vadă.

-Spitalul este un mare avantaj pentru tine.O reclamă țipătoare pentru politica ta.Spune-mi,acum că se apropie alegerile,cum crezi că se va vedea asta când lumea va afla că ești responsabil de distrugerea lui? Pentru că eu însumi voi scrie ziarelor și le voi anunța care este rolul tău aici.Spitalul meu,credibilitatea partidului tău-moștenirea mea și a ta-vor eșua împreună.Din nou,vei provoca înfrângerea partidului tău.Zâmbetul lui Alastair pieri.

-Impresionant,spuse el.Dar iartă-mă că nu sunt convins.Vezi tu,eu mă gândesc la prețioșii tăi pacienți.La urma urmei,vei ține de dragul lor,dacă nu de al tău.

-Pune-mă la încercare.Pentru că acum vorbea serios: nu avea să îi mai facă pe plac în nebunia lui nici o clipă.Șapte luni acum-nu ar fi trebuit să permită să se ajungă atât de departe.Sigur,continuă el,poate ar fi o ușurare pentru tine dacă dezvălui povestea asta.Nu ai mai aștepta ca adevărul despre Margaret să iasă la iveală.Numele tău va fi distrus cu mult înainte să se întâmple asta,împreună cu credibilitatea partidului tău.Alastair trânti paharul pe birou.

-Vei pleca acum.Ia-ți lucrurile din apartamentul de pe Brook Street,altfel voi scăpa eu de ele.Dumnezeule,asta umplu paharul.

-Am o idee mai bună.Voi pleca din Londra.Dă-i înainte,distruge spitalul.



Oferă-i publicului un spectacol minunat.Eu nu voi fi aici să îl văd.O umbră întunecată străbătu chipul fratelui său,schimonosindu-i gura într-un zâmbet sălbatic.

-O,vei fi aici.Unde ai putea să mergi? Toate proprietățile mele vor fi închise pentru tine.

-La naiba cu tine! Michael se întoarse spre ușă.

-Deși...ar fi amuzant să te văd încercând să te ascunzi.Îți dau trei săptămâni.

Poate patru.Nu-ți dai seama ce înseamnă să-ți croiești drumul în lume fără influența mea.Habar nu ai cum să continui.Comentariul fu ca o lance fierbinte care îi străpunse pieptul.Sau mândria.Michael se opri,strângând mânerul ușii,și trase adânc aer în piept.Camera aceasta.Întotdeauna o urâse.Era locul unde tatăl lui se simțise cel mai bine.Stăpânul conacului.Tiranul extraordinar.

-Nu sunt marioneta ta,spuse el.Și nu voi dansa după cum îmi cânti tu.Pentru binele tău Alastair,ca și pentru al meu.

Ieși din încăpere,trântind ușa în urma lui.Zgomotul asurzitor îi declanșa o durere în piept,o rană care i se răspândi adânc sub piele.Pentru binele fratelui său, vorbise serios:avea să părăsească orașul.Și să rămână plecat până când Alastair avea să iasă din casa asta uitată de Dumnezeu ca să îl găsească.

CAPITOLUL 1

Bosbrea,Cornwall,iunie 1885

O bețivă sforăia întinsă în tufele lui de trandafiri.Îi părea inexplicabil de familiară,deși Michael nu credea că putea uita un asemenea chip.Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată,cu pielea catifelată și părul lung,ondulat și castaniu-și părea să fie îmbrăcată pentru un bal.

Michael o privi pentru un moment îndelungat.Cât de ciudat! era insuportabil de frumoasă și...,*Este o capcană.*”

Michael făcu un pas în spate înainte să se dezmeticească.Dumnezeule,ce gând aberant! O capcană? Fratele lui nu era chiar atât de machiavelic.

Tiara ei cu diamante,spera el,era făcută din mucava.Michael își dresе glasul:

-Hei,spuse el.Trezește-te.Nici un răspuns.El își frecă ochii,simțindu-se nu destul de treaz pentru a se confrunta cu asemenea ciudățenie.Mireasma de pere pergamote încă zăbovea în palma lui de la ceaiul de dimineață.Nu era încă ora șapte-nu era un moment al zilei în care să fii beat.Iar ea era beată,nu-i așa? Michael nu credea că duhoarea de whisky era emanată de flori.

Aruncă o privire în grădină,dar nu se întrezărea nici un servitor.Fiind miercuri,grădinarul și ajutorul lui erau amândoi la casele lor din sat în acea



dimineată.Între timp,în jurul lui,soarele se strecura luminos printre frunzele verzi și lucioase,iar păsările cântau printre ramurile înflorite ale cameliilor.Nu era anotimpul pentru beții,serios.Vara în Cornwall era mai potrivită pentru o limonadă.Corpul femeii tresări cu un sforăit-nu un sunet slab sau jucăuș,ca de pisică,ci un sforăit sonor,cu atât mai uimitor cu cât cutia ei toracică nu părea destul de mare cât să producă o șoaptă.Era atât de încorsetată încât părea să se lupte pentru viața ei.Michael se încruntă.Moda asta putea să se ducă la naiba.

Jumătate dintre pacientele lui s-ar fi însănătoșit instantaneu doar dacă ar fi fost dispuse să scape de corsete.Frumoasa Adormită sforăi din nou.Brațul i se zbătu. Zgârietura însângerată ce îi brăzda cotul avea nevoie de îngrijire.Ei bine,măcar leșinase într-un loc potivit.Mai bine în tufișurile unui doctor,decât în ale unui brutar.”*Sau ale unui lumânărar*”,bombăni mintea lui obosită.

Doamne,Dumnezeule,provincializarea îi degrada spiritul.Păși înainte pentru a cuprinde încheieturile femeii,care purta o singură mânășă,lungă,până la cot,din dantelă.Cealaltă lipsea.O presimțire rea puse stăpânire pe el,simțind-o până în creștetul capului.Dar era un instinct absurd.Femeia se îmbătase din prostie,iar apoi pornise împleticindu-se în josul dealului dinspre Havilland Hall,căutând Dumnezeu știe ce.O toaletă,probabil.O ridică în brațe,descoperind cu un găfâit că nu era atât de ușoară pe cât părea.

-Mm,făcu ea.Capul ei se sprijini pe umărul lui,iar Michael simți cum balele îi udă haina.Scoase un hohot de râs.Ce efect avea asupra femeilor! Deschise cu piciorul poarta grădinii,apoi împinse cu umărul ușa din față.

-Domnul să ne ajute! Această exclamație șocată veni din adâncul coridorului. Doamna Brown apăru,vizibil uimită de femeia din brațele lui.Dacă nu e chiar doamna Chudderley!Femeia din brațele lui era măritată? Ce fel de bărbat ar permite soției lui să hoinărească în starea asta? Și unei asemenea femei...

Michael bloca accesul creierului său spre drumul pe care o pornise.Făcea o treabă foarte bună (se felicită pe sine) în a evita să o studieze prea atent pe femeie.Mânășă lipsă,rochie scumpă,probabil bijuterii adevărate,corset foarte strâmt:aceste detalii aveau să îi ocupe mintea și nu să o simtă în brațele sale, curbele fundului ei fiind surprinzător de generoase.Fără femei.Nu până când fratele său nu își recăpăta rațiunea.Michael nu avea de gând să îi ofere nici o șansă să trișeze.Alastair va trebui să își facă singur moștenitorii.Își dresе glasul:

-Doamna Chudderley,spuneți? Ei bine,atunci-trimiteti după soțul ei.

Michael porni de-a lungul coridorului,foșnetul rochiei apretate anunțând că menajera îl urma.

-O,nu are soț,spuse doamna Brown.



Părea la fel de încruntată ca atunci când găsea praf pe șemineu. Nu citești ziarele, domnule? Este văduvă-și una cu o reputație destul de proastă!

Spre rușinea lui, recunosc un fior de interes la auzul acestui anunț.

Văduvă. Reputație proastă. Atâtea cuvinte, atâtea feluri de a cataloga o femeie drept o pradă ușoară. Văduvele fuseseră întotdeauna genul lui preferat...

„*Nu fi ticălos, Michael.*” Cu siguranță, dacă doamna Chudderley avea o reputație îndoielnică, probabil că și-o câștigase pe drept. O femeie care petrecea noaptea în grădina unui străin, salivând pe diamantele pe care le purta, se simțea în mod evident confortabil flirtând cu o soartă potrivnică.

În timp ce urca scările, scândurile scârțâiau asemenea unor mici creaturi torturate. Un gând îi trecu prin minte: „*Trebuie să repar scările*”.

Absurd. Nu avea să stea aici destul timp cât să aducă asemenea îmbunătățiri.

Și, după cum îi amintea doamna Brown în mod constant, bugetul gospodăriei nu putea suporta asemenea lux. El închiriasse casa-cinci camere și o grădină, fără alte terenuri-pentru șase luni; era tot ceea ce își putea permite cu micile economii pe care le avusese. Dar, cu siguranță, doar de atât avea nevoie. Absența continuă a lui Michael avea să îl îmboldească pe Alastair ca un ghimpe în coastă. Avea să îl scoată din conacul acela dărăpănat și să pornească în căutarea lui în curând.

Până atunci, Bosbrea era un loc ideal ca să se ascundă. Celălalt doctor din vecinătate avea peste șaptezeci de ani și se bucura de ajutor. În plus, Michael nu avea nici o cunoștință în zona asta din Cornwall. Avea să îi ia destul timp lui Alastair să îl găsească aici-destul timp cât să îl scoată din sărite și, spera Michael, să îl scoată din casa aceea.

„*Îți dau patru săptămâni*”, prezisese Alastair. Nemernic încrezut! Michael spera că fratele său se bucura de ceea ce făcuse. O așeză pe doamna Chudderley pe patul din camera din față. Somnul adânc în care căzuse femeia îl îngrijora într-un fel. Îi verifică pulsul cu două degete. Pielea ei era lipicioasă din pricina alcoolului care îi otrăvea corpul, dar bătăile inimii îi erau regulate și puternice.

Buza ei superioară părea să fi fost desenată de mâna unui artist, atât de precis îi era conturul. Buza inferioară era...voluptuoasă. Ce culoare aveau ochii ei? Cafenii ca părul, presupuse el. O nuanță bogată și întunecată, asemenea ciocolatei pariziene. Dulce-amăruie. Dar foarte comestibilă.

Dumnezeule mare! Michael făcu un pas înapoi, atât amuzat, cât și uimit. În Londra, întotdeauna recunoștea când o femeie era dispusă să se distreze cu el. Dar aici, în provincia asta cuminte, învăța multe lucruri despre sine. De exemplu: abstenența îl transforma într-un poet foarte prost.

-Prea drăguță pentru binele ei, bombăni doamna Brown.



Michael se întoarse și surprinse privirea stânjenită a menajerei sale chiar când aceasta și-o feri. Probabil că el se holbase la văduvă, și acela era comportamentul tipic în preajma ei. Următoarea remarcă a menajerei îi confirmă bănuiala:

-Fotografii cu ea, vândute pentru bani. Maxilarul încleștat al doamnei Brown sugera părerea sa despre această industrie. Le vezi în toate magazinele din oraș. Ea este o... cum se spune? *O frumusețe profesionistă*, îi spun ei.

-Ah, făcu el. Aceasta era acea doamnă Chudderley. O cunoștea. Femeia se învârtea în cercul vicontelui Sanburne, un grup foarte frivol. Michael fusese la aceeași școală cu Sanburne, dar de atunci cercurile lor se intersectaseră destul de rar: chiar și cu o alocație generoasă, lui Michael îi lipseau fondurile pentru a ține pasul cu acel gen de oameni. Și interesul, de asemenea. Petrecerile desfrânate nu îl atrăgeau. Pentru ea totuși, ar fi făcut o excepție. Inconștientă, femeia arăta ca un personaj dintr-un basm, părul ei lung și castaniu fiind potrivit pentru a fi înfășurat pe încheietura unui bărbat, iar buzele ei rozalii și ușor deschise păreau să invite la un sărut. Ceva mult mai palpabil decât o frumusețe clasică. Michael se forță să își ia privirea de la ea.

-După culoare, pare sănătoasă.

Ce mod patetic de a face ochi dulci unei femei care nici măcar nu era trează!

Afară, dincolo de fereastra deschisă, peste copaci, se zăreau turnulețele conacului de unde plecase ea. Locuința Frumoasei Adormite. Arăta mai degrabă ca un castel în miniatură decât ca un conac, cu steaguri fluturând din turnuri și un balcon ce înconjura acoperișul. Arhitectură vulgară, confuză-nu părea o casă veche sau prea folosită. Michael zâmbi în sinea lui. Ce judecată superioară pentru un doctor de provincie.

-Să vă aduc trusa? întrebă doamna Brown.

-Vă rog. Mă aștept să aibă zgârieturi peste tot. Peste tot.

Doamne, Dumnezeu! Faptul că gura i se uscă îl uimi pe Michael.

-Zgârieturi pe brațe, spuse el, clarificând situația. De orice alte zgârieturi avea să îl lase pe domnul Morris să se ocupe. Morris era doctorul preferat de locuitorii din Havilland Hall. Michael era bucuros să i le lase lui. El trebuia să se țină cât mai departe posibil de lumea fratelui său, deocamdată.

O dureau capul. Liza ținu ochii închiși, deși își venea în fire cu o viteză nemiloasă, rațiunea scrijelind ca un cuțit peste simțurile ei amorțite. Amintirile aveau să revină mai lent. Ținându-și respirația, cu corpul încordat, așteptă amintirea a orice s-ar fi întâmplat de căpătase o asemenea durere teribilă de cap. Avea să fie foarte umi-litoare, era convinsă; părea să o fie o durere de cap ca urmare a două sticle, și



nimeni nu bea două sticle decât dacă nevoia este foarte mare. Deja simțea umilința strecurându-i-se pe sub piele, în așteptare, pregătită să-și înfigă ghearele.

- Bună dimineața, spuse o voce. O voce plăcută, nu suficient de tare cât să îi amplifice durerea de cap; o voce joasă, masculină... pe care ea nu o recunoscuse.

Deschise ochii și respirația i se opri. Bărbatul care stătea aplecat asupra ei arăta precum un lup în sezonul cu pradă puțină: obraji supti, păr negru, ochi arzători.

Gura lui carnivoră îi oferise un zâmbet tulburător. Teamă goni prin ea. Bărbatul era îmbrăcat doar cu cămașă. Ea habar nu avea cine era.

- Frumoasa Adormită se trezește, murmură el, apoi zâmbetul îi dispăru, ca și cum propriile cuvinte îl nemulțumiseră. Fără zâmbet, chipul lui ascuțit deveni sever.

Avea pomeți teribil de accentuați și un nas precum prora unui vas.

Înghițind agitată în sec, ea deveni conștientă de o sete fantastică, își simțea gura ca un deșert. Cine era el?

- Ai niște apă? șopti ea. Când el încuviință din cap și se întoarse, ea se ridică și se sprijini într-un cot. De-abia atunci o văzu pe femeia înaltă care stătea în pragul ușii-o menajeră, judecând după inelul cu chei legat la șorțul ei. Femeia arăta vag familiar-un chip de prin sat, probabil. Privirea severă pe care i-o aruncă Lizei înaintea să plece fu, de asemenea, familiară. Era plină de dezaprobare.

„*Ei bine, asta e.*” Reputația Lizei o ajunsese și aici-oriunde ar fi fost aici. Aici era, în mod evident, un loc dominat de principii morale-privirea menajerei o dovedise-, așa că nu avea de ce să se teamă nici de interlocutorul ei. Bărbații cu înclinații necurate nu angajau femei în vârstă, cu conștiință.

Doamne, Dumnezeule, capul îi bubuia! De ce nu își putea aminti...

Bărbatul reveni, iar ea încercă să schițeze un zâmbet. El nu intra în încăpere, ci lua locul menajerei, în pragul ușii. Privirea lui-oarecum precaută-îi dădu strania impresie că nu voia să se apropie prea mult. Pe măsură ce îl studia, îi era greu să își facă o părere clară. Nu părea genul care să fie intimidat de o femeie. Îngust în umeri, lat în umeri, umplea pragul ușii. Puțin cam subnutrit, poate-obrajii aceia supti sugerau o boală recentă. Dar nu era nimic ce o lună de fripturi să nu poată vindeca. Căuta o astfel de constituție zveltă, cu mușchi alungiți, la servitorii ei, dar îi era greu să o găsească. De asemenea, servitorii probabil că trebuie să aibă trăsături clasice și o frivolitate naturală. Părul acestuia era de o nuanță superbă de castaniu, întunecat și lucios, și cu siguranță era moale la atingere-dar vâlvoi, ca și cum și-ar fi trecut des mâna prin el. Costumul lui nu doar că era incomplet-unde îi era haina? ci de-a dreptul simplu. Vesta și pantalonii, ambele de un cenușiu trist, îi erau puțin cam mari. Când inspecția ei reveni asupra ochilor lui, descoperi că o priveau, expresia fiindu-le calmă și indescifrabilă. Dintr-un anume motiv,



inima ei bătu mai repede, într-un mod plăcut. Ei bine, și zâmbetul lacom, de lup, desigur. Iar bărbații care nu se bâlbâiau în preajma ei și nu îi acordau o atenție exagerată-bărbați atletici și stăpâni pe sine-erau genul ei preferat, deși știa că nu ar trebui. Dar cine putea rezista unei provocări?

Cum de nu îl cunoștea pe acest bărbat? Era o prezență remarcabilă.

-Unde mă aflu, domnule?

Întrebarea păru mai potrivită decât să se intereseze cum îl chema.

-Lângă Bosbrea, doamnă. Adresarea lui respectuoasă îi potoli și ultimele temeri.

-Atunci, probabil că sunteți un vecin, spuse ea. Satul Bosbrea era la o oră de mers pe jos de casă.

-Presupun că da. Nu era prea vorbăreț, nu-i așa? Iar ea credea că își cunoaște toți vecinii. Aruncă o privire curioasă în încăpere. Cuvertura de pe pat era făcută din mai multe petice de material cusute împreună. Pe podeaua lustruită din lemn nu era nici un covor. Piese modeste de mobilier din lemn de nuc stăteau de pază de-a lungul pereților: un scrin, un cuțar și un șifonier. Pe pereți era un tapet de modă veche cu mici buchete de flori care deodată năvăliră unele în altele.

Liza se încruntă și închise ochii. Evident, nu se afla pe nici una dintre moșiile vecine. Cum ajunsese aici? Noaptea trecută...noaptea trecută...

Nello plecase!

Desigur. Dumnezeuule, cum de uitase? Ea îi dăduse veștile dezastruoase, apoi el i le împărtășise pe ale lui. El așteptase să îi spună toată ziua și o mare parte din noapte, în timp ce îi mâncase mâncarea și abuzase de ospitalitatea ei. Amintirea o invadea acum precum greața. Stai puțin-greața era reală.

Se ridică de pe pat atât de repede, încât își pierdu echilibrul. O strânsoare fermă îi cuprinse brațul și o împinse într-o poziție mai sigură, așezând-o înapoi. Probabil că bărbatul traversase încăperea dintr-un singur pas. Foarte impresionant, fără îndoială, dar echilibrul nu avea nici o valoare pentru ea din moment ce stomacul ei încă protesta.

-O să..., începu ea. Bărbatul căzu în genunchi și începu să cotrobăie sub pat. Se ridică cu o oală de noapte-curată, slavă Domnului, mirosind a oțet. Ea o luă și o ținu strâns în brațe, simțindu-i răceala chiar și prin rochie, corset și lenjerie. Apoi închise ochii și se luptă să își păstreze demnitatea. El plecase. Definitiv, de data asta. Ea îl alungase, pentru că în momentul în care Nello îi descoperise problemele financiare, el se decisese să o ceară în căsătorie pe acea...acea copilă, aceea domnișoară timidă, care nici măcar nu își putea pronunța propriul nume fără să se bâlbâie...., *Da, Elizabeth, o inocentă. Cu ce alt gen de femeie ar trebui să mă însor?* "Cât de nepăsător o spusese, în timp ce își studia unghiile, în acel moment-



rănită de răceala și de indiferența lui la lacrimile ei, ea știuse că era mai bine să nu rostească răspunsul care îi trecuse prin cap. Trase adânc și sacadat aer în piept. *”Trebuia să te căsătorești cu mine!”*

-Ai dureri?

Vocea calmă era îngrijorată. Când ea deschise ochii, își dădu seama de motivul îngrijorării. O lacrimă i se prelingea pe obraz. Doamne, Dumnezeule, ce dramă! Cât de umilitor. Ștergându-și lacrima și simțind, cu părere de rău, cum se îmbujorează, Liza scutură din cap.

-Nu, spuse ea, apoi își dresе glasul. *”Fii veselă, Liza. Nimănui nu-i plac persoanele plictisitoare.”* Își ridică bărbia și zâmbi. Drept răspuns, bărbatul se încruntă. Nu era prima dată când Lizei îi trecea prin cap gândul că sarcina de a fi fermecătoare îi revenea în general femeii.

„*M-am plictisit de asta*”, spusese Nello. Ca și cum nefericirea ei avea rolul de a-l distra pe el! Ca și cum nu ar fi implorat-o să se mărite cu el în urmă cu șase luni! Bărbatul aștepta răspunsul ei. Liza trase adânc aer în piept.

-Iertați-mă, domnule. Zâmbetul ei nu voia să reziste; îi tot aluneca de pe buze. Este teribil de ciudat, având în vedere că suntem vecini, dar mă tem că nu vă cunosc numele. Ochii lui erau fascinanți, de un albastru-cenușiu, iar pupilele îi erau încercuite de inele aurii. Fermitatea privirii lui părea tot mai critică.

-Sunt noul doctor, spuse el.

-Noul... Ea nu știa că prin zona aceea mai era și alt doctor în afară de domnul Morris. El îi citi confuzia pe chip.

-Michael Grey, la dispoziția dumneavoastră.

-Oh. Liza își șterse din nou ochii, încă uimită de acel scurt moment înlăcrimat. Nello nu îi merita lacrimile. Ce escroc! Nu vorbise serios când făcuse toate acele promisiuni. Și toate visurile pe care ea le avusese pentru viitorul lor... și ele erau escrocherii. Liza nu ar trebui să plângă după ele. Era limpede acum că fuseseră la fel de goale precum o nucă seacă.

-Ei bine, domnule Grey. Își dresе glasul. Ce mai faceți? Deocamdată, sunt îngrijorat, răspunse el calm. Vă doare ceva în mod special?

-Poftim? Liza nu își putea închipui cum de nu îi observase ochii din prima clipă. O frumusețe aproape imposibilă. Nasul lui, presupuse ea, îi eclipsase. Nu, sunt bine, spuse ea. Nasul lui Nello era drept și îngust, dar ochii lui erau de un căprui plictisitor. Culoarea rahatului de porc. Sprâncenele negre ale doctorului se arcuiră, dezvăluindu-i scepticismul.

-V-ați rănit în vreun fel care nu este vizibil? Nu este nevoie să fiți rușinoasă.

Evident, reputația ei nu ajunsese la el, altfel nu și-ar închipui că ea ar avea vreo



urmă de rușine.

-Nu,spuse Liza,sunt bine.Dar bineînțeles că el nu părea convins,din moment ce o văzuse plângând.Doar că lumina este atât de puternică aici.În timp ce el aruncă o privire îndoielnică spre fereastră,ea se grăbi să continue:Și sper că nu vă veți face o părere greșită,dar vă mărturisesc că nu-mi amintesc exact cum am ajuns-"în patul tău" suna puțin cam nedelicat-aici.Privirea lui se întoarse asupra ei.

Chiar îi amintea Lizei de un lup sau de o creatură prădătoare.Nu atât de mult din pricina pomeților ascuțiți sau a tenului întunecat-pentru că era destul de bronzat-ci din pricina dezinvolturii evidente cu care trata stinghereala ei.

-Nu pot să spun cum ați ajuns aici,doamnă.Dar v-am găsit în tufișurile mele de trandafiri.

În tufișurile lui? Liza trase adânc aer în piept,luptându-se să-și păstreze cumpătul.Dumnezeule,dormise afară,în rouă? Asta era...umilitor,chiar și după standardele ei recente.El încă o privea,fermitatea privirii lui fiind oarecum medicală.Liza se forță să îl privească în ochi.Nu își putea controla îmbujorarea, dar cu siguranță nu avea de gând să își plece capul,asemenea unei fetișcane sfioase.

-În tufișuri,spuse ea vioaie.Cât de straniu! El râse-un sunet jos și aspru.

-Într-adevăr,spuse bărbatul.Straniu este cuvântul la care m-am gândit și eu.

Râsul acela.Și zâmbetul care i se așternuse acum pe buze! Avea tentă sfidătoare care-spre surprinderea ei-îi tăie răsuflarea.Liza se ridică puțin,iar capul lui se aplecă ușor,parcă pentru a o vedea mai bine,iar zâmbetul acela...continuă să se lărgască.

Dumnezeule! Dintr-un anume motiv,Liza își dădu brusc seama că el știa exact ce efect avea zâmbetul lui asupra ei.În plus,îi făcea plăcere.Ea înghiți în sec.Cât de neașteptat.

-Noul doctor,spuneți?

-Pregătit să vă îngrijesc zgârieturile,confirmă el cu o plecăciune ușoară,parcă insultătoare.Vocea lui joasă și calmă făcea sarcina să sune în mod evident indecentă.Uluirea ei crescua.Asemenea prezență animalică și dură nu era specifică doctorilor,de obicei.Acum Liza era perfect conștientă de ea,îi putea simți efectul,pulsând în aerul dintre ei asemenea unor curenți de electricitate întinzându-se spre ea.Bărbatul acesta...ar spune lucruri foarte obraznice în pat și ar râde de ea când ar protesta,și ar face-o să îi placă oricum.

Liza respiră adânc.Evident,noaptea petrecută în tufișuri îi afectase simțurile.



-Sper că trandafirii nu au avut prea mult de suferit pentru că m-au găzduit,spuse ea,rugându-se la Dumnezeu ca acestui doctor să nu îi placă bârfele.

-Cred că vor supraviețui,spuse el.Când se întinse spre mâna ei,contactul dintre pielea lui și a ei îi făcu Lizei degetele să zvâcnească,ca și cum ar fi fost străbătută de un șoc.Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.Poate că atracția asta se întâmpla doar în imaginația ei,pentru că expresia lui rămase neschimbată.

-Dacă mă urmați la parter,vă voi îngriji zgârieturile.Liza îi permise să o ridice în picioare.Bărbatul era mai înalt decât Nello,iar umerii îi erau mai lați decât ai lui.Și picioarele acelea atât de lungi...Le observă în timp ce îl urmă,punându-și mâna pe perete pentru a-și recăpăta echilibrul.Pantalonii i-ar fi putut fi mai strâmți,dar în timp ce îl privea mergând,Liza primi mai multe indicii pentru a-și forma o părere apreciativă despre musculatura lui.Nello arăta foarte bine îmbrăcat,dar bărbatului acestuia i-ar sta mult mai bine dacă ar scăpa de haine.

Liza își mușcă buza,uimită de ea însăși.Dar...de ce să ezite? La naiba cu Nello! Ea avea nevoie de o distragere de la durere,iar acest vecin misterios ar putea să o distreze destul de bine.

CAPITOLUL 2

Din fericire,domnul Grey era burlac:asta reieșea evident din salonul lui,care era mic și curat,dar sărăcăcios mobilat.În plus,o doamnă nu ar permite prezența acelui covor cu flori.Era prea gros și avea o culoare prea ți pătoare ca să nu fi fost nou.Totuși,era posibil ca lipsa obiectelor de valoare să-i încurajeze pe servitori spre o atitudine mai relaxată decât cea adoptată în casa Lizei,pentru că draperiile erau larg deschise,permițând luminii să distrugă orice putea.Drept rezultat,atmosfera camerei era confortabilă,luminată și veselă,în ciuda acelui covor oribil.Conștientă de tendința ei de a căpăta pistrui,Liza se așeză în singurul colț din încăperea unde nu ajungea soarele,într-un fotoliu de catifea verde,capitonat atât de generos încât se simți de parcă s-ar fi scufundat.Dacă nu ar fi avut corsetul,s-ar fi ghemuit acolo,ca o ființă fără oase.Domnul Grey,stând în picioare lângă ea cu trusa în mână,se încruntă.

-Nu ar trebui să vă încorsetați atât de strâns,doamnă Chudderley.Vă va afecta sănătatea.

Dumnezeule! Liza își stăpâni râsul la auzul sincerității lui.Cât de adorabil de naiv! Evident,doctorul nu știa prea multe despre moda londoneză.De fapt,nu părea să o știe pe ea.În oraș,bărbații ar fi făcut coadă la ușă ca să o vadă în rochia asta.Liza putea doar să își închipuie reacția lor la gândul că ea și-ar putea mări talia cu zece centimetri.Domnul Grey puse trusa pe podea,apoi îngenunche



Înaintea ei-și începu să își suflece mânecile cămășii.Liza aproape că rămase cu gura căscată.Ce gest grosolan! Era un sălbatic.

Un sălbatic ale cărui brațe goale...făcură ca gura ei să se usuce.Încheieturile lui erau late,ușor acoperite de păr.Brațele îi păreau sculptate doar din mușchi.

Venele de pe ele ieșeau în evidență în timp ce el desfășură un sul de tifon.

Adorabil de barbar! Liza își dorea să traseze urma acelor vene cu degetele.Cu siguranță,brațele lui nu puteau fi atât de dure pe cât păreau.Degetele i se înțeștară în palmă.Nu putea asalta doctori inocenți de provincie.Avea să facă pe indiferenta.

-Pare să fie o...zi minunată,spuse ea.

-Este.Fără vreun avertisment,el îi luă brațele-un sunet i se bloca în gât în timp ce bărbatul le întinse pentru a le examina.El ridică privirea.

-Sunteți bine? o întrebă.Vocea lui era pură politețe.Dar îi strânse brațele goale foarte ferm,cu palma fierbinte și uscată,și puțin aspră.

-Da,spuse ea încet.Ce naiba o apucase? Reacția asta era aproape animalică.

Încercă să își concentreze atenția în altă parte.La covorul groaznic.Dar asta doar îi aduse în raza vizuală partea inferioară a corpului lui.Poziția lui ghemuită făcea ca pantalonii săi de vară să i se muleze pe coapse.Coapsele îi păreau chiar mai musculoase decât brațele.Liza scutură ușor din cap.Grosolanul și ignorantul domn Grey dădea un înțeles cu totul nou expresiei de diamant neșlefuit.

-Nu văd nici o rană care să necesite vreo cusătură,spuse el.Ea reuși să râdă.

-Minunat.Mărturisesc că nu-mi plac acele.Goblenuurile mele v-ar da coșmaruri.

-Da? Nu știam că par atât de laș.Trebuie să lucrez la asta.Lizei tocmai îi scăpase un chicot? își mușcă buza,uimită.Ea era Elizabeth Chudderley: ea nu chicotea.

-Nu,vă asigur,spuse ea.Este îngrozitor.Îmi propun să fac o amplă floare și obțin o...ei bine,pată ar fi o descriere potrivită.Zâmbetul lui fu scurt și nu răspunse, plecându-și din nou capul la sarcina sa.Dezamăgirea ei se întrepătrunse cu uimirea.Poate că el nu se credea demn de ea,ca să flirteze.Dragul de el! Trebuia să îl corecteze.Din nou,bărbatul îi întoarse brațul fără permisiunea ei.În pat cu o femeie,oare el i-ar manevra corpul în același fel? Dominant,dar nu nemilos; nici nu ar accepta timiditatea sau ezitățile.Și-ar face de cap cu ea,calm și fără grabă.

Metodic.Ușor șocată,Liza își analiză propriile gânduri.Nu îi stătea în fire să viseze la asemenea intimități cu un străin.În plus,în afară de soțul ei,Nello era singurul bărbat cu care...Un junghi de durere o străbătu."Nu.Nu te gândi la el.Nu merită nici măcar un gând.Măgarul,ticălosul,porcul!" Cum putea judecata să înșele atât de groaznic pe cineva? Fusesse atât de convinsă că găsisse în sfârșit dragostea.Atât de convinsă! Nu ar fi trebuit să îi dezvăluie problemele ei.Nu ar



fi trebuit să se încurce cu el, în primul rând. Toți prietenii ei o avertizaseră în privința motivelor lui. *Vânător de averi. Afemeiat.* Dar chiar și vânătorii de averi și afemeiații se pot îndrăgosti. Așa își spusese în sine ei. Așa crezuse.

-”*Proasto, e de neiertat!*” Chipul lui, când îi povestise despre problemele ei financiare... Liza nu mai văzuse niciodată un rânjel formându-se atât de repede.

Dacă Nello spusese povestea ei mai departe, ce urma ea să facă atunci? Pentru că nimeni nu era mai puțin popular în societate ca o văduvă disperată după bani.

-Nu ați căzut pur și simplu în tufișuri, doamnă Chudderley. S-ar părea că, odată ajunsă acolo, v-ați rostogolit. Când doctorul ridică privirea, o rază de lumină îi coloră ochii într-un albastru intens. Efectul se resimți în stomacul Lizei.

Se holbă la el. Nu era frumos, nu tocmai-dar chipul lui era plăcut. Pomeți ascuțiți. Ochii tulburători și un maxilar ferm. Avea o gropiță în bărbie care implora să fie atinsă. Ceva chimic păru să clocotească în interiorul ei, o reacție atât de lentă încât o ameți. Liza avea să îi cedeze bucuroasă. Era mai bine decât să își plângă de milă.

-Câtă stângăcie din partea mea, spuse ea. Sunteți sigur că trandafirii nu au avut de suferit?

Se putea oferi să îi înlocuiască pe toți cu alte flori din sera ei.

De fapt, le putea aduce ea însăși. Trandafirii sunt înfloritori, spuse el calm. Cu siguranță sunt mult mai bine decât mâinile dumneavoastră.

-Într-adevăr. Liza încercă să adopte un ton seducător. O doamnă ar trebui să poarce întotdeauna mânuși în timpul aventurilor nocturne. Probabil că mă credeți o nerușinată!

El ridică din nou scurt din sprâncene, o expresie pe care ea nu o putea descifra.

Sau poate că ea prefera ca privirea lui să fie indescifrabilă, pentru că îi amintea la fel de sonor ca niște cuvinte că nu doar o găsise inconștientă în tufișurile lui, ci și beată-o nerușinare mult mai mare decât lipsa mânușilor. Umilința o străbătu din nou. „*Nimeni nu îl poate învinui pentru că îți dezaprobă comportamentul.*”

Gândul părea să fie rostit cu glasul mamei ei. Liza se încruntă și privi spre fereastră, lăsând lumina soarelui să îi ardă ochii, până când reuși să înghită nodul care i se pusese în gât. ”*Destul. Nu te gândi la asta acum.*”

Mama nu l-ar fi plăcut niciodată pe Nello. Dar îl plăcuse pe Alan Chudderley, astfel că nici judecata ei nu se dovedise prea înțeleaptă.

„*Cum am stricat totul.*” Mama nu ar fi prevăzut niciodată asta.

„*Fata mea de aur*”, o numise ea pe Liza. Blânda, îngăduitoarea și nehibzuita mama. Nimeni nu avea să o mai privească vreodată pe Liza cu asemenea



încredere.Gândul era prea dureros,iar răsuflarea ei sacadată,prea zgomotoasă; îi atrase atenția doctorului.Da,spuse el,aceasta este cea mai adâncă.

Vocea lui profundă avea o tendință liniștitoare,dulce-vocea,presupuse ea,unui bărbat menit să cânte.Într-adevăr,vorbea foarte bine pentru un doctor.Liza nu își putea da seama care îi erau originile.

-Unde este locuința dumneavoastră,domnule Grey?

Liza avea să se concentreze pe a-l face pe el să se simtă confortabil,nu pe starea ei jalnică.Avea să îi arate că era în regulă să i se adreseze mai puțin formal și profesional,mai mult...ușuratic.Ea avea nevoie de distragere.

El îmbibă o fâșie de tifon într-un lichid adus de menajera sa-un lichid cu un miros înțepător,aproape ca oțetul.

-La nord de aici.Înainte ca ea să insiste asupra unor detalii mai exacte,el adăugă: S-ar putea să usture.Când puse lichidul peste zgârietura prelungă care îi brăzda brațul,ea trase adânc aer în piept.Nu o duru,desigur.Doar un nerod și-ar închipui că avea să doară.Dar ea nu ar fi fost surprinsă dacă el o considera o neroadă.

„Comportamentul tău recent atrage tot felul de judecăți nemiloase.”

Liza își mușcă interiorul obrazului pentru a împiedica următoarea rundă de lacrimi.Chiar și după moarte,se părea că mama nu putea să își țină gura.Oare vocea asta sâcâitoare nu avea să o lase niciodată în pace? Părea doar să devină mai puternică pe zi ce trecea.Îndrăznea ea să îi ceară doctorului un păhărel de whisky? I-ar domoli durerea de cap.Se spunea că whisky-ul este ca un medicament,nu?

-Durerea de cap va trece,spuse domnul Grey,făcând-o să tresară,dându-și seama că își freca tâmpla.Asigurați-vă că beți multe lichide până se va întâmpla asta,adăugă el.Supă și ceai,de preferat.

Dragul de el! îi oferise instrucțiuni de parcă și-ar fi imaginat că aceasta era prima oară când ea băuse prea mult.Doar blândețea din ochii lui o împiedică să râdă de el.Într-adevăr,privind în ochii lui,durerea din inima ei păru să se domolească puțin.

-Sunteți foarte amabil,spuse ea.Un adevărat gentleman,domnule.Poate că aceștia făceau cu toții parte din clasa din mijloc.Asta ar explica de ce gentlemenii erau atât de rari în lumea ei.Complimentul îl făcu să se încrunte.

-Sunt doctor,doamnă Chudderley.Cu asta mă ocup.

-Poate că așa vedeți dumneavoastră lucrurile.Dar unii bărbați,dacă ar găsi o femeie inconștientă în toiul nopții...Liza își puse mâna peste a lui,acolo unde îi susținea cotul.Degetele lui zvâcniră,fiind luat prin surprindere.Se simțeau ușor aspre.Desigur.Bărbatul muncea pentru a se întreține.



Această idee trimise un val de căldură prin corpul ei.O creatură exotică.Cu mâini capabile,iscusite.Bărbatul acesta de-abia știa cum să mânuiască puști de vânătoare și frâie.

Păcat că adevărații domni și conturile bancare generoase coincideau atât de rar.

-Mulțumesc,spuse ea.Ochii li se întâlneau.Acel curent electric păru să se instaleze din nou în aer.

-Plăcerea mea,murmură el.Liza trase adânc aer în piept,inhalându-i mirosul.

Mirosea atât de...masculin.Un bărbat muncitor și musculos,fără vreun simț adecvat al modei,fără vreo bănuială că ea ar putea fi una dintre cele mai faimoase frumuseți din țară.Absurd,total absurd,dar Liza simți un val brusc și copleșitor de afecțiune.El era de-a dreptul adorabil.Păcat că nu putea să îl păstreze-să îl ia pur și simplu cu ea în Havilland Hall,iar el să îi îngrijească brațele și să se încrunte într-un mod adorabil la ea în fiecare dimineață când ea se trezea cu o durere de cap.Ușa se deschise.Doctorul se desprinsese de lângă ea și se ridică în picioare.Dacă ar fi făcut ceva indecent sau mișcarea lui ar fi fost mai puțin grațioasă,Liza ar fi putut la fel de bine să creadă că sărise ca ars.

-Splendid,îi spuse el menajerei,mulțumesc,doamnă Brown,și făcu semn spre măsuta de ceai.Evident,era speriat.Altfel,de ce și-ar imagina că servitoarea lui avea nevoie să i se arate unde să așeze tava? Liza privi din ce în ce mai amuzată cum el o privea pe menajeră așezând farfurioarele.Cu siguranță,și el simțise acea atracție magnetică-și îl tulburase.

-În regulă,spuse el aproape mormăind,fără să privească spre ea sau spre menajeră.

-Vă voi lăsa să vă beți ceaiul în liniște,doamna Chudderley...Menajera îi aruncă o privire uluită.Liza se ridică în picioare.

-O,nu,spuse ea cu căldură în glas când el se întoarse spre ușa.Vă rog să rămâneți.Aș vrea să aflu mai multe despre salvatorul meu.Pentru o clipă,se părea că avea să o ignore și să își continue evadarea.Dar menajera spuse pe un ton de-a dreptul uimit:

-Domnule?

El se opri și își îndreptă umerii.Când se întoarse,doctorul zâmbea,ca și cum interesul Lizei îi convenea de minune.

-Desigur,spuse el amabil.Se întoarse și se așază vizavi de ea,zâmbetul acela fals încă zăbovind-i pe buze.

-Domnul Grey preferă ceaiul fără lapte și cu două lingurițe de a zahăr.Ochii lui îi întâlneau pe ai ei peste marginea ceștii,apoi își feri privirea,ca și cum ochii ei



-I-ar fi ars.Căldura gâdila obrazii Lizei.Prin minte îi trecu un gând pe care și-ar fi dorit să i-l împărtășească: „*Da,o simt și eu.Minunat,nu-i așa?*”

Ce gafă teribilă ar fi! Liza se cutremură pe interior.Se trăsesese de șireturi cu duci și prințese și nu avea nici un motiv să fie tulburată și să comită gafe sociale din pricina unui doctor de provincie-indiferent cât de arătoase erau brațele lui.

Dregându-și vocea,ea spuse:

-Nu sunt surprinsă că un bărbat atât de fermecător ca dumneavoastră se trage dintr-un loc aflat la nord de aici.Când el o privi,încruntându-se ușor,Liza îi oferii cel mai amabil și mai încurajator zâmbet.Sunt atât de multe locuri minunate în acea categorie-de fapt,aproape întreaga țară,cred,continuă ea.La urma urmei,suntem în Cornwall.Râsetul lui suna ruginit și surprins.

-Așa este,spuse el.Nu era o contribuție foarte utilă la conversație.Spre norocul lui,ea se simțea răbdătoare.

-Atunci,trebuie să ghicesc care parte din minunatul nostru nord a fost binecuvântată cu nașterea dumneavoastră?

-Partea cea mai rece,spuse el.Ochii menajerei se plimbau de la unul la celălalt,ca și cum ar fi privit un meci de tenis.Liza nu o putea învinui.Replicile eliptice ale domnului Grey anticipau un spectacol.Dragul de el era timid!

-Deci ați venit în Cornwall pentru căldură,spuse ea.

-De fapt,pentru liniște și pace.Ochii lui coborâră pe corpul ei,întorcându-se atât de repede la chipul ei,încât era posibil ca Liza doar să își fi închipuit asta.Dar nu își închipuise.Pielea ei ardea în locul unde zăbovise privirea lui.

El era foarte conștient de ea ea femeie-și nu îi plăcea asta.Dezamăgirea ei păru să râcăie rana vie deschisă de trădarea lui Nello.Liza avea toată răbdarea din lume pentru timiditate,dar nu și toleranță pentru bătăranii moralizatori.Jurase la mormântul răposatului ei soț:nu avea să își mai ceară vreodată scuze în fața vreunui bărbat.Îndreptau-și umerii și arcuindu-și ușor spatele,Liza se aplecă înainte,Desigur,rochia asta formală nu era potrivită pentru un flirt în miezul zilei,dar cu siguranță îi expunea foarte admirabil pieptul.

-Atunci,sper că nu vă fi tulburat prea tare pacea.Acum ochii lui îi întâlniră pe ai ei cu o fermitate care provocă un mic șoc ce explodează plin de căldură în stomacul ei.El știa exact ce făcea ea.

-Mă aștept să-mi revin destul de repede,murmură el.Acea privire sinceră și pătrunzătoare nu putea să aparțină unui rușinos.Pulsul ei o luă din nou la goană.

-Trebuie să vă mulțumesc pentru ajutor cu o invitație la cină-în seara asta,dacă sunteți liber.La urma urmei,era datoria ei socială să întâmpine nou-veniții în zonă.



-Ce păcat,spuse el,am programată o întâlnire la parohie.Vestea o făcu pe Liza să ezite.Nu era convinsă că era pregătită să flirteze cu un bărbat care socializa de bunăvoie cu oamenii lui Dumnezeu.Un asemenea angajament ar fi,fără îndoială, dominat de predici.

Dar...ca să obții recompense,trebuie să îți asumi riscuri.O distracție plăcută,un flirt nevinovat ar fi foarte bine-venit.

-Măine,atunci? Pentru un scurt moment,doctorul de-abia o privi.Apoi afișă un zâmbet straniu,cu jumătate de gură.

-Doamnă Chudderley.Nu cred că ar fi prea înțelept.

Ea clipi.Răspunsul fu atât de neașteptat-și,dacă îl interpretați într-un mod anume,atât de sincer și de nerușinat,ca și cum doctorul ar fi presupus că,dacă accepta,și-ar face de cap cu ea până la desert-încât îi tăie pentru o clipă răsuflarea.Zâmbetul lui se lărgi într-un rânet.

-Iar acum v-am șocat,spuse el și puse ceașca pe farfurioară cu un clinchet decisiv.Nu sunt o companie plăcută,mărturisesc.Tocmai de aceea trebuie să vă refuz invitația:nu aș vrea să vă stric buna părere despre nord.

Doctorul se ridică și schiță o plecăciune care îi contrazicea cuvintele,peu că demonstra politețe și o cunoaștere a rigorilor înaltei societăți.Dar înainte ca ea să poată evidenția asta-și ar fi putut să o facă;el era intolerabil de direct,ceea ce însemna că ea ar fi putut fi directă la rândul ei-bărbatul se întoarse,rostind peste umăr cuvintele descurajatoare:

-Doamna Brown vă va conduce,doamnă.Apoi plecă,lăsând-o uimită și întrebându-se dacă ar trebui să se simtă groaznic de jignită sau decisă să răspundă acestei provocări-asta trebuie să fi fost.Pentru că nimeni nu îi spunea ei nu-mai ales bărbații care erau considerați o companie nepotrivită.

CAPITOLUL 3

Acasă,în holul de la intrare,sunetul pantofilor majordomului răsuna în domul de marmură de deasupra.Fără îndoială,era o muștrare la adresa Lizei că nici el,nici lacheul nu păruseră surprinși de înfățișarea ei răvășită,de lipsa pelerinei și a mănușilor,de absența ei vreme de șapte ore sau de lipsa ei de la micul dejun.

-Bună dimineata,doamnă,spuse Ronson.Vocea majordomului era teribil de amabilă în timp ce făcu o plecăciune.Chipul lui,brăzdat de riduri care se adânceau atunci când se încrunta,arăta în acest moment ca și cum ar fi fost sculptat cu un topor.Dragul de Ronson nu era de acord cu comportamentul ei.

-Văd că doamna Mather nu vă însoțește.Secretara ei?



-Nu, desigur că nu. Mather avea tendința să dispară atunci când se termina băutura-cu o noapte în urmă nu făcuse excepție. Liza își luă corespondența de pe tava din argint adusă de un servitor. Vreo zece plicuri, multe dintre ele fiind invitații sosite de la Londra. Ea închisese casa din oraș în urmă cu trei săptămâni, după acea întâlnire dezastruoasă cu avocații ei. Creditori ciocănind în stânga și în dreapta... păreau să fie cu toții în cărdășie, întrucât criza se manifestase șocant de subit. Primul ei instinct fusese să fugă la adăpost. Să se ascundă și să își refacă forțele. Acum avea un motiv să stea deoparte. În Londra, înalta societate avea să își găsească o ocupație în a-i privi reacțiile în timp ce Nello își curta moștenitoarea sub nasul ei. Nu se putea întoarce în oraș. Avea să își petreacă vara în provincie. Liza își dres glasul, trăgând adânc aer în piept pentru a alunga sentimentul de singurătate. ”*Nu contează. Las-o să îl ia ea.*” Acum știa cât valorau promisiunile lui. O, avea să fie plin de dulcegării la început. Nello îi promisese totul-luna, stelele, căsătorie și dragoste veșnică. Iar ea, afectată de moartea mamei ei, își dorise cu disperare să îl creadă.

Dar, de asemenea, rămăsese și văduvă de curând și știa cât de repede o căsnicie putea lua o întorsătură urâtă astfel încât să își ia un alt angajament atât de rapid. ”*Dă-mi timp*”, îl implorase ea. ”*Am nevoie doar de puțin timp.*”

Slavă Domnului pentru asta! Pentru că, la urma urmei, motivul lui nu fusese dragostea. Nu, el umbla după bani. Probabil că și ea ar trebui să facă la fel.

Simți că îi era din ce în ce mai greu să respire. Ce opțiuni avea? Nu doar bunăstarea ei atârna în balanță, ci și a tuturor celor care îi munceau pământurile-deși valoarea recoltelor lor continua să scadă, a tuturor celor care se aflau în slujba ei și a copiilor a căror educație o sponsoriza, și a parohiei, și a școlii din sat... Cum putuseră câteva alegeri proaste să o înfunde atât de repede? Contabilii ei păruseră de-a dreptul uimiți. ”*Cum este posibil ca avocații tăi să nu fi cercetat niciodată investițiile răposatului tău soț?*” Dar avocații spusese că era datoria contabililor să facă asta. Cât despre rolul ei, îi venea să se pocnească singură pentru că presupusese că asemenea chestiuni nu necesitau supravegherea ei.

Dar, să fim serioși, ce știa ea despre capital și garanții?

Tăcerea era apăsătoare. Liza ridică privirea. Sprâncenele ridicate ale lui Ronson cereau un răspuns.

-A, da, spuse ea. Vorbeai de Mather?

-Da, doamnă. Când doamna Hull nu a putut explica absența dumneavoastră de la micul dejun, domnișoara Mather a plecat să vă caute. Liza oftă. O mustrase de o sută de ori pe Mather, dar fata avea darul să se agite inutil: la cea mai mică



posibilitate de a apărea vreun necaz,pleca în căutare asemenea unui câine după mirosul osului.

-Aș fi vrut să o oprești,atunci.Știai că sunt bine.

-Desigur,spuse Ronson amabil.Să trimit pe cineva să o găsească?

-Da,să-i spună că sunt bine.Deși eu...

-Elizabeth!

O siluetă apăru în capul scărilor,ținând mâinile împreunate în mod teatral peste inimă.Jane Hull era,la rândul ei,văduvă și era o nouă prietenă pe care Liza o întâlnise când fusese în stațiunea balneară de la Baden Baden.O,ce iarnă grozavă! Habar nu avea atunci de necazurile care urmau să vină.Dregându-și glasul,adoptă un ton vesel:

-Bună dimineața,strigă ea.Iar priveliștea chiar o înveseli.Din acel unghi,Jane arăta precum un înger care plutea deasupra ei,pentru că purta întotdeauna alb,iar părul blond îi ajungea până la talie,desfăcut.O descoperire foarte încântătoare.Ar fi foarte amuzant să o prezinte tuturor la următoarea petrecere.”*Dacă voi fi invitată după ce se va afla vestea.*” Liza alungă acel gând.

-Sper ca nu mi-ai simțit prea mult lipsa seara trecută,continuă ea.

-Slava cerului că te-ai întors în siguranță! răspunse Jane cu o voce ascutită și tremurândă.Un pufnet Se auzi din direcția lui Ronson.Liza se întoarse zâmbind către el,bucuroasă să vadă viață adevărată în expresia lui-dar majordomul își feri privirea,afurisitul.Cât de absurd era să se simtă rănită.La urma urmei,era doar un servitor.Liza ridică bărbia și îi întoarse spatele.Jane coborî grăbită scările și veni să o îmbrățișeze.

-L-ai găsit? îi șopti ea Lizei la ureche.Obrazul îi era rece și fin când îl atinse pe al Lizei,și ea mirosea insuportabil de bine: apă de trandafiri,săpun și lavanda pe care servitoarele o foloseau la spălătorie.Conștientă că ea însăși nu mirosea atât de bine,Liza se retrase din îmbrățișare-sau încercă să o facă; Jane nu voia să îi dea drumul.

-Vino,spuse tânăra,punându-și brațul pe după talia Lizei și conducând-o spre scări.Spune-mi tot.Servitoarea ta mi-a spus că domnul Nelson a plecat.L-ai dat afară? Sau-Jane coborî glasul,iar obrazii i se îmbujorară cu o nuanță drăguță de roz-ai fost cu el toată noaptea?

Liza era îngrijorată cu privire la manierele de inocentă ale lui Jane.Nu puteau fi considerate deloc rafinate.

-Nici una nici alta,spuse ea.După nenorocirea din salon,Nello plecase.Pur și simplu...plecase fără privească înapoi.Cam atât despre inima lui frântă.Orice bătea în pieptul lui era probabil făcut din piatră.Cât despre ea însăși de-abia își



amintea goana nebună prin pădure. Oare petrecuse ceva timp lângă lac? Da, așa părea logic-privind luna și gândindu-se la mama ei în timp ce plângea cu atâta disperare, încât o durea chiar și acum gâtul când își amintea. Iar apoi... cumva, își găsisse drumul spre grădina domnului Grey. Un fior o străbătu. Uneori era speriată de ea însăși.

-Ce s-a întâmplat? întrebă Jane în timp ce urcau scările, expresia ta...

Liza vorbi repede, pentru că nu voia să știe nimic despre expresia de pe chipul ei:

-Am cunoscut un bărbat. Regretă instantaneu mărturisirea, pentru că gândul la acel doctor îi declanșa un tremur fizic, un ecou al atracției pe care îl simțise-care, în eleganța și liniștea casei ei, părea mult mai stranie și stânjenitoare. *Un doctor de provincie*. Groaznic îmbrăcat. Care îi refuzase invitația la cină!

-O! Jane bătu din palme. O, te rog, povestește-mi! Cine e? Este deja îndrăgostit de tine? Liza ridică din umeri.

-De fapt, cred că este exact opusul. Jane se strâmbă.

-Atunci, probabil că este făcut din piatră. Sau este arogant, spuse Liza. Plin de sine. Să îi refuze invitația în față! Cât despre Nello, continuă ea, îmi închipui că a prins ultimul tren spre Londra. Și călătorie sprâncenată din partea mea.

-Dumnezeule! Jane căscă ochii albaștri și curioși. Câtă vehemență!

-Da. Deodată, întreaga lume părea enervantă. Am terminat-o cu el.

-Înțeleg. Jane părea sceptică, ceea ce o cam înțepă pe Liza. Ei bine, probabil că ești epuizată. O să-ți pregătim baia și vom servi ceaiul împreună, și... Jane ridică din sprâncene. Îmi vei spune ce s-a povestea? Despre arogantul ăsta obraznic?

Porniră spre camera Lizei, unde Jane o eliberă și se îndreptă spre o tavă cu ceai care era deja acolo. Priveliștea o făcu pe Liza să se oprească: Jane o așteptase acolo? Asta era camera ei privată! Jane ridică privirea.

-Te-am văzut pe fereastră din galerie, venind dinspre lac. M-am gândit că ai vrea să-ți bei ceaiul în liniște-sper că nu te superi.

-A! Nu, desigur că nu. Cât de amabil din partea ta, draga mea.

Liza se așeză la masa de ceai, care era amplasată lângă fereastră, oferind o vedere asupra împrejurimilor parcului. În zilele senine, puteai să vezi până pe coastă. Liza își fixă privirea pe licărul îndepărtat și oftă. Poate că era timpul să facă o călătorie pe mare. Unde putea să meargă? în America? O mulțime de milionari la alegere acolo. Dacă avea să facă asta-și nu vedea o altă opțiune-, un soț american ar fi la fel de bun ca oricare altul. De asemenea, din străinătate ar fi și mai dificil să se intereseze de statutul ei financiar. Soluția ar fi să îl facă să se îndrăgostească de ea înainte să afle adevărul. Ce fraieră fusese că îi spusese totul lui Nello. Dacă el nu își ținea gura, era distrusă.



-Dar spune-mi,zise Jane,turnând ceai în cești.Cine este acest bărbat arogant și misterios pe care l-ai întâlnit? Liza își dresе glasul.

-A,doar un doctor.E nou-venit în provincie.Jane încuviință și merse la măsuța de toaletă,scoțând capacul unei carafe de cristal,din care turnă un strop de whisky în ceașca aburindă.

-Asta te va ajuta cu durerea de cap,spuse ea cu blândețe.Atunci,este căsătorit?

-Nu.Liza luă recunoscătoare ceașca.Mulțumesc,dragă.

-Câți ani are?

-Cred că vreo treizeci.

-A,atunci e bătrân,spuse Jane nepăsătoare-necunoscând,presupuse Liza,vârsta gazdei sale.Totuși,comentariul o deranja.Jane se căsătorise la nouăsprezece ani și rămăsese văduvă cu un an în urmă,la douăzeci și doi.Dar nu toți soții aveau o sincronizare atât de bună.Unii dintre ei monopolizau o femeie ani și ani,deși nu arătau nici un interes pentru ea în pat,pentru prezența ei,pentru dorința ei de a-i fi prietenă...Nu,soțul ei alesese un drum diferit.Singurul lui interes fusese să o certe.*Nu trebuie să faci asta,nu trebuie să faci aia,e rușinos,vulgar...*Următorul va trebui să fie mult mai înțelegător și docil.Liza luă o gură sănătoasă de ceai-fără zahăr,nu cum îi plăcea,ci cum cerea talia ei.Jane îi urma exemplul,deși era cu câțiva centimetri mai înaltă și deja suplă ca un ogar.

-Da,presupun că un bărbat la treizeci de ani este bătrân,confirmă Liza,parcă experimentând.

„*Eu sunt bătrână acum?*” Pentru că,dacă un domn era catalogat bătrân,o femeie de aproape aceeași vârstă-o femeie de treizeci și doi de ani-probabil că era de-a dreptul babă.Gândul o neliniști.Trebuia să își găsească un soț repede-înainte ca vestea despre necazul ei să iasă la iveală; înainte să înceapă să își arate vârsta.

-Dar este chipeș încă? insistă Jane.Interesul ei părea straniu.O imagine trecu prin fața ochilor Lizei: Jane,blondă și cu ochi albaștri,ca o păpușă de porțelan, mergând la căsuța doctorului și câștigându-l instantaneu cu ternii ei fără cusur și rochiile albe,neprihănite-toate,așa cum observase Liza,croite cu doi centimetri mai scurte decât cerea moda actuală.

-Ce contează? Doctorii de provincie erau la fel de buni de însurătoare ca...mobila.

-Contează dacă vrei să îl îngenunchezi,spuse Jane.Dacă este urât,va trebui să îi ataci intelectul,pentru că nu va crede niciodată că ai putut să îl observi astfel.Dar dacă arată acceptabil,atunci îl poți păcăli să te iubească și apoi să îi frângi inima!



Râzând,Liza puse ceașca pe masă.Dumnezeule!Ce abordare crudă! Totuși,vanitatea îi fu mângâiată de gândul că încă era considerată capabilă să frângă inimi.Nu ar fi mai bine să-1 ignor complet?

-Dar a fost nepoliticos cu tine,spuse Jane.Deci,spune-mi: este chipeș sau nu?

Liza o privi pe fată pentru o clipă.Se simți ciudat,ca și cum ar fi privit cu zece ani în urmă,în propriul trecut,la un chip delicat,fără riduri,luminat de plăcere și ambiție,neumbrit de îndoieli.Anii care aveau să vină-deceniul care pentru Liza era pierdut-aveau să reprezinte cel mai mare triumf al lui Jane Hull.Urma

să învețe,fără îndoială,despre folosul bunătații;trecând prin propriile înfrângeri, va învăța ce înseamnă mila pentru cei mai puțin binecuvântați decât ea.Dar,deși dezamăgirea era un profesor bun,nu era nevoie să o însoțească toată viața.Avea frumusețe,educație,iar în Liza,un model perfect de intrare în societate: de ce altceva avea nevoie ca să găsească dragostea?

Poate că,gândi Liza,aceste sentimente le-ar fi avut pentru o soră mai mică: speranță și nerăbdare și protecție la un loc.Se întinse spre mâna lui Jane, strângându-i ușor degetele fine și micuțe.

-Draga mea.Ai încredere în mine,nu-î așa? Jane făcu ochii mari.

-Desigur,dragă Liza!

-Atunci,permite-mi să mă asigur că ești fericită.Ea își risipise ultima șansă la dragoste.Dar avea să se asigure că Jane nu o va face.Cât despre doctorul ăsta, continuă ea,nu,nu este chipeș.Dumnezeule,adăugă ea și râse.Este un doctor.Să-1 lăsăm în pace pe bietul om! Jane păru ușor dezamăgită.

-Atunci,nu vrei să-î frângi inima?

-O,n-am spus asta.Zâmbind,Liza eliberă mâna lui Jane și se întinse din nou după ceai,care chiar îi domoli într-un mod minunat durerea de cap.Depinde în mare parte de cât de plictisită sunt,continuă ea.

CAPITOLUL 4

Dacă cineva i-ar fi spus lui Michael în urmă cu trei luni că,în curând,cel mai constant tovarăș avea să îi fie un vicar,s-ar fi tăvălit pe jos de răs sau ar fi prevestit sfârșitul lumii.Religia,împreună cu alte aspecte sensibile,era mai bine să fie lăsată pentru primii născuți,care își puteau permite asemenea interese nobile.Și totuși,iată-1 aici,împărțind bucuros o halbă cu bere la cârciuma din sat cu un bărbat care purta gulerul de preot.Lawrence Pershall era acel preot rar care ajunsese în această poziție mai degrabă din pricina sorții,decât a considerentelor financiare.Dar Dumnezeu nu apărea des în conversațiile lor,iar astăzi,ca de obicei,politica și sportul le însuflețeau discuția.Aveau un interes comun pentru



curse,întărit probabil de faptul că nici unul din ei nu își putea permite să participe la ele.Amândoi credeau-în tăcere,pentru că nu aveau tendințe sinucigașe-că rugbiul era un sport mai athletic decât crichetul.Iar în materie de imperiu,de asemenea erau de acord:chestiunea irlandeză devenise o mare povară,care putea fi rezolvată cel mai eficient oferind independență acelei națiuni.Totuși,armata era o instituție al naibii de grozavă,orice ar fi.

Armata a fost cealaltă chemare a mea,îi mărturisi Pershall în timp ce ieșeau din cârciumă în lumina strălucitoare a zilei.La paisprezece ani,eram convins că într-o zi voi fi general.

-Îmi amintesc de faza aia,spuse Michael.Nimic nu înveselea mai bine un băiat crescut cu idealuri de răzbunare decât perspectiva de a mânui o pușcă.Doar că,după cum subliniasse Alastair,duelurile fuseseră declarate ilegale în urmă cu multe decenii-iar lupta nu ar fi fost echilibrată,tatăl lor fiind un Imn l răgător la vremea lui.

-Și ce te-a împiedicat? Michael ridică din umeri.

-Am decis să salvez vieți,nu să le iau.Asta,și faptul că,în cele din urmă,încercarea lui de a se înrola în infanterie fusese zădărnicită de intervenția lui Alastair.În schimb,ceea ce îi aranjase fratele său-un post în garda călare,un regiment care rar se aventura dincolo de umbra palatului Buckingham-nu era potrivit pentru el.

Era al naibii de greu să îți croiești un drum în viață când fratele tău îți cumpăra reușitele.Ani buni,în timpul universității și la scurtă vreme după aceea,Michael fusese sub supravegherea atentă a lui Alastair.Dar odată cu vârsta,căpătase o nouă perspectivă în copilăria lor.Alastair jucase atât rolul mamei,cât și al tatălui,protejându-l pe Michael de cele mai rele excese ale părinților .Îi era greu să îl facă să renunțe la un obicei atât de vechi.Dar,până recent,Michael fusese mulțumit să îl lase pe fratele său să îl protejeze.

-Ei bine,îl numesc noroc pentru amândoi,spuse Pershall.Dacă ne-am fi înrolat,fără îndoială că am fi murit de dizenterie în prima săptămână.Michael râse,iar el adăugă:Și cum aș putea să mă plâng? Am sfârșit în propriul sat al lui Dumnezeu-dacă îmi poți ierta blasfemia.

Michael urmări privirea lui Pershall,care cerceta peisajul.Bosbrea se întindea de-a lungul unei pante calcaroase ușor înclinate.Vitrinele luminoase ale magazinelor și căsuțele împodobite cu flori erau grupate de-o parte și de alta a drumului principal,care urca spre vechea piatră de hotar ce marca vârful dealului Bosbrea.În direcția opusă,cărarea de piatră cobora spre râul Cuby,un curs susurând de apă,care strălucea în soarele amiezii.



-Pitoresc, într-adevăr, șopti Michael. Frumusețea îl făcu să se simtă de-a dreptul nerăbdător-sufocat, aproape. Chemarea lui era în altă parte, alături de oameni care depindeau de el pentru că nu aveau nici un alt sprijin. Poate că Alastair fusese cel care sponsorizase spitalul, dar Michael era cel care salvase vieți acolo și concepușe metode care conduseseră la cea mai scăzută rată a mortalității din orice instituție medicală din țară.

La naiba, el voia să fie în Londra. Aici aerul era prea curat, locuitorii prea sănătoși, iar timpul lui prea liber. Îl cunoștea pe fratele său destul de bine să știe că misterul dispariției lui avea să îl împingă pe Alastair spre o furie sănătoasă, dar așteptarea era grea. Și acum o limită fusese depășită, ceea ce Michael nu putea tolera. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Pershall spuse:

-Vreo veste de la fratele tău?

Michael scutură din cap. Pershall știa povestea în linii mari: o ceartă violentă, o cerere de neconceput, nici o opțiune în afară de retragerea cât mai departe cu putință de sfera de influență a fratelui său. Ceea ce nu știa el era cât de largă era acea sferă.

-Nu ar fi nici o diferență dacă aș fi primit vești de la el. Dacă vrea să ne împăcăm, trebuie să vină el însuși după mine. Pershall căscă ochii mari.

-Așa de grav este?

O întrebare foarte bună. Michael nu credea că Alastair avea să își pună amenințarea în practică. Pe parcursul disputelor și al certurilor dintre părinții lui, în timpul divorțului dezgustător dintre ei, care ținuse publicul în alertă - Alastair fusese tot timpul acolo pentru el: o stâncă într-o mare destul de furtunoasă. În ultimul an, Michael își dăduse silința să îi răsplătească acea favoare. Chiar și faptul că acum se ascundea era tot pentru binele fratelui său. Cu siguranță Alastair va înțelege asta în curând. Nu ar trăda încrederea dintre ei.

Totuși, dacă o făcea... Amestecul în viața lui era ușor de suportat, atâta vreme cât era din dragoste. Dar să închidă spitalul nu ar fi nimic altceva decât o răutate brutală. Iată un gând înfricoșător: s-ar putea ca Michael să nu îl poată ierta niciodată pentru asta.

-Să spunem doar că nu ar câștiga nici un premiu pentru popularitate sau simpatie, îi spuse el lui Pershall. Vicarul pufni.

-Iar tu ai câștiga? Michael, rânjind, era pe punctul de a-i răspunde, când un strigăt răsună înjur:

-Iată-te! Domnule Grey! Vocea aristocratică îl luă prin surprindere. Michael se întoarse încremenit, gândindu-se pentru o clipă că-ei bine, că fusese găsit.

Asemenea momente ironice tindeau să se înmulțească în viața lui.



În schimb, apropiindu-se de ei, era nimeni altul decât vizitatoarea sa neinvitată de săptămâna trecută. Stânjeneala puse stăpânire pe el. Doamnei Chudderley îi plăcea grozav să flirteze-era o tentația la fel de mare precum o plăcintă lăsată pe pervazul unei ferestre în timpul foametei. Când îi îngrijise brațele zgâriate și murdare în urmă cu o săptămână, Michael se luptase cu tentația covârșitoare de a i le alina cu limba. Deloc igienic, desigur. Se mulțumise să folosească doar un antiseptic.

-Ce privești din rai, oftă Pershall. Afrodita ieșind din valuri.

Michael îi aruncă bărbatului o privire confuză.

-Raiul greșit pentru biserica dumitale, spuse el. În plus, un om al lui Dumnezeu ar trebui să observe asemenea lucruri?

Pershall râse.

-Încă nu sunt mort, domnule Grey.

Doamna Chudderley venea parcă plutind spre ei. Era îmbrăcată într-un mod absurd pentru o plimbare pe străzile prăfuite ale satului, într-o rochie delicată și vaporosă, de culoarea piersicii coapte. În urma ei venea grăbită o servitoare roșcată și înaltă, gâfâind și vizibil supărată, ducând într-o mână un coș, iar în cealaltă o umbrelă de soare pe care o ținea deasupra capului stăpânei sale.

Obiectul caraghios, prea subțire pentru a proteja pe cineva de soare, era împodobită cu panglici fluturânde, care se asortau cu rochia doamnei Chudderley. Michael dădu din cap spre servitoarea supraîncărcată înainte să facă o plecăciune înaintea văduvei. În privirea lui fu o mică împunsătură, dar văduva o observă: Michael văzu asta în felul în care ochii ei se mijiră ușor înainte ca zâmbetul să îi crească hotărât. Nu fu nevoie de nimic mai mult, iar inima lui uită să bată pentru o secundă. La naiba! în urmă cu o săptămână, își închipuise că ochii văduvei erau la fel de cafenii ca și părul ei, așa că avu un șoc când ea îi deschisese și își dezvăluise irisuri de un verde palid, straniu, de nuanța jadului chinezesc când este ținut în lumină. Un șoc avu și acum, când îi privi și își dădu seama că frumusețea lor nu fusese doar în imaginația lui.

Își stăpâni respirația, care ar fi vrut să o ia la goană, și imaginația, care ar fi vrut să fie eliberată. Ea nu avea să afle niciodată cât de mult îl supusese în salonul său săptămâna trecută. Fiecare mișcare a ei trimisese o briză de căldură parfumată spre el, făcându-i corpul să se încordeze ca un arc. Când doamna Brown îi dăduse ceașca aia blestemată cu ceai, mâinile îi tremurau. I se întâmplase uneori să simtă o asemenea atracție instantanee. Dar niciodată cu un pacient.

Dumnezeule mare! Viața din provincie nu îi pria.



-Doamnă Chudderley,spuse el.Bună ziua.Plină de grație,ea îi răspunse la salut-apoi îl surprinse întor-cându-se sprintenă spre vicar.

-Este totul în regulă cu animalele?

O briză blândă trecu pe lângă ei,legănându-i volanele din jurul gâtului,oferind frânturi din decolteul alb și fin.Michael își înfipse arătătorul în pernuța degetului mare,încercând să își distragă atenția.

-Da,spuse Pershall.Și deja am avut vreo douăsprezece comenzi de plăcinte.

Bucătăriile din Havilland Hall au fost foarte ocupate pregătind delicatese pentru micul nostru bazar de mâine de la școală.

Tresărind,Michael își dădu seama că acest comentariu îi era adresat lui.

-Poftim?

-Da,plăcintele lor cu căpșune sunt faimoase.Și pe bună dreptate!

-Domnul Grey ar ști asta,spuse doamna Chudderley,dacă mi-ar accepta invitația la cină.Poate îl puteți convinge dumneavoastră,domnule.Observând privirea întrebătoare a lui Pershall,un val de căldura inundă ceafa lui Michael.

-Doamna Chudderley dă cele mai bune mese din Cornwall,spuse Pershall.De fapt,chiar săptămâna trecută am mâncat cea mai moale și mai succulentă prepeliță pe care am gustat-o vreodată.

A,foarte bine.Acum,un om al lui Dumnezeu încerca să îl convingă să accepte o invitație care avea să se sfârșească într-un singur mod: cu Michael devorând gazda.Meditase asupra chestiunii în ultimele nopți; știa exact cum avea să o facă.Ar începe cu degetele ei,sorbindu-le unul câte unul...

-Domnul Grey a fost invitat la aceeași cină,spuse doamna Chudderley,parcă tachinându-l cu zâmbetul ei.Vai,mă tem că el crede că dacă va sta la masa mea își va pune în pericol sufletul nemuritor.Fiind un expert în asemenea chestiuni, poate îl veți sfătui dumneavoastră,domnule Pershall.

-A,dar nu cred așa ceva.La naiba,tonul lui fusese total greșit-jos și ușuratic,potrivindu-se cu al ei.Michael vorbise din reflex,desigur.Fiul al doilea născut,cu nas exagerat de mare,trebuia să devină destul de priceput în arta seducției dacă voia să atragă interesul unei femei.Iar în mod normal...pentru numele lui Dumnezeu, Michael și-ar fi dat toată silința să o prindă în capcană de aceasta.

Dar acum nu era o situația normală.Michael se încruntă și își dresе glasul.Nu înțelegea interesul ei față de el Ea nu era genul de femeie care să aibă un interes personal pentru doctorii umili de provincie.Conștient de atenția curioasă a lui Pershall,Michael făcu din nou o plecăciune,străduindu-se acum să vorbească pe un ton potrivit și serios.



-Doamnă,după cum v-am mai spus,singura mea teamă este că nu sunt o companie plăcută.”*Amintiți-vă că sunt un biet doctor.*”

-O,mă îndoiesc de asta,spuse ea,ridicând din sprâncene.Apoi,când tăcerea se așternu pentru un moment cam prea lung și începu să pară la fel de tăioasă precum replica ei,femeia râse și se întoarse spre servitoarea sa ca să ia umbrela.

Mather,știu că ai niște treburi în oraș,îi spuse ea.Dă-mi coșul ăla și continui eu singură.

-Foarte bine,spuse servitoarea și se descotorosi de coș în brațele stăpânei sale,apoi le întoarse spatele și plecă.Repeziciunea cu care plecase nu îl uimise doar pe Michael.

-Ciudată fată,spuse văduva întorcându-se spre ei-părând,spre surprinderea lui,mai degrabă amuzată decât iritată.Domnule Pershall,veți primi vești de la mine mâine-dimineață; vreau să trimit florile și alte câteva fleacuri pe la ora zece.

-Vă mulțumesc.Dar,permiteți-mi să spun,doamnă Chudderley,mi-ar plăcea să ne întâlnim curând într-o duminică.Congregația vă duce dorul.

-Ah,spuse ea încet,într-una din aceste zile,domnule,păcătoasa se va întoarce la turma ei.Iar atunci mă veți putea reforma după bunul-plac! Domnule Grey,ati vrea să mă însoțiți?

„*Foarte proastă idee.*”Michael îi aruncă o privire lui Pershall,care radia asemenea unui băiețel ai cărui obraji tocmai fuseseră ciupiți de cea mai durdulie lăptăreasă din staul.Nu avea să găsească ajutor la el.

-De fapt,este posibil să mă aștepte pacienții...

-Dar tocmai asta este grija mea,spuse ea.Băiatul familiei Broward se simte slăbit.Sunt convinsă că ar aprecia părerea dumneavoastră profesională.

Michael o privi printre ochii mijiți,bănuitor cu privire la cât de bine își pregătise ea momeala.Dar zâmbetul ei era luminos și sincer,iar el ar fi părut un bătăran dacă ar fi refuzat-o.În plus,obligațiile lui morale îi interziceau să refuze.Evitarea flirtului și păstrarea virtuții nu aveau prioritate înaintea copiilor bolnavi.

Trase adânc aer în piept.Cumpătare: va fi nevoit să exerseze cumpătarea.O adevărată noutate,la fel ca afurisitul ăsta de aer proaspăt de pe care îl inhala.

-Desigur,spuse el.Aș fi bucur să-l examinez.

-Minunat!Femeia îi trânti coșul în brațe și plecă fără să își ia rămas-bun.Rochia ei învolburată îi transformă mersul într-unul mai...țanțoș.Vântul se porni din nou,iar minții lui febrile i se păru că zărește conturul unui șold coborând spre o coapsă armonioasă.Înainte ca Alastair să vină după el,castitatea avea să îl ucidă.



Tânărul Daniel avea o febră ușoară,dar Michael se simți destul de sigur pe sine cât să îl declare în curs de însănătoșire,mai ales după ce băiatul dădu dovadă de un apetit sănătos,atacând coșul cu tarte al doamnei Chudderley.Doamna Broward,însărcinată,insistă să îi trateze cu ceai,iar după o jumătate de oră și două ceainice mai târziu,Michael stătea într-un fotoliu mic,încercând cu disperare să își așeze picioarele în așa fel încât să nu arate disconfortul groaznic pe care i-l provoca mobila croită pentru un om mult mai scund.

Sau poate că disconfortul lui se datora dizolvării treptate a celei mai bune apărări împotriva văduvei.Genul de Lady Bountiful(Lady Bountiful-personaj din piesa de teatru The Beaux Stratagem a dramaturgului irlandez George Farquhar, înfățișând o femeie bogată și generoasă) nu îl impresiona; prea des,bunele lor intenții erau diminuate de aver-siunea evidentă față de obiectul compasiunii lor.Totuși,doamna Chudderley părea în largul ei în compania familiei Broward, iar atitudinea ei încuraja o atmosferă informală de bună dispoziție.

Doamna Broward,cu o mână pe burta ei imensă,întrebă dacă doamna Chudderley avea vreo sugestie de nume.Tânăra domnișoară Broward îi ceru părerea despre moda londoneză.Cei mici se agățau de rochia ei.La un moment dat,un sunet amenințător de material sfâșiat se auzi,dar,în timp ce doamna Broward se sperie și luă țâncul de lângă ea,doamna Chudderley doar râse.

Era evident că nu era prima dată când îi vizita pe acești oameni.Nici nu avea să fie ultima,judecând după invitațiile sincere pe care le primiseră când își luară rămas-bun,toate concentrându-se asupra posibilității revenirii ei de îndată ce copilul se năștea.

-Ei bine,spuse el când ieșiră din nou pe cărarea din sat.Deci ei îi plăcea compania fermierilor.Iar el o plăcea pentru asta.Nu conta.Circumstanțele îi porunceau să își ia rămas-bun de la ea cu atât mai repede din acest motiv.

-Trebuie neapărat să ajung la ceilalți pacienți,spuse Michael.La revedere.

Doamna Chudderley,absorbită în procesul de a-și descâlci panglicile umbrelei,îi aruncă o privire piezișă.

-Fugiți așa de repede? Michael ezită.

-Cam multe panglici și fundițe pe umbrela aia.Au vreun scop anume? Ea râse.

-Frumusețea,răspunse doamna Chudderley.Acesta este scopul lor.

Atunci,panglicile nu erau necesare.Ochii ei erau singura podoabă de care avea nevoie.Erau extraordinari,de o asemenea nuanță pală de verde,și se arcuiau ușor spre colțurile exterioare,îi aminteau,într-un fel,de statuile pisicilor din aripa egipteană din British Museum.Ochi străvechi,mult mai antici decât chipul pe



care îl împodobeau. Din senin, Michael își aminti lacrimile ei atunci când se trezise în patul lui, în urmă cu o săptămână. Ce, sau cine, o făcuse să plângă?

„Nu este treaba ta.”

-Oricum, spuse ea, casele noastre sunt în aceeași direcție. Nu vreți să mergem împreună?

Scuturând umbrela o ultimă dată, o porni în josul drumului fără să privească înapoi-presupunând, așa cum făceau femeile frumoase ca ea, că el avea să o urmeze. Destinațiile lor chiar erau pe același drum. Michael nu se putu gândi la nici o scuză pentru a se întoarce în sat. Așa că, oftând, porni după ea-așa cum făceau de obicei bărbații, presupuse el.

-Se pare că îi cunoașteți foarte bine pe cei din familia Broward, spuse el ajungând-o din urmă. I se păruse neobișnuit. Mulți dintre aristocrații de provincie încercau din răputeri să nu se amestece cu arendașii lor.

-Într-adevăr, spuse ea. Eu finanțez educația fiilor lor mai mari. Flăcăi foarte inteligenți, unul este la Harrington, celălalt la University College, în Londra. Și îi cunosc pe Mary și Thomas-doamna și domnul Broward-de când eram copii.

-Ah. Ați crescut în această provincie, deci.

-Da, iernile stăteam aici. Nu știati? Doamna Chudderley oftă. Iar eu care îmi închipuiam că nimeni din Bosbrea nu avea alt subiect mai interesant decât mine de dezbătut. Zâmbetul ei trist oferii propriului comentariu un aer de autoironie, care lui Michael îi plăcea foarte mult. Instinctele lui superioare se războiau cu obiceiurile. Obiceiurile învinseră.

-Mi-e greu să îmi închipui asta, spuse el. Recompensa fu o fluturare a genelor cafenii.

-Foarte amabil din partea dumneavoastră. De fapt, sunt înrudită cu familia Broward prin intermediul mamei mele. Tata a cumpărat Havilland Hall ca să nu îi fie dor de casă. O mezialianță, deci. Uimit să o audă dezvăluind căsătoria atât de deschis, Michael spuse doar:

-Înțeleg. Doamna Chudderley ridică o sprânceană.

-Da, sunt convinsă că înțelegeți. Nu a fost cea mai potrivită căsătorie pentru papa, desigur. Familia lui a fost foarte nemulțumită. Dar... Zâmbi. Mama și papa s-au iubit enorm, în cele din urmă, le-au câștigat de partea lor chiar și pe cele mai neîndurătoare rude. Cinicul din el se îndoia de asta. Dar era o poveste tocmai bună să circule în lume.

-Așadar, sunteți înrudită cu câțiva dintre arendașii dumnea-voastră. O situație predispusă la probleme. Glasul ei deveni ușor tăios:



-Presupun că ar putea fi,dacă moșierul este nedrept.În schimb,Michael se simți ușor iritat de aluzia ei întâmplătoare: că propria lui familie se purta mai puțin corect cu oamenii lor.Desigur,ea îl credea pe el un simplu doctor.Totuși...

-Cum prețul recoltelor scade,economia devine necesară.Am putea spune că acest lucru provoacă o tensiune inevitabilă între cei care dețin pământul și cei care îl lucrează.Doamna Chudderley râse ușor.

-Vorbiți ca un lector universitar.

Doamne,Dumnezeule! De fapt,vorbea ca Alastair.

-Doamne ferește,doamnă Chudderley.

-Sau...ca un bărbat care are ceva experiență personală cu administrarea pământului? Pauza ei îl invită pe Michael să detalieze.Când el nu o făcu,ea adăugă: în nord,fără îndoială.

Ah! Zâmbetul lui Michael se lăți.Evident,reținerea lui o deranjase.

-Ce memorie excelentă aveți.În nord,într-adevăr.Ea miji ochii.

-Acum cred că mă tachinați.

-S-ar putea să aveți dreptate.Michael simți o satisfacție prostească la gândul că el era cauza îmbujorării ei-și că era studiat îndeaproape de asemenea ochi magnifici.Ridică din sprâncene și privi cum îmbujorarea ei crește.Era surprinzător de ușor de tulburat pentru o frumusețe profesionistă.Un bărbat își putea face o pasiune din asta.

-Acum vă holbați,spuse ea țâfnoasă.

-Cu siguranță,sunteți obișnuită cu asta,spuse el.Îmi închipui că este aproape obligatoriu.Nici o fărâmbă de modestie la văduva asta: nici măcar nu clipi.

-Sunt obișnuită cu multe lucruri,spuse ea.Conversațiile politicoase,de exemplu-care în general încep cu o discuție sinceră despre locul natal al cuiva.Dar poate că asemenea amabilități sunt obișnuite doar în sudul țării.O să vă rog pe dumneavoastră să mă luminați.O,dar era inteligentă.Michael își amintea vag povești despre dezmățul ei,dar nici una despre spiritul ei.Nedreptate tipică.

-Este adevărat,noi,nordicii,suntem faimoși pentru reticența și primitivismul nostru.Dar vă asigur,ne-am abandonat majoritatea obiceiurilor grosolane odată ce picții nu au mai deținut puterea.Sunteți în siguranță cu mine.

-A,dar nu vă cred un sălbatic,spuse ea blând.De fapt,păreți un specimen mult mai evoluat-un bărbat în ale cărui subiecte preferate nu se include pe sine.Nu cred că am mai întâlnit vreodată acest tip de om!

El râse.De fapt,doar o fărâmbă de bun-simț îi dezlegă limba și îl lăsase să vorbească,întrucât,tendința unui bărbat,când atrăgea atenția unei asemenea



femei,era să vorbească la nesfârșit,ca nu cumva ea să găsească un motiv să privească în altă parte.

Dumnezeule,dar era frumoasă! Michael se întrebă cât de sălbatică putea deveni, mai exact.Avu o scurtă viziune cu ea dansând pe o masă,purtând doar un șirag de perle negre.Vai,părea puțin cam prea parizian,chiar și pentru ea.

-Vă par amuzantă?Ea părea încântată de posibilitate.

-Îmi păreți stăruitoare-mai ales în prezența unui nordic atât de grosolan.

Doamna Chudderley strâmbă din nas.

-Nu sunteți nici pe-aproape nordicul care pretindeți că sunteți.Modul în care vorbiți sugerează educație;modul în care mergeți sugerează o viață de sportiv.

Cricchet,bănuiesc?

-Rugbi,răspunse el,înainte să se gândească mai bine.

-Ah.Ea părea satisfăcută.

Rugbiul era un sport practicat cel mai adesea pe terenurile școlilor publice.Dar el nu se dăduse de gol.

-Un joc comun pentru nord,spuse el.Și domnul Pershall juca rugbi când era mic.

-A,nu mă îndoiesc.Totuși...da,înfățișarea dumneavoastră mi se pare ciudat de cizelată pentru un om de la țară.Hainele dumneavoastră,pe de altă parte...

Doamna Chudderley scutură din cap.Știți că avem un negustor foarte bun de haine bărbătești în Bosbrea,nu-i așa? Tocmai ați cunoscut-o pe soția lui.

Acum Michael râse din toată inima,fiindu-i imposibil să se abțină.

-Ce femeie directă! Doamnă Chudderley,dacă genul meu este rar,al dumneavoastră este și mai rar.Zâmbetul ei deveni aproape un rânjet.

-Atunci suntem o pereche pe cinste! Dar dumneavoastră,cred,sunteți decis să rămâneți un mister,în vreme ce eu sunt o carte deschisă.Ah,dar aceste minciuni îl făceau să se simtă stingher.Nu vinovăția era cea care îl deranja,totuși.

Continuase această farsă ca fiind doar domnul Grey și pentru binele fratelui său: dacă și-ar folosi adevăratul nume,în cele din urmă ar ajunge la Londra vestea că fratele ducelui de Marwick abandonase spitalul pentru a trăi liniștit în partea rurală din Cornwall,iar speculațiile cu privire la motive ar zburda nebunește.Nu voia să îl arunce pe Alastair în toiul bârfelor până când și doar dacă fratele lui nu îi dădea de ales.Din aceleași motive...să provoace asemenea bârfe ar însemna să piardă singurele arme pe care le avea în acest joc ridicol pe care îl jucau.

Dar faptul că motivele erau corecte nu îi ușura situația.Michael ar fi trebuit să fie în Londra acum.Această situație era extrem de absurdă.



-Din contră,spuse el,sunt așa cum mă vedeți.Singurele mistere din viața mea sunt cele medicale.Am avut parte de un mic mister săptămâna trecută,dar în zilele care au trecut de atunci,tușișurile mele de trandafiri m-au dezamăgit.

Michael așteptă o replică timidă sau poate chiar o ripostă pornită dintr-un sentiment de jenă.În schimb,ea îl privi surprinsă,apoi izbucni în râs-iar lui i se opri răsuflarea.Aproape că se opri din mers pentru a o privi mai bine.Ce fel de râs era ăsta? Nu era un sunet politicos sau controlat,ascuns în spatele mâinii,așa cum fac doamnele din înalta societate,ci un hohot surprinzător de puternic: un râset fără vreo urmă de sfială.Femeia râdea ca o hangiță,cu întreg corpul.

Poate că era pariziană în adâncul inimii.

Pentru un moment,Michael își permise să simtă efectul acelei posibilități: o dorință arzătoare,frivolitatea fascinantă.Să se plimbe prin soare cu o femeie frumoasă,care îl privea de parcă ar fi fost cea mai fascinantă enigmă pe care o întâlnise vreodată,iar apoi să râdă ca și cum nimeni nu ar fi putut să o distreze mai bine...În următorul moment,Michael se controla.Blestematul lui de temperament romantic îl băgase în destule tărășenii cât să îi ajungă pentru toată viața.”Perfecțiune”,decidea el după o conversație de cinci minute,doar ca să ajungă la concluzia,după două sau patru sau șase săptămâni,că perfecțiunea era doar o deghizare foarte bună pentru dezastru.Nu dura niciodată.

În plus,ea nu știa nimic despre el.Îl tachina și flirta pentru că era în firea ei,și ar fi făcut la fel și cu cel mai bădăran muncilor.Michael înțelesese asta și era de acord.Doamna Chudderley nu era o snoabă.Se distra oriunde sau oricând i se iva ocazia.

-Mai trebuie să mergeți la alți pacienți? îl întreabă ea.Dacă nu,vă pot arăta zona.Circumstanțe afurisite.În orice alt loc sau moment,el ar fi fost mai mult decât dornic să o distreze.

-De fapt...

-Va fi în avantajul dumneavoastră să fiți văzut cu mine,spuse ea ușor.Dacă doriți să obțineți o clientelă pe aici.Veți descoperi că oamenii de prin aceste locuri au tendința să nu se încreadă într-un străin,chiar tacă talentul lui medical îl recomandă.

-O ofertă foarte generoasă,pentru care vă sunt recunoscător.Dar...

-Și sunt dispusă,pentru că este o zi atât de frumoasă,să vă arăt unul dintre locurile mele preferate,continuă ea,iar starea ei veselă și lipsită de griji îi provocă și lui un sentiment asemănător,făcându-l să vrea să râdă și să ȳopăie, simțindu-se mult mai tânăr decât în ultima perioadă.Michael își dădu seama că rânjea.Ei bine...de ce să nu o însoțească? Era plictisit; aici nu avea destui



pacienți și nici cărți suficiente ca să îl țină ocupat. Atracția nu îl obliga să acționeze. Iar familiarizarea prelungită cu ea avea, cu siguranță, să îi potolească interesul pe care îl simțea.

În plus, nu ar fi deloc înțelept să o jignească. Dacă cel mai faimos cetățean din Bosbrea își puna în cap să îi ponegrească numele, posibili pacienți ar fi descurajați să apeleze la el. Atunci chiar ar fi la ananghie.

O, da. O logică foarte bună, deloc egoistă. Michael își mușcă obrazul pe interior.

-Foarte bine. Dacă este aproape.

-Totul este aproape. Merșeră unul lângă altul, trecând pe lângă ultimele case, și ajunseră în câmp deschis. De fapt, pământul meu începe de la acest gard viu.

Michael privi în zare. Havilland Hall nu era vizibil din această poziție, dar peisajul avea farmecul lui. Vara se întindea ca o briză caldă peste pământuri, iar fluturii dansau printre ierburile care fremătau.

Ce păcat că drumurile lor nu se intersectaseră mai devreme. Poate că el ar fi abordat-o deschis, cu o invitație sinceră. Relațiile lui nu durau de obicei mai mult de câteva săptămâni, dar cu ea, Michael își închipuia că ar putea face o excepție. Majoritatea frumuseților londoneze adoptau un aer sfios și o reținere misterioasă-sau opusul ei, o senzualitate exagerată care transforma orice alt cuvânt într-o invitație deghizată. Farmecul ei, pe de altă parte, părea să fie conectat cu sinceritatea sa. Michael găsi sinceritatea ei straniu de... înviorătoare.

Împreună cu lipsa timidității, onestitatea ar fi un mare avantaj când ar face dragoste. ”Spune-mi ce îți place”, ar spune el., „Arată-mi.”

-V-am șocat? Îl întrebă ea.

Întrebarea îl amuză. Dacă ar fi știut încotro se îndreptau gândurile lui...

-Nu, deloc, spuse Michael.

„Ai grijă, băiete. Nu ești disponibil pentru seducție momentan.” Iar ea arăta prea plină de viață în rochia aceea, precum însuși spiritul verii, cu câmpurile verzi întinzându-se în spatele ei pentru ca el să își închipuie că o prietenie între ei nu ar fi complicată de tentații primitive. Așa că se forță să facă o remarcă neutră:

-Lăsând deoparte realismul iubirii, presupun că probabil este util să ai un ideal în minte.

-Adevărat? Atunci trebuie să facem o dezbatere pe tema asta. Vă plac dezbaterele?

-Din când în când, spuse el. Doamna Chudderley își lăsa capul pe spate; privea norii de deasupra. Această nouă priveliște dezvăluia imperfecțiuni: o aluniță pe maxilar; vârful nasului ei ciudat de drept. Michael bănuia că fotografiile ei nu erau făcute din profil. Aceasta era o priveliște care nu avea să fie arătată



vreodată publicului. Gândul îl fascina într-un mod straniu. Acestea erau secrete ce așteptau să fie descoperite. Se trezi studiind-o și mai îndeaproa-dornic să afle mai multe. Forma urechii ei nu era de scoică, lobul îi era puțin prea mare pentru acea formă drăguță-întins, probabil, în urma purtării cerceilor greoi preț de atâția ani. Dar ideal pentru un sărut. Pistruii palizi de pe gâtul ei îi trimiseră un alt fior prin trup. Își dorea să îi atingă, să îi șoptească pe piele, „te-am găsit”. De fapt, gâtul ei implora să fie mângâiat de mâna lui înainte să îi cuprindă ceafa și să o conducă ușor, cu spatele, spre un pat...

-Atunci, haide să dezbatem această chestiune, spuse ea veselă-fără să fie conștientă de...starea lui, care evolua rapid. Dragostea este unul dintre cele mai periculoase idealuri pe care îl poate avea o fată. Desigur, primul bărbat care îi va declara dragostea lui îi va părea în mod inevitabil ca fiind destinul ei, făcând-o să ignore complet alte argumente.

-Poate. Michael vorbi încet, pentru că purta o bătălie între rațiunea și corpul lui, care voia să îl facă de râs ca pe un școlar. Doamne, Dumnezeule! Nu fusese niciodată de acord cu bărbății care apelau la bordeluri, dar dacă celibatul însemna sfârșitul demnității sale, ar putea să își reconsidere gândirea.

-Sau poate...propriile așteptări o vor conduce spre cea mai bună alegere și o vor feri de acei crai care caută mai puțin decât iubire într-o căsnicie. Cuvintele lui sunară foarte virtuozose. Michael zâmbi, mulțumit de sine. Înclinându-și capul, ea spuse sec:

-Ce drăguț. Dar chiar credeți că dragostea este așa de ușor de recunoscut? Un crai poate vorbi despre dragoste la fel de ușor precum ziarele de dimineață-mai ușor, de fapt, pentru că eu cred că nici unui crai nu-i place să citească.

Entuziasmul lui se stinse brusc. Spera că doamna Chudderley nu era o moralistă.

-Să înțeleg că soțul v-a dezamăgit, doamnă.

Ah, comentariul fusese prea tăios și direct. Privirea pe care i-o aruncă ea se schimbă când ochii li se întâlniră; Michael se simți de parcă ar fi văzut decizia ei de a pleca de lângă el în modul în care zâmbetul îi deveni rigid, asemenea unui perete care se înălța.

-Vai, ce plictisitoare sunt, spuse ea. V-am promis că vă arăt un loc minunat, iar în schimb îndrug verzi și uscate. Forța dezamăgirii lui îl uimi, urmată de o resemnare ambiguă. La urma urmei, ea nu căuta un confident, ci o ureche tăcută, un auditor care să nu îi răspundă. Doamnele de rangul ei nu se împrieteneau cu doctorii lor.



-Îmi închipui că foarte rar plictisiți pe cineva,spuse el.Ea se aștepta la galanterii,iar acestea erau ușor de oferit.Zâmbetul ei tremură ușor.Ah,melancolia îi preschimbaÎntr-un mod minunat chipul.Deși ea nu le-ar admira în oglindă, ridurile ușoare care răsăreau din colțurile ochilor confereau frumuseții ei o calitate umană care trezi în el cel mai straniu și mai neașteptat sentiment.

Dacă nu soțul ei,atunci cine o dezamăgise? Asemenea grosolănie era de neiertat; Michael i-ar distruge fața acelui bărbat.Nu,ar face mai mult decât atât:ar cuprinde chipul ei în mâini și și-ar plimba degetul mare peste buzele ei, șoptindu-i:„*Nu era demn de tine*”.Apoi i-ar arăta ce merita:atenție neconținută, un bărbat care înțelege cum funcționează corpul unei femei,care să îi poată numi fiecare parte și să o manevreze spre plăcerea ei...

„*Dumnezeule,omule.Stăpânește-te!*” Michael acceptase în urmă cu mult timp că acest caracter ar lui îl plasase printre cei mai nesăbuiți și pripiti bărbați de pe planetă,dar aceste fantezii aveau o evoluție foarte rapidă, chiar și pentru ritmul lui natural.Ca și cum i-ar fi citit gândurile,ea spuse:

-Suntem niște străini,domnule Grey.Mă întreb de ce mă simt atât de confortabil în prezența dumneavoastră.Mi se pare că tăcerile sunt foarte greu de împărtășit, nu credeți? Dar nu cu dumneavoastră.Femeii îi plăcea să flirteze.Asta era clar.Provoacă și retrage-te; provoacă și retrage-te.Era ritmul firesc al cochetelor.

-Cred că acesta este un compliment.

-Da,este.Așa că haide să fim tăcuți pentru câteva minute.

Și își continuă drumul în tăcere,sub un cer care se transformă dintr-un albastru palid într-un azuriu intens în timp ce soarele coborî mai tare.Michael simți un impuls absurd de a o lua de mână-simțea o mâncărime în degete,dorindu-și să știe cum s-ar fi simțit degetele ei împreunate cu ale lui,căldura și delicatețea pielii ei.Își încheșta pumnul,apoi se grăbi să îl ascundă în buzunarul hainei,până nu pierdea controlul și o lua de mână fără permisiunea ei.Un zâmbet apăru și apoi se stinse pe buzele ei.Plecă ușor capul ca să îl ascundă de el,ceea ce îl făcu pe Michael și mai curios să știe ce anume îl provocase.Dragostea nebună, desigur,putea apărea în orice moment: el se îndrăgostise de femei pe care le văzuse doar pentru câteva clipe de la fereastra unui tren sau în săli de bal,sau pe chei,când vasul lui acosta.Și la fel de ușor îi trecuse dragostea,pe măsură ce aceste femei își continuaseră drumul-sau,și mai rău,odată ce ajunsese să le cunoască.Frumusețea era toxică pentru rațiune,iar dragostea era aliatul ei-dar, pentru Dumnezeu,drogul era amețitor când își făcea efectul.Umbrea alți ochi,alte zâmbete,alte chipuri,până când doar al ei,în acest moment,rămase clar și limpede pentru el.



Ah,dar creierul lui nu putrezise.Cu siguranță,era statistic improbabil ca oriunde în lumea asta să mai existe o altă femeie al cărui zâmbet să se formeze cu atâta gingășie.Michael ar accepta bucuros dezamăgirea inevitabilă pentru o șansă de a simți acea gură peste a lui.

Trase în piept aerul plin de căldura pământului încălzit de soare și mirosul fânului și al trifoiului,apoi izbucni în râs.Nici o femeie până când Alastair nu se recăsătorea? Michael era blestemat.Ea îl privi,dar nu întrebă care era motivul amuzamentului său.

-Aici,spuse ea,și se întoarse spre o deschizătură în gardul viu,care dădea într-o cărare nepavată.Aleea tăia câmpul pe diagonală și ducea spre o pădure unde lumina soarelui era filtrată de ramurile copacilor,aruncând paiete sclipitoare pe un covor de mușchi și frunze căzute,parfumate.Coborâra o pantă ușoară și ajunseră la ceea ce se dovedi a fi malul unui lac foarte bine ascuns.Dând la o parte ramurile unei sălcii,doamna Chudderley îi făcu semn să o urmeze până la marginea apei.Din acest punct,lacul se dezvălui în întregime,strălucind sub cerul lipsit de nori.

-Lacul Mai,spuse ea.Este numit astfel pentru că niciodată nu este mai frumos decât în luna mai,când înfloresc copacii.Dar chiar și în iunie este minunat. O briză ușoară se porni,legănând ramurile sălciei,care se plimbau asemenea unor degete prin apă.

-Ah,spuse el încet.Da,Michael înțelegea de ce pentru ea acest loc era special.

-Ah,spuse și doamna Chudderley la fel de încet,iar privirea ei către el era radioasă și înțelegătoare...și ceva mai mult.Michael o studiasse pe femeie prea mult ca să interpreteze greșit acea privire.

Nu îi putea rezista.De ce ar trebui să o facă? Un scurt moment de îngăduință... pentru binele amândurora.Michael se apropie ușor și îi cuprinse brațul.Mai bine să se miște încet,să îi transmită că îl putea refuza.Alegerea era a ei.Ochii ei luminoși rămaseră fixați pe ai lui.Buzele i se întredeschiseră ușor când Michael își plimbă mâna de la cot spre încheietura ei.Dumnezeule! Pielea ei goală,acea porțiune expusă,mică și vulnerabilă,dintre manșetă și mânășă,era incredibil de catifelată.Îi mângâie încheietura cu degetul mare,o dată,de două ori.Un sunet ușor veni dinspre ea,răsuflarea îi deveni sacadată,un sunet la fel de semnificativ precum căderea pe podea a unei rochii din mătase.Așa începea totul: așa se lăsa o femeie în voia simțurilor.

Michael o trase lângă el.Ramurile sălciei șopteau și se plimbau pe oglinda apei.Un mic flirt,atâta tot.Doii cinici,profitând de distracția lor de vară atunci când li se ivește ocazia.



Michael își apropie gura de a ei, respirându-i pe buze. Nici o grabă. Stăteau unul lângă altul, gură lângă gură, în timp ce mâna lui urcă pe brațul ei, strecurându-se pe umărul mic, apoi coborându-i pe spate. Centimetru cu centimetru, degetele lui îi descoperiră delicata coloană vertebrală. Ritmul respirației ei crescuse pe buzele lui. Corpul ei revenea la viață lângă al lui, iar mesajul făcu trupul lui Michael să se încordeze, de asemenea. Își plimbă degetele în jos, pe coloana ei, apoi iar în sus, ajungând la căldura emanată de pielea gâtului ei, simțind greutatea cocului ei și moliciunea părului său atingându-i degetele. Ochii ei erau precum o lumină în apele tulburi ale unei lagune. Verzi precum căminul sirenelor, mari și uniți cu ai lui. Michael îi cuprinse chipul în mâini, mângâindu-i obrazul catifelat cu degetul mare. Spațiul dintre trupurile lor - de un deget, nu mai mult - îi sugera cât de potriviți ar fi împreună. Perfecti. Închizând ochii, își lipi buzele de ale ei. Îi mângâie buzele ușor cu limba, și asta îi câștigă intrarea. Gura ei se deschise. Avea un gust răcoros și curat, precum apa proaspătă dintr-un izvor de munte.

Mâna lui se întoarse pe spatele ei, pe acea linie grațioasă de deasupra fundului ei. O mică întindere perfectă, demnă de adorare în orice limbă. Michael vru să îi simtă și mai mult gustul, limba lui întâlnind-o pe a ei, iar ea se aplecă spre el și începu să îi răspundă la sărut. O, era fierbinte și făcea lucruri inteligente cu gura. Nici un moralist nu ar săruta astfel. Mâna lui se încorda; simți materialul rigid al corsetului ei și, sub el, o moliciune amețitoare. Dacă ea purta vreo jupă, atunci probabil că era mai subțire decât aerul.

Deci, mai mult decât un sărut scurt. Mai senzual. Mai lacom. Totul la ea era comestibil. Michael voia să îi simtă gustul respirației. Viața, chiar aici. Viața era scurtă. Dulceața ei, pe care nu putea să o refuze. Nu era asta o filosofie dreaptă? Profită de plăcere acolo unde o găsești. Lasă argumentele mai complexe în seama altora. Îi prinse buza inferioară între dinți și o supse, flămând după sarea pielii ei. Ea scoase un sunet jos care îl inspiră să îi traseze cu buzele linia maxilarului.

Apoi gâtul. Dumnezeuule, era perfectă.

Gândul îi distruse reținerea. Sărutul deveni sălbatic; mâinile ei se încordară pe talia lui, degetele ei se încleștară, iar Michael răspunse cererii tăcute, silindu-i buzele, gura și gustându-i obraji, pielea lui pe pielea ei avea să vindece această foamă. Michael se lipi de ea, iar ea se împinse în el, prea multe haine, Dumnezeuule, mireasma ei, avea să o savureze bucățică cu bucățică, avea să înceapă de aici, de la gât..

-Ah! Ea își lipi fruntea de a lui, îndepărtându-i gura. El încremeni, așteptând, cu toate simțurile în alertă, cu răsuflarea sacadată, așteptând să vadă dacă ea se



răzgândise.Femeia nu se retrase.Dar nici nu ridică gura ca să o întâlnească pe a lui.Michael trase adânc aer în piept pe nas,încercând să se stăpânească.

Calm.Calm.Mâinile lui o eliberară.Respirația ei sacadată pe obrazul lui era un compliment.Îl făcu să se simtă ca un sălbatic plin de ambiție.Dacă i s-ar da șansa,ar face-o să respire și mai greu.Ar face-o să gâfâie.

-Dumne...zeule,spuse ea,cuvântul fiind despărțit în silabe de răsuflarea greoaie.

Talentul tău se extinde dincolo de cel medical.Michael râse încet și se simți ca și cum ar fi fost beat.

-Mi-ar plăcea să vă demonstrez în continuare ce pot.Suspînul ei avea gust de scorțișoară.

-A,așa ați face?

-Ai face-o? Cu soarele blând mângâindu-i pielea și căldura corpului ei lipit de al lui,tachinându-l,totul îi părea foarte clar lui Michael.Nu era un sfânt.Niciodată nu fusese adeptul virtuții sau al canoanelor bisericești.Femeile îl plăceau pe el; el le plăcea pe ele.Această femeie,mai frumoasă decât Venus,îl dorea.De ce să refuze? nVăduvele erau libere să hoinărească pe oriunde voiau.Cochetăria nu stătea sub amenințarea căsătoriei.O aventură nu ar răni pe nimeni,iar jurământul și intențiile lui ar rămâne intacte.Alastair nu ar afla niciodată.

-Trebuie doar să repetați invitația la cină,spuse el.Doamna Chudderley se retrase și îl privi în ochi.Zâmbetul ei părea ușor timid și încântat,perfect pentru a încuraja un bărbat.

-Măine,după bazar,trebuie să veniți să luați cina cu mine.Michael îi luă mâna și o duse la buze.

-Doamnă,accept cu bucurie.

CAPITOLUL 5

Bazarul era evenimentul preferat din an al Lizei-istoric vorbind,eventimentul la care nu trebuia să își facă griji dacă își rupea rochia sau dacă vreo nerușinată flirta cu Nello,în mare parte pentru că Nello nu se deranjase niciodată să vină.

Dar acum,în timp ce stătea în capătul coridorului,era conștientă de o nemulțumire acută,care îi dădea o senzație de iritație pe piele.

Încruntându-se,cercetă din nou încăperea cu privirea,printre panglicile tremurătoare din sifon roz și galben.Eventimentul anual,care strângea fonduri pentru ajutarea parohiei,atrăsese vizitatori tocmai din Matlock,situat la o jumătate de zi de mers spre nord.Mâncaseră toate plăcintele,cumpăraseră toate nimicurile-pernițe de ace cu motive cu floarea-soarelui și batiste,șosete croșetate și tabachere pictate manual,huse de scaun brodate și picturi în acuarelă.Micuța



Dolly Broward ascunsese în buzunare și fusese obligată să returneze patru milieuri, spre umilința mamei sale. Tombola atrăsese o mulțime considerabilă în fața încăperii. Bazarul fusese un succes. Dar el nu era de găsit nicăieri.

Dacă nu ar fi fost atât de supărată din pricina absenței lui, ar fi râs de ea însăși. Când te gândești că sărutul unui doctor de provincie o ținuse trează jumătate de noapte! Dar îi plăcea că un bărbat își recunoștea norocul de a-i fi câștigat atenția. Admiratia lui era exact ce avea nevoie orgoliul ei rănit. Și nu merita ea o mică idilă, o distracție scurtă și nevinovată, înainte să se dedice obositoareii vânători de soți?

Pentru că nu avea de ales în privința asta. Primise o altă scrisoare de la avocații ei, de data asta scrisă de comun acord cu contabilii ei de la Ogilvie și Harcourt. Îi chemase pe administratorul și pe secretara ei să o ajute să o descifreze, dar misterul ghinionului Lizei nu era atât de neclar, la urma urmei: investițiile deloc înțelepte ale răposatului ei soț, combinate cu o piață agricolă în scădere și, ah, puțină indisciplină în propriile ei cheltuieli, o aduseseră aproape de marginea prăpastiei. Ea nu avea să moară de foame. Nici măcar nu va fi obligată să vândă proprietatea-nu încă. Dar dacă vreo nenorocire s-ar abate asupra ei sau a prietenilor săi, sau a oamenilor din Bosbrea care depindeau de ea-iar dacă acea nenorocire s-ar întâmpla să necesite o sumă mare de bani... Ei bine, ar fi distrusă. Curios cum cuvintele de pe o pagină de hârtie te pot face să te simți de parcă pământul de sub picioarele tale nu mai este sigur. Pentru un scurt timp, își închipuise că fusese îndrăgostită de fostul ei soț. Apoi învățase să se mulțumească doar cu luxul pe care i-l oferea el. Dar acum, toți acei ani petrecuți cu Alan Chudderley păreau iroșiți. Cât despre timpul petrecut cu Nello, care nu îi adusese nimic altceva decât suferință și notorietate...

În comparație cu acea dovadă de judecată greșită, atracția ei față de doctor era aproape virtuoasă. Cel puțin, noutatea interesului unui bărbat cinstit și integru ar trebui să fie educativă pentru ea. Medicinală, chiar. O vaccinare înainte ca ea să se scufunde din nou în mocirlă.

-Vin cu daruri! Jane își făcu apariția cu două pahare în mână. Uite ce-am găsit! Liza râse în timp ce luă un pahar de șampanie.

-Șampanie? Dar de unde?

-I-am spus unuia dintre servitorii tăi să o pună la pachet-ca să putem sărbători salvarea parohiei. Un zâmbet răutăcios se ivi pe buzele lui Jane în timp ce își ciocni paharul de al Lizei. Sau să scandalizăm parohia, dacă preferi. Limonada aia a fost foarte slabă. Odată cu prima gură de șampanie, nervii Lizei începură să se



domolească. Totul avea să fie bine. Nu era nici o grabă imediată, așa o asiguraseră avocații. Avea ceva timp la dispoziție.

În următorul moment, fu copleșită de fericire: îl zări pe domnul Grey intrând pe ușa laterală. Părea puțin cam chinuit, părul lui lucios fiindu-i ciufulit, iar el trăgea de mănuși de parcă tocmai și le-ar fi pus. Dar era aici! Venise. Costumul pe care îl purta în seara asta i se potrivea de minune, mulându-se pe umerii lui lați și pe talia subțire, iar lavaliera albă de la gât contrasta în mod splendid cu pielea lui bronzată. Avea structura osoasă a unui viking, decise ea-pomeți precum prora unui vas și buze atât de precis definite, încât o femeie le-ar putea trasa conturul în întuneric. Nu avea un chip drăguț, ci unul brutal de atrăgător.

Liza își termină paharul, inima luându-i-o la goană.

-Unde este sticla? întrebă ea. Se simțea nesăbuită din pricina nerăbdării. Domnul Grey ni se poate alătura la un toast. Jane îi urmări privirea.

-Ah! Acela este doctorul pe care îl aștepti la cină? Dumnezeu-l cunosc!

-Adevărat? Ideea o făcu pe Liza să se simtă supărată, în mod inexplicabil. De unde? Jane ridică din sprâncene.

-Nu prea pot să-mi aduc aminte. Arată teribil de familiar, dar... Ei, bine. Jane și-ar fi dorit să știe totul. Liza îi înmâna paharul fetei și porni spre doctor. Domnul Grey o văzu venind. Acele buzele prelungi și talentate formară un zâmbet. La bătrânețe, Lizei avea să îi lipsească modul în care apropierea ei îl putea face pe un bărbat să își îndrepte umerii, să înalțe bărbia, ca și cum și-ar fi dat silința să îi prezinte cel mai înalt și mai bun sine. Îi oferea un simț delicios al puterii.

Dar nu dorea să își exercite prea tare puterea asupra lui. Nu ar fi drept, el era doar un doctor. Iar ei chiar îi plăcea îndrăzneala lui; Liza nu o putea separa de stăpânirea de sine a lui, care o atrăgea atât de mult.

-Bună seara, domnule Grey! Se opri înaintea lui, rezistând impulsului de a-și aranja părul. Micuței Dolly cea hoțomană

Îi plăcea foarte mult să danseze, iar zbenguiala lor de mai devreme cu siguranță o făcuse să arate ca o sperietoare.

-Mă temeam că nu ne veți onora cu prezența. Mă bucur să vă văd!

-Doamnă Chudderley. Michael schiță o plecăciune, fără să își ia ochii luminoși de la ea. În sfârșit, Liza descoperi motivul principal al frumuseții ochilor lui: genele îi erau atât de negre, încât arătau de parcă erau vopsite.

Vă rog să-mi iertați întârzierea, continuă el, dar ochii lui îi transmiteau un mesaj mai fierbinte. Am plecat de acasă la o oră rezonabilă, dar am dat peste un accident pe drum și m-am oprit să ofer ajutor. Dumnezeu! Un bărbat putea fi de ajutor. Un bărbat util!



-Sper că toată lumea este bine,spuse Liza.Vocea ei suna precum a unei fetișcane aiurite.

-Da-o gleză scrântită,câteva zgârieturi; nimic mai serios de atât.Doctorul privi în urma ei și făcu din nou o plecăciune.Jane venise lângă ei,iar unul dintre servitori o urmase.Liza făcu prezentările,apoi o privi pe Jane cerând ca șampania să fie turnată în pahare.

-Un bazar foarte fastuos,spuse pe un ton neutru domnul Grey,apoi clătină din cap,refuzând paharul pe care i-l oferea Jane.Nu,mulțumesc,mă voi abține.

Refuzul lui umbri ușor bucuria Lizei.Era o festivitate,nu-i așa? Și urma să continue acasă mai târziu.

-Doamnă Hull,îmi permiți să ți-l prezint pe domnul Michael Grey? De curând sosit aici din nord,adăugă ea cu un zâmbet amuzat.Domnul Grey observă acel zâmbet și i-l întoarse intenționat,înainte să privească spre Jane.

-Încântat,spuse el,dar Liza de-abia auzi replica lui Jane.Părinții ei fuseseră pricepuți la aceste intimități nerostite,aceste glume tăcute împărtășite în doi.O durere stranie o străbătu,singurătate amestecată cu dor.Liza încercă să își păstreze zâmbetul pe buze.

„Nu îl *iubești*”,spuse vocea mamei ei.”*Fără dragoste,va fi pustiu*”

-Domnule Grey,am sentimentul că ne cunoaștem,spuse Jane.

Chipul dumneavoastră îmi este șocant de familiar.Totuși,nu îmi vine în minte nici un Grey.De unde din nord veniți?

-Din apropierea graniței cu Scoția,spuse el.

-Iar eu vin din York! Așadar,probabil că avem cunoștințe comune.Vă rog, spuneți-mi,unde locuiește familia dumneavoastră?

-Iertați-mă,doamnă Hull,dar nu cred că cercurile noastre se intersectează,spuse el,apoi îi aruncă Lizei o privire scurtă,impenetrabilă.Cu siguranță,nu aș putea uita o cunoștință atât de minunată.Jane își aranja părul,mulțumită de compliment.

-Ei bine,eu simt că există o legătură pe undeva.Poate o vom descoperi la cină. Am auzit că ne veți însoți?

Pentru un moment ciudat,conversația ajunsese într-un punct mort.Apoi domnul Grey îi spuse Lizei:

-Pot să vă vorbesc în privat?

Uimită,Liza îi permise să o conducă într-un colț al camerei.În urma lor răsunau chiote în timp ce erau anunțați câștigătorii tombolei.Mâna domnului Grey pe brațul ei,la început ciudat de formală,deveni mai blândă; Lizei i se opri respirația când îi simți mângâierea furișă a degetelor,dar apoi el se retrase.



-Din nou,mă văd nevoit să vă rog să mă iertați,spuse domnul Grey încet.Nu pot veni la cină în această seară.Un fior tăios de dezamăgire o lăsă pentru un scurt moment fără cuvinte.

-Dar...de ce nu? O,Dumnezeule,sunase precum o școlăriță.Vreau să spun că am pregătit un meniu foarte rafinat și eram...eram foarte nerăbdătoare să luăm cina.

-Ca și mine,de altfel,spuse el sobru.De fapt,eram...Domnul Grey își dresе glasul și privi în altă direcție.Ei bine,spuse el.Înțelegeți.Nu,nu înțelegea deloc.Părea atât de schimbat.Liza îi urmări privirea și descoperi că era îndreptată spre Jane, care,în rochia ei albă,radia de tinerețe și de sănătate.Pieptul ei dezgolit ridicase sprâncenele câtorva cârcotași în ultimele ore...și provocase interesul mai mult bărbați cu chipurile roșii.Jane le zâmbi veselă,apoi ridică întrebător din sprâncene.Ce vă ține acolo?

-Este minunată,se auzi Liza spunând.

-Poftim? A,da.Domnul Grey părea distras.Un oaspete de-al dumneavoastră, presupun?

-Într-adevăr.Deodată,Liza se simți bătrână și teribil de conștientă de ținuta ei modestă-o rochie simplă din mătase,de culoare gri,cu un decolteu care ar fi făcut mândră o matroană de șaizeci de ani.Dar,pentru numele lui Dumnezeu,era un bazar caritabil.Întotdeauna considera că se cuvenea să se îmbrace modest la asemenea ocazii,pentru a asigura confortul cetățenilor în prezența ei.Să înțeleg că a intervenit o chestiune urgentă?

-Dacă acele ultime cuvinte avuseră un ton tăios,Liza nu o regretă.O chestiune urgentă la ora zece seara,în pastoralul Bosbrea?

-Mă tem că da.Domnul Grey se încruntă ușor când îi întâlni privirea,apoi își schimbă greutatea de pe un picior pe altul,ca un băiețel.Desigur,aș dori...

Liza se luptă din răputeri să nu lase cuvintele care îi veniră pe buze-să evadeze.

„Ai dori să fi ales o altă doamnă pentru un sărut.Una mai tânără,poate.”

Vocea mamei ei îi răsuna în cap.”*Frumusețea este trecătoare,Liza.Ce vei mai avea atunci?*”

Se îndepărtă cu un pas de el.Doamne,Dumnezeule.Deja venise timpul acela? Dacă da...

Nu.Se privise în oglindă astăzi.Știa foarte bine că nu avea motive să se plângă.În timp ce trase aer în piept,incertitudinea i se transformă în supărare.Cine era el? Un doctor de provincie.Un nimeni.

-Foarte bine,spuse ea.Vă doresc o seară bună,domnule Grey.Cred că au mai rămas câteva milieuri,dacă doriți să sprijiniți mica noastră parohie.



Întorcându-i spatele, trecu pe lângă Jane și se opri lângă servitor. Sticla de șampanie era încă pe jumătate plină. Era suficientă, cel puțin până ajungea acasă.

-Este foarte urât din partea domnului Grey.

-Nu vreau să vorbesc despre asta. Liza stătea pe terasă, cu Jane lenevind în dreapta ei, iar Mather stând cu stângăcie în cealaltă parte. Deasupra, luna croia o alee luminoasă printre norii împrăștiați pe cerul nopții. Briza părea să șoptească secrete printre frunzele copacilor.

-Prea bine, spuse Jane după un moment. Dar eu cred că a fost nerecunoscător. A fost o mare onoare pentru el să fie invitat la cină! Vocea lui Mather era la fel de formală precum a unui profesor:

-Poate că s-a îmbolnăvit cineva. Nu trebuie să judecăm fără să știm toate informațiile. Jane pufni cu îngâmfare.

-Cred că voi judeca după cum vreau eu! Și sunt convinsă că Liza este de acord cu mine. Liza nu avea asemenea intenții. Mather și Jane se antipatizau reciproc, iar ea nici nu visa să descurajeze această antipatie: Dumnezeu era martor că viața rurală îi oferea destul de puține distracții. Se întinse după paharul ei, luând o gură de coniac. Arsura alcoolului se simțea precum vara în gâtul ei, o vară arzătoare într-un climat arid.

-Ar fi trebuit să călătoresc vara asta, spuse ea.

În momentul când s-a ținut ultimul bal... Nu-cu mult înainte de asta. Cu un an în urmă. Din momentul în care murise mama ei.

-Ar fi trebuit să urc la bordul unei nave și să plec către cel mai îndepărtat loc din lume, continuă ea. O metodă pentru a economisi bani, de asemenea. Oriunde era mai ieftin decât în Anglia.

-Dar asta ar fi fost imposibil. Mather se întinse spre lampa de pe masă. Când o aprinse, ochelarii ei reflectară lumina, două flăcări jucând în locul ochilor ei. Nu vă amintiți? Au fost atât de multe aranjamente de făcut...

-Oare China ar fi locul potrivit? Întrebă Jane în timp ce ridică mâna pentru a-și studia unghiile sidefate la lumina lămpii. China pare foarte departe.

-Nu știu. Liza medita pentru un moment. China nu era tocmai pe gustul ei; părea prea rigidă. Am citit că în China oamenii sunt devotați ordinii, spuse ea. Au un sistem matematic care ghidează chiar și amplasarea paturilor lor. Jane chicoti.

-Cât de straniu. Trebuie să consulți un matematician înainte să te întorci pe partea cealaltă și să sforăi?



Liza schiță un zâmbet, pentru că Jane încerca să o înveselească. Era sarcina cuvenită pentru un oaspete, iar asemenea eforturi trebuiau răsplătite, chiar dacă erau eșuate. În plus, nu era întocmiți vina lui Jane că era atât de abătută.

Briza se întee, fluturându-le șalurile. Doamnă, spuse Mather, dându-și propriul șal de pe bărbie aș vrea să intrați înăuntru cu mine. Aerul acesta nu poate fi sănătos...

-Ce femeie bătrână este secretara ta, spuse Jane.

-Nu cu mult mai bătrână decât tine, mormăi Mather.

-Spune-mi, Liza, ai văzut-o vreodată dansând într-o noapte cu lună? Sau este mereu prea frig pentru ea?

Liza, aruncând o privire spre Mather, își suprimă un oftat. La muncă, fata excela, dar era adevărat că îi lipsea imaginația. Liza nu o învinovățea pentru asta, nu tocmai pentru că bănuia din rarele aluzii ale lui Mather, că trecutul fetei nu contribuia la un temperament vesel. Cu toate astea, era plătită foarte bine acum.

Cu siguranță își putea permite să cheltuie puțin din salariu pentru a se îngriji.

Dar poate că acea perspectivă o copleșea, întrucât erau atât de multe de făcut pentru a se redresa. Lumina lămpii evidenția șuvițe rătăcite de păr roșcat, încrețindu-se în jurul chipului ei pătrășos și palid. Ochelarii ei erau îngrozitori. Iar îmbrăcămintea-o jachetă care nu îi venea deloc bine, și căreia încercase să îi dea o formă cu ajutorul unei curele care avea o cataramă foarte mare, de forma unui pagal-putea fi folosită la o pantomimă despre *sufragete*. Maxilarul ei sugera încăpățănare: nu avea nici o intenție să răspundă provocării lui Jane.

-Deci? întrebă Liza. Dansezi, Mather? Secretara se încruntă la ea.

Liza luă o gură de coniac și așteptă.

-Cred că dansam când eram mică. Aciditatea din vocea lui Mather părea promițătoare. Dar după șaisprezece ore de muncă pentru a promova un bazar caritabil-nu, nu pot să spun că mai sunt în stare!

-Ah. Liza scutură din cap. O retragere atât de dezamăgitoare în superioritate morală.

-Bine! Jane se ridică, aruncându-și șalul indian peste umăr, cu un dramatism exersat. Dacă aluzia este că eu nu am fost de ajutor astăzi, țin să obiectez. Am prins copilul ăla care fura milieurile, nu-i așa? Cred că și asta contează câtuși de puțin! Doamne, Dumnezeule, se părea că ipocrizia era contagioasă.

-Dragele mele, spuse Liza. Poate că era prea mult din partea ei să se aștepte să o distreze. Jane se afla aici doar de câteva săptămâni, dar parcă trecuseră secole.

Cum naiba aveau să se împace pentru restul verii? Atât de repede după pierderea interesului domnului Grey, perspectiva de a rămâne izolată aici o îngrijora.

Frumusețea este trecătoare. Nu își putea permite să mai piardă timpul.



Observă cum coniacul era pe sfârșite, așa că se întinse după clopoțel ca să i se aducă mai mult.”*Este suficient, Elizabeth.*” Mama ei nu fusese atât de enervantă când trăia. Liza se jucă ușor cu mânerul clopoțelului.

-Poate ar trebui să invit câțiva prieteni în vizită.

-O idee foarte bună, spuse Mather.

-Da, nu-i așa?

Avea să alcătuiască o listă, în care să strecoare și câțiva burlaci eligibili.

Desigur, va trebui să îi ademenească într-un fel, din moment ce Cornwall era situat în direcția opusă față de majoritatea itinerarelor de vară, care, fără nici o excepție, sfârșeau în nord pentru vânătorile din august.

Ah! Nu voia să se gândească la nord acum. Sună din clopoțel.

-Pe cine vei invita? întrebă Jane. Îi cunosc?

-Nu, dragă. Dar aveau să îi crească ei șansele de a se împrieteni cu ei-împrieteni fiind cuvântul cheie. Liza își puse în gând să nu uite să includă și câțiva bărbați despre care știa că nu preferă blondele. Jane va avea și ea șansa ei, dar fiind atât de tânără, își putea per mite să se miște fără grabă.

-Vom da o petrecere acasă-una cu tematică. Să dureze cel puțin o săptămână, ca să merite timpul lor.

-O...săptămână? întrebă Mather. Asta ar necesita multe pregătiri...

-Poate două săptămâni, spuse Liza. Un servitor își făcu apariția. Mai adu coniac, ceru ea.

-Dumnezeule! Chiar și Jane părea nesigură.

Crezi că va vrea cineva să stea atât de mult?

-Desigur că da. Liza strecură puțină asprime în voce în timp ce le privi pe cele două femei. Eu sunt gazda, nu-i așa? În plus, le voi garanta că se vor distra.

Mather trase adânc aer în piept, apoi încuviință din cap, îndreptându-și umerii.

-Cu o înștiințare prealabilă de șase sau șapte săptămâni...

-Nu. Cel mult o lună. În luna august pielea i se pistruia teribil. Era mai bine să țină petrecerea înainte de august.

-Ce temă vei alege? întrebă Jane. Inspirația era atât de simplă, și totuși atât de genială, încât, pentru o clipă, Liza fu convinsă că îi fusese trimisă din cer.

Am citit recent o carte despre misticism-ceva ce mi-a fost comandat de vicontesa Sanburne în ultima ei scrisoare. Cred că vom avea o temă spirituală.

Tot felul de experți în domeniu. Demonstrații, experimente, prelegeri-iar la sfârșitul petrecerii, ne vom decide care practică este cea mai credibilă! Jane strâmbă din nas.

-O adunătură de predicatori! Ai luat-o razna? Liza izbucni în râs.



-Dragă Jane,cât de supărată ești! Nu,dragă,nu mă refer la oamenii lui Dumnezeu,mă refer la mistici-clarvăzători și mediumuri și așa mai departe.

-Asemenea pregătiri pot dura mai mult de o lună,mormăi Mather.

-O,cât de inteligent! Jane țopăi pe scaunul ei.Iar domnul Nelson va fi nebun de gelozie pentru că va fi exclus!

Îi luă Lizei un moment să înțeleagă cuvintele lui Jane.Nello era ultima persoană la care se gândea acum.Cât de interesant.Se testa pe sine,asa cum cineva și-ar plimba limba peste o măsea cariată.Durerea era încă acolo,dar mult mai redusă.

Liza își spuse că nordicii bădărani erau buni la ceva,la urma urmei.

-Sentimentele domnului Nelson nu sunt grija mea,spuse ea.Așa cum ale ei nu fuseseră grija lui.Mather,trebuie să începem degrabă pregătirile.Trebuiau să trimită telegrame;camerele trebuiau aerisite;personalul trebuia să meargă la Londra ca să ducă invitațiile.

-Da,doamnă.Mather se aplecă și scoase din faldurile voluminoase ale fustei ei îngrozitoare un mic carnețel și un creion.Presupun că vreți să angajați și o persoană care comunică cu spiritele...și poate o țigancă,să citească în cărți...

-Un scriitor spiritist,sugeră Jane.Am văzut o demonstrație foarte înfricoșătoare a acestui talent când mi-am petrecut iarna la Bath,în urmă cu doi ani! Îți jur,

Liza,bărbatul nu avea de unde să fi știut lucrurile pe care le-a scris!

-Pe scurt,spuse Mather tăios,varietatea obișnuită de ticăloși și escroci.

-Spiritiști,o corectă Liza.Ticăloșii,dragele mele,vor fi exclusiv pe lista de invitați.

CAPITOLUL 6

Scrisoarea sosi în toiul crizei.Liza stătea în sala de bal,supraveghind aranjarea draperiilor din catifea pe care le comandase din Londra.Refuzase comanda de două ori;scrisori lungi și telegrame zburaseră înainte și înapoi;iar acum servitorul deschise cutiile,dezvăluind-roșu de Burgundia.Catifea de culoarea roșului de Burgundia.Jane își pierdu râsuflarea.

-Îngrozitor!

-Mie mi se pare roșu,comentă Mather.

-Roșu! Tu numești asta roșu!

-Eu o numesc prostie,spuse calm Liza.Chiar trebuie să ținem o prelegere publică despre definiția exactă a diverselor culori?

-Cred că ar trebui să ținem un priveghi pentru Madame Huse! Jane bătu din picior.Ai spus stacojiu-stacojiu sau roșu aprins,precum sângele proaspăt! Nu roșu de bordel! Arată...



-Sinistru,încheie Liza.Roșul avea o nuanță prea distinctă de violet.Dar acum nu mai era timp să ceară un alt schimb,așa că lumina va trebui ajustată.Lămpi franțuzești și sfeșnice.Nu voi mai apela la Madame în viitor.Apelase la Madame doar pentru că negustorul ei obișnuit îi trimitea cele mai agresive cereri de plată.

-O...Jane se încruntă,privind în jur.Lămpile franțuzești s-ar putea să meargă,dar într-un spațiu de dimensiunea asta...Liza înțelege ceea ce voia să spună.

Încăperea era destul de mare cât să cuprindă două sute de oameni,fără să se calce pe picioare.Dacă le cerea servitorilor să ajusteze lămpile la fel de des pe cât era nevoie să împiedice ceara chiar și uneia singure să se scurgă,nu ar avea timp nici să respire,darămite să aducă alte rânduri de șampanie.De asemenea,nu era timpul ca ea să înceapă să economisească?

-Lămpi cu gaz,atunci,spuse ea oftând.Dar mă tem că nu vor fi la fel de ambientale.Decizând asupra lămpilor,deschise scrisoarea pe care i-o adusese Ronson.Dacă i-ar fi anticipat conținutul,ar fi citit-o în privat.Sângele i se scurse din obraji într-o clipită amețitoare.Se întinse orbește după brațul lui Mather,neputând să își ia ochii de pe hârtie.

-Ce s-a întâmplat? Jane îi sprijini celălalt braț.Liza nu putea exprima în cuvinte cât de recunoscătoare era pentru sprijinul dublu,care păru deodată să fie singurul lucru care o mai ținea în picioare.

-Domnul Nelson și-a anunțat logodna.Liza își dresе glasul.Probabil că făcuse cererea în căsătorie chiar când se întorsese în oraș.Sau...poate că deja o ceruse înainte de vizita lui aici,caz în care...plănuise de la bun început să o lase cu buza umflată.Problemele ei financiare nu aveau nici o legătură.

Pur și simplu nu o dorise pe ea.

-A!Jane o îmbrățișa,dar mirosul de apă de trandafir și lavandă deveni brusc sufocant,de nesuportat.Nepăsându-i de grosolănia gestului,Liza o împinse la o parte pe prietena ei.

-Nu pot-iartă-mă,trebuie să fiu puțin singură.Strângând scrisoarea la piept,traversă sala de bal,trecând pe lângă doi servitori care derulau încă o fâșie din oribila catifea,ajungând în galerie și ieșind pe ușile duble în aerul amiezii cenușii.Ușoara umiditate a aerului proaspăt și blând fu ca o palmă care o ajută să își revină în simțiri.Încetini goana nebunească,pașii fiindu-i nesiguri pe pietrișul de pe alee.O gură de aer curat îi aduse gustul și mireasma mării,al apei sărate și al creaturilor marine.Deși cerul era acoperit de nori,era o zi luminoasă,de o strălucire calmă,care ar fi putut fi cauza lacrimilor ce începură brusc să îi inunde ochii.Trase aer în piept,despături scrisoarea și o citi din nou:



Trebuie să îți împărtășesc logodna domnului Nelson cu domnișoara Lister.Oare mi-o vei lua în nume de rău dacă mărturisesc că sunt ușurată? El nu ți-a recunoscut niciodată valoarea,Lizzie,nici nu a meritat vreo clipă de atenție din partea ta.Să îi urez fericire domnișoarei Lister ar fi ca și cum aș vrea ca luna să poarte un lanț,pentru că știu că nu se va întâmpla niciodată.Biata fată! Sunt atât de recunoscătoare că tu nu ai căzut în capcană,căsătorindu-te cu el.

Domnișoara Lister.Liza nu putea uita acel nume.Nu contează.Ea nu îl voia pe Nello! Nimeni nu ar trebui să îl vrea pe acel fanfaron laș și mincinos! Mereu pus pe ceartă,mereu nemulțumit...Se întoarse și făcu un pas spre casă,când îi veni ideea nebunească de a-i scrie fetei,de a o avertiza:

Nu te va iubi niciodată.Dacă pe mine nu m-a putut iubi după toată răbdarea cu care i-am îndurat prostul comportament,după toate dățile când l-am iertat pentru modul grosolan în care s-a purtat cu mine,după toată toleranța pe care i-am arătat-o când am aflat de trădările lui,atunci nu te va iubi în vecii vecilor.

Dar ce mesaj nemilos! Și mai rău-dacă nu era adevărat? Dacă Nello chiar se îndrăgostise de fata aceasta? Dacă putea fi un bărbst cinstit,onorabil și iubitor-cu altcineva?

„Dacă tu,pur și simplu,nu poți fi iubită?”

Mototoli hârtia și porni orbește în josul aleii,scoicile zdrobite și pietrișul străpungând tălpile subțiri ale pantofilor ei de casă.Durerea îi făcea bine.Păși mai apăsat pentru a o simți și mai intens.Unii oameni o numeau cea mai frumoasă femeie din Anglia.Ea își spunea că este cea mai proastă.Ce erau cuvintele fără fapte care să le întărească? De ce își pusese inima în joc pe baza cuvintelor lui? Liza ridică privirea spre lac,ascuns vederii de copaci.O briză legănă vârfurile ramurilor,ridicându-le spre cer,iar ea simți,oarecum șocată,nemărginimea lumii:oceanul ca o vastă gură deschisă,la vreo douăzeci de kilometri spre est;și distanța imposibilă și nesfârșită spre cerul de deasupra,a pământului și mării care înconjura globul;și spațiul gol de dincolo de el,un vid straniu în care erau împrăștiate stele.

Cât de mică era ea,stând acolo.Nimic mai mult decât un grăunte.Tot tumultul din pieptul ei era echivalent cu mișcarea următoarei pietricele lovite de pasul ei.

Oricum,ce era dragostea? Tăcută și efemeră precum o suflare.Peisajul acesta din jur,care fusese martorul liniștii sufletești a părinților ei în timpul scurtei lor vieți,avea să supraviețuiască mai mult decât toată lumea pe care o cunoșteau ei,și decât copiii lor și a copiii strănepoților lor.De ce să te agăți de dragoste?

Mototoli scrisoarea.Nici măcar nu merita să o ardă.



Stând în mijlocul drumului prăfuit,lângă oficiul poștal,Michael citi din nou cuvintele.

Secretarul lordului Marwick nu are nici un comentariu oficial,dar a confirmat că a fost desemnat un director interimar pentru a implementa un program atipic de reformă la spitalul Ducesa de Marwick.Cât despre fostul director,fratele domniei sale,nu se aude nici o veste...

Michael trase adânc aer în piept.Ziarul era vechi de o jumătate de zi,trimis de la Londra cu trenul de dimineață.Dumnezeu știa cu ce vești avea să vină curierul din ziua următoare.Nu își putea explica de ce Peter Halsted,mâna lui dreaptă de la spital,nu îi scrisese nimic să îl avertizeze în această privință.Halsted era singurul care știa unde se află.Până acum,fusese un corespondent fidel,care îl asigura constant că totul avea să fie bine.Dar ieri nu îi scrisese deloc.

Un orar uriaș era lipit pe fereastra oficiului poștal.Michael se trezi holbându-se la programul trenurilor.Gara era la o oră distanță spre nord.Ar putea ajunge în Londra până la miezul nopții.Să meargă direct la apartamentul lui Halsted.

Alastair nu trebuia să afle.Doar dacă Alastair nu reușise cumva să îl atragă pe Halsted în treaba asta.

*„Ai fi surprins de câte pot să fac.”*Alastair deja dovedise asta,întrucât,în ciuda clauzelor din testamentul tatălui lor,conturile bancare ale lui Michael erau goale.Putea doar să își închipuie ce le spusese Alastair bancherilor.De fapt,își putea închipui prea bine.”*Ce poate să facă? Să mă cheme la tribunal? Cu ce bani? Știți de ai cui bani depinde banca voastră pentru a avea succes.”*

Dacă Alastair putea intimida asemenea oameni ca să facă așa cum voia el,de ce s-ar dovedi imun Halsted,un biet funcționar cu trei copii și al patrulea pe drum? Poate că nici nu fusese nevoie de amenințări.O sută de lire în plus ar fi o mică avere pentru Halsted,și lipsa ei de-abia s-ar simți în buzunarul lui Alastair.

Michael încercă să își potolească gândurile.Spitalul rămânea deschis.Acest director interimar probabil că nici nu exista,

Era un șiretlic,o născocire gândită de Alastair pentru a-l scoate pe Michael din ascunzătoare.Ei bine,nu va funcționa.Să fie al naibii dacă avea să îi cedeze atât de ușor victoria fratelui său!

-...trebuie să insist.Nu poți fi văzută în asemenea zdrențe!Vocea familiară îi întinse și mai tare nervii.Se întoarse pentru a o vedea pe doamna Chudderley venind direct în direcția lui.Nu îl văzuse până atunci; era evident din modul în care chipul ei adoptă o mască de amabilitate lipsită de expresie.Insoțitoarea ei-servitoarea roșcată-nu se deranja cu asemenea eforturi,aruncându-i o încruntare sinceră de antipatie.Doamnele vorbeau cu servitoarele lor,desigur.



Comportamentul lui de la bazar îi pătase numele în Havilland Hall.

-Doamnă Chudderley,spuse el.

-Bună dimineața.Domnule Grey.Femeia își ținea singură umbrela de soare astăzi,confectionată din mătase trandafirie,tivită cu galben,din nou asortându-se cu rochia ei.În timp ce o răsucea,ciucurii de culoarea lămâii tremurau.Ce...

Zâmbetul i se schimonosi,transformându-se în ceva mai tăios abținându-se în mod intenționat de la a declara întâlnirea o plăcere.

-Ce ocazie,sugeră el-o încercare de a fi amuzant,care eșuă în timp ce tăcerea se așternu între ei.Michael oftă.Distrusese invitația la cină,dar blestemata insistență a oaspetelui ei,cum că se cunoșteau,îl luase pe nepregătite.Nu o recunoștea pe doamna Hull,dar era posibil să se fi întâlnit undeva-și dacă așa era,nu avea nici un interes în a-i oferi oportunitatea de a-l interoga sau de a-și scotoci memoria în timp ce îl studia în voie.Michael privi în urma ei.

-Doamna Hull nu vă însoțește? Doamna Chudderley miji privirea.

-Nu,nu m-a însoțit.Și presupun că întâlnirea noastră poate fi catalogată drept o ocazie,după cum spuneți dumneavoastră.Dar,dacă preferați,am putea să o numim o întâmplare și să ne vedem de drum fără vreun comentariu.

Ei bine,asta chiar era o replică tăioasă.Și înviorătoare,în mod ciudat,după minutele îndelungate pe care le petrecuse gândindu-se la manipulările fratelui său.

-Poate dacă mi-aș cere din nou scuze pentru absența de la cină,spuse el,am putea transforma întâmplarea într-un eveniment.

-Acestea sunt cuvinte diferite,cu înțelesuri specifice,spuse roșcata tăios.Ca să fiu mai exactă,aș numi asta o întâlnire întâmplătoare.

-Ați cunoscut-o pe domnișoara Mather? întrebă doamna Chudderley.Modul indiferent în care ridica din umeri îl făcu să se gândească la o felină care se întindea și se pregătea de atac.Secretara mea și o adevărată expertă în arta conversației.Acea glumă părea adresată domnișoarei Mather însăși,care ridică din sprâncene.

-Cred cu tărie în semnificația specifică a diverselor cuvinte,zise ea afectată.Este o calitate apreciată la o secretară,asa am auzit.A,acela este ziarul de dimineață? Doamnă,vă întrebați...

-Da,asa este.Doamna Chudderley ridică din sprâncene și întinse o mână acoperită de mănușă.Michael își dădu cu întârziere seama că trebuia să i-l dea.O făcu,conștient și supărat pe faptul că nu se deranjase să împăturească ziarul.



Strânsese atât de tare pagina încât degetului lui mare lăsase pete de cerneală pe margini. Din păcate pentru el, doamna Chudderley era curioasă ca o pisică: ochii ei ageri se fixară pe această dovadă a interesului lui.

-Bârfă medicală, spuse ea. Dumnezeu, nu știam că există asemenea lucru!

Michael luă înapoi ziarul înainte ca ea să poată citi mai departe.

-Da, spuse el, împăturindu-l, noi, doctorii, ne amuzăm cum putem. Presupun că dumneavoastră căutați secțiunea Societate?

-Poate căutam un articol militar, zise ea. Poate că strategiile noastre regale mă țin trează noaptea. El râse. Da, ea ridica sarcasmul la rang de artă.

-Sunt convins, spuse el. Cred că prima secțiune vă va mulțumi, atunci.

-De fapt, ultima secțiune este ceea ce o interesează, spuse domnișoara Mather, doar pentru ca apoi să închidă destul de brusc gura, în urma privirii tăioase pe care i-o aruncă stăpâna ei.

-Atunci, probabil căutați un anunț. Michael răsfoi ziarul până ajunse la pagina respectivă. Nașteri, morți-a, și următoarea pagina: un bal public în onoarea reginei...

-Eu nu particip la baluri publice, spuse cu răceală doamna Chudderley.

Scuturând ziarul, Michael îi studie linia serioasă a gurii.

-Vești despre o logodnă, atunci? Tăcere. Doamna Chudderley aruncă încă o privire fulgerătoare spre secretara ei. Oh, acum el se distra. Dumnezeu!

-Să nu îmi spuneți că unul dintre numeroșii dumneavoastră admiratori și-a îndreptat atenția în altă parte. Acum, asta-și cred că și domnișoara Mather va fi de acord-ar fi un eveniment.

-Sunteți foarte nepoliticos, spuse cu fermitate domnișoara Mather.

Michael o privi uimit-la fel și domnișoara Chudderley.

Fata se îmbujoră așa cum numai o roșcată putea să o facă, în mod violent, toți pistruii ei întunecându-se.

-Bine, bombăni ea, apoi își frecă bărbia pătrătoasă. Poate ar trebui să plec...

-Da, du-te, spuse doamna Chudderley. Și nu te întoarce până nu găsești ceva acceptabil de purtat împreună cu modista. Lui Michael îi trecuse prin cap că fata era îmbrăcată ciudat. O bunică de optzeci de ani ar fi făcut materialul acela să pară învechit.

-Ceva indecent, spuse domnișoara Mather. Da, mi-ați spus.

-Haide, n-am spus indecent... Secretara plecă, lăsându-i pe amândoi încruntându-se, mai întâi la silueta ei care se îndepărta, apoi unul la celălalt.

Aproape imediat, doamna Chudderley își feri privirea de a lui. Se îmbujorase, iar lumina ce pătrundea prin umbrela ei din mătase adăuga o nuanță și mai intensă



strălucirii rozalii din obraji ei. Nici măcar cea mai stilată gazdă franțuzoaică nu ar fi găsit un cusur rochiei ei, o creație din mătase galbenă, de culoarea lămâii, care aluneca pe formele ei ca o mână iubitoare. Michael își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Rareori se simțea atât de stingherit în prezența unei femei, mai ales în prezența uneia pe care ar fi preferat să o sărute. Pentru că, da, după ce o văzu, dură doar o secundă să își amintească de ce își dorise să ia cina cu doamna Chudderley în primul rând, după o săptămână în care încercase să nu se gândească la ea. Iubea femeile spirituale.

-Îmi voi lua și eu un ziar, spuse ea, întorcându-se pe călcâie.

-Nu, așteptați. Secretara avea dreptate; era un bădăran. Scoase secțiunea despre spital din ziar și i-l dădu ei. Mă tem că l-am cumpărat pe ultimul.

Ea se opri, apoi se întoarse spre el, încetineala mișcărilor ei conferindu-le un aer răutăcios. Când luă ziarul oferit ca pe o ofrandă de pace, nu îl privi în ochi.

Asta îi scufundă și mai mult corăbiile lui Michael. Făcuse multe stângăcii la vremea lui, dar niciodată înainte nu făcuse o femeie să ezite să îl privească în ochi-cu excepția surprizelor plăcute și neașteptate, iar situația de acum cu siguranță nu putea fi catalogată astfel.

-În legătură cu bazarul, spuse el. Îmi pare extrem de rău că mi-am încălcat cuvântul.

-Ați mai spus asta. Așadar, îl cunoașteți pe ducele de Marwick?

Michael aproape că se sufocă cu propriile cuvinte.

-Ah-de ce întrebați?

-Spitalul din bârfele alea medicale. Răsfoi ziarul, scuturând paginile. El este binefăcătorul aceluia spital. Este hobby-ul fratelui său, să știți. *Hobby*?

-Ce mod interesant de a spune, zise el.

Din câte am înțeles, au făcut progrese mari în prevenirea infecțiilor. Michael ar fi trebuit să primească un premiu pentru stăpânire pentru că nu începuse să îi citeze din statistici.

-Adevărat? Tonul ei neîncrezător îi zgândări orgoliul.

-Da. De ce vă surprinde? Doamna Chudderley ridică din umeri.

-Recunosc, nu cred că și-l imaginează cineva pe fratele domniei sale ca fiind un vizionar în ale medicinei. Dar poate că angajează un personal foarte bun.

Ce naiba? Femeia îl făcea să pară un amator!

-Îl cunoașteți pe fratele ducelui? Ea clipi.

-Nu-mi amintesc dacă ne-am întâlnit. Dar am auzit despre el. Zâmbetul ei slab, ca și cuvintele, erau pline de condescendență. Londra este un loc mic, domnule Grey, pentru cei din cercurile mele.



-A,îmi pot închipui,zise el.Cu siguranță el nu auzise despre ea.Iar reputația lordului Michael nu îl recomandă ca doctor? Asta vreți să spuneți?

Tonul lui tăios păru să o amuze.Zâmbetul femeii se lărgi.

-Mă rog.Presupun că,dacă o doamnă are nevoie de atenții...particulare,ar fi bărbatul potrivit pentru asta.Dumnezeule! Aveau să îl lase vreodată să uite acea singură judecată greșită? „*Ieși pe ușa din față*”,spusese Lady Heverley.*De-abia s-a luminat. Cine să fie afară ca să te vadă?*”

-Nu știam asta.Suna precum un cârcotaș bătos de optzeci de ani,dar un bărbat nu auzea în fiecare zi cum era bârfit ca fiind un dezământat.

-Mă bucur că v-am putut lumina.Doamna Chudderley își întoarse atenția asupra ziarului.Dar îi recunosc un merit: spitalul are un ambient destul de plăcut.Plîn de lumină.Poate că asta ajută cu...infecțiile și altele.Acum Michael se simți ușor amețit.

-L-ați vizitat?

-Am mers la deschidere acum cinci ani.Ducele a găzduit o serată în rotundă.

-Eu...trebuie să fi fost minunat.Fuse un coșmar.Să aibă întreg spitalul pregătit de deschidere,doar ca apoi să aștepte săptămâni întregi începerea sezonului social,totul pentru ca Margaret să își poată găzdui mai întâi petrecerea...

-A fost acceptabil,spuse doamna Chudderley trecând la următoarea pagină.

Acum dădea un adevărat spectacol după modul în care studia ziarul.N-am stat mai mult de un sfert de oră,continuă ea.Decorațiunile erau sărăcăcioase,șampania era ieftină,iar oaspeții mă tem că nu erau suficient de pretențioși pentru a-mi atrage atenția.Dar,da,presupun că dumneavoastră vi s-ar fi părut minunat.Michael se abținu să nu râdă,pentru că ea nu își putea închipui cât de mult părerea ei se potrivea cu a lui-și,la urma urmei,femeia încerca să îl insulte.Iar după bazar,el presupuse că îi datora satisfacția de a crede că reușise.

-Într-adevăr,spuse Michael.Fără îndoială,aveți dreptate.Măcar de-ar fi cunoscut-o atunci.Ar fi putut petrece timpul împreună,plângându-se unul altuia.După aceea,i-ar fi putut arăta și cât de bine le trata pe doamnele care aveau nevoie de atenții...particulare.Replica lui nu o mulțumi.Doamna Chudderley ridică privirea și se încruntă la el.Michael presupuse că ar fi trebuit să pară puțin mai supărat.

-Adică,sunt convins că aş fi fost copleșit de eveniment,spuse el.Această mascaradă deja îi afecta demnitatea.Doamna Chudderley își reîntoarse privirea asupra ziarului.

-Da,mă rog.Presupun că nu v-ați fi simțit confortabil în prezența unor asemenea oameni.



-Credeam că ați spus că nu era o companie selectă.Ea ridică din nou privirea.

-Prin selectă nu mă refer la origini,domnule.Mă refer la inteligență și bun-simț, zise ea și zâmbi.Orice rețetă complexă îi produsese acel zâmbet,făcuse o treabă minunată,amintindu-i lui Michael că el juca rolul unui bărbat mult prea nesemnificativ pentru a merita atenția ei.Și,pentru prima dată,se simți iritat de acest lucru.Își dorea ca scuzele să îi fie luate în serios.Voia,își dădu el seama,o altă șansă de a lua cina cu ea.Viața de provincie era plictisitoare.Și ce dacă Jane Hull l-ar recunoaște? El nu ar fi prea bucuros-dar dacă ea reușea să îi dezvăluie identitatea,Michael s-ar desfăta apoi cu expresia de pe chipul doamnei Chudderley.”*Cred că ați auzit despre mine*”,ar adăuga el.

-Ați căzut pe gânduri? întrebă ea pe un ton suav.Pot să repet comentariul.

-Nu este nevoie,spuse el.Cred că tocmai mi-ați insultat originile.Am dreptate?

-Da,întocmai.Doamna Chudderley trecu la următoarea pagină.Orice ar fi citit acolo o făcu să încremenească.

-Ați găsit anunțul pe care îl căutați? întrebă el.Ochii ei îi întâlniră pe ai lui,apoi priviră peste umărul său și se întoarseră asupra paginii.

-Da,spuse ea.Strângea hârtia atât de tare între degete,încât i albiseră.

Poate că speculația lui despre un fost iubit nu fusese atât de departe de adevăr.

-Sunteți bine?

-A,foarte bine.Împături ziarul și îl puse sub braț.Într-adevăr,anunțul nu era despre o logodnă,ci despre un deces:decesul unei plimbări,asasinul fiind un nordic.Dumnezeule,era splendidă când era supărată.Dacă ar fi avut o sabie în mână,Michael ar sângera chiar în acest moment.

-Iar acum se pare că întâlnirea noastră s-a transformat într-o dispută.Vă cedez victoria,doamnă.Pentru un moment scurt,gura ei păru să tremure-dar apoi se curbă într-un zâmbet luminos și aprig.

-Nu cred că cineva poate ceda ceva ce deja a pierdut,spuse ea.Dar nu vă descurajați,vă puteți plânge de grosolănia mea diseară,la tavernă.Asigurați-vă că le spuneți că nu v-am salutat de rămas bun,domnule.

Doamna Chudderley ridică bărbia semeată și trecu pe lângă el.Michael se întoarse pentru a o privi îndepărtându-se.Nu era doar în imaginația lui:umerii ei se moleșiseră,parcă devenind abătuți.Ce văzuse în ziar de o descurajase?

La naiba! Michael trebuia să facă rost de un alt exemplar al acelui ziar.

CAPITOLUL 7

Ciocănitul se auzi în toiul nopții.Liza deschise ochii,apoi gemu din pricina junghiului de durere care îi străpunse capul.Prea mult vin la cină.Ciocănitul se



auzi din nou în ușa laterală. Covorul era rece sub tălpile ei desculțe. Mâna îi cotrobăi în căutarea clanței. În urma ei, din budoar, se auzi un foșnet în timp ce servitoarea ei, Hanson, se trezi. Liza deschise ușa. Mather stătea în pragul ușii, chipul fiindu-i palid în lumina lumânării pe care o avea cu ea.

-Doamnă, iertați-mă că v-am trezit. Ceasul de pe coridor arăta trei și jumătate, iar Mather era îmbrăcată. Teama o copleși pe Liza ca un duș rece ca gheața.

-Ce este? Ce s-a întâmplat?

-A venit un băiat - John Broward. Spune că ați vrea să știți că mătușa lui este încă în travaliu. Respirația i se tăie.

-Poftim? Mary simțise primele convulsii în urmă cu aproape două zile! Chipul lui Mather era sumbru.

-Se pare că a cerut să vă vadă. Liza își simți inima ca prinsă într-o menghină din pricina semnificației acelui gest. Prietenia ei cu familia Broward nu ajunsese niciodată la asemenea intimitate; în mod normal, ea nu avea ce căuta în casa lor într-un astfel de moment. Dar dacă Mary Broward se temea de ce era mai rău, atunci bineînțeles că ar fi vrut să vorbească cu binefăcătoarea familiei. Mary se gândea întotdeauna la binele copiilor ei... Liza se întoarse spre servitoarea ei, care stătea cu gura căscată, ca o idioată.

-Hanson, îmbracă-mă repede. Pune să înșeeze un cal, îi zise ea peste umăr lui Mather. Va fi mai rapid așa.

-Deja am dat ordinul, spuse Mather.

Nu din *nou*. Totul era prea familiar. Călătoria prin întunericul nopții. Inima bubuindu-i cu teamă. Își aminti cum se urcase în tren la St. Pancras, cotrobăind orbește după biletul ei, și privirea înțelegătoare a conductorului.

Atunci ajunsese prea târziu. Mama ei deja murise. Iar acum... Păși în micul dormitor al familiei Broward. Aerul era greoi, mirosind a sudoare și a sânge. Mary zăcea pe o grămadă de cearșafuri mototolite. Pânza care îi acoperea talia și picioarele îl ascundea pe doctorul care o examina.

Această pudicitate prefăcută îi atrase atenția Lizei. Un val neașteptat de furie o inundă. Nici ea nu îl înțelegea, dar se simțea mai bine, mult mai bine așa, decât cu sentimentul de teamă.

-De ce nu am fost informată înainte de asta? întrebă ea. Prea tăios, prea tare.

Capetele se întoarseră spre ea. Apoi își dădu seama că micuța încăpere era aglomerată. Soțul lui Mary era îngenuncheat lângă capul ei, cu ochii închiși și mâinile împreunate, murmurând o rugăciune. Iar domnul Morris... bătrânul doctor stătea lângă fereastră, trăgând adânc în piept aerul care intra prin geamul deschis.



-Doamnă Chudderley,spuse el,evident tulburat.Bărbatul de sub cearșaf,bărbatul care o îngrijea pe Mary,se îndreptă de spate și se dovedi a fi domnul Grey.

Liza nu îl mai văzuse de o săptămână.Jignirea lui părea neînsemnată acum.Doar priceperea lui conta.

-Cum se simte? întrebă ea.O puteți ajuta? Domnul Grey avea cearcăne întunecate și o privi doar pentru o secundă,înainte ca gemetele lui Mary să îi atragă din nou atenția ei asupra ei.

-Ar trebui să plecați,îi spusese el.

-Ar trebui să luați cearșaful ăla ridicol de pe ea,spuse Liza.Să vedeți ce faceți!

-Doamnă Chudderley,începu domnul Morris cu asprime,dar Grey i-o reteză.

-Da,spuse el cu răceală.Așa ar trebui.Cred că o voi face,doamnă,de îndată ce veți părăsi camera.

-Doamna Broward a dat instrucțiuni foarte specifice,izbucni domnul Morris.A vrut să îi fie respectată intimitatea.Liza nu înțelegea privirea sumbră pe care Grey i-o aruncă lui Morris dar liniști ceva în interiorul ei.Doctorul avea să renunțe la cearșaf.

-Voi aștepta afară,spuse ea,și ieși în micul coridor,unde așteptau ceilalți membri ai familiei.Genunchii îi tremurau.Recunoscătoare,luă scaunul pe care unul dintre fii îl eliberă pentru ea.Paul Broward,venit acasă de la școală.Băiatul făcu o mică plecăciune,căreia ea îi răspunse încuviințând din cap.”*Îl învață bunele maniere la Harrington*”,gândi ea absentă.Contabilii ei încercaseră să o convingă să renunțe la asemenea cheltuieli.Ticăloșii!

Nici un sunet nu se auzea din dormitor.Tăcerea din hol apăsa ca o greutatea imensă pe umerii ei.Daniel Broward,puștiul de nouă ani,veșnic murdar,îi cuprinse încheietura cu o mână mică și transpirată.

-Mama este bine? Ați văzut-o?

Liza îl privi prin întuneric.Podeaua din lemn scârțâi în timp ce cineva cobora scările.Nu mai fusese niciodată în această parte a casei.Le era rudă,dar nu o prietenă adevărată.Pentru ea exista doar salonul și cele mai bune tacâmuri,și cel mai bun ceai pe care îl aveau.Familie,dar nu familie adevărată.

-Da,spuse ea,va fi bine,dar vocea îi era sugrumată,iar băiatul simți incertitudinea ei.Mâna îi alunecă de pe a ei,încleștându-se în pumn,pe care și-l băgă în gură.

Domnișoara Broward,suspînând îndurerată,îl luă în brațe și îl ținu pe genunchii ei.Aici era dragoste.Privindu-i,Liza se simți copleșită de durere.Ce alinare putea găsi în faptele crude ale vieții? Făcu o grimasă.Era prea devreme pentru această deznădejde.Deloc necesară.Furia ei se întoarse brusc împotriva sa.



-Doamna Broward va fi bine,spuse ea.Aici era fermitatea de care avea nevoie,în vocea ei de acum.Doi doctori o îngrijesc.Va fi bine,Daniel.

-Mulțumesc că ați venit,spuse domnișoara Broward.Părea răgușită,de parcă ar fi țipat.

-Dacă aș fi știut,aș fi venit mai devreme.

-Desigur.N-am vrut să vă deranjăm.Apoi ea a cerut să va vadă,dar...

Liza închise ochii.Durerea din capul ei se simțea precum o do vadă intolerabilă a propriei josnicii.Astă-seară stătuse în salon,plănuind o petrecere,bând și toastând cu Jane pentru toate prostiile.Între timp,Mary zăcuse în acel pat,suferind...

O voce ridicată răsună prin perete,cuvintele fiind înăbușite,dar dispoziția lor era clară.În dormitor,bărbații se certau.Liza își dresе glasul:

-Am crezut că va fi bine.

Luni,la piață,Mary simțise primele dureri.Dar păruse atât de calmă.Născuse deja șase copii.Nu avusese niciodată probleme cu vreo naștere.

-Da,spuse domnișoara Broward,apoi tăcu.Ușa se deschise brusc.Domnul Broward ieși împleticindu-se.

-Nu pot să privesc asta,spuse el,ștergându-și lacrimile de pe obraji.Nu pot.

Iertați-mă.În urma lui,apăru domnul Morris.

-Doamnă Chudderley,spuse el sobru.Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră,vă rog.

Domnul Grey își scotea instrumentele pe lada de lângă piciorul patului.Cu o agresivitate neobișnuită,domnul Morris o împinse spre el.

-Spuneți-i ce aveți de gând să faceți.Dacă domnul Broward nu are curaj să își apere soția,ea o va face!Liza aruncă o privire confuză spre pat.

-Despre ce e vorba? Mary zăcea destul de nemișcată,singurul semn de viață fiindu-i genele care tremurau ușor și luciul subțire de transpirație care îi acoperea pielea.

-Dumnezeule,este...

-Nu,spuse domnul Grey.Morris i-a administrat o cantitate mică de cloroform ca să îi aline durerea.Nu va dura mult.Ochii Lizei căzură pe bisturiul din mână lui.

Domnul Grey îl scufundă într-un vas mic cu un lichid care clocotea.Putea exista un singur motiv pentru un asemenea cuțit.

-Vreți să...El ridică privirea.Ochii lui luminoși păreau să o evalueze.

-Copilul este blocat prea sus,în pelvis,spuse el.Operația este singura opțiune.

-O craniotomie este soluția evidentă! izbucni Morris.Liza îl privi când pe unul,când pe celălalt.



-Ce este asta?

-O procedură care i-ar salva viața doamnei Broward,spuse domnul Morris după o clipă.Pauza aceea părea importantă.

-Și copilul? întrebă ea.Liza observă cum bătrânului doctor i se încordă maxilarul.

-Copilul...nu ar supraviețui.Dar ea,da.Ceva ce domnul Grey nu poate garanta, după planul lui!

-O craniotomie are riscurile ei.Grey se aplecă,scoțând din geanta lui neagră o bucată de sârmă argintie.Desfăcu sârma,cufundând-o în soluție.În comparație cu agitația lui Morris,mișcările lui calculate păreau enervant de calme.

Dimpotrivă,continuă el,o operație cezariană i-ar putea salva pe amândoi.Și asta este preferința doamnei Broward.Morris pufni batjocoritor.

-Preferința ei-da,foarte bine,haide să ascultăm de o femeie isterică din pricina durerii!Și dacă tot ești aici,spuneți-i doamnei Chudderley despre riscul infecțiilor și despre cât de des supraviețuiește o femeie acestor infecții! Ca să nu mai spunem de hemoragie! De ce...

-Suturi uterine,spuse Grey.

-Imposibil.Cum le veți scoate? Zâmbetul lui Grey era rece și tăios.

-Nu este treaba mea să vă educ.Acum,din geanta de la picioarele lui,scoase un ac și un sul de tifon alb.Saumlnger a scris o monografie despre acest subiect în urmă cu cinci ani,continuă el.

-Nu.Morris scutura din cap.Vrei să trec cu vederea nebunia asta pe baza tacticilor moderne ale unui neamț? Nu,nici în ruptul capului!

Domnul Grey nu răspunse,concentrându-se pe sarcinile sale.Liza privi din nou spre pat,îngrijorarea încheștându-i gâtul.Nu înțelegea de ce ea fusese târâtă în cearta asta.Dar,cu siguranța,Mary nu mai avea mult timp.

Fața ei era ca de ceară,aproape lipsită de sânge.

-Faceți ceva,strigă ea.Unul sau celălalt!

-Vorbiți cu domnul Broward,îi spuse Morris.Vă rog,convingeți-l să oprească asta! Gândurile îi sunt confuze.Se va încrede în judecata dumneavoastră!

Liza înghiți în sec.

-Dar eu habar nu am care...Domnule Grey,care este argumentul dumitale?

Domnul Grey ridică privirea.

-Domnul Broward a lăsat alegerea pe mâinile soției sale.Iar eu nu aș fi de acord cu ea dacă nu aș crede că așa este cel mai bine.Știu care sunt șansele și riscurile, și mi le asum.Vorbi scurt și tăios,nu așa cum ar vorbi un om care încearcă să fie convingător.Acest lucru,mai mult decât orice,o făcu să decidă.



-Atunci,dacă familia Broward simte că așa este cel mai bine,trebuie să le respectăm dorința.Morris lovi aerul cu mâinile-o mișcare atât de violentă,încât Liza făcu speriată un pas în spate.

-Un croitor și soția lui! Un croitor-auziți ce spuneți? Aveți încredere în el în privința croielii unei haine,dar aici este vorba despre viața unei femei,doamnă! Sfidarea lui era mai tăioasă și mai șocantă decât o palmă.Liza se holbă la el. Bărbatul se înroși la față,dar nu își feri privirea.

-Eu nu voi lua parte la asta.Stropi de salivă îi zburau din gură.Mă auziți? Nu voi asista!În momentul de tăcere care urmă,teama se încolăci în jurul plămânilor ei, până când Liza nu mai putu să respire.Deci asta era frica adevărată.Venise să o privească pe Mary Broward murind.

-Trebuie,șopti ea,dar Morris își feri privirea,mușcându-și buzele.

-Nu este nevoie de dumneata,spuse domnul Grey.Aerul reveni în plămânii Lizei. Ea se întoarse spre el,foarte recunoscătoare să vadă încrederea fermă de pe chipul lui,în timp ce Morris explodează în spatele ei:

-Prostii! Nu o poți face singur!

-Mâinile dumitale nu sunt destul de ferme.Atenția lui Grey căzu asupra Lizei. Voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

-Poftim? Șocul se transformă în groază pe măsură ce înțelese.Nu,nu putea vorbi serios Vreți să vă ajut?

-E scandalos,spuse Morris.Va leșina la prima picătură de sânge! Grey o studie cu o privire îndelungată,desfășurând o fâșie de tifon.

-Mă ajutați? Stomacul Lizei se încleștă.Nu,nu.El voia să o facă părtașă la o operație care o putea ucide pe Mary?

-Nu pot! Niciodată nu am mai...

-Copilul.Vocea sugrumată venea dinspre pat.Vă rog...Morris,cu o înjurătură joasă,se întoarse cu spatele.Liza păși spre pat,gândindu-se să vorbească cu Mary, dar o mână dură pe brațul ei-mâna lui Grey-o trase înapoi.

-Lăsați-o în pace,spuse el.Apoi îi șopti la ureche:Sunteți speriată.Înțeleg asta.Dar trebuie să decideți acum,repede.Aș prefera să nu includ vreun membru al familiei ei în operație.Liza ezită,întorcându-se spre el pentru a-l privi în ochi.Un gând straniu,trecător:ea crezuse că ochii lui erau atât de frumoși.Dar acum erau injectați,mortal de sobri.Nu recunosc în el nimic din bărbatul care flirtase cu ea și o sărutase lângă lac.

-Dacă fac vreo greșală...Când vreodată mai făcuse ea ceva atât de important și de delicat? Nu cosea nici măcar goblenuri.Nici măcar nu se îmbrăca singură! Sunt ultima persoană căreia ar trebui să-i cereți ajutorul.O umbră străbătu chipul



domnului Grey, prea trecătoare ca să o poată descifra. Dar expresia lui aspră se îmblânzi.

-Nu v-aș cere ajutorul dacă nu v-aș crede capabilă să o faceți. Trebuie doar să îmi urmați instrucțiunile. Liza nu putea face asta. Nu. Privi în altă parte-dar ochii i se fixară pe privirea rugătoare și agonizantă a lui Mary. Gâtul i se încleșta. Cum putea să refuze?

-Da. Dumnezeu. Vă voi ajuta. Își ridică mâinile pentru a le testa. Spre uimirea ei, domnul Grey avea dreptate. Nu tremurau.

De îndată ce Morris ieși din încăpere, iar domnul Grey încuiase ușa, timpul păru să încetinească. Liza își spală mâinile pentru ceea ce păru o eternitate, neîncrederea gonind ca o teamă prin sângele ei, iar mirosul înțepător al antisepticului provocându-i lacrimi în ochii obosiți. Domnul Grey aprinsese lămpile. Totul deveni mult prea dureros de luminat. Inima îi bubuia ca un strigăt de luptă înainte de bătălie: ce făcea? Probabil că el era nebun de îi cerea ei să îl ajute. Ea era un fluture. O frumusețe profesionistă, în numele lui Dumnezeu.

Când el îi întinse o cârpă îmbibată cu cloroform, Liza tresări.

-Nu mai este nimeni aici care să poată ajuta? El o privi în ochi.

-Pot să trimit după cineva. Pershall ar trebui să sosească. Dar ar putea dura prea mult.

-Nu pot să fac asta, spuse. Nu înțelegeți. El habar nu avea cine era ea. Dacă i-ar fi cunoscut reputația-sau ar fi înțeles cât de săracă îi era judecata, nu i-ar fi cerut niciodată ajutorul. "O voi ucide."

-Puteți să o faceți, spuse el. Vă voi explica fiecare pas. Liza înghiți în sec, convinsă că avea să i se facă rău. Dar luă cârpa și trecu lângă capul lui Mary, încercând să zâmbească măcar palid, așa cum o făcea Mary-Dumnezeule sfinte, o încercare de a o asigura că va fi bine-înainte de a o pune cu grijă peste nasul femeii.

Ochii lui Mary se închiseră din nou. Apoi întreaga lume se redusese la acel pat, la mișcările tăcute ale lui Grey în timp ce sprijini genunchii lui Mary de pături.

-Acum antisepticul, spuse el. Aceasta este sarcina dumneavoastră. Eu voi pregăti furtunul. Era uimitor că nu îi tremura mâna. Cum de știuse Grey că nu avea să îi tremure? Liza se concentra intens pe sarcina ei, limitându-și conștiința doar pe acel moment: pe linia arcuită a burții lui Mary în timp ce o ștergea. Pe slăbiciunea înfricoșătoare a loviturilor din ce în ce mai lipsite de vlagă ale copilului.

Pe mirosul înțepător și dulceag al cloroformului, în timp ce îi administra o nouă doză, sub îndrumarea domnului Grey. Pe mirosul ca de cupru al sângelui în timp ce el făcu prima incizie. În tot acest timp, Liza se simți liniștită de vocea lui-



fermă,clară și lipsită de îndoieli în timp ce o ghida.Vocea lui făcu posibil ca mâna ei să rămână fermă în timp ce îl ajută cu furtunul din cauciuc-”ca să controleze drenajul”,îi spusese el.Vocea lui o făcu să rămână calmă în timp ce îl privea dezvăluind secretele groaznice pe care pielea le ascundea vederii.

Cumva,nimic din toate astea,din sângele și dezastrul din jur,nu îl afecta;cu fiecare pas,rămase la fel de calm și de sigur pe sine;la fel și Liza,respirând adânc,rămânând calmă, chiar și când sângele se vărsa în voie și bisturiul lui tăia din nou.Nu putea fi rău.Pentru că el nu părea îngrijorat.

Totuși,când eliberă copilul din pântec-când i-l puse în brațe agitat și plin de sânge,iar ea își dădu seama că era o fetiță perfectă,cu gene și unghii,toate intacte-o parte din ea se trezi brusc.Parcă se reîntoarce deodată în corpul ei și începu să tremure în această mică încăpere,care duhnea a cloroform și a sânge,în timp ce ținea în brațe un copil viu,care fusese imposibil de aproape de a nu trăi deloc.,*„Dumnezeule”*,gândi ea.Privi de la copil la Mary,care încă dormea,împăcată în visele ei sedate,apoi la bărbatul care acum stătea aplecat asupra ei,mânuind acul și firul argintiu.O cosea pe Mary strat cu strat,murdar de sânge până la cot,fără vreun alt semn pe chip decât o concentrare intensă.

Același bărbat care o sărutase și răsese.Nu putea să își ia ochii de la el.Domnul Grey nu renunța.Salvase o viață și acum se lupta să o salveze și pe cealaltă.

Liza simți cum rămâne fără suflare.Niciodată nu mai fusese martoră la ceva atât de serios.Niciodată nu mai văzuse un bărbat făcând un lucru atât de important.

Un sentiment straniu o cuprinse,un fior în tot corpul,asemenea unei minuni.

Strânse și mai tare copilul la piept.”*Știu care sunt șansele și riscurile,și mi le asum.*”Plânsetul supărat o făcu să tresară.Bebelușul țipă,înroșindu-se la față.

Apoi se auziră pași pe scări,ușa se zgudui,iar domnul Grey o privi,o privire dură care fu întreruptă când clipi,ca și cum ar putut brusc să vadă din nou.

-Bravo,spuse el.

-Da,șopti ea.

-Dați-le copilul,dar nu îi lăsați să intre-voi mai avea nevoie de ajutor încă o dată.

Liza merse la ușă.

Când operația se încheie,Liza se întoarce la Havilland Hall doar ca să se spele și să doarmă.O așteptau treburi nesfârșite la familia Broward,pentru că,în numele lui Dumnezeu,ea încă avea banii necesari pentru a le ușura viața.Trebuia să angajeze o doică,pentru că durerile lui Mary necesitau laudanum(Substanță narcotică din opiu,folosită ca medicament),ceea ce îi făcea laptele destul de periculos.Croităria domnului Broward nu putea fi închisă,pentru că primea o



livrare de materiale din Londra. Dar Liza alcătui un program pentru vecini, tineri chemați de la câmp ca să se ocupe de croitorie de îndată ce el primea materialele. Aproape în momentul în care aceste chestiuni fuseseră stabilite la o zi de la nașterea copilului, Mary făcuse febră. Pentru prima dată, domnul Grey păru îngrijorat. Iar asta o speriase pe Liza mai mult decât căldura care radia din corpul lui Mary.

A doua și a treia zi trecură pe nesimțite: băi cu gheață pentru a reduce febra lui Mary; administrarea constantă de medicamente; supravegherea ei pentru a se asigura că îi rămân curate căile respiratorii. Aproape de amiaza celei de-a patra zi, Mary începu să delireze și fu nevoie să o supravegheze din nou. La scurt timp după aceea, domnul Morris le făcu o vizită, cerând să o examineze el însuși pe Mary. Fu scurt și la obiect, furia lui nestingându-se. Dar domnul Grey își cedă cu amabilitate pacientul, iar după o scurtă conversație cu Morris, Liza merse să îl caute, nerăbdătoare să îi știe părerile. El stătea în grădina mică a casei, înconjurată de ziduri de piatră. Liza se așeză lângă el pe banca joasă; era destul de lată pentru încă doi oameni. Lumina delicată a soarelui și căldura blândă, albinele bâzâind din floare în floare în jurul lor, le oferiră un răgaz bine-venit din întunecimea casei. Cineva, domnișoara Broward cel mai probabil, îi adusese domnului Grey un mic dejun simplu, cu carne rece de vită, brânză și pâine. El îi întinse tăcut o bucată de brânză. Ea mușcă din ea, dar mestecă fără prea mult entuziasm.

-Credeți că îi va trece febra azi?

-Dacă avem noroc. Domnul Grey ciuguli din pâine, încruntându-se.

-Este un semn rău, nu-i așa? Că are halucinații? Gura i se schimonosi, nu tocmai într-un zâmbet.

-Ați vorbit cu domnul Morris?

-Dumnealui spune că trebuie să îi puneți ventuze.

-Nu ar ajuta, spuse el calm. Cred că domnul Morris tânjește după anii 1830.

-Dar are dreptate că este un semn rău? Domnul Grey oftă.

-Nu este un semn bun. Nu.

-În regulă. Liza trase aer în piept. Voi trimite vorbă la Havilland Hall că trebuie să rămân peste noapte aici. El îi aruncă o privire pe care Liza nu o putu descifra.

Și domnul Grey se întorsese acasă, o dată sau de două ori, ca să se odihnească și să își facă provizii. Dar după cearcănele de sub ochii lui, nu își permisese să doarmă prea mult.

-Nu este nevoie. Mă pot ajuta ceilalți dacă este nevoie. Era ciudat că Liza se simți rănită de ideea că el nu avea nevoie de ea.



-Dar Paul se întoarce la școală astăzi,iar domnișoara Broward trebuie să aibă grijă de cei mici și de bebeluș.Iar domnul Broward este epuizat și devine extrem de supărat când își vede soția în starea asta.Va fi mai bine dacă aş rămâne,nu credeți? El se întoarce și o privi.În lumina puternică a zilei,umbrele de sub pomeții lui erau și mai pronunțate.

-Ajutorul dumneavoastră este bine-venit,spuse el încet.Dar sunt convins că aveți și alte obligații.Ea ridică din umeri.Mather și Jane erau la zi cu pregătirile pentru marea petrecere-un lucru bun,pentru că Liza nu se putea gândi la asta acum.Cât despre altceva,Havilland Hall funcționa ca pe roate:ea era doar un spectator inert al activității casei.

-Nimic important,spuse ea.Domnul Grey nu răspunse.Nici nu își feri privirea,deși își mișcă puțin capul,astfel că razele soarelui căzură brusc pe ochii lui, luminându-i.Se asortau cu cerul de deasupra lui,de un albastru dureros.

Liza se foi ușor pe bancă,jenată de o conștientizare bruscă.De câteva zile,el fusese o autoritate rezervată:doctorul,dând instrucțiuni,cel care trebuie ascultat.

Dar acum,brusc,ea îl văzu din nou ca pe un bărbat,maxilarul lui puternic fiind ascuns de barba nerasă și de părul lucios ciufulit peste măsură.Și mai observă,de asemenea,că părul ciufulit i se potrivea,îi stătea bine așa.Domnul Grey nu era chipeș într-un mod clasic,dar avea trupul unui soldat,înalt și uscățiv-și o minte ageră și informată,și mâini late care salvaseră un copil și apoi mângâiaseră blând capul unei femei suferinde în timp ce vorbea cu ea,șoptindu-i și încurajând-o să creadă că avea să trăiască și să își vadă copilul.Ochii Lizei căzură pe acele mâini,bronzate,cu degete lungi și competente,și ceva fierbinte se agită înăuntrul ei,ceva de-a dreptul copleșitor și îngrozitor de deplasat și de nepotrivit.Când îl sărutase lângă lac,nu știuse nimic despre el.Admirația,atrakția ei fuseseră bazate pe surpriza pe care o avusese:un provincial cu umor și inteligență,un bărbat care mirosea delicios,ale cărui buze erau surprinzător de abile.

Dar apoi salvase viața unui copil și pe a lui Mary.Iar acum se priva pe sine de odihnă ca să se asigure că Mary avea să trăiască în continuare.

Acum Liza îl dorea și pentru aceste motive.Nu mai era o simplă distracție.Era un bărbat care merita să fie dorit.Iar el încă se uita la ea.Liza își dădu câteva șuvițe rebele de păr după ureche,devenind deodată conștientă de cât de mult transpirase când îi ajutase pe ceilalți să o imobilizeze pe Mary.

-Ce s-a întâmplat? întrebă ea,încercând să îl înveselească.De ce mă priviți așa? Mi-a crescut încă un cap? El îi oferă un zâmbet lipsit de vlagă.

-Cel pe care îl aveți este deja suficient pentru a atrage priviri.Nu,doar mă întrebam...ce vă ține cu adevărat aici?



Gâtul i se încheșta.Oare el simțise cumva schimbarea din starea ei? Simțise că fiecare centimetru din pielea ei tânjea să se apropie de el? Gândul era prea îngrozitor.Cu Mary atât de bolnavă...

-Ați spus că febra ar putea fi ceva serios.Dar dacă preferați...

-Nu,spuse el imediat.Nu mă înțelegeți greșit.Nu aş putea spera la un ajutor mai bun.Sunteți calmă și cu capul limpede;ascultați cu atenție și urmați metodic instrucțiunile.Liza își putea simți chipul încălzindu-se.Ce laudă stranie,să o impresioneze atât de profund.

-Nu au fost cele mai grele sarcini.

-Ați fi surprinsă.A fost norocul domnului Broward,și al meu,că ați fost aici în acea primă seară.Dar mărturisesc că sunt surprins că ați rămas atât de mult.Știu că sănătatea lui Mary va îngrijorează.Dar,mă întreb...vă temeți de ce s-ar putea întâmpla în absența dumneavoastră? Sau sunteți ținută aici de...noutatea situației? Liza se încordă.Dar,după ce medita un moment,își dădu seama că în vocea lui nu era nici o urmă de critică,în ciuda aluziei lui că ea și-ar putea oferi ajutorul din plictiseală-sau pentru faptul că se îndoia de capacitățile lui.

Curiozitatea domnului Grey părea prea sinceră ca să se simtă jignită.

-Bineînțeles că am încredere că veți avea grijă de ea,spuse Liza.

-Mulțumesc.Vocea lui era serioasă.Vă asigur că prețuiesc foarte mult-încrederea dumneavoastră.Cât de serios vorbea! Ca și cum încrederea ei chiar însemna ceva ieșit din comun pentru el.Ideea o făcu să se simtă ciudat de rușinată.Își plecă privirea,încercând să netezească cutele rochiei,care era mototolită peste măsură.

-Poate că un motiv este și noutatea situației,recunosc eu ea.Când avusese grijă de Mary se simțise...utilă într-un mod pe care nu îl mai experimentase vreodată.

Înainte,le oferise bani celor nevoiași dar acum se implicase trup și suflet.Ținuse în brațe un copil care trăise și datorită eforturilor ei.Cine dintre prietenii ei ar fi crezut-o capabilă de asemenea fapte?Nello ar fi râs în hohote doar la auzul ideii.

-Presupun,zise ea ezitant,că îmi place să mă simt ca și cum aş fi utilă.

În aceste ultime zile nu se simțise singură nici măcar o clipă.Nu auzise nici măcar o dată vocea dojenitoare a mamei sale.Dumnezeule.Ce motiv egoist!

-Deloc,doamnă Chudderley.Domnul Grey luă o firimitură de pâine între degetul lui mare și arătător și o aruncă unei cinteze îndrăznețe care țopăia spre ei.Vorbiți cu un om care a ales medicina drept un mijloc de trai.Nu este un drum obișnuit în viață,dar unul care mi-a garantat că serviciile mele vor fi prețuite.Asta a fost important pentru mine,să fac ceva ce...alții nu pot să facă.Ea ezită.



-Îmi puteți spune Elizabeth.Este mai ușor,adăugă ea repede.Doamna Chudderley sună atât de greoi și este atât de lung.Brusc, Lizei nu îi mai plăcea că el îi spunea pe numele fostului ei soț.Alan Chudderley nu avea nici o legătură cu ea acum. Nu avea nici o legătură cu el.

-Elizabeth.El rosti numele încet.Un numele elegant.Vi se potrivește.Dar el nu o invită să îi spună pe numele mic.Liza încercă să nu se simtă jignită din această pricină.Poate domnul Grey simțea că ar fi prea necuviincios pentru un bărbat de rangul lui.

-Atunci,tatăl dumneavoastră a fost implicat în alte afaceri? Când el îi aruncă o privire speriată,Liza repetă propriile lui cuvinte.Ați spus că medicina nu este un drum obișnuit.

-Ah.Da,el a fost...Domnul Grey râse blând în timp ce cinteza țopăi mai aproape de ei.Pasăre ridicolă.El îi aruncă încă o firimitură.Tatăl meu a fost un fel de...om de afaceri.Dar,desigur,acea moștenire a revenit fiului mai mare.Vocea lui căpătă o notă stranie.Liza încercă să ghicească.

-Tatăl nu a fost de acord să deveniți doctor.

-O,nu era de acord cu multe lucruri când venea vorba de mine.Mai puțin la sfârșit.Domnul Grey își plecă privirea spre bucata de pâine,răsucind-o în mâini.Gura lui frumoasă se încheștă,parcă pentru a împiedica următoarele cuvinte,pe care le spuse foarte încet.Când s-a îmbolnăvit,nu i-a mai folosit atât de mult priceperea la cifre sau atitudinea moralizatoare,sau...loialitatea celorlalți.

-În sfârșit,i-am fost de folos atunci.Doar eu am putut să-i alin durerea.

Liza își mușcă buza.Nu era nevoie de un ghicitor de gânduri ca să îți dai seama că tonul lui neutru ascundea multă durere.Se întinse și îi atinse brațul.

-Sunteți un doctor minunat.El ridică din sprâncene,privindu-i mâna pe brațul său,apoi privind-o în ochi.Și,atât de simplu,atingerea ei inocentă nu mai păru atât de inocentă.Ca și cum cineva ar fi apăsas un întrerupător,căldura pe care o simți sub atingerea degetelor îi făcu trupul să se înfierbânte.

Cât de curios că impulsul ei instantaneu fu să își retragă mâna,să se retragă și să stea cu mâinile încrucișate.Acum că îl cunoștea mai bine,această atracție primitivă părea periculoasă,pentru că nu putea să ducă nicăieri.Viitorul ei și viitorul unor băieți ca Paul și Harry Broward nu putea fi asigurat din venitul unui doctor.O scurtă distracție,se gândise ea,nu ar face rău nimănui-dar dacă inima ei devenea implicată,avea să se lase cu multă suferință.Deja inima ei fusese frântă de prea multe ori.Nu avea să și-o frângă singură acum,de bunăvoie.Totuși,se luptă să își țină mâna acolo unde era-rugându-se ca el să nu observe roșeața care începea să îi încălzească obrajii.Pentru că ea nu își dorea vreun



moment stânjenitor între ei. Dacă judecata îi interzicea să îl ia de iubit, atunci, mai presus de toate, Liza îl voia ca prieten. Da. Acesta era un lucru corect. Chiar și mama ei ar fi fost de acord.

-Un doctor minunat, repetă ea cu fermitate. Suntem foarte norocoși că ați ales comitatul nostru, domnule Grey. El o privi fix, gâtul mișcându-i-se ca și cum s-ar fi pregătit să vorbească-apoi își feri privirea.

-Mulțumesc, spuse el. Înseamnă mult pentru mine. Acum Liza își retrase mâna, simțindu-se oarecum dezechilibrată-oarecum respinsă, deși răspunsul lui era corect din toate punctele de vedere. Apoi domnul Grey adăugă:

-Deci, veți rămâne. Sunt bucuroși de ajutor. Și, cu atâta ușurință, dispoziția ei se însenină din nou.

CAPITOLUL 8

Se lăsa noaptea când Michael ieși din casa familiei Broward. Trăsura doamnei Chudderley aștepta la poartă. Michael își scoase pălăria, salutându-l pe vizitiu și privi în josul drumului, în întunericul crescând. Vântul care sufla spre el purta o mireasmă de pământ proaspăt și copaci verzi, iar greierii cântau ascunși prin iarbă. O bufniță își făcuse auzit țipătul, nerăbdătoare pentru vrerea nopții.

Michael respiră adânc și se simți ușor precum aerul. Fie că era în Londra, în rusticul Cornwall sau în cel mai îndepărtat colț al lumii-fie ca străin, ca frate al unui duce sau ca un călător necunoscut-putea ajuta. Oamenii apelau la el, iar uneori, când norocul era de partea lui, abilitatea sa făcea diferența.

Astăzi, el făcuse diferența. Febra se stinsese, iar Mary Broward avea să trăiască. Ca întotdeauna, în asemenea circumstanțe, credea că nici un peisaj nu arătase vreodată mai minunat decât acesta de dinaintea lui. Ca la un semn, un tunet bubui în depărtare. Michael se întoarse spre sunet. Norii împrăștiați, întinzându-se precum fâșii de tifon de-a lungul cerului slab luminat, nu puteau fi răspunzători pentru tunet. Aruncă o privire întrebătoare spre vizitiu, dar bărbatul era bine pregătit, preocupat cu ignorarea lui. Ușa din față se deschise. Pentru un moment scurt, doamna Chudderley se opri în prag, silueta ei mică și sublim construită conturată pe fundalul valului cald de lumină din spatele ei. Michael simți un șoc blând, ca și cum începea să se trezească.

-Dumnezeule, Pershall avusese dreptate. Sculptorii greci ar fi putut-o folosi drept inspirație pentru o zeiță. Ea închise ușa, iar rochia ei foșni peste pietrele pavajului în timp ce porni spre el.

-Mă bucur că v-am prins, spuse ea. Voiam să vă mulțumesc. Pentru...tot, presupun.



Mulțumirile sunt reciproce. Michael întotdeauna îi simțea pe cei care ar fi rămas calmi în situații de criză. Dar intuiția în privința ei îl lovise brusc, chiar în momentul în care avea nevoie. Faptul că avusese dreptate păru surprinzător de-abia acum, când criza se încheiase, iar creierul lui putea din nou să se concentreze pe chestiuni mai plăcute-ca ea. Elizabeth Chudderley își ascundea foarte bine curajul și caracterul. Dar acum el văzuse dincolo de podoabele exterioare, de volane și dantelă, și de ochii de felină. Fusesse un ajutor de mare nădejde, chiar și în cele mai grele momente: calmă, veselă, neobosită. ”Spuneți-mi ce trebuie să fac.” O spusese atât de calm, noapte după noapte. În întuneric, Michael avu straniul și subtilul sentiment că nu o mai văzuse niciodată cu adevărat înainte. Își dresе glasul.

-Dae dumneavoastră, spuse el. Cum vă simțiți, domnișoară Nightingale?

Ea râse încet.

-Dumnezeule. Foarte măgulitor, domnule Grey-mai ales venind din partea unui bărbat al cărui nume este slăvit în rugăciunile unei familii în această seară.

-Vești excelente, spuse el. Am nevoie de tot ajutorul posibil ca să pot echilibra balanța. Ea își înclină ușor capul, părând surprinsă.

-Aceasta este prima glumă pe care ați făcut-o de când a început toată treaba asta.

-Sunteți atât de sigură că este o glumă? Michael nu îi dădu ocazia să răspundă. Tind să fiu foarte hotărât și serios când muncesc. Era unul dintre motivele pentru care el nu căutase niciodată companie printre acele Lady Bountiful din spitalul lui. La muncă, Michael nu era fermecător și șarmant.

Deși, poate dacă acele doamne din Londra ar fi fost la fel de competente și minunate ca aceasta...

-Și nu încerc să vă măgulesc, continuă el. Ați fost de mare ajutor în acele ultime zile. Sper că știți asta.

-Mulțumesc. Ea ezită. Mă întrebam dacă...încă un tunet răsună în depărtare. Ea privi într-acolo, la fel și el.

-Este al doilea pe care l-am auzit, spuse Michael.

Încep să mă tem ca nu cumva să fi avut loc vreun accident în mină, caz în care... Lady Chudderley îl întrerupse cu râsul ei.

-O, nu, nu este asta. Sunt focuri de artificii. Dumnezeule, cum am putut să uit? Este ajunul solstițiului de vară!

-Artificii pentru solstițiu? Ea întoarse capul spre el, fiind acum doar o umbră în întuneric.

-Noi îi spunem Goluan. Nu ați văzut niciodată festivitățile noastre? Dar nu,



desigur că nu-dumneavoastră fiind un sălbatic din nord. Amuzamentul se simțea în vocea ei, transformându-i insulta într-o tachinare prietenoasă. Vreți să vă arăt? Așa ați putea scrie acasă, în nord, despre obiceiurile noastre barbare.

Amândoi erau epuizați. Aveau nevoie de somn și de mâncare, în această ordine. Iar, de obicei, după o victorie, el prefera să se scalde singur în propria satisfacție. Totuși, stând atât de aproape de el, Michael interpretează căldura ei ca o invitație. Mirosea precum săpunul cu care își spălase mâinile de fiecare dată când se apropia de patul doamnei Broward. Era un miros banal, unul pe care Michael îl cunoștea mai bine decât oricare altul. Totuși, pe pielea ei, devenea ceva mai... mult, ceva ce îl făcea să vrea să tragă adânc aer în piept și să se apropie mai mult de ea.

-S-ar putea să nu fiu cea mai plăcută companie, spuse el. Se simți ciudat de dezechilibrat, nesigur de propria abilitate de-a recupera flirtul care existase între ei înainte de blestematul acela de bazar caritabil. El știa cum să seducă femeile. Dar ea devenise, pentru un moment scurt, o colegă, oarecum. Respectul era un partener deloc confortabil al pasiunii.

-Stiu că sunteți obosit, spuse ea. Putem merge cu trăsura în Bosbrea. Aveți putere pentru asta?

O, mândria lui nu era obosită: mai bine ar cădea mort decât să îi spună că nu avea energie pentru o plimbare de seară-sau, mai bine zis, pentru o expediție montană.

-Desigur, spuse el. Să-i dăm bice, atunci.

Trăsura o luă de-a lungul drumului spre sat. Michael se așează în fața lui Elizabeth, care privea pe fereastră, profilul ei fiind luminat de licărul lămpii vizitiului, care pătrundea prin geam. Huruitul roților trăsurii pe drumul pietruit producea o vibrație ciudat de plăcută, care îl făcu pe Michael să se relaxeze și să se cufunde și mai tare în perna din pluș a banchetei. În starea lui moleșită de satisfacție, s-ar fi putut plimba astfel o veșnicie, privind-o, cu mintea lenevind-o.

Nu își putea aminti o altă femeie cu care tăcerea să fie atât de plăcută.

Ea comentase asupra subiectului odată.

-Priviți, spuse ea în timp ce trăsura încetini. O procesiune. Lumina ce pătrundea prin geam deveni brusc mai puternică, dezvăluind micile detalii ale frumuseții ei: o șuviță de păr care îi evadase din coc și i se legăna pe tâmplă; micuța aluniță de pe maxilarul ei, ca un semn de frumusețe dintr-un secol trecut.

Michael își dresе glasul și îi urmă privirea spre un șir lung de tineri cu torțe aprinse care se înălțau deasupra capetelor lor cu vreo treizeci de centimetri.



-Dumnezeule,spuse el.Cât de medieval.Zâmbind,Elizabeth își lipi palma de geam.Drept răspuns,răsunară chiote,iar bărbații începură să fluture torțele în fel și chip.Flăcările trasară o urmă arzătoare în privirea lui Michael; când închise ochii,văzu pentru câteva secunde simbolul infinitului.Elizabeth bătu în trapă.

-Vom merge pe jos de aici,spuse ea.Altfel le vom sta în cale.

Până coborâră în aerul cald al nopții,bărbații deja o luaseră înaintea lor pe drum. Merseră încet,fără grabă,prin noaptea blândă,însuflețită de muzica estompată a talgerelor și a fluierelor și de chiotele multitudini îndepărtate.

După ce trecură de primele case din sat,o cotitură a drumului aduse la vedere culmea dealului Bosbrea.În vârful lui ardeau trei focuri,cele două mai mici flancând o flacără la fel de înaltă ca trei bărbați puși la un loc.Se opri să admire priveliștea.Acum,luminile care se aprinseră la ferestre o luminau din nou,dezvăluindu-i zâmbetul palid.

-Sper că îmi veți explica obiceiul ăsta,spuse Michael.Sau trebuie să ghicesc?

-O,da,vă rog,ghiciți!

-O mică revoluție?

-Împotriva cui?

-A tiranului local.

-Dar asta aș fi eu,spuse ea.Și ați observat că m-au întâmpinat foarte voioși.

-Da,bine,sunt bărbați,la urma urmei.Ea râse.

-Domnule Grey! îmi veți face capul mare cu atâtea laude.

-Ar fi păcat,spuse el,pentru că deja are dimensiunea perfectă.

-Care este următoarea bănuială? întrebă ea după ce începură din nou să urce.

-Nimicirea depravatelor,spuse el.Apropo,nu-mi amintesc să existe în sat o brigadă de pompieri.Puteți să spuneți că sunt pesimist,dar ar trebui să luăm găleți cu apă cu noi?

-Doamne ferește! Sper să nu se ajungă la asta niciodată! Ar trebui să-mi îngrop în datorii moștenitorii până la a șaptea generație ca să reconstruim totul!

Pe Michael îl uimi cu câtă ușurință își asuma responsabilitatea pentru acel loc.

La urma urmei,poate că Alastair ar fi plăcut-o.Gândul îi umbri ușor starea de spirit.Nu voia să se gândească la fratele lui în seara asta.

-Este o povară? întrebă el.Să știți că întreg comitatul se bazează pe dumneavoastră ca fiind binefăcătorul lor?

-Ce întrebare ciudată! Nu aș vrea să fie altfel! Și acum auzi ecoul lui Alastair. Poate că lui Michael îi scăpa vreun lucru esențial,pentru că aristocrația care făcea acte curtenitoare îl bulversa întotdeauna.



-Mie mi s-ar părea foarte restrictiv,cred,să fiu atât de îndatorat.Elizabeth îl privi încruntată.

-Ce absurditate! Sunteți doctor!Numeroase vieți depind de deciziile dumneavoastră.Nu-mi imaginez că cineva poate fi mai îndatorat de atât!

-Dar este exact opusul.Nimic nu îl limita.Nici o fâșie de pământ nu îi putea defini scopul sau modela utilitatea.Poate că sunt lipsit de putere în a preveni o febră,dar,cu siguranță,pot să previn apariția ei.Iar de acolo,deciziile mele îmi dictează drumul-nu grijile arendașilor mei sau neglijența băieților cu torțele.Ea se întinse-și îl ciupi de ureche.În timp ce el o privi uimit,ea izbucni în râs.

-Nu vor fi neglijenți,spuse ea.Vai,expresia dumneavoastră-îmi cer scuze,dar nu mi-am închipuit că sunteți atât de pesimist! Michael îi zâmbi în cele din urmă, pentru că meritase să fie luat peste picior.

-Iar acum mi-ați aflat secretul,spuse el.Sunt o femeie bătrână cu o deghizare foarte bună.În momentul în care rosti cuvintele,auzi sâmburele de adevăr din spatele lor.Întotdeauna își închipuise că el era echivalentul lipsit de griji al cumpătării rigide a fratelui său.Dar,pe lângă femeia aceasta,se simțea aproape cumpătat.Gândul nu îi făcea plăcere.

-Poate ar trebui să iau și eu o torță.

-Eu aş mai aştepta,spuse ea.Încă nu ați văzut ce fac cu ele.

-Ce amenințare! Michael ar fi continuat să o tachineze,dar o ușă se deschise brusc în apropiere și o femeie ieși gâfâind cu două urcioare.

-Goluan! strigă ea.Dumnezeu să vă apere de rău,doamnă Chudderley! Dumnezeu să vă apere,domnule!Cu o reverență scurtă,le puse urcioarele în mâini.

-Goluan! răspunse Elizabeth.Dumnezeu să vă apere! Ridicând cana,bău până la fund,apoi i-o înapoie.Michael îi urmă exemplul.A naibii bere,atât de groasă încât o puteai mesteca.Femeia își recupera cămile,apoi se întoarse și dispăru înapoi în casă.

-Cred că-mi place sărbătoarea asta,spuse el.O să fim îmbiați cu bere la fiecare ușă?

-Soțul doamnei Matthews este berar,zise Elizabeth.

Dar nu cred că asta va fi ultima halbă de bere,dacă de asta vă temeți.

Aproape de focurile din vârful dealului,prezicerea ei se dovedi adevărată: cei de pe marginea mulțimii îi împinseră spre o grămadă de butoaie,unde alte halbe li se puseră în mână.În jurul lor,fete cu părul lung se învârtteau în cercuri vesele,iar mai departe,o trupă de muzicanți cu viori și fluiere acompaniau niște tineri care dansau într-un cerc uriaș în jurul focurilor,flâ cările torțelor lor adăugându-se



norului de scânteii care brăzda cerul nopții. Apoi, unul dintre ei se desprinsese din horă și se aruncă în focul mai mic-aruncându-și torța în flăcări înainte ca el să apară pe partea cealaltă, făcând o tumbă în praf.

-Ah, spuse Michael. Aveți dreptate. Nu vreau o torță. Râsul ei fu cea mai dulce recompensă pe care avea să o primească vreodată acel act de lașitate.

-Da, este un talent specific din Cornwall; nu le recomand nordicilor să încerce.

-Poate că acest nordic n-ar fi trebuit să-și lase trusa de doctor în trăsură.

-A, nu există medicament mai puternic decât mândria de a fi din Cornwall.

Veselia dansa în vocea ei în timp ce se întoarse spre el. Nu se va arde nimeni în seara asta. Dar v-aș sfătui să vă treziți devreme mâine, dacă puteți. Atunci veți avea destui pacienți. Michael nu mai văzuse pe nimeni care să se bucure atât de mult de distracție. Ea avea un talent pentru fericire care îl surprinsese, dintr-odată, ca fiind copilăresc. Avu o mică bănuială despre cum trebuie să fi arătat ea când era mai tânără, stând lângă șemineu în ajunul Zilei Cadourilor (sărbătoare tradițională în Marea Britanie, celebrată pe 26 decembrie, când servitorii primesc cadouri de la angajatorii lor), prăjind castane și visând la cadourile de a doua zi.

Aerul nostalgic al acelei viziuni îl tulbură. Pe el nu îl interesau copiii și, în mod sigur, nu o vedea pe ea ca fiind unul. Dumnezeu, nu. Lumina care cădea asupra ei trasă o umbră sub buza ei inferioară, iar sentimentele lui nu erau deloc paterne.

-Nu-mi pot închipui cum ați fi la Londra, spuse el fără să gândească.

Veselia ei se domoli vizibil.

-Ce vreți să spuneți? Ce putea să răspundă fără să se dea de gol? Un doctor de provincie nu ar ști că în înalta societate asemenea vivacitate nu ar fi apreciată-că înalta societate cerea o atitudine plictisită, nu plină de veselie, de la frumusețile ei distinse. Cu siguranță, zvonuri despre petrecerile lor cu fermieri nu le-ar ajuta reputațiile.

-Locul dumneavoastră pare să fie aici, spuse el. Iar asta era adevărat. Era o creatură tare ciudată. Michael întotdeauna se crezuse mai liber ca fiind al doilea fiu, eliberat de lipsa obligațiilor față de moștenirea familiei. Totuși, cumva, ea reușea să găsească plăcere chiar în acele obligații care făcuseră ca viața fratelui lui să pară atât de încorsetată.

-Dar în Londra nu sunt așa, spuse ea. Poate că nu m-ați recunoaște acolo.

Michael se întreabă dacă acea seriozitate din privirea ei era doar un efect al luminii flăcărilor din jurul lor.

-Cum sunteți în Londra? Un petrecăreț o strigă pe nume, iar ea îi întoarse salutul cu un zâmbet absent și o mișcare din cap.

-Nu...fericită, spuse ea. Nu recent, cel puțin. Ați ghicit corect, să știți-în ziua aceea,



lângă poștă. Căutam un anunț matrimonial. Sau despre o logodnă, mai degrabă. Zâmbetul îi pieri. Și l-am găsit.

-Ah. Brusc, Michael nu era convins că voia să știe povestea. Gândul că ea urmărea un alt bărbat îl făcea să se simtă... neliniștit. Se încruntă spre foc-apoi tresări când un alt tânăr idiot făcu săritura. Totuși, curiozitatea era prea mare și îl făcu să spună cuvintele pe care ar fi preferat să le înghită mai degrabă.

-A cui logodnă era? Elizabeth se strâmbă.

-A unui bărbat nedemn de cerneala irosită pe el-cu atât mai puțin de anul pe care l-am irosit, închipuindu-mi că se va dovedi a fi un om onorabil. Dacă modul în care o spusese avea scopul de a-l liniști, avu exact efectul contrar.

-S-a purtat violent cu dumneavoastră.

-Nimic atât de barbar. Ea ridică din umeri. A fost vina mea, de fapt. Michael se gândi din nou la fratele lui.

-Nu vă învinovați. Dragostea nu este un bun judecător al caracterului. Cel mai bine este să o evitați. Ea râse încet.

-Într-adevăr. Șampania este mult mai rapidă, iar consecințele ei durează doar o zi sau două. Michael îi cuprinse brațul. Nu avea nici o intenție: pur și simplu voia să o atingă.

-Vreți să facem o plimbare? Începură să meargă prin mulțime, trecând de focuri.

-Atunci, asta este politica dumneavoastră? întrebă ea. Să evitați dragostea? Presupun că asta explică de ce un doctor integru este încă burlac.

„Dimpotrivă, draga mea. Căsătoria este cel mai rapid medicament pentru dragoste.” Michael țuguie buzele, simțindu-se straniu de iritat. Spusese replica aceea multor femei, îndulcind-o cu un zâmbet și făcând cu ochiul. Dar nu părea un lucru pe care l-ar spune un doctor de provincie. De fapt, părea mai degrabă un lucru pe care l-ar fi predicat un ticălos precum fostul ei iubit.

-Poate că este o chestiune de lene, spuse el. Cinismul, spre deosebire de dragoste, dezamăgește foarte rar.

-Trebuie să mărturisesc, dragostea m-a adus în câteva momente teribile, spuse ea încet. Momente publice, aș putea spune. Momente care... mi-au clădit reputația.

Elizabeth își mușcă buza. Care nu este, dacă vreți să știți, una prea rafinată.

Dumnezeule, pe chipul ei se citea rușinea. Frumusețea profesionistă își făcea griji despre ceea ce ar putea crede el. Un sentiment straniu îl cuprinse-protector și tandru, și furios, toate laolaltă. Nu și-l putea închipui pe nenorocitul care ar dezamăgi-o cu bună știință pe această femeie, dar cu siguranță își putea închipui câteva pedepse potrivite pentru o faptă atât de stupidă.

Oamenii spun tot felul de prostii. Cei înțelepți nu le ascultă.



-A,nu mă înțelegeți greșit,domnule Grey-nu-mi pasă ce spun oamenii.Asta este politica mea.Elizabeth zâmbi veselă.Poate că altădată ar fi crezut-o.Dar ceea ce crezuse la început a fi un rafinament neobrăzat i se păru acum mai mult bravură. Era ceva familiar pentru el,întrucât și Michael se folosise de ea cândva,pentru a putea îndura batjocura colegilor de școală,care erau informați din ziare despre slăbiciunile speciale ale părinților lui.Panta deveni mai abruptă sub picioarele lor.O siluetă diformă se zări pe cerul nopții,un altar antic,ale cărui pietre în neorânduială erau un monument pentru cineva de mult uitat.

-Este o noapte frumoasă,spuse ea când ajunseră la grămada de pietre.Își eliberă brațul de sub mâna lui și își puse urciorul pe pământ,apoi se întoarse spre el. Trăsăturile ei,în întuneric,fură estompate într-o paloare nedeslușită,devenind imposibil de descifrat.O noapte frumoasă,în care doamna Broward va trăi,continuu ea.Își întinse brațele și își dădu capul pe spate.Îmi vine să strig la stele: bună încercare,dar v-am zădărnicit planurile! Firicelele astea de praf au învins,la urma urmei! Michael râse.

-Atunci,faceți-o.Strigați! Eu nu o să spun nimănui.O auzi trăgând adânc aer în piept.Dar,după un moment,eliberă aerul și își lăsă brațele să îi cadă pe lângă corp.

-Nu.Nu trebuie să provocăm soarta.Nu m-aș putea ierta dacă Mary ar primi pedeapsa mea.Michael întinse mâna spre obrazul ei.Atât de fin.

-Nu-mi pot închipui de ce ați merita vreo pedeapsă.Mâna ei o acoperi pe a lui cu o presiune ușoară și caldă.

-Dar nu știți dacă ceea ce spun ei este adevărat.Din câte știți...Michael își plimbă degetul pe obrazul ei și îi simți respirația oprindu-se.Din câte știți dumneavoastră,continuu ea,sunt o femeie foarte păcătoasă.Degetele lui se strecurară ușor în părul ei.Acum o putea aduce mai aproape de el...sau îi putea lăsa ușor capul pe spate pentru a-i expune gâtul spre gura lui.

-Sperasem la asta,șopti el.De când domnul Pershall v-a certat pentru că nu veniți la biserică,șteptările mele au luat-o razna.Răsuflările lor se împreună.

-Încep să cred că nu sunteți deloc un nordic,șopti ea.Sunteți prea fermecător. Cuvintele ei erau și ale fratelui său.Coincidența păru sinistă.

O presimțire stranie îl atinse,asemenea unui deget pe șira spinării.

Dorința de a o săruta încă îl copleșea.Dar asta nu l-ar face un ticălos la fel de mare precum bărbatul care o părăsise? Pentru că intimitatea născută între ei în ultimele zile o făcuse să îi divulge secrete pe care el nu le merita.O făcuseră să aibă încredere în el când nici măcar nu îi cunoștea adevăratul nume.Domnul Grey,îi spunea ea.Își scoase ușor degetele din părul ei.Dumnezeule,ce



încurcătură.Dacă s-ar fi întâlnit în Londra,fără secrete,ar fi avut-o în pat până acum.Spre satisfacția amândurora.

-Numele meu este Michael,spuse el.Era o bucată de adevăr pe care i-o putea oferi.Restul...trebuia să se mai gândească.Experiența îi spunea că cineva împărtășește secrete doar când este dispus să le audă răspândite.

-Dacă eu îți pot spune Elizabeth,trebuie să-mi întorci favoarea,continuă el.

Ea își dresе glasul.

-Aș fi onorată,spuse ea.Dar numai dacă...numai dacă îmi permiți să te numesc și prieten.Elizabeth îi luă mâna într-a ei,iar atenția lui fu împărțită,jumătate pe cuvintele ei,cealaltă jumătate pe atingerea ei. Știu că n-am fost mereu amabilă și drăguță cu tine,continuă ea.Degetele îi erau calde și ușoare,precum atingerea unui fluture.Mă poți ierta pentru asta?

Șovăiala din glasul ei îl fascina.Poate că adevăratul motiv pentru care el continua cu această mascaradă nu avea nici o legătură cu discreția.Michael voia,pur și simplu,să descopere cât de departe se putea întinde această afinitate stranie dintre ei.O frumusețe din înalta societate și un doctor de provincie...El știa cum să se poarte cu femeile,dar era realist:știa că relațiile familiei sale îi erau de folos.Și totuși,ea,neștiind nimic despre acele relații,încă stătea aici,în întuneric,atingându-1...

-Haide,spuse el.Nu este nimic de iertat.Când era jignită,Elizabeth își lua revanșa: lui Michael îi plăcea acest lucru la ea.

-Ai caracter; nu este nici un păcat în asta.Degetele ei se încleștară.Ca și statura ei,forța lor era înșelătoare.Michael vorbise serios,în caracter,în forță,ea era mai puternică decât lăsa să se vadă.Iar el era doctor,la urma urmei.Niciodată nu i se păruse atrăgătoare fragilitatea.Își puse mâna liberă peste a ei,dorindu-și cu o intensitate aproape animalică să îi mute mâna pe șoldul lui,să o simtă încleștându-se în timp ce ar trage-o spre el.La naiba,nu acolo voia să îi simtă mâna.Voia ca mâna ei să îi cuprindă mădularul în timp ce se apleca peste ea în pat,limba lui desfătându-se în gura ei.Dumnezeule,ce i-ar face.Prieten era un cuvânt foarte,foarte slab.Michael îi luă mâna și o duse la buze,un gest suficient de decent pentru a fi făcut în public.Dar între ei,nu putea rămâne decent.

El avea idei...iar în timp ce răsufla printre degetele ei,îi măsură pulsul cu degetul mare și simți cum începe să îi bată mai repede.

-Poate,șopti el pe pielea ei,gustând-o din nou-ușor,trasând conturul degetelor ei cu limba,apoi mușcându-i foarte ușor vârfurile degetelor și sărutându-le.

Sare și piele.Aroma ei.

-Ah,șopti ea.Nu cred că...Gânditul era problema.Amândoi o făcuseră prea mult,



Michael îi ridică mâna și i-o puse pe ceafa lui, apoi îi cuprinse talia și o trase lângă el. Din josul dealului se auzi o altă explozie; deasupra lor, lumini aprinse licăreau scurt printre stele. Îi văzu chipul luminat de un licăr trecător-ochii ei mari, gura tremurândă. Își coborî gura pe a ei... Iar ea își feri privirea.

-Prietenii, spuse ea gâfâind, nu se... sărută. Michael îi linse ușor lobul urechii.

-Atunci, poate că n-ar trebui să fim prieteni. Gura lui Elizabeth se încleștă, transmițând încăpățănare.

-Ce altceva am putea fi, domnule?

Întrebarea părea vicleană. El nu ar trebui să fie nevoit să îi explice alternativele unei văduve, cu atât mai puțin acesteia. Un gând foarte neplăcut îi trecu prin minte.

-Atunci, încă îl iubești pe acest individ? Ezitarea ei păru să dureze minute bune.

-Nu, spuse ea în cele din urmă. Dar nu păruse convinsă de asta. Michael o eliberă din brațe și ea făcu un sigur pas înapoi. Dumnezeu să îl ajute, dar Michael voia să îl găsească pe nenorocit și să îl strângă de gât.

-Cum îl cheamă? Întrebă el. Ea clipi nedumerită.

-De ce contează? Nu îl cunoști.

-Chiar și așa, spuse Michael. Este genul de lucru pe care prietenii și-l spun unii altora.

-A, excelent. Suntem prieteni, atunci? Brațul ei se strecura din nou după al lui, pornind să coboare din nou spre focuri. Ar trebui să te avertizez totuși că sunt genul de prietenă teribil de băgăreață. Ce naiba tocmai se întâmplase acolo? Michael îi putea simți nervozitatea în modul în care degetele ei dansau agitate pe brațul lui. Doar din acest motiv, Michael îi permise să îl tragă după ea în ump ce Elizabeth continuă să pălăvrăgească:

-Mereu o să fiu prin preajmă, spuse ea, bătându-te la cap, dorind să știu fiecare detaliu al meseriei tale. Va trebui să te obișnuiești cu asta.

-Meseria mea, te asigur, este mai mult decât plictisitoare. Doar dacă nu o implica pe ea. Pulsul sau pielea ei. Gura ei.

-Te voi cruța de acele detalii, spuse el.

-Totuși, eu voi insista să le aflu.

Prietenii, află Michael, își terminau berile și apoi mergeau cuviincios braț la braț, înapoi la trăsură. Prietenii aveau conversații comode în drum spre casă și își strângeau mâinile înainte să își ia rămas bun. Prietenii își trimiteau scrisori în următoarele zile, întrebându-se reciproc de sănătate, făceau schimb de noutăți:

Vremea continua să fie foarte frumoasă. Oare să ia ceaiul împreună vineri, la ora cinci?



Prietenii își făceau vizite. Așteptau în foaier până când majordomul le confirma că stăpâna era acasă.

-Domnule Grey! exclamă Elizabeth când el se opri în prag, înainte să intre în camera micuță și luminată de soare. Cât mă bucur că mă vizitezi. Acum, prinde! El reacționa la timp, prinzând din aer un trandafir din hârtie.

-Acesta este pentru tufișurile distruse de trandafiri, spuse ea. Ia câți dorești. Avem și lipici, pe aici pe undeva, dacă dorești să-i lipești.

Michael își puse trandafirul la rever în timp ce celelalte două femei chicoteau-secretara și doamna Hull. Prezența lor nu ar trebui să îl dezamăgească. Prietenii nu necesitau întâlniri intime. Deși...cu siguranță, nici vizitele unui doctor de provincie nu erau de obicei atât de informal primite.

Elizabeth îi făcu semn cu mâna către un fotoliu liber, apoi dădu din cap spre tava cu ceai de lângă ea. Michael încuviință în timp ce se așeza.

-Sper că nu te deranjează că te primesc aici, spuse ea. După cum poți vedea-gesticula spre grămada de trandafiri din hârtie, crescând la picioarele ei-sunt destul de înghesuită aici.

-În curând o să aibă nevoie de foarfece pentru grădină, spune domnișoara Mather, care mânua un ac și părea să ducă un război împotriva broderiei. Modul în care broda era...agresiv.

-Așa aș spune și eu, zise doamna Hull, care plimba un creion pe o foaie de hârtie în timp ce îl măsură pe Michael din cap până-n picioare.

Zâmbetul ei avea o tentă ironică-sau poate era doar un truc al chipului ei, care era îngust și viclean, ca al unei vulpi. Michael se pregăti pentru încă un comentariu despre cum era posibil să se fi cunoscut deja. În schimb, ea spuse:

-Poate domnul Grey ne-ar putea ajuta cu regulile.

-Ah, da-din perspectiva unui domn, spuse Elizabeth.

-S-ar putea să nu fie de mare folos, bombăni domnișoara Mather. Credeam că am exclus toți domnii de pe lista de oaspeți

-Listă de oaspeți? Vorbise parcă pe un ton pompos, și nu era de mirare. Fotoliul lui era tapițat cu damasc roz. Covorul era de culoarea lavandei. Cineva se dăduse cu prea mult parfum. Două bufete pline cu porțelanuri îl flancau, fiecare umplut cu mici figurine reprezentând animale și țărani. Dacă Michael se mișca prea brusc, avea să spargă ceva. Sau dacă strănuta.

-Plănuiești o petrecere? întrebă el. Elizabeth puse jos foaia de hârtie pe care o împăturea.

-Dumnezeule, nu ți-am spus? Da, o petrecere de societate, de modă veche, o săptămână plină de distracție. La care se părea că el nu era invitat. Michael își



mușcă obrazul.Desigur că nu era invitat.Nimeni nu ar cere nobilimii să bea cot la cot cu un doctor banal.

-Cât de drăguț din partea voastră.

-Drăguț nu este scopul nostru,rosti cu înverșunare doamna Hull.Liza a plănuیت cele mai grozave activități și recepții.O,și oaspeții! Le veți recunoaște numele, pot să jur.Lord Weston,Lord Hollister,viconte Sanburne-câteva dintre cele mai faimoase familii din țară!

-Splendid.Îl cunoscuse pe Sanburne la Eton,iar Weston îi era un prieten vechi.Pe Hollister nu îl cunoscuse,dar acesta îi făcuse câteva favoruri profesionale fratelui său,care,drept răsplată îi susținuse campania tăcută și,în cele din urmă, încununată de succes,de a fi înnobilit.

-O săptămână,deci?

Era un răstimp destul de lung în care va trebui să stea în umbră,să își ascundă fața.

-Poate mai mult,spuse Elizabeth.Poate vom pleca spre Paris împreună! Nu se știe niciodată cu prietenii mei.Sunt o companie foarte bună-sau,adăugă ea cu o privire veselă către doamna Hull ar trebui să spun cea mai rea!

-Așadar,o petrecere.Cu regulament,vasăzică.

-Oh.da,cu regulament! Ne puteți sugera îmbunătățiri?

-Bietul om,spuse domnișoara Mather.Chiar îl veți supune la așa ceva?

-Nu-l deranjează,spuse cu indiferență Elizabeth.Este un prieten foarte bun.

Acum,Michael ar fi vrut să se încrunte.Nici un grup de femei nu mai tratase vreodată fratele unui duce cu o lipsă de formalism atât de degajată-ca și cum nu ar fi fost un bărbat,ci o jucărie mai mare.

-Atunci,iată prima regulă,spuse doamna Hull.Farmecul este obligatoriu.

-Bunul nostru doctor corespunde regulii,spuse Elizabeth,zâmbindu-i.

-Da,este un început bun-ștacheta trebuie să fie foarte joasă la început,spuse Mather în timp ce străpunse din nou materialul cu acul.Nu era singurul lucru pe care îl străpunsesese.Era bine de știut că Michael trecuse de cea mai joasă ștachetă.Își dresе glasul:

-La ce se referă aceste reguli? Dar nimeni nu păru să îl audă.

-Regula a doua,continuă doamna Hull.Cuvintele trebuie să se potrivească tot timpul cu acțiunile.Elizabeth încuviință din cap.

-Aceasta este cea mai importantă.De fapt,cred că ar trebui să fie a zecea-ultimul obstacol de trecut.

-Nu sunt de acord.Eu cred că este un principiu general periculos.Domnișoara Mather rupse ața cu dinții,ca și cum ar fi decapitat un dușman foarte mic.Dacă



domnul amenință să vă zgâlțâie ca pe o păpușă de cârpă? Sau vă spune că întotdeauna își va iubi câinele mai mult decât pe orice doamnă? Chiar trebuie să cereți ca vorbele lui să se potrivească acțiunilor sale? Bietul câine!

Doamna Hull scoase un sunet sufocat și violent și izbi ceașca de măsută.

-Dumnezeule,Mather! exclamă Elizabeth.Cred că ai omorât-o.Doamna Hull dădea frenetic din mână.

-Doar tu-ridică un deget,tușind,chipul devenindu-i destul de roșu.Doar tu îți puteai face griji pentru așa ceva! Câinele lui,serios!

-Dar are un argument bun,spuse Elizabeth.Atunci,adăugați o notă,cu următoarea însemnare: vorbim despre propuneri romantice.

-Dacă își făgăduiește inima,trebuie,de asemenea,să își făgăduiască numele și conturile bancare.Ați înțeles? Dumnezeule.

-Sunt reguli pentru pețitori? întrebă Michael.Cele trei femei își întoarseră privirile spre el.Vă închipuiți că sunt reguli pentru animalele din ogradă?

-Domnul doctor este nordic,spuse Elizabeth-ca și cum asta ar fi explicat ceva.

-Dar cum i-ați numi? întrebă el,conștient,și fără să îi pese,că tonul îi devenise mai puțin amabil.Probabil că trăia visul multor bărbați,fiind invitat într-un budoar ca să tragă cu urechea la șiretlicuri feminine.Dar dacă ele i-ar fi legat o fundiță în jurul gâtului și l-ar fi mângâiat pe cap,nu s-ar fi simțit mai mult decât acum ca un cățel de salon.

-I-aș numi candidați,sugeră doamna Hull.

-Bărbați de caracter,spuse domnișoara Mather.

-Amanți,spuse Elizabeth

Michael trecu pe lângă ea,atingându-i în mod intenționat fusta rochiei în timp ce se întinse după ceainic.

-O,permiteți-ne nouă,spuse doamna Hull,dar Elizabeth stătea cel mai aproape-iar când ea ridică privirea,nu făcu nici o mișcare pentru a-l ajuta.

-Ai vrea să auzi regulile mele? întrebă el încet-prea încet să audă celelalte femei. Buzele lui Elizabeth se întredeschiseră.Se uită fix la el,iar el la ea.Ce altă opțiune avea Michael? Ochii ei erau cel mai minunat lucru pe care îl văzuse vreodată.În orice lumină,păreau să aibă o culoare ușor diferită.

Chiar acum erau de un verde viu,aceeași nuanță cu a rochiei sale.

Această prietenie nu avea să funcționeze.

-Sau poate ar trebui mai întâi să aud regulile tale,spuse el ridicând glasul.

Michael spuse: Continuați,doamnă Hull.Ce reguli mai aveți?

Elizabeth privi în spatele lui,spre prietenele ei,care deveniseră tăcute.



-Eu cred că „amant” este un cuvânt foarte dezagreabil,spuse Mather după o clipă.Dar sunt de acord,poate că „bărbați de caracter” este prea forțat și tras de păr.

-De ce nu „burlac eligibil”? propuse doamna Hull.Liza a invitat câțiva,să știți!

Michael aproape că scăpă ceașca din mână.Elizabeth se întinse să o prindă.

Pentru un moment scurt și arzător,degetele ei le atinseră pe ale lui.De când avusese treisprezece ani nu mai fusese lăsat fără suflare de o atingere atât de nevinovată.Drept răspuns,tot corpul i se încordă.Minunat! Exact ce avea nevoie: începutul unui erecții într-un budoar,cu trei femei drept spectatori.Printre dinții înțeleștați,spuse:

-Am prins-o.Elizabeth se așeză din nou confortabil.Michael simți atenția ei zăbovind asupra lui în timp ce își punea ceai.Fu tentat să își stropească pielea cu puțin lichid fierbinte.Poate că o arsură l-ar distrage.

-Ei,asta este o priveliște rară,comentă domnișoara Mather.Dumnezeule.Doar nu se referea la...

-Rar vezi un bărbat turnându-și ceai,continuă ea,iar el respiră adânc și puse cu grijă ceainicul pe masă.

-Foarte adevărat,spuse Elizabeth.Poate că o regulă ar trebui să facă apel la utilitatea unui bărbat.Glasul i se înveseli,devenindu-i mai energic;își recăpăta calmul.Nu este minunat când un bărbat poate fi de folos?

Michael zâmbi în sinea lui în timp ce se întoarse la locul său.

-Acesta este un ideal grozav,spuse el.Să bem pentru asta.Luă o gură de ceai.

-Este absurd,spuse doamna Hull.Poate că domnul Grey își toarnă singur ceaiul,dar domnii cărora li se adresează aceste reguli nu fac parte dintr-o clasă socială obișnuită să facă acest lucru.

-Într-adevăr? o întrebă Michael.Credeți că bărbații din clasa aristocrată sunt așa o adunătură jalnică încât nu nimeresc să toarne ceai într-o ceașcă?

-Nu este vorba că nu nimeresc,domnule.Este o viață foarte diferită,știți,printre cei ca noi.Bărbații,pur și simplu,nu își toarnă singuri ceaiul.De fapt,cred că bărbații rar beau ceai,doar în compania femeilor.Michael aproape că se înecă cu ceaiul.

-Într-adevăr,spuse el.Lichior la micul dejun,prânz și cină,nu-i așa?

Și apa,și ea este rezervată pentru compania mixtă,pentru ambele sexe?

-Ați fi uimit,spuse ea.Nu știți cum se poate răsfăța un bărbat pe sine,dacă are la dispoziție timpul și mijloacele necesare.Doamne,Dumnezeule.Michael începu să se întrebe dacă nu cumva unul dintre motivele pentru care atât de multe căsnicii eșuau era ignoranța generalizată a femeilor față de bărbați; și ei aparțineau



rasei umane,contrar credinței femeilor.

-Atunci,aș vrea să vă propun o regulă,doamnă Hull.Orice bărbat demn de luat în seamă trebuie să vă toarne ceaiul atunci când îi cereți.Doamna Hull râse-un sunet înalt și pițigăiat,pe care femeia îl înăbuși în cele din urmă cu palma.

-Domnule Grey! Cred că ați înțeles greșit scopul acestor reguli.

-De fapt,mie îmi place propunerea,spuse domnișoara Mather.O dovadă de cavalerism.

-Ei,haideți,spuse Elizabeth.Cel puțin,cereți să adauge laptele,și zahărul.

Doamna Hull tâtâi iritată.

-E foarte bine pentru un bărbat care muncește pentru a se întreține,așa cum face domnul Grey.Dar eu și Elizabeth avem nevoie de bărbați cu educație.Cu gusturi rafinate și standarde!Nu de cineva priceput la a fi o slugă.

O tăcere scurtă și deloc confortabilă se așternu,țimp în care remarca doamnei Hull răsună în încăpere,devenind o insultă evidentă la adresa lui.Apoi Elizabeth își recapătă zâmbetul-luminos,foarte luminos în timp ce i-l adresă mai întâi lui,apoi celor două femei.

-V-am povestit cât de minunat s-a descurcat domnul Grey cu doamna Broward? Ce zi norocoasă pentru Bosbrea a fost aceea când dumnealui a decis să vină aici! Șușoteli aprobatoare din partea domnișoarei Mather și a doamnei Hull-dar nimic capabil de a revigora conversația Lui Michael i se făcu milă de ele și se ridică.

-Trebuie să plec.Și Elizabeth se ridică.

-Permite-mi să te conduc.Ușurarea ei evidentă nu îi îmbunătăți starea lui Michael.Odată ajuns în hol,spuse:

-Nu contează.Pot găsi singur drumul de aici.

-Dar simt că...Oftă,împreunându-și mâinile la nivelul taliei.Simt că te-am insultat.Nu asta a fost intenția lui Jane,te asigur O remarcă stupidă,rostită fără să gândească...

-Nu,deloc.Acum că ieșise din budoarul acela înghesuit,îl izbi cât de absurd era totul:nu doar mascarada lui,ci și acest moment caraghios în care ea își cerea scuze fiului unui duce pentru că îi amintise întâmplător de statutul lui inferior.

Niciodată nu mi-a fost rușine cu faptul că muncesc pentru a mă întreține,spuse el.Într-adevăr,pentru prima oară în viața lui, chiar muncea pentru a-și câștiga pâinea.Și,drept rezultat,pentru prima oară,se simțea...sigur în totalitate de propriile abilități.Iată ceva pentru care trebuia să îi mulțumească fratelui său.

Gândul îi ușura inima.Michael îi oferă un zâmbet sincer.

-Te rog să mă crezi,spuse el.Nu m-ați jignit.Elizabeth ridică mâna,apoi ezită,



degetele încleștându-i-se în timp ce o coborî din nou pe lângă corp. Un moment grăitor: acceptarea tăcută că între ei nu puteau exista simple atingeri.

-Trebuie să-mi permiți să mă revanșez, spuse ea. Vrei să vii la cină marți seara? Ca să-mi cunoști prietenii?

-Te referi la toți acei burlaci eligibili? Printre care și Weston. Weston era eligibil din orice punct de vedere. La naiba cu el. Ea ezită, încruntându-se ușor.

-Eu...ei bine, da. Presupun că unii dintre ei ar putea fi catalogați așa.

-Le vei spune despre regulile pe care le-ai pregătit pentru ei?

Le vei da lista la intrare, poate?

-Regulile sunt pentru doamne, spuse Elizabeth. Pentru doamne nesăbuite care și-ar putea dăruia inimile prea repede.

-Așa cum ai făcut și tu, spuse el. Cu acest ticălos al cărui nume încă nu mi l-ai spus. Elizabeth afișă o expresie stranie și se îndepărtă de el.

-Nu-l cunoști, spuse ea. Care ar fi diferența dacă i-ai ști numele?

Care ar fi diferența? Răbdarea lui ajunsese la limită. Avea să îi arate el care era diferența. Păși spre ea prea repede ca Elizabeth să poată răspunde. Cuprinzându-i talia, o împinse în perete și o sărută.

CAPITOLUL 9

Presiunea buzelor lui o paraliza pe Liza.

Doctorul ei blând, care stătuse în budoar și le permisesese să îl înghiontească la fel ca pe o pisică de casă, se transformase brusc într-un tigru. Încercă să vorbească, să își ferească fața, să îi spună să își recapete controlul, dar el era de neoprit. Palmele lui îi încadrau chipul, ținând-o astfel încât să nu se poată mișca, iar limba îi penetra gura. Elizabeth se topi, atât de simplu fusese. Mușchii i se relaxară, oasele i se dizolvară. Corpul lui mare și lat o înconjură, strânsoarea lui fiind poruncitoare, dar nu dureroasă, iar buzele îi erau insistente și aveau un scop. El voia să pună stăpânire pe gura ei, iar ea nu avea nici un cuvânt de spus. Acesta era mesajul gurii și al mâinilor lor. Elizabeth se lăsă dominată. Cu două femei în camera din spatele ei și servitorii casei umblând pe coridoare, ea se relaxă în îmbrățișarea lui și îi răspunse la sărut. Simți gustul ceaiului, al dulceții zahărului; era gustul unei idei foarte proaste, pe care în curând avea să o regrete, dar nu acum. Nu acum, când el încă o săruta.

Mâna lui alunecă pe corpul ei, cuprinzându-i sânul. Elizabeth deschise ochii și îl descoperi privind-o, cu ochii lui atât de albaștri, iar palma sa peste sfârcul ei întărit păru deodată să transmită un mesaj, de asemenea.



Îndrăzneala atingerii lui,împreună cu sinceritatea și cutezanța privirii lui,o făcu să râdă de încântare.Îl simți rânjind peste gura ei.Mâna lui alunecă mai jos, înșfăcându-i talia și trăgând-o mai aproape.Genunchii parcă îi erau făcuți din ceară,topindu-se acum,incapabili să o susțină.Își pune brațele pe după gâtul lui, lăsându-l să îi susțină greutatea-și se lovi și mai tare de perete când el se împinse în ea.Acum era ținută din două direcții:de corpul lui încordat,care era la fel de ferm precum peretele din spatele ei.Michael o sărută din nou,mai intens, ca și cum ar fi încercat să o convingă de ceva.De ce anume? Care era scopul încercării lui de convingere? Ea îl sărută înapoi cu înverșunare,el nu observa asta? Ea era aproape convinsă.Elizabeth îi găsi părul,moale și puțin cam prea lung în locul unde îi atinge gulerul.Pielea de dedesubt era fierbinte și fină. Din holul de la intrare,de la parter,se auziră voci.Amândoi încremeniră.Elizabeth deschise brusc ochii.Ai lui erau foarte,foarte albaștri.Cineva avea să îi vadă. Stăteau în plin spațiu deschis.Chipul lui se ascunse la baza gâtului ei.Elizabeth îl auzi,îl simți cum trage adânc mirosul ei în piept.Apoi vorbi foarte încet,barba lui ușor aspră zgâriindu-i pielea:

-Nu prietenie este ceea ce vreau.Mâinile ei își pierdură controlul.

-Tu...,*Țintești prea sus*” erau cuvintele cu care l-ar face să-și recapete cumpătul.

-*Nu îți uita statutul.*” Descurajări eficiente.Dar nu le putea rosti.Michael era prea frumos,prea capabil,prea puternic.Voia să îl ajute în toate acele sarcini.Dar nu putea.Nu putea.Nu mai era femeia lipsită de grijă care fusese în urmă cu zece luni.Acum avea mai puține opțiuni.Și nici una nu îl includea pe el.

-Ascultă,spuse ea,ușor răgușită.Nu suntem în siguranță.Suspinul lui îi arse urechea.

-Da.Știu.Se despărțiră în etape: mai întâi el își retrase mâinile,apoi se îndepărtă ușor.Ea îi eliberă gâtul,mâna alunecându-i pe șira spinării,oprindu-se puțin pe talia lui,apoi căzând pe lângă corpul ee.Michael făcu un pas înapoi,iar Elizabeth își ridică fruntea de pe umărul lui.Ochii li se întâlniră.Inima ei tresări o dată,cu violență.Apoi,ceva înăuntrul ei păru să se domolească,precum o cheie răsucindu-se într-un lacăt.O întâlnire.Putea să se descurce cu asta.Putea să aibă asta pentru ea însăși.

-Oaspeții mei sosesc poimâine,spuse Elizabeth.Dacă mă voi putea strecura mai devreme...O transformare subtilă îi schimbă expresia feței:atenția lui,care fusese concentrată în totalitate asupra ei,deveni chiar mai intensă.

-La botezul de mâine,spuse el.Ele-arătă din cap spre budoar-te vor însoți?

-Nu,dar...Elizabeth își mușcă buza.Privirea lui căzu pe gura ei.Căldura o învălui.Își supse ușor buza,apoi își trecu limba peste ea.Michael trase aer în piept,



aproape şuierând.

-Dacă mai faci o dată asta,vom găsi o cameră aici.Doctorul ei era un sălbatic.

Elizabeth adora asta.Îi zâmbi,dorindu-şi să aplaude.

-Botezul,repeta el.

-Nu plănuisem să particip,spuse ea.Dar brusc...

-Eşti naşa,spuse el.Ea se uită la el,tentaţia luptându-se cu laşitatea.De la înmormântarea mamei ei,nu mai pusese piciorul în biserica aceea.Dae era timpul.Iar cu o asemenea recompensă drept motivaţie...

-Voi veni,spuse ea grăbită,înainte să se poată gândi mai bine Şi...după aceea,este o căsuţă lângă lac,pentru pădurar...Michael îi ridică mâna.Ea privi cu sufletul la gură cum el îi muşca uşor degetul arătător.Apoi i-l mângâie uşor cu limba,o atingere fierbinte şi umedă,care îi făcu stomacul să se încleşteze.

-Pe curând,spuse el,cu ochii arzând.Îi sărută palma,apoi i-o lăsă foarte blând pe lângă corp,după care făcu un singur pas,formal,înapoi.

Nu făcu o plecăciune înainte să plece.Ea rămase nemişcată în itimp ce el se îndepărtă,coborând cu paşi fermi scările.Doctorul de provincie se mişca acum cu aroganţa unui prinţ.Iar ea,fie era mai curajoasă decât ştia,fie cea mai mare idioată de pe faţa pământului.Dar ziua următoare,în sfârşit,avea să se ridice la aşteptările reputaţiei ei de văduvă veselă.

După două săptămâni de vreme frumoasă şi senină,norii se adunară pe cer la botezul celui mai nou membru al familiei Broward.Michael sosi târziu,luând loc în ultimul rând de bănci. Michael se aplecă în stânga şi în dreapta,încercând să o zărească.Dar nu putea vedea nimic din ce se petrecea în faţa altarului,cu excepţia umerilor laţi ai domnului Broward şi a unui văr care venise pe post de naş.

Bebeluşul începu să plângă.Un murmur de satisfacţie veni dinspre enoriaşi.Se ridicară în picioare,purtând cu toţii cele mai bune haine de vară,pentru a cânta un imn religios.Michael le urmă exemplul,deşi nu recunoştea cântecul-o omisiune care,în alte circumstanţe,i-ar fi scandalizat pe oamenii din jurul lui în schimb,toţi îi zâmbeau.De când Mary Broward se însănătoşise,aflase ce însemna o adevărată primire în Cornwall: pretutindeni unde mergea,străinii se opreau să îi vorbească,să îi ofere respectul lor.

Cântecul era frumos.Michael închise ochii,mai întâi pentru a admira cât de bine se potrivea melodia cu anticiparea lui.Dar apoi,mirosul pietrelor,al hârtiei umede şi al lumânărilor îi trezi o amintire din copilărie,dinainte ca scandalurile părinţilor lui să devină publice şi să nu mai fie bine primiţi în parohia lui.Pe atunci,îi plăcea slujba de duminică,pentru că fusese singura ocazie în care



comportamentul lui câștigase aprobarea verbală a părinților săi. Încă putea auzi comentariul exasperat al mamei lui către fratele său: „*De ce nu poți să te porți și tu ca Michael? Uite cât de cuminte stă!*” Când deschise ochii, soarele ieșise dintre nori, iar singurul vitraliu de deasupra altarului răspândea fâșii aurii și albastrii peste capetele plecate din primele rânduri. Frumusețea priveliștii îi făcu inima să tresară. Urmări cu privirea o rază de lumină care mângâia marginea unei bonete de vară, tivită cu o fundă albă. Boneta se întoarse, dezvăluind un profil atât de pur încât inima îi tresări mai tare. Niciodată nu avusese mijloace de apărare împotriva frumuseții descoperite prin surprindere. Ca și cum gândurile lui o chemaseră, Elizabeth privi peste umăr. Poate că lumina îi făcea expresia chipului să pară atât de îngândurată. Când ochii li se întâlniră, Michael simți cum îi scapă un zâmbet, iar apoi, după o clipă, ea îi zâmbi, de asemenea, înainte să își întoarcă privirea spre altar. Boneta ei îi captă privirea. Arăta atât de... tipic. Exact genul care ar trebui purtată de o văduvă sfioasă, cumpătată și calmă.

Ce amuflaj fantastic! Iar în câteva ore-poate mai puțin-el avea să-și dea jos acea bonetă. Să îi desprindă părul. Dumnezeuule, deja putea să îl simtă printre degete. În dimineața primei lor întâlniri, îl văzuse în toată splendoarea lui. Atunci, păruse o cruzime să nu o poată atinge. Nu anticipase cât de dificil avea să devină acel act de reținere. Dar nu avea să mai dureze mult. Prânzul la familia Broward, apoi.

Ceremonia se încheie. Cei din jurul lui rămaseră așezați pentru a permite altora să iasă. Primii ieșiră copiii Broward, apoi domnul Broward, ținându-și brațul în jurul lui Mary, care era încă slăbită, dar mergea bine. Își strângea copilul la piept, iar când privirea ei îl găsi pe Michael, întoarse brusc capul, radiind de fericire spre el. Michael o salută cu o mișcare a capului. Apoi urmă mica aristocrație, în frunte cu Elizabeth, retrăgându-se într-un singur rând pe culoarul îngust, spre ieșire. Michael avu o presimțire. Ea nici măcar nu privi în direcția lui.

Liza ieși din biserică, clipind în lumina soarelui amiezii. Oamenii treceau pe lângă ea, râzând și vorbind, purtând cele mai bune haine de duminică. Botezul se încheiase, sărbătoarea avea să continue acum acasă la familia Broward. Dar Liza nu păși spre drum. Avea o întâlnire cu Michael... deși starea i se schimbase.

Se temea că nu va fi o companie prea plăcută pentru el. Ștergându-și discret ochii, trase aer în piept și se forță să se întoarcă spre locul care îi ocupase gândurile în timpul botezului. Cimitirul era la câțiva pași în josul aleii pietruite.

În ziua în care o îngropaseră acolo pe mama ei, fusese furtună. Prin vânt și întuneric, cu ploaia bătându-i peste față ca niște ace de gheață, Liza simțise nedreptatea momentului atât de intens, încât își dorise să strige. Dar din poziția



asta,cimitirul părea șocant de liniștii, chiar vesel-cu iarba deasă și verde și pietrele funerare acoperi le de trandafiri.Nu se putea apropia de el,la fel cum nu putea ajunge la lună.Trecătorii îi aruncau zâmbete,priviri curioase,saluturi din cap.Era obișnuită cu acest interes,deși aici îl resimțea mai blând decât în Londra. Cu toate astea,iși dori,și nu pentru prima oara,ca vălurile să fie la modă.Oriunde mergea,oamenii o priveau și șușoteau.Era sătulă să fie nevoită să le zâmbească mereu.Își ridică privirea spre cer,folosind formațiunea de nori drept scuză pentru brusca ei oprire.O mână îi cuprinse cotul.Elizabeth se smuci și se întoarse, uimită,în timp ce o făcea,de lipsa de grație a răspunsului ei.

Michael se dădu în spate,cu mâinile în sus și cu palmele la vedere,străvechiul gest prin care spunea că nu avea nici o intenție rea.

-Iartă-mă,spuse el.N-am vrut să te sperii.Elizabeth avu cel mai înfricoșător impuls de a-l lua de mână,de a-i cădea în brațe,de a-și ascunde fața în umărul lui pentru a bloca priveliștea de dincolo de el.De parcă asta ar rezolva ceva în schimb,spuse în mod stupid:

-Ai venit.El se încruntă-pe bună dreptate.Se văzuseră în biserică.

-Desigur.Doar nu credeai că voi rata ocazia? Michael râse ușor .Dumnezeule,ce-aș fi declanșat? Un dezastru natural,te asigur.

-Da,desigur.Nici un bărbat nu ar fi refuzat invitația pe care i-o făcuse ieri târfa.

Nu.Nu era drept; starea ei capricioasă era nedreaptă.Și ea își dorise această întâlnire la fel de mult ca și el.Doar că,după ceremonie...acum părea cumva greșit.*Fără dragoste,este greșit.*

Vocea mamei ei răsună mult mai tare aici,atât de aproape de locul unde o îngropaseră.

-Ești bine? întrebă el.Ea încercă să zâmbească,altfel el avea să o creadă nebună din pricina acestei stări ciudate.

-Sunt bine,spuse ea.Dar tu? Iar în sinea ei spuse:„Atunci,va fi greșit.Așa să fie”.Pentru că dragostea nu putea intra în ecuația asta.Pentru binele său,nu putea exista dragoste între ei.Dar ea își datora...ceva înainte să pornească din nou pe drumul serios al căsătoriei.

-A,sunt remarcabil de binedispus,zise el,tonul lui jucăuș fiind sugestiv.Și dacă îmi permiți să spun,ce alegere foarte bună au făcut pentru nașa copilului.

Lumina amiezii dezvăluia cele două cute care îi înconjurau gura și radiau din colțurile ochilor lui.Aceste riduri vorbeau despre un bărbat care zâmbea des și cu ușurință,fără ezitarea răutăcioasă pe care ea o simțea de atâtea ori,fără acel simț obositor al obligației.Singurătatea se scurgea prin ea,un sentiment rece și



albastru, precum asfințitul. Avea să caute mâine asemenea riduri pe chipurile burlacilor ei eligibili. Ar vrea un soț care să râdă.

-Da, spuse ea, am fost onorată. Michael ezită, studiind-o. Când el zâmbi din nou, ea simți efortul din spatele gestului, uimirea lui din pricina stării ei.

-Am stat în spate și nu am auzit prea bine. Ce nume i-au pus copilului?

Elizabeth se putea descurca mai bine. Trase aer în piept.

-Rosemary, spuse ea cu o voce groasă. Rosemary Adele.

-Ești sigură că ești bine? Întrebă el cu blândețe. Lumina era blândă și caldă pentru moment, iar un vânt brusc legăna ramurile copacilor din jurul lor. Părea...solid într-un fel care contrasta cu frumusețea și nazurile bărbaților din clasa ei socială. Nu avea să mai găsească pe cineva ca el. Elizabeth nu putea suporta să se gândească la asta. În gât i se puse un nod; încercă să îl înghită.

-Rosemary o chema pe mama. Fără îndoială că Mary Broward presupusese că va fi o surpriză plăcută pentru nașă. Pentru orice femeie normală, pentru orice femeie decentă, ar fi fost o surpriză plăcută. Orice femeie decentă ar fi vizitat deja mormântul propriei mame până acum, de asemenea. Dar Liza nu o făcuse niciodată. Ca o lașă, trimisese servitori cu trandafiri și cunune de flori.

-Mama este înmormântată aici, spuse ea.

-Ah. Expresia lui păru să se domolească, pielea din jurul ochi lor lui relaxându-se vizibil. Îmi pare rău. Când a murit?

-În urmă cu un an. Elizabeth simți cum i se încordează gâtul. A trecut destul de mult, presupun, ca să...îmi revin.

Să își revină? Uneori se temea că își revenise; că asta era normalitatea. Era singură. Nello se căsătorea cu domnișoara Lister. Și ea va trebui să se mărite. Iar bărbatul acesta din fața ei, cu care voia să se culce...era un străin, acesta era adevărul. Nu știa nimic despre viața ei adevărată, despre prietenii ei, despre tot ce făcuse...Era un domn onest și burghez, care, fără îndoială, ar fi găsit asemenea fapte șocante. Certurile și bețiile ei cu Nello; faptul că se prăbușise din picioare din pricina alcoolului în toiului unui bal...Se simțea bătrână pe lângă el.

-Se spune că asemenea pierderi sunt obișnuite, zise el blând. Inevitabile. Ca și cum asta le-ar face mai puțin îngrozitoare. Aerul pe care îl trase în piept o înjunghie ca un cuțit în gât. Elizabeth nu avea de gând să plângă. Nu mai voia să se gândească la asta. Nu era o conversație pe care să o poarte în public.

-Tu...Vocea i se stinse. Își dresе glasul și își încleșta degetele în palmă.

Iartă-mă. A fost nepoliticos din partea mea să vorbesc despre aceste lucruri într-o zi ca asta. Sunt foarte fericită...



-Nimeni nu te va învinovăți dacă nu mergi la familia Broward,șopti el.Pe chipul lui citea atâta milă acum;o durea să îl privească.Cât despre întâlnirea noastră...ei bine,mai există și alte zile.Nu,nu mai existau.El nu știa că oportunitățile ei de a merge unde voia,de a face ce voia erau pe cale să fie limitate.O femeie la vârsta ei,în căutarea unui soț,nu se putea comporta ca o văduvă bogată și nesăbuită.

Dar până mâine,era liberă.Invocă cel mai luminos zâmbet de care era în stare.Îi văzu efectul,așa cum se întâmpla cu bărbații,în modul ușor uimit în care el clipise,ca pentru a o vedea mai clar după ce suferise o lovitură puternică la cap.

-Căsuța pădurarului,spuse ea.Am aranjat-o pentru noi.Lăsase o sticlă de coniac acolo.Aproape că îi simțea gustul; putea simți nervii din corpul ei anticipând indiferența amestecată pe care avea să i-o inducă.Avea să se simtă mai bine după câteva guri de coniac.

-Poate,spuse ea,luându-i brațul,sărim împreună peste prânzul de la familia Broward.

Merseră în tăcere pentru câteva minute îndelungate,Michael aruncându-i câteva priviri pe furiș.Ea era pierdută în gânduri,pășind absentă printre pietrele și bălegarul care punctau drumul.Nu era cel mai promițător preludiu pentru niște momente de pasiune.Dar orice s-ar întâmpla-sau nu s-ar întâmpla-odată ajunși la destinație,el nu avea să o lase singură într-o asemenea stare și cu o asemenea expresie pe chip.Fiind zi de târg,cărucioare cu produse și turme de oi împânzeau drumul spre Bosbrea.De câteva ori se opriseră pe marginea drumului ca să permită vehiculelor supraîncărcate să treacă.La un moment dat,în timp ce traficul înainta,vizitiul unei mici trăsură trase de un cal,încetini și își scoase pălăria,dezvăluind un păr alb.

-Doamnă Chudderley.Domnul Morris privi în jos,spre ei,fără să zâmbească.

Chipul lui scofâlcit îi aminti lui Michael de o caricatură a lui Scroodge.

Înainte ca pielea lui lăsată să o ascundă,încăpățânarea bătrânului doctor fu dată în vileag de încordarea maxilarului său.Ce păcat că prostia lui nu se dădea de gol atât de ușor.

-Sper că sunteți bine astăzi,continuă bărbatul.Aș fi bucuros să vă conduc la oricare ar fi destinația dumneavoastră.Michael râse în sinea lui.Se părea că avea un rival la atenția lui Elizabeth,pentru că acea trăsură avea doar două locuri.

-Mulțumesc,spuse ea,sunt foarte bine,domnule,dar mă va conduce domnul Grey.Un val de culoare cuprinse tenul ca de ceară al lui Morris.

Lui Michael îi trecu prin cap că timpul ar putea rezolva repede dilema ridicată de ignoranța acestui om.Acel ten palid nu putea prezice longevitate.



-Hm,spuse el,și smuci frâiele.Calul porni la drum,ducându-și trăsurica în susul drumului.

-Nu cred că mă place,spuse Michael.Un zâmbet straniu și palid se ivi pe buzele ei.

-Nu trebuie să iei personal cuvintele domnului Morris.Ochii ei priveau peste umărul lui,zăbovind asupra unui obiect care nu părea să o intereseze prea mult.

Este obișnuit să fie eroul nostru local,continuă ea.Acum că familia Broward te ridică în slăvi,probabil că mândria îi e rănită.Michael își mușcă limba.Dar nu.Ea trebuia să știe asta.

-Nu mândria lui mă îngrijorează pe mine,spuse el.Este incompetent în a practica medicina.Elizabeth îi aruncă o privire uimită,pe care el o ignoră și continuă:Înțeleg că familia ta a sponsorizat studiile.Cel care a făcut-o trebuie să fi fost bunicul tău,presupun,pentru că progresul medical din ultima jumătate de secol îi este complet necunoscut acestui om.Probabil că ucide la fel de mulți pe cât salvează-dacă are noroc.

-Nu este adevărat.Elizabeth părea ciudat de zdruncinată.Poate că ai avut dreptate să te împotrivești metodei lui la nașterea copilului,dar altfel este un doctor excelent.Am confirmarea de la înșiși doctorii Maiestății Sale.Această veste absurdă îl făcu să își stăpânească râsul.

-Adevărat? Nu-mi pot închipui de unde a avut Morris atâția bani cât să obțină un asemenea verdict.Ea șuieră printre dinți:

-Câtă insolență! Domnul Morris este doctorul familiei mele încă de dinainte să mă nasc!Deci așa stăteau lucrurile,nu? Protejatul familiei avea să fie apărat și la naiba cu toți cei pe care îi măcelărea.

-Omul este un măcelar.Să sugerezi altceva înseamnă să îți pui loialitatea mai presus de binele fiecărei persoane din comitatul ăsta.Palma ei îi lovi brusc obrazul.Uimirea lui fu atât de mare,încât Michael făcu un pas înapoi.Ea îl privea încruntată,cu gura schimonosită-apoi se întoarse și porni înainte cu pași mândri.Înainte lor se întindea gardul viu în care se deschidea poteca spre lac.Elizabeth se strecură prin el și dispăru din raza lui vizuală.

Michael își ridică mâna la obraz.Dumnezeule,ce palmă zdravănă avea! Sau poate că el subestimase puterea femeilor.Din câte își amintea el,nici una nu îl mai lovise înainte-deși făcuse lucruri mult mai rele decât atât și ar fi meritat.La naiba! Nimeni nu îl lovea.Nici măcar o femeie.Se întoarse furios-apoi se opri brusc,privind în josul drumului.Isuse Hristoase! Habar nu avea ce o supăraser.Dar înțepătura de pe obrazul lui nu lăsa loc de îndoială că ea era foarte tulburată.



Prietenia nu era tot ce își dorea el. Dar fusese de acord să fie prietenul ei. Iar prietenii nu se abandonau unul pe celălalt în vremuri de restriște, indiferent de provocare. Trase adânc aer în piept și porni după ea.

CAPITOLUL 10

Fosta căsuță a pădurarului era curată și bine măturată, și proaspăt aprovizionată cu apă și mâncare. Ținând sticla de coniac în mâini, Liza luă loc pe singurul scaun de lângă fereastră, rămas de pe vremea domnului Pagett. Îi plăcea să stea acolo și să privească lacul. Să o privească venind, glumea el. Nu le fusese de mare folos părinților ei, care vânau foarte rar. În schimb, domnul Pagett servise pe post de spirit al pădurii, o creatură blândă care era pregătită întotdeauna să distreze o fetiță curioasă, care îi vizita adesea căsuța, însetată de limonadă după o dimineață lungă de hoinărit prin pădure. Era dus de ani buni deja. Camera nu mai păstra nimic care să îi amintească de el. Mulți oameni treceau prin viață asemenea unor fantome, iar amintirea lor dispărea atât de repede. Dar ea și-l amintea pe domnul Pagett, deși nimeni altcineva nu o făcea.

Se auziră pași. Elizabeth ridică privirea și îl văzu pe Michael, stând cocoșat în pragul unei uși construite pentru o generație mai scundă de bărbați.

-N-ar fi trebuit să mă urmărești, spuse ea, dar chiar în timp ce rosti cuvintele, își dădu seama că se simțea ușurată că nu era singură. Iar această realizare aduse cu sine propria durere. Se simțea atât de singură, încât era recunoscătoare pentru compania unei persoane cu care tocmai se purtase îngrozitor. Michael ezită.

-Pot să intru?

Ea dădu aprobator din cap, privind cum el se apleacă și trece pe sub pragul de sus al ușii. Se deplasa cu o ușurință care emana putere-prea masculină ca să fie grațioasă, dar plăcută, în același timp. Îndemânare, se gândi ea. Asta marca fiecare gest al lui. Elizabeth nu putea suporta să se gândească la adevărul celor spuse de el despre domnul Morris. Michael privi în jur. O făcu și ea. Locul acesta fusese întotdeauna numit căsuță, dar, de fapt, era o singură cameră, căci domnul Pagett se opusese mereu măririi spațiului. *"îmi plac lucrurile simple"*, spusese el. *"Un pat, o sobă și o masă, sunt singurele lucruri de care are nevoie un om."*

Când privirea lui Michael reveni asupra ei, Elizabeth observă roșeața ușoară de pe obrazul lui, acolo unde îl lovise. În poală, mâna i se încheșta atât de tare în pumn, încât o dureau degetele. Până acum, îl lovise doar pe Nello-o singură dată, când el încercase să o împingă și să o scoată de la o petrecere la care ea își dorise să rămână. Se certaseră. Ea băuse. Acum nu avea asemenea scuze.

Deodată, simți sticla de coniac ca pe o povară. O așeză cu grijă la picioarele ei.



Poate că hidoșenia relației cu Nello o schimbase în mod iremediabil. O umpluse de ură și de venin. Elizabeth avea acum să îl împrăștie în restul vieții ei? Îndreptându-și umerii, trase adânc aer în piept.

-Îmi pare rău că te-am lovit. Nu a fost corect din partea mea. El o studie pentru o clipă.

-Erai supărată, cred.

-Da.

-Spune-mi motivul și o să dau uitării palma ta. O uimi că el îi cerea atât de puțin înainte să îi accepte scuzele. Elizabeth presupuse că știuse cândva că nu toți bărbații erau ca Nello, iritabili și predispuși la dușmănie. Dar, cumva, uitase.

Totuși, ea nu merita să fie iertată cu atâta ușurință. Nu voia să fie genul de femeie de la care asemenea comportament era de așteptat sau chiar de imaginat.

-Am fost nedreaptă, repetă ea. Dar domnul Morris... Elizabeth înghiți în sec.

Domnul Morris a îngrijit-o pe mama când era bolnavă. Și nu pot suporta gândul că...

Curios lucru, cât de greu era să împărtășească un simplu adevăr, să aibă încredere că nu devenea mai slabă dacă își recunoștea temerile. Dar el merita sinceritate. Ea îl lovise, iar el o urmăse pentru a se asigura că era în regulă.

-Nu pot suporta gândul că un alt doctor ar fi putut-o salva, spuse ea grăbită.

Expresia lui deveni sobră.

-Ah, spuse el. Asta este... Oftând greoi, Michael își trecu mâna peste față, apoi prin părul negru. Îi rămase ciufulit în toate direcțiile; un stil care i se potrivea de minune.

-Atunci, asta este o cu totul altă chestiune. Eu sunt cel care trebuie să-și ceară scuze. Cu umilință. A fost... greșit din partea mea să aduc astfel vorba despre asta.

-Nu este nevoie să-ți ceri scuze. Când el privi spre ușă, parcă răzgândindu-se în legătură cu oportunitatea prezenței lui acolo, ea adăuga repede: Este în regulă, serios. Te rog, ia loc. Michael privi în jur, și când cea mai slabă umbră de amuzament îi traversă chipul, Elizabeth își dădu seama că nu avea unde în altă parte să se așeze decât pe pat.

-Este curat, spuse ea. Cât de pompos suna! Cât de formal! Așternuturile... uneori angajez un pădurar temporar, în caz că oaspeții vor să vâneze. Și le-am spus servitorilor... ei bine, că ar trebui schimbate în dimineața asta. Obrajii i se înroșiră când rosti cuvintele. După ceea ce tocmai se întâmplase, se simțea foarte ciudat să facă aluzie la intențiile originale ale acestei întâlniri. Stricase totul. Elizabeth începuse să se teamă că avea un adevărat talent pentru asta. Michael se așeză pe patul îngust din scânduri.



Sprrijinindu-și coatele pe genunchi și împreunându-și mâinile,o privi.

-Cum a murit mama ta? Ea tresări.

-Nu.Nu voia să facă asta.Nu acesta era motivul pentru care îi spusese despre moartea ei.Asta este o întrebare nemiloasă!Dacă răspunsul dezvăluia că altcineva-cineva ca el,de exemplu-ar fi putut-o salva? Elizabeth nu ar putea suporta.

-Nu trebuie să-mi răspunzi,spuse el blând.Dar este posibil să pot pune capăt temerii tale.

Teamă? Elizabeth trase adânc aer în piept,recunoscând brusc că el avea dreptate, și nu doar în privința mamei.Temerile păreau să o încolțească peste tot zilele astea.Poate că erau toate de același fel-lașitatea ei de acum și cea care o împiedicase să viziteze mormântul mamei,și teama care o ținuse lângă Nello atât timp-luni bune,de fapt-după ce observase la el primele semne ale urâteniei.

„Atunci,spune-i.Repede.”

-O afecțiune la inimă.Așa au numit-o.Elizabeth încercă să zâmbească,dar nu reuși.Ciudat mod de exprimare,nu-i așa,pentru ceva atât de groaznic?

Michael își duse degetele la buze,privind-o cu fermitate.

-Cum s-a prezentat afecțiunea asta? Care au fost simptomele? Unghiile parcă îi săpau în palmă.Elizabeth își menținu vocea fermă:

-Dropică,în primul rând.I s-au umflat foarte tare picioarele Era dureros pentru ea să meargă,iar luni bune a fost slăbită,neputând să respire foarte bine.Am încercat...am făcut tot ce am putut ca s-o ajut.Am dus-o la Londra,la doctorii Maiestății Sale.Dar ea a vrut să fie aici.Iar ei au spus...au spus că domnul Morris a făcut tot ce-a putut.

Oare umerii lui se relaxaseră puțin? Elizabeth încercă să își ascundă disperarea de pe chip.Dar poate că ochii ei îl implorau „Spune-mi că aveau dreptate”.

-Da,spuse el.Aveau dreptate,Elizabeth.Am mai văzut cazuri.Este o afecțiune des întâlnită la persoanele mai în vârstă,și nu se poate face nimic.Putem doar să ajutăm pacientul să se simtă mai confortabil,ceea ce știu că ai făcut.

Răsuflă ușurată.Pentru un moment,nu își putu găsi vocea.Apoi șopti:

-Nu...minți,ca să mă liniștești?

-Nu,spuse el.Un zâmbet straniu și trist îi apăru pe buze.Nu mint în legătură cu aceste chestiuni.Elizabeth răsuflă din nou.

-Atunci...mulțumesc.Nu existau alte cuvinte în afară de acestea: îți mulțumesc.

-N-am făcut nimic,zise Michael.Este numai adevărul.Și ce mai adevăr! Elizabeth își întoarse privirea spre lac,ascunzându-și lacrimile.Erau de ușurare? Nu putea spune.*Să ajute pacientul să se simtă mai confortabil.*



Mama fusese atât de puternică în fața durerii, dar nu îi plăcuse ca Liza să se agite pentru ea. Ea fusese întotdeauna cea care se agita; să schimbe rolurile nu era ceva ce i se potrivea. Și se certaseră din cauza asta. ”*Sunt sătulă de fața ta lungă*”, îi spusese mama. ”*Nu poți rămâne închisă aici pentru totdeauna. Mergi la Londra pentru o săptămână. Adu-mi cărți, adu-mi ceva care să mă înveselească.*”

Îi interzisese Lizei să o jelească. ”*Viața mea a fost frumoasă, fată dragă.*”

Îi spusese atât de multe lucruri. ”*Dacă aș putea schimba decizia tatălui tău... dacă m-aș putea întoarce în timp, nu te-aș fi lăsat să te căsătorești cu el. Dragă Liza, te rog să mă ierți pentru asta.*”

Dar nu era nimic de iertat. Liza plecase la Londra după cărți. Nu nu ar fi trebuit să plece. Chiar în noaptea în care plecase... Nici nu intrase bine în casa din oraș, că telegrama sosise. Pfui!! Atâta patos! Își trecu mâna peste ochi. Ceea ce era făcut era făcut. Încercă să schițeze un zâmbet și se întoarse spre Michael.

-Acum vei crede că... El traversase încăperea ca să îngenuncheze înaintea ei.

Expresia lui îi încleșta gâtul. O expresie atât de evidentă de milă iubitoare...

-Dumnezeule, șopti el. Orice te face să plângi acum... lasă-mă să repar asta.

Un sunet straniu scăpă din gâtul lui Elizabeth. Își puse mâna la gură, dar era prea târziu; lacrimile o copleșiseră și nu mai puteau fi împiedicate. Un hohot răgușit de plâns o cuprinse, iar ea își ascunse chipul în mâini, îngrozită. De unde venise durerea asta? De ce acum?

Dar știa de ce. A doua zi urma să înceapă să caute o relație lipsită de dragoste, ceea ce însemna... Iubirea mamei ei ar putea fi singura iubire adevărată pe care o cunoscuse vreodată. Brațe o cuprinseră, trăgând-o mai aproape. Nasul ei atinse stofa aspră a hainei lui. Elizabeth scutură din cap și încercă să se elibereze, pentru că nu voia să fie compătimită, dar îmbrățișarea lui doar deveni mai intensă.

-Șșșt, spuse el. Lacrimile sunt vindecătoare, îți promit. Un râset aspru veni dinspre Elizabeth, întrerupt de un alt suspin.

-Te contrazici. Am crezut că vrei să le oprești. Din nou, încercă să se elibereze.

Sunt bine, te asigur. Din nou, el o strânse mai ferm la piept. Ca și cum o voia lângă el. Ca și cum nu îl deranja.

-Vei fi, spuse Michael. Încrederea tăcută din glasul lui îi distruse ultima fărâamă de reținere. Elizabeth se abandona în îmbrățișare. Pieptul lui era lat și dur, iar mâinile, pe spatele ei, făceau mișcări ferme și liniștitoare. Ea se relaxă în continuare, iar degetele lui găsiră șira spinării și o presară ușor, o presiune care cumva eliberă presiunea mai mare din plămânii ei și îi permise să respire din nou, ușor, fără să plângă.

-Ești prea bun, se auzi ea șoptind. N-am meritat asta.



-Nu atât de bun,murmură el.Nu vreau să te induc în eroare.

-Amabil,atunci.

-Nu.Din oarecare motiv,nu suport să te văd plângând.Ea rămase în brațele lui pentru un moment îndelungat,permițând cuvintelor lui să i se repete în minte.

"Nu suport să te văd plângând." În ce lume minunată trăia probabil,de nu putea să considere acel gest drept ceea ce era-cea mai mare dovadă de bunătate.

Elizabeth mai plânsese de o mie de ori înainte,și chiar oamenii care țineau la ea-prietenii ei apropiați-își pierduseră răbdarea cu ea.

Nu îi putea învinui.Câte lacrimi risipise pe ticăloși! în brațele unui bărbat cinstit și respectabil,amintirea o făcu să se înfurie pe ea însăși.

Dar când el își apăsă ușor mâna din nou pe spatele ei,sentimentul de furie nu rezistă.Cât de blând o atingea-cât de mângâitor,ca și cum acest privilegiu era prețios pentru el.Cu obrazul pe pieptul lui,Elizabeth ascultă bătăile ferme ale inimii lui și își aminti cum mama alergase în brațele lui papa după o despărțire și își pusese urechea pe pieptul lui,strigându-i Lizei:

-Aici este muzica pe care o așteptam! Iar tatăl ei,drept răspuns,răsese și spusese:

-Se opri până te-am văzut acolo,draga mea.Liza își amintise acel moment când le gravase pietrele de mormânt: *„Așază-mă ca pe un sigiliu pe inima ta...pentru că dragostea este puternică precum moartea”*.

Se îndreptă foarte încet,prinzându-i brațul când el încercă din nou să o împiedice să se elibereze.Ochii li se întâlniră.El privi adânc în ai ei,părând să nu observe cum lacrimile îi umflaseră chipul,părând să nu se teamă de orice i-ar putea arăta ea.În strânsoarea ei,mâneca lui era caldă,iar încheietura mâinii îi era puternică și fermă.Cu siguranță,Elizabeth merita asta.Măcar o dată.Își puse gura pe a lui.

El încremenii.Mușchii din brațul lui se încordară,întregul corp păru să i se încordeze.Buzele lui erau moi,iar pielea îi mirosea a curat și grozav de bine,iar mirosul și ceea ce voia să facă ea părea atât de corect.

-Ești tulburată,șopti el în gura ei.

-Da,șopti ea și își trecu mâna prin părul lui mățâsos,degetele ei trasând linia craniului lui.Dar nu sunt singură.Nu vreau să fiu singură.Când degetul ei mare îi găsi lobul urechii,respirația lui deveni ușor sacadată.Elizabeth îl sărută din nou,mai insistent,folosindu-și limba pentru a-i despărți buzele.Propriea ei agresiune o încuraja cumva să continue.Niciodată nu fusese ea cea care să aleagă un bărbat.Înainte,ea fusese întotdeauna aleasă.Înainte,nu fusese nimic cum trebuia.Dar acum va fi.Elizabeth adânci sărutul,iar sunetul pe care îl scoase el-un sunet înăbușit adânc în gâtul lui,ceva între un gâfâit și un mârâit îi împrăstie un sentiment de căldură în tot corpul.Îi gustă buzele,limba,iar pentru un moment



scurt și fericit, el prelua sărutul de la ea, gura lui presând tare pe buzele ei, împingând-o în scaun, susținând-o cu mâinile pe talie. Îngenunchind înaintea ei, încă era mai înalt cu un cap decât ea; era înalt, puternic, protector.

Iar apoi, gâfâind și parcă gemând, se retrase.

-Nu este bine ce facem, spuse el răgușit. Avea o privire uluită. Nu gândești limpede. Iar eu nu am...

-Atât de limpede, spuse ea încet. Gândesc foarte limpede acum.

Îi cuprinse chipul în mâini, privindu-l în ochi. Fiecare atingere pe care o iniția ea îi întărea încrederea. Bunătate, blândețe, milă: pe chipul lui erau toate lucrurile pe care mama ei îi spusese să le caute și să le prețuiască. Prieteni rafinați, un anturaj elegant, o casă în Mayfair, un soț de viță nobilă-toate lucrurile astea stupide care o încântaseră înainte ce reprezentau în comparație cu asta?

Aici era un bărbat. Zvelt și curajos. Cu brațe musculoase care puteau ridica cu ușurință o femeie, și mâini care îi puteau salva viața. Cu buze ferme care nu ar rosti niciodată promisiuni deșarte. Cu un maxilar puternic și părul ca mătasea.

Atât de multe contraste. Corpul lui ar fi putut să o fascineze zile întregi.

Ea nu avea la dispoziție zile. Dar o avea pe aceasta. Această singură zi și șansa de a lua, măcar o dată, ceea ce știa că era corect să își dorească. Pentru că nu avea nici o îndoială: Michael Grey avea tot ce trebuia să aibă un bărbat. Se aplecă să îl sărute din nou, transformând sărutul într-o invitație blândă, o tentație pentru el.

-Vrei să fii singură? întrebă ea, sărutându-l. Vrei să pleci?

-Dumnezeule, nu, șopti el. Dar trebuie să-ți spun...

-Că nu ești bun, îi reaminti ea. Că nu ești amabil. Michael râse blând.

-Habar nu ai.

-Arată-mi, șopti ea. Michael o luă de brațe și o ridică în picioare. Corpurile lor se uniră, un contact minunat, care trimise șocuri plăcute prin membrele ei, făcându-i genunchii să tremure. Mâinile lui se strecurară pe spatele ei, apoi alunecară mai jos, cuprinzându-i fundul prin rochie.

-Trebuie să-ți spun ceva, zise el.

-Îmi spui mai târziu.

-Nu. Înainte să continuăm... Elizabeth îl trase de păr și îi coborî gura peste a ei. Acum el scoase un sunet aspru și disperat, iar sărutul nu îi mai era blând.

Totuși, se retrase din nou și îi șopti la ureche:

-Nu sunt cine crezi tu că sunt, spuse Michael. Ea zâmbi. Oare doctorul își cerea scuze pentru lipsa lui de experiență?

-Nu contează. Nimic nu conta, în afară de acest moment. A doua zi, oaspeții ei urmau să sosească, iar înainte de a-i întâmpina, Elizabeth avea să stea la măsuta



de toaletă și să își analizeze defectele. Ridurile și petele care deveneau mai numeroase cu fiecare an, defectele pe care servitoarea ei trebuia să le ascundă urma să le deghizeze cu pudre și rujuri; avea să își scoată frumusețea la vânzare pentru un client bogat. Dar acum, în acest moment... ea nu era o frumusețe, era o femeie. Își strecură mâinile pe spatele lui, cuprinzându-i, la rândul ei, fundul cu palmele, și respirația i se tăie când îl simți încordându-se, numai mușchi. Michael scoase un sunet jos, iar gura lui o găsi din nou pe a ei, brațele lui cuprinzând-o în timp ce se împinse în ea. Dacă nu ar fi fost captivă în îmbrățișarea lui, Elizabeth ar fi putut să se îndoiaie spre spate, ca un lujer de floare. Se simțea ca o floare, ceva delicat și frumos. Gura lui alunecă pe bărbia ei, apoi pe gât, mângâind-o cu limba și sărutând-o

-Mai jos, șopti ea. Mârâitul lui îi dădu fiori și pielea i se făcu de găină. Michael o mușcă ușor în locul unde gâtul i se unea cu umărul. Îi trase corsajul în jos și îi sărută sânul, sugând apoi tare, făcând-o să zâmbească, un zâmbet straniu de plăcere, al cărui martor fusese doar tavanul. Doctorul ei de provincie știa ce face. Dar când Elizabeth se eliberă pentru a-l săruta, descoperi că era destul de dificil. Ea era mult mai scundă. Nici pe vârfurile degetelor nu putea ajunge la gura lui.

-Vreau... Michael își coborî capul lângă umărul ei și șopti, parcă torcând, pe gâtul ei:

-Ce vrei, Elizabeth?

El era prea înalt. Dar ea știa cum să rezolve asta. Îl luă de mână și îl duse spre patul îngust, trăgându-l spre ea și lăsându-se pe spate într-o invitație pe care Michael o urmă, punându-și un genunchi lângă șoldul ei și o mână lângă capul ei. Privirea lui era intensă, plină de dorință. Nu îi mai văzuse niciodată privirea aceasta. Pentru o scurtă bătaie de inimă, nesiguranța îi domoli dorința. În unele feluri, toți bărbații erau la fel...

Dar când îi simți atingerea blândă a buzelor pe gât, Elizabeth suspină și uită de grijă. Închise ochii. Gura lui poposea atât de delicat pe gâtul ei, respirația lui fierbinte și umedă mângâindu-i clavicula, zăbovind acolo. Mâna lui se strânse pe brațul ei, plimbându-se apoi fermă până la încheietură. Ridicându-i mâna și întorcându-și capul, Michael sărută acea piele sensibilă de la baza palmei ei.

Rămase acolo pentru o clipă, respirația lui sacadată gâdilând-o ușor.

-Ești sigură, spuse el șovăielnic. Sigură că nu vei regreta asta. Un sentiment de tandrețe o cuprinse. Care alt bărbat, stând întins peste ea, s-ar gândi să o întrebe așa ceva? Care alt bărbat, implorat astfel de o văduvă, ar ezita?

-Niciodată, spuse ea.

-Slavă Domnului.



Mâinile lui deveniră mai nerăbdătoare acum,ridicând-o pentru a-i desface bluza. Elizabeth se îmbrăcase strategic,purtând un costum în două piese care se dezbrăca ușor.Fu necesar un singur pas să îi scoată bluza peste cap pentru a-i dezlega corsetul,iar apoi să o elibereze din lenjeria de corp.Aerul rece îi mângâie pieptul dezgolit.Elizabeth îi studie chipul în timp ce el privea la ceea ce descoperise,privindu-i buzele deschizându-se și ochii fixând-o.Ușor,Michael îi cuprinse un sân cu palma.Ea trase aer în piept.Pielea lui era fierbinte și ușor aspră.Își arcui spatele sub atingerea lui,apoi îi luă capul și i-l împinse spre pieptul ei.Buzele lui îi acoperiră sfârcul.Da.Asta își dorea Elizabeth.O dorință sălbatică,animalică,o făcu să își strecoare degetele în părul lui,trăgându-l spre ea.O mușcă ușor,iar ea icni.Michael purta prea multe haine acum.Elizabeth își plimbă mâinile pe corpul lui,împingându-i jacheta,trăgând de vesta lui.Îi dădu bretelele de pe umeri și își smulse cămașa.Iar apoi-ah.El se ridică în genunchi ca să termine treaba,apoi...*Dumnezeule*.Elizabeth se îndreptă,cu gura căscată,pentru a-l atinge.Hainele lui ascunseseră minuni.Poate că era slab,dar avea mușchi puternici și fermi.Umerii lui erau grei,tari și netezi sub palmele ei.

Antebrațele lui erau numai mușchi.Nu aveau pic de grăsime:Corpul lui putea fi sculptat din piatră.Cu unghia,îi încercui ușor sfârcul apoi privi efectul în timp ce abdomenul lui se încordă,fâșiile de mușchi întărindu-se.Corpul unui bărbat putea fi frumos.Ea nu avea cum să spună contrariul.Dovada era în fața ei.

Michael puse un braț musculos în jurul ei și o ridică spre el.Șocul minunat al pielii pe piele îi lăsă nemișcați pentru o clipă.Apoi,gura lui hoinări prin părul ei,găsindu-i urechea.

-Dacă ai ști cum mi-am închipuit momentul ăsta,în fiecare noapte de când ne-am sărutat prima oară...

-Da,șopti ea.Ușor,se întinseră împreună pe pat.Dar el nu o urmă până la capăt.Sprijinindu-se în cot peste ea,îi cuprinse chipul în palmă.Expresia lui era straniu de serioasă.

-Ești...Dar vocea i se stinse,încruntându-se,iar când deschise din nou gura,Elizabeth îi puse un deget peste buze.Nu era timpul pentru discursuri frumoase.

-Vino aici,spuse ea cu o voce pe care nu o mai folosisese de luni întregi,arzând de dorință.Doamne,tremura de nerăbdare.Sexul putea fi plăcut.Fusesse plăcut cu Nello,la început.Dar perspectiva lui nu o făcuse niciodată să se simtă înfometată.Pielea acestui bărbat-avea o rețetă anume în ea,o vrajă care trezea în Elizabeth o lăcomie primitivă,pe care doar atingerea lui nu o putea satura.Își trecu mâna pe spatele lui gol,pe talia lui,apoi îi cuprinse fesele și îl trase cu putere spre ea.

-Repede,spuse Elizabeth.Michael râse,făcându-i stomacul să se încordeze.



-O,nu atât de curând,spuse el.Alunecă pe corpul ei,sărutând-o peste tot.Mâna lui găsi cingătoarea fustei,desfăcând-o cu pricepere,în timp ce gura lui o săruta cu pasiune pe abdomen.O ridică ușor cu brațul de sub ea,iar apoi Elizabeth rămase aproape goală.Capul lui coborî mai jos,iar gura i se deschise,fierbinte și umedă, în spatele genunchiului ei.

O gâdila! Ea nu știa asta.Pe care bărbat îl interesau genunchii? Chicotind,încercă să se rostogolească,dar el o țintui acolo,deslegându-i și scoțându-i pantalonașii cu o mână,apoi sărutându-i picioarele până ajunse la coapsele ei dezgolite.

Sărutări delicioase,tremurătoare,asemenea atingerii aripilor unui fluture,iar din când în când vârful fierbinte al limbii lui o lăsa fără aer...

Gura lui se închise peste punctul unde coapsele ei se uneau,și Elizabeth aproape căzu din pat;apoi începu să tremure când murmurul lui jos,aproape indescifrabil-tonul fiindu-i clar apreciativ-îi încălzi cea mai sensibilă parte din corp.

-Șșt,spuse el,fii cuminte.Apoi o gustă.Elizabeth își mușcă tare încheieturile degetelor.Buzele lui atinseră cea mai sensibilă parte a ei-cumva,o găsisese instantaneu,era aproape un miracol,fără precedent-,iar limba lui se mișcă,și se mișcă,apoi apăsă...Ea se zvârcoli sub el,suspinând,apoi gâfâind când el trasă lent o dâră lungă cu limba-Elizabeth nu putea îndura;chiar și când el îi imobiliza șoldurile și o ținu nemișcată,ea simți nevoia să se răsucească,de parcă ar fi putut să iasă cu totul din propria piele.,.

-Vino aici,gâfâi ea.Te rog,vreau...Voia să îl simtă din nou lângă ea.Îi voia trupul puternic peste al ei,înăuntrul ei,voia să îi amintească în cel mai sincer și cel mai fizic mod cu putință că el era acolo cu ea.Îl luă de brațe și îl trase spre ea,încercând și apoi cedându-i lui sarcina de a-și dezbrăca pantalonii.Mădularul lui căzu în mâinile ei și era tare,fierbinte,splendid; era al ei.

-Te rog,spuse ea,depărtându-și picioarele în timp ce îl ghida spre umezeala din ea.Te rog...

-Da,șopti el,apoi își mișcă șoldurile și începu să împingă în ea.

-Ah,Dumnezeule,câtă dulceață! Elizabeth gemu și își ridică ușor corpul pentru a-l întâmpina.Mădularul lui era mai mare decât o pregătise experiența să se aștepte.Mâinile lui se plimbau pe corpul ei,până îi găsi degetele și se împletiră cu ale sale.Michael îi ridică mâna și o puse lângă capul ei,privind-o în ochi în timp ce împingea în ea.Elizabeth icni.Sunetul era seducător și îl făcu să se aplece și să o sărute;ea îi permise să înghită următorul geamăt.Un gând vru să se înalțe,la fel și cuvinte care să poată descrie acest moment-dar înăuntrul ei se zvârcoleau prea multe sentimente.Corpul lui se mișca ușor peste și în al ei,cu fermitate,iar cu fiecare mișcare ceva în interiorul ei devenea din ce în ce mai



liber,o relaxare crescândă,care,la început se simți ca un fel de plăcere,apoi ca o nevoie esențială.Gura lui îi găsi urechea și îi șopti,mângâind-o cu răsuflarea fierbinte și sacadată:

-Privește-mă.Ea deschise ochii.Un fior fierbinte o străbătu.Michael o privea,o vedea,în timp ce corpul lui îl posedă pe al ei.Ochii lui păreau înfiniți;Elizabeth simți o senzație bizară,ceva înăuntrul ei eliberându-se și prăbușindu-se în privirea lui.Uimirea o copleși,însuflându-se apoi de dorință.”*Te văd.*” îl vedea atât de clar...Șoldurile lui se răsuciră,iar ea tremură și se împinse spre el,ridicându-și coapsele.Elizabeth simțea cum totul se destramă înăuntrul ei...

-Ah!Strigătul explodează din gâtul ei când ajunse la orgasm.Își dădu capul pe spate,dar el o prinse de păr și îi aduse gura pe a lui.Ea îi răspunse la sărut cu buzele,cu dinții și cu limba,vrând să îl devoreze.Asta,asta era plăcere...se zvârcolea prin ea,făcând-o să tremure iar și iar.

-Așteaptă,spuse el,stai...Era rândul ei acum să îi cuprindă chipul în mâini,să îi oblige gura să rămână pe a ei,să îi înghită gemetele în timp ce Michael se împingea cu disperare în ea.Dar apoi,gemând,se desprinse din ea,iar în timp ce sămânța i se revărsa,se întinse lângă ea.Elizabeth închise ochii.Stăteau întinși împreună,și satisfacția abia trăită o făcea să se simtă relaxată și împlinită.

-Ți se spune Afrodita.Michael îi vorbea la ureche.Dar fiind la modă romanii,cred că eu îți voi spune Venus.Ea își puse mâna pe pieptul lui gol,simțindu-i bătăile rapide ale inimii.Când deschise ochii,el îi oferă un zâmbet leneș.Elizabeth auzea acum trilarile păsărilor de afară,foșnetul frunzelor din copaci.Satisfacția era ca un zumzet prin oasele ei.Se simțea îmbujorată,energică și curajoasă,ca și cum ar fi realizat ceva acolo.Se aplecă să îl sărute foarte blând pe buze.

-Un început foarte bun,spuse el printre buzele ei.Ah.Elizabeth se retrase.Acesta nu fusese deloc un început,ci un eveniment.Da,mai mult decât o întâmplare;mult mai mult decât o simplă ocazie.Dar un eveniment în toată regula: meniu rabil,dar singular.

-Ce s-a întâmplat? întrebă Michael.El era atât de obișnuit cu ea.Liza se întrebă dacă vreun bărbat îi mai privise vreodată chipul atât de aproape.Un gând curios,având în vedere că fața ei era peste tot.Fotografiile alea stupide

Michael aștepta.Ea îi zâmbi și își plimbă mâna pe corpul lui.Părul de pe pieptul lui era rar,iar forma mușchilor îi era foarte clar trasată pe sub piele.Ce miracol să îl atingă!Dar ocazia ei să o facă se apropia de sfârșit.Trase adânc aer în piept.Nu avea să regrete asta.El era minunat,absolut minunat.Iar dacă lucrurile ar fi stat...diferit....,„*Nu.Nu te gândi la asta.*” îndeștându-și degetele,își ridică mâna de pe el.



-Ar trebui să mă îmbrac. Michael se ridică în capul oaselor, privind-o în timp ce își aduna hainele. Cu colțul ochiului, Elizabeth îi observă încruntarea, probabilitatea ca el să spună ceva ce avea să o forțeze să țină un discurs dezagreabil. Gura lui se deschise. Ea se aplecă să își ia corsetul. Apoi își ascunse zâmbetul când îl auzi trăgând aer în piept. Da, îi oferea o priveliște strașnică. Mâinile lui îi cuprinseseră șoldurile goale, trăgând-o înapoi pe pat. Pe el, de fapt. Intimitatea și blândețea gestului o făcu să închidă ochii-apoi îi deschise surprinsă.

-Dumnezeule, spuse ea. Cu siguranță, el nu putea fi pregătit din nou deja. Bărbații erau atât de diferiți în privința asta? Zâmbetul lui era trist.

-Nu, nu încă, spuse el. Mă tem că sunt prea bătrân pentru asemenea fapte eroice. Îi atinse blând părul, apoi îi trasă conturul urechii, urmărind mișcarea cu privirea. Tandrețea de pe chipul lui o opri-apoi aprinse o flacără de panică înăuntrul ei, un instinct puternic de autoconservare. Plecă din nou de lângă el, căutându-și lenjeria.

-Cât de bătrân ești?

-Treizeci de ani, spuse el. Elizabeth încremeni pentru o clipă. Era mai tânăr decât ea. Vestea...nu o încântă, ceea ce era absurd. Nu conta câți ani avea el. Își îmbracă pantalonașii, apoi își trase corsetul peste cap.

-Mă ajuți să strâng șnururile?

-Câtă grabă. Ea îi simți mâinile pe spate. O să încerc să nu o iau personal, spuse el.

-Nu o lua așa, spuse ea. Dar sunt atâtea de făcut, și...

-Vor sosi oaspeții în curând. Știu. Corsetul începu să o strângă. De abia aștept să îi cunosc. Dar înainte să o fac, trebuie...

-În legătură cu asta. Elizabeth privi fix spre ușă, făcându-și curaj să îl corecteze. Și asta făcea parte din rolul văduvei petrecărețe indiferent cât de multă plăcere simțise înainte. Știu că te-am invitat continuă ea. Dar după asta...cred că ar fi mai înțelept să nu participi la cină. Șnururile scoaseră un sunet șfichiuitor când Michael le termină de legat. Mâinile lui căzură pe lângă corp, iar ea se întoarse cu Fața spre el. Michael o privea cu o expresie uimită, care cumva părea să răscalească în interiorul ei și să...o expună. Elizabeth se luptă cu impulsul de a-și feri privirea. Apoi el se sprijini pe pat, punându-și o palmă la spate, pentru a-și susține greutatea, o poziție care îi evidenție mușchii brațelor.

-Văd ce vrei să spui, zise el încet. Elizabeth înghiți în sec. Și ea vedea, iar el era o priveliște splendidă: picioare lungi, un abdomen plat, pieptul acela puternic și minunat.

-Crezi că eu te-aș putea face să te simți...incomod? întrebă Michael.



Asta făcea și acum, pentru că ea de-abia se recunoștea pe sine. Corpul i se aprindea din nou, încălzindu-se și relaxându-se, ca și cum nu ar fi fost satisfăcută în urmă cu cinci minute. Buzele lui...

Se forță să își concentreze privirea pe spațiul de deasupra capului lui. El nu putea veni a doua zi la cină. Ea se temea că nu era suficient de sofisticată ca să se poată controla. Dacă el era prin preajmă, corpul ei avea să vibreze la sunetul vocii lui.

Iar burlacii eligibili nu acceptau femei care ardeau de dorință după doctorii lor.

-Compania va fi una frivolă, spuse ea. Nu avea nici cea mai mică intenție să îi vorbească sincer despre ambițiile ei matrimoniale. Nu în acest moment. Elizabeth nu se lăuda cu asta, dar ar fi fost o cruzime să o facă-el nu vorbise niciodată de dragoste, nici măcar nu făcuse vreo aluzie. Dar ar fi fost total lipsit de tact.

-N-aș vrea ca tu să te simți incomod, continuă Elizabeth. Michael ridică din sprâncene.

-Mi se pare ciudat că, după ce-am făcut noi aici, ai motive să mă crezi un moralist. Dacă purtarea mea nu a fost destul de frivolă pentru tine, să mai încercăm o dată. Ea simți un fior de panică, pe care, cu puțin efort, îl transforma în resentiment. El nu avea de gând să îi facă situația mai ușoară. Dar Elizabeth nu îi datora nimic.

-Foarte bine. Ca să fii sinceră, consider că ești...atrăgător, și nu mi-ar plăcea să observe și alții. Dacă ar ajunge zvonuri la Londra, ar fi jenant pentru mine.

-Dar credeam că nu-ți pasă de ce spun oamenii. Michael se ridică de pe pat și, în ciuda eforturilor, Elizabeth îl privi din cap până în picioare și rămase din nou fără aer. El afișă o jumătate de zâmbet.

-Da. Dacă faci asta în public, presupun că vor exista vorbe. Ea se înfierbântă. I se înfierbântă chipul și...tot corpul.

-Dar nu o voi face, spuse ea. Pentru că mi-am retras invitația. Prietenii mei nu te vor cunoaște.

-Nu accept retragerea invitației. De fapt-Michael făcu un pas mândru către ea, iar Elizabeth se îndepărtă rapid-, vei fi surprinsă cât de bine mă potrivesc cu prietenii tăi. Ți-am spus că nu sunt cine...

-Doamnă! Strigățul, distant, dar clar, îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre ușa.

-Repede! Liza aruncă o privire frenetică în jur, căutându-și bluza, apoi o găsi și o îmbracă rapid. Cât despre el, Michael îi adusese haina și boneta.

-Domnă! Sunteți acolo? Aproape, mult mai aproape acum.

-Este Mather, spuse ea gâfâind. Michael merse la fereastră, apoi se lăsă în jos.

-La naiba, este la vreo douăzeci de metri. Ce face aici...

-Nu știu. Îi place să mă caute. Elizabeth nu putea face nimic în privința părului;



acele erau împrăștiate peste tot.Îl ascunse sub bonetă,legându-și panglica cu o viteză record.Stai aici.Nu pleca încă.Mai stai zece minute.Se aplecă să își încalțe pantofii,apoi goni spre ușă.Ieși din căsuță.Mather o văzu imediat.Ridică o mână, cu palma spre ea,iar secretara se opri.Liza încuviință din cap,apoi ridică un deget la buze.Dacă mai era cineva prin zonă- ceea ce nu ar fi trebuit-Liza nu voia ca Mather să răspândească vestea despre aceste circumstanțe suspecte.

Scuturându-și fusta,porni spre ea.Privirea curioasă a secretarei o studie și, oriunde zăboveau ochii ei,îi atrăgeau atenția Lizei asupra semnelor vinovăției sale:Haina nu îi era încheiată corect.O șuviță groasă de păr îi scăpase din bonetă.Nu purta mănuși.Apropiindu-se de Mather,cuprinse brațul fetei într-o strânsoare puternică și o conduse departe de căsuță.

-Ce zăpăcită sunt,spuse ea.Am tras un pui de somn și-ei bine,după cum vezi,sunt destul de răvășită.

-Da,spuse Mather încet,fără să încerce să își mascheze scepticismul.

Liza avea să vorbească la obiect,atunci.

-Ce naiba cauți aici? Cutreierând prin pădure și strigându-mi numele!

-Familia Broward a trimis o bucată de tort acasă pentru dumneavoastră.Dar eu știam că aveți de gând să mergeți la petrecere.Eram îngrijorată.

-Mather,ți-am spus...

-Știu! Fata se eliberă din strânsoare.Împingându-și ochelarii pe nas,clipi ca o bufniță serioasă.Dar nu ați mai mers la biserică de când a murit doamna Addison și știu că trebuie să fi fost foarte dificil,și mi-am făcut griji că poate...poate...

-Suntem în Bosbrea,Mather! Credeai că am fost răpită de un fermier? Sunt perfect bine!

-Ticăloșii nu se limitează doar la orașe!Este foarte naiv din partea dumneavoastră să credeți astfel,doamnă!Liza o privi uimită.Fata părea să fie pe punctul de a tremura din pricina unei emoții suprimate.Cu siguranță,nu putea fi teamă.

-Ești bine,dragă? Mather clipi,apoi scutură din cap și își frecă fruntea.

-Da.Adică...Îmi pare foarte rău,spuse ea mai încet.N-ar fi trebuit să ridic vocea.Dar permiteți-mi să îmi fac griji.Pentru că vă datorez multe,doamnă,și mă îngrijorez.Sunteți mult prea încrezătoare în oameni.

Enervarea Lizei se stinse.Cum putea să o supere îngrijorarea lui Mather? Era un dar atât de blând și de nemeritat-pentru că,în ciuda absurdității fetei,Liza nu făcuse nimic să merite asemenea afecțiune.

-Nu îmi datorezi nimic,prostuțo.Și-prea încrezătoare? Eu? M-aș teme că ești beată,dar tu nu consumi alcool! Mather dădu cu încăpățănare din cap.



- Lucruri rele se pot întâmpla oriunde,doamnă.
- Ești teribil de cinică,dragă.Mă întreb care este cauza.Fata ridică din umeri și nu răspunse.Să o întrebi despre trecutul ei era întotdeauna cea mai bună metodă de a o reduce la tăcere.Liza știa din experiență că nu avea să capete vreun indiciu dacă insista mai mult.Oftând,își puse brațul peste al fetei și continuă să meargă.
- După cum vezi,sunt-ca întotdeauna-teafără.Doar foarte somnoroasă.
- Pentru că...ați adormit.
- Cum am spus.
- În căsuța pădurarului.
- Da,aveai dreptate,era obositor să mă întorc la biserică.Așa că am plecat ca o lașă,într-un loc unde credeam că nu mă va găsi nimeni.Nimeni nu-și dorește martori la propria lașitate,să știi.Mather își trecu mâna peste părul roșcat zburlit, apoi își cuprinse ceafa.Aceasta era poziția ei meditativă,prevestind o revelație.
- Dar eu v-am găsit,sublinie ea.
- Da,spuse Liza.Și,din nou,îți amintesc:ești secretară,nu câine de vânătoare.
- Mather se încruntă.
- Iar mâine voi deveni o târfă.
- Nu poți vorbi așa,zise Liza,pufăind.Dar poate era un semn de nebunie că înțelesese perfect sensul cuvintelor fetei.Totuși,mă bucur că garderoba ta a fost gata la timp.Mather râse.
- Da,a fost un noroc,nu-i așa?
- Într-adevăr.La fel fu și râsul lui Mather,pentru că acoperi sunetul care se auzi în urma lor,sunetul unei uși închizându-se.
- „*Ce sunet potrivit*”,se gândi Liza,”foarte poetic și potrivit.”Pentru că ușa către evenimentul lor se închisese,neavând să mai fie deschisă vreodată.
- Iar Elizabeth resimți asta ca pe o tragedie...ei bine,atunci pur și simplu nu avea să se gândească la ea.

CAPITOLUL 11

Râsetele se revărsau din salon în coridorul slab luminat.Liza,întorcându-se de la o scurtă întrevedere cu scriitorul spiritist,din camera în care fusese cazat,se opri, apoi se ascunse în spatele unei statuete din marmură pentru a trage cu urechea. Putea auzi râsetul răsunător al lui Weston,punctat de vocea calmă a lui Hollister și de tonul aprig al lui Katherine Hawthorne.Acum,din partea lui Tilney veni o remarcă înțepătoare,surprinzător de indecentă pentru doar-Liza verifică ceasul cu pendulă-șapte după-amiaza.Ei bine.Seara se anunța promițătoare.Liza adoptă cel mai lipsit de griji zâmbet de care fu în stare.Trebuia să pară veselă,fără nici o



grijă.Oglinda de pe peretele opus nu o liniști în această privință Ținuta ei era minunată,perfectă,fustele de culoarea dodei fiind o creație delicioasă din satin, iar juponul și jacheta din catifea violet.Dar culorile o făceau să pară palidă.Sau poate că doar arăta obosită.Spre frustrarea ei,se zvârcolise și se foise jumătate de noapte,gândindu-se la un bărbat pe care nu îl putea avea-și care,spre ghinionul ei,o stăpânea mult prea bine și prea profund ca să îl poată uita atât de ușor.

-Doamnă.Mather mergea tiptil pe coridor,cu rochia foșnindu-i.Se lăsase pe mâna cameristei lui Elizabeth,cedând chiar și „umilinței nefirești”-după cum o numise-de a permite ca părul să îi fie îndreptat și apoi ondulat.

-Arăți absolut minunat,spuse cu afecțiune Liza.Roșcatele nu ar trebui să poarte altă culoare în afară de cea a minții.Ca întotdeauna în cazul complimentelor, Mather se prefăcu a nu le auzi.

-Avem o problemă cu alocarea camerelor.Mediumul a descoperit că l-ați cazat pe scriitorul spiritist în camera de lângă a ee. Spune că...

-I-ai spus că el și clarvăzătorul sunt dușmani de moarte? Așa o informase în mod solemn scriitorul spiritist.

-Da,i-am spus.Mather ținea în brațe un registru greoi,dar își eliberă o mână pentru a-și împinge ochelarii înapoi pe nas.Lentilele ridicol de groase îi făceau ochii albaștri să pară mici și sașii,și nedrept de porcini.Liza îi spusese de nenumărate ori să scape de ei,dar Mather părea decisă să creadă că avea să fie oarbă fără ajutorul lor.

-Pentru ea nu contează,continuă Mather.Spune că nu poate locui lângă un escroc.

-Poftim? Glumești! Mather scutură din cap.Liza oftă.Era hotărâtă să îi cazeze pe toți spiritiștii la un loc,în cea mai îndepărtată aripă de restul oaspeților.La urma urmei,era foarte dificil să îți lași soarta în baza puterilor mistice ale cuiva care era cunoscut că sforăie.Ceea ce nu anticipase era cât de dubios avea să fie acest grup! Toți o asiguraseră că invitații săi erau,de fapt,infractori și escroci.

-Nu înțeleg,spuse ea.Chiar dacă domnul Smith este un escroc care este problema? Cum poate afecta abilitatea lui Madame Augustiana de a contacta morții? Mather ridică din sprâncene.

-Doamnă,îmi pare rău să vă spun,dar nu cunosc cum funcționează abilitățile lui Madame Augustiana.

-Nu-ți pare rău deloc,neobrăzată mică.Mather clipi încet,asemenea unei bufnițe.

-Mărturisesc,s-ar putea să nu-mi pară.Liza pufni.

-Ei bine,las-o pe Madame Augustiana să se lupte puțin cu spiritele.Este programată să își țină reprezentatia de-abia vineri,cel mai devreme.Cât despre...



-Acesta este un alt mesaj pe care trebuie să vi-l transmit.Mather bifă o notă în registru.Madame Augustiana vă roagă să nu folosiți cuvântul reprezentatie,s-ar putea să jignească spiritele.Oare în glasul secretarei ei simțea o urmă de amuzament?

-Mather,tu nu te bucuri de asta,sper? Maxilarul fetei se încordă.

-Nu,doamnă.Nu s-ar cuveni.

-Oh,încetează! S-ar cuveni dacă te-ai detensiona puțin și te-ai alătura musafirilor.O creatură stranie,Mather.Părea să nu aibă nici o grijă cu privire la celibatul ei,deși era destul de drăguță-în ciuda maxilaru lui cam lat-dacă depunea puțin efort.Și,cu siguranță,existau bărbați care ar aprecia genul ei...unic de farmec.

-Nu s-ar cuveni,repetă Mather.V-am explicat asta.Am fost de acord cu garderoba,dar...

-Prostii! Îmi ești rudă!Fusese o surpriză atât de plăcută când descoperiseră legătura în urmă cu câteva săptămâni.

-Verii de gradul șase nu contează,doamnă.

-Trebuie să conteze cumva,dragă.La urma urmei,vorbim de contabilitate aici: șase-șase este un număr,cred.Liza tocmai o văzuse dându-și ochii peste cap sub lentilele alea groaznice?

-Doamnă,veți fi lăudată pentru bunele aptitudini maternatice.Mather făcu un pas în spate.Să o informez pe Madame Augustiana că poate pleca,dacă nu îi convine camera?

-O,foarte feroce,spuse Liza.Da,și spune-i-o exact așa,pe tonul ăsta milităros.
Mather zâmbi.

-Cred că așa voi face,spuse ea și se întoarse pe călcâie,făcându-și rochia să foșnească în timp ce se îndepărtă.Putea să nege cât voia,dar îi plăcea rochia.

Liza trase adânc aer îi piept și își privi din nou propriii ochi în oglindă.Trebuia să emane și ea aceeași bucurie de a trăi.Își ciupi obrajii,apoi își presă buzele ca să pună sângele în circulație.Gala Zâmbetul ăsta părea mai convingător.Își îndreptă umerii și păyl în salon.

-Iat-o!Tilney sări de pe canapeaua pe care stătuse lejer.Ezitate înainte să îl invite-era foarte apropiat de Nello dar mândria decisese pentru ea.Nu doar că Tilney era burlac și,asa dar,un exercițiu bun pentru Jane,dar era aproape convinsă că bărbatul avea să îi relateze lui Nello toate detaliile despre curtea ei.Pentru că despre asta era petrecerea aceasta.

-Bună seara,strigă ea cu voioșie,ce priveliște bine-venită!

Și,pe rând,trecu pe la fiecare oaspete,strângându-le mâinile și,cu cei mai francezi



dintre ei,sărutându-se.Jane fusese luată prizonieră de baronul Forbes,ceea ce era bine,dacă era dispusă să flirteze.Eliza făcu un schimb scurt de complimente cu ei înainte să treacă la Katherine și Nigel Hawthorne,problematicii frați vitregi,care îi țineau companie baroanei Forbes.Frații Hawthorne erau înalți și zvelți precum câinii de curse,iar ochii și părul le erau de un maroniu monoton,care se asorta cu pielea lor,pentru că erau navigatori înrăiți și stăteau tot timpul în soare.Liza nu avea pic de încredere în ei,dar erau o companie savuroasă.

-Dragilor,strigă ea.

-Arăți minunat,spuse Katherine,atingându-și obrazii.Văd că ai o jucărie nouă.Pare foarte tânără.Crezi că ar fi bine să încurajez pe Nigel să se joace cu ea? Liza râse.

-Nu mă pot gândi la un bărbat mai periculos cu care să-și piardă dinții de lapte.Fii blând,îi spuse ea lui Nigel.

-Niciodată,spuse el,expunându-și dinții printr-un rânjet.

-O replică foarte teatrală,comentă baroana Forbes.Era o femeie solidă,al cărei antebraț se bălăbănea viguros în timp ce își făcea aer.Dar o femeie amabilă-afectuoasă și comunicativă în interesele ei-care ar trata-o foarte bine pe Jane chiar dacă interesul soțului ei o deranja.

-Trebuie să recunosc,a fost foarte drăguț din partea ta că ne-ai dat un motiv să fugim din Londra.Știi că soțul meu ar insista să rămână aici până ce fiecare casă de pe Park Lane s-ar închide pentru vară.Baronul îi auzi comentariul.

-Îmi place în oraș pe timp de vară,strigă el,ridicând din umeri.Această remarcă îi făcu pe Katherine și pe Nigel să se uite țintă la el.

-Cât de boem,spuse Katherine,pe același ton pe care un doctor l-ar folosi ca să pună un diagnostic pentru o boală contagioasă.,,*Nu! Nu te gândi la doctori.*" Liza zâmbi și mai larg.

-Revin imediat,spuse ea,și se întoarse spre colțul unde întâmplarea făcu să îi găsească pe ambii potențiali soți.De fapt,i se păru un noroc uimitor că Hollister și Weston stăteau împreună.Nu știuse că se înțelegeau bine,dar nu exista o cale mai rapidă de a capta interesul unui bărbat decât prin a-i convinge că este în competiție cu altul.

-Domnilor,spuse ea,apropiindu-se seducător de ei.Sper că v-a plăcut călătoria până la capătul pământului.Urmară plecăciuni și strângeri de mână.

-Dacă toate călătoriile s-ar încheia cu o priveliște splendidă ca aceasta,spuse Hollister,având o privire admirativă,care o cercetă din cap până în picioare și înapoi.Weston își puse mâna peste inimă.

-Hollister doar flirtează,dar eu sunt un bărbat foarte sincer.



Și vă spun,aș fi călătorit până în Timbuktu dacă m-ați fi așteptat acolo. Râsetul ei păru fals.Sună fals.Pentru o secundă de panică,Liza ezită.Uitase cum să facă asta? „Nu fi absurdă.”

-Sunteți amândoi prea amabili,spuse ea.Amândoi bogați.Amândoi atrăgători,deși ea nu se dădea în vânt după blonzi,ceea ce îl pune pe Weston în dezavantaj.

Părul negru al lui Hollister era ușor ondulat,într-un mod drăguț.Ochii lor,se gândi ea,nu erau extraordinar de frumoși,fiind de un căprui lipsit de strălucire și,respectiv,de un verde nămolos.Ochii nu contau.Conturile lor bancare,da.Și amândoi erau extraordinari în această privință.

-Vorbeam de Ascot,spuse Hollister.Ați pariat corect? Weston pretinde că nu a pierdut niciodată,dar nu am încredere într-un bărbat care pretinde că este sincer.

-O doamnă nu vorbește despre asta,domnule.Liza pariase mult prea mult și pierduse fiecare bănuț.Privind retrospectiv,câtă prostie! Privind în jur,observă că un cuplu lipsește.

-Unde este familia Sanburne?

Era nerăbdătoare să îl vadă pe James;el și Lydia se întorseseră din luna de miere în urmă cu o săptămână,după un sejur interminabil în Canada,al cărui scop încă o nedumerea.Douăsprezece luni în Canada,dintre toate locurile? Ce urma? Și pentru cât timp? Siberia pentru un deceniu?

-Au plecat la o plimbare în grădină,spuse Weston.Se pare că Sanburne a căpătat o pasiune pentru frunziș.Îi aruncă o privire prefăcută lui Hollister,care zâmbi afectat.Lizei nu îi plăcu acea expresie.Atunci,avantaj lui Weston,al cărui braț îl atinse ușor.

-Proaspăt căsătoriți,oftă ea.Atingerea ei provocase apariția unor pete palide de culoare în obrajii lui? Foarte promițător.Se sustrag mereu ca să admire ferigile, continuă Liza.

-Desigur,după un an,ai crede că...Hollister se opri.Ah,iată-i că vin.

Inima ei tresări.James îi era prieten din copilărie,iar Lizei îi fusese foarte dor de el,și atât de multe se întâmplaseră în absența lui,iar ea de-abia aștepta să îi...

În timp ce se întorcea spre soții Sanburne,se opri brusc.Michael Grey intra în salon.Pentru o secundă stupidă,inima ei pluti.Apoi Liza reveni cu picioarele pe pământ și rămase cu gura căscată.Michael Grey era aici.Îmbrăcat în ținută de seară.Unde găsisese fracul acela formal? Costumul părea...foarte costisitor.Și elegant.Cravata albă îi scotea în evidență osatura feței și tenul bronzat.

Perfecțiune.Era devastator de atrăgător; s-ar fi potrivit oriunde.Dar nu aici.

Dădea buzna peste petrecerea ei!

Șocul provocat de apariția lui o paraliza,chiar și când Sanburn o salută,iar soția



lui-care arăta șocant de drăguță,mult mai drăguță decât și-o amintea Liza,cu părul negru ridicat într-un coc stilat-ridică mâna.Lizei nu îi venea să creadă impertinența lui Michael.Să îi ignore în mod intenționat dorința,să se strecoare printre prietenii ei... pentru că Sanburne se aplecă și îi șopti ceva la ureche,ca și cum nu ar fi fost niște străini,iar,drept răspuns,Michael râse și încuviință din cap și-Doamne,Dumnezeule,înima Lizei i se zvâecoli în piept,pentru că râsetul lui era jos și muzical,și atingea părți din ea care nu erau guvernate de bunul-simț.Ochii lui îi întâlneau pe ai ei,iar pielea ei păru să devină însuflețită de un val de căldură.,,Nu.Nu,nu,nu.” Weston și Hollister stăteau chiar lângă ea. „Concentrează-te! Concentrează-te pe neobrăzarea lui-pe îngâmfarea lui.” Doar pentru că se culcaseră împreună,Michael credea că îi putea nesocoti dorințele,că putea să dea buzna la pe trecerea ei?

Oh,dar ei nu se culcaseră împreună.Ea nu își putea închipui că ar fi suficient de calmă lângă el pentru a se culca...Liza ridică bărbia.

-Vă rog să mă scuzați,le spuse ea amabil lui Weston și Hollister.

-Desigur,spuse Weston.Nu știam că de Grey va fi aici.Liza aproape că se împiedică.Ea...nu auzise bine? Cum de îl cunoștea pe Michael Grey?

Sanburne și soția lui fuseseră interceptați de frații Hawthorne.Ea se îndreptă direct spre Michael.Privirile li se uniră,și,pentru o secundă,totul înăuntrul Lizei se agită ca o simfonie.Își mușcă limba tare drept pedeapsă.*Ce nerușinat intolerabil!* Michael o luase razna? Ce credea că face?

El nu își luă privirea de la ea când Nigel îi spuse ceva,un comentariu care îl făcu să zâmbească ușor.Nu avea să mai zâmbească într-un minut!

Liza se apropie de grup.Ceva în mișcările ei probabil că îi atrase agitația,pentru că cei doi Hawthorne,întotdeauna atenți la scandal,își întrerupseră conversația pentru a o studia.Sanburne păși înaintea lor.

-Dumnezeule,spuse el,privind-o din cap până în picioate Arăți foarte violet în această seară,Lizzie.Rațiunea o izbi precum o ploaie rece ca gheața.Nu putea să facă scandal aici.Asta i-ar face pe frații Hawthorne să intre la bănuieli.Și,odată având bănuieli,cei doi nu se opreau până nu rezolvau misterul.

-Asta-Liza își dresе glasul-asta este tot ce poți să spui,James? Bine,presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare După douăsprezece luni în Canada,este o minune că încă mai vorbești engleză.

-Dar engleza este limba principală în Canada,spuse Lydia,vicontesa Sanburne,pe un ton confuz,în timp ce soțul ei renunțase la convenții și o cuprinse pe Liza într-o îmbrățișare.Peste umerii lui Sanburne,ea întâlni din nou privirea lui Michael.”*Ieși afară*”,îi mimă ea în tăcere.Zâmbetul lui se lărgi.



-Este o plăcere să vă văd,doamnă Chudderley.Pmbabil că James o simți încordându-se,pentru că ridică întrebător din sprâncene în timp ce Liza se eliberă din îmbrățișare.

-Nu știam că vă cunoașteți,spuse el.Despre ce vorbea James? Liza nu se putea concentra,pentru că acum vicontesa îi vorbea.

-Mă bucur să te văd,spuse Lydia,iar ea,suficient de tulburată cât să uite cu cine avea de-a face,se aplecă și o sărută pe obraz.Lady Sanburne nu era o femeie afectuoasă.Fetele bătrâne reformate rareori erau afectuoase.Dar se dovedi surprinzător de deschisă,strângându-i ușor umărul Lizei înainte să se retragă lângă soțul ei.

-Ai niște grădini minunate,spuse ea,aruncând o privire stânjenită spre...

Michael.Lord Michael spune că îți plac trandafirii.Nu știam că ești interesată de horticultura.*Lord Michael! Trandafirii!*Câtă nerușinare! Liza scrâșni puternic din dinți.

-S-a strecurat pe aici,nu-i așa?

-De Grey a știut întotdeauna să se strecoare,spuse Sanburne.*De Grey?*

-Acest bărbat...Michael de Grey.Liza cunoștea acel nume.*Lord Michael.*Familia de Grey.Ce naiba...

-A,da,îi spuse Nigel lui Michael,Acum mi-am amintit unde v-am văzut.Cum o mai duce fratele dumneavoastră?

-Nu cumva tocmai v-a concediat din propriul spital? întrebă Katherine cu un zâmbet amabil.Cred că am citit ceva legat de asta.Sanburne îi atinse brațul.

-Lizzie,spuse el în șoaptă.Ești bine?

Nu.Nu era bine.Sanburne îl cunoștea pe acest bărbat.Nigel auzise despre acest bărbat.Ceea ce însemna că doctorul ei nu era un bătăran de provincie,ci un escroc.Și o privea cu un zâmbet care era vizibil răutăcios.

-Mai precis,aș spune că mi-am dat demisia,îi răspunse el lui Katherine.Alte chestiuni au necesitat...atențiile mele particulare.De ce îi sunau cunoscute cuvintele acelea?

Liza icni.Erau cuvintele ei-rostite lui...despre el.Pentru numele lui Dumnezeu,ea nu avea altă opțiune decât să ajungă la concluzia că el era fratele...

-Nu prea l-am mai văzut pe ducele de Marwick în ultima vreme,spuse Nigel.

Katherine a presupus că ar putea fi bolnav.Dar eu i-am reamintit că va trebui să găsească altă scuză,având în vedere că are un frate doctor.Clopoțelul ce anunță cina o salvă.Dacă nu ar fi fost clopoțelul,întreaga încăpere ar fi auzit-o pe Liza scâncind.



CAPITOLUL 12

-Sunt curioasă,spuse Katherine Hawthorne,glasul ei întrerupând conversațiile a șase oameni care stăteau între ea și Liza.Cum Dumnezeu calculezi greșit numărul locurilor la masă?

Răspunsul era simplu:nimeni nu avea să știe că un șobolan avea să apară neinvitat la petrecere.Dar Liza nu putea mărturisi acest lucru,dacă nu cumva voia ca relația cu respectivul șobolan să primească un grad foarte incomfortabil de atenție și speculații

În schimb,de la locul ei din capul mesei,Liza pretinse că nu o auzi.Vinul ei era o scuză bună pentru lipsa de atenție.Se întiune după pahar-al treilea; reușise să bea două,foarte repede,în timp ce masa era rearanjată.Totuși,cumva,nu era amețită.

Sau poate că efectul vinului era imperceptibil din pricina șocului care deja îi făcuse capul să se învârtă.Nu doar un mincinos,ci și fratele ducelui de Marwick.

Nici un dramaturg nu ar fi putut crea o ironie mai mare.Ce-ar mai fi râs Nello!

Lord Weston,așezat în dreapta ei,se aplecă ușor,cu chipul plin de înțelegere.

-Un ajutor bun poate fi foarte greu de găsit,spuse el.lordul Weston avea un nas foarte drăguț,da.Drept și ferm,nu foarte mare.Buzele nu îi erau atât de voluptuoase pe cât și-ar putea dori ea,dar erau cinstite și nu rosteau minciuni.

-Cât de adevărat,spuse Liza.

-Ronson e în pericol? Aș fi bucuros să-l iau eu.Comentariul veni de la Sanburne,care stătea în stânga ei și care,,până în acel moment,se distrase flirtând cu propria soție.Erau un cuplu ciudat,Lydia fiind o erudită mofturoasă și reținută,iar James unul dintre cei mai chipeși bărbați din Anglia-și,până de curând,una dintre cele mai desfrânate pușlamale ale Angliei.

-Nu este nimic în neregulă cu Ronson,spuse Liza.Probabil că bărbatul stătea în spatele ei chiar în acel moment.Ea nu îndrăzni să se întoarcă.Majordomul ei era capabil de cele mai strașnice încruntături.

-Demență,nu-i așa? întrebă James cu interes.Liza privi rapid peste umăr-dar Ronson își abandonase locul de lângă bufet,probabil pentru a verifica bucătăria.Slavă Domnului!

-E doar țăfnos și irascibil,spuse ea,revenind spre James.Dar auzul lui este excelent,ai grijă.

-Cu atât mai bine,spuse vesel James.Putem să-l asmuțim asupra tatălui meu și sperăm că se va petrece o crimă.

-James,zise Lydia,mustrător.El oftă.

-Ai dreptate,Lyd.Ar fi o cruzime prea mare față de Ronson.

Liza își termină vinul și fu încântată când un servitor se apropie rapid să îi



umple din nou paharul. Angajații ei erau minunați. Și foarte mândri.

-Dacă nu vrei ca supa să-ți fie otrăvită, James, în locul tău, eu mi-aș păstra remarcile astea spirituale pentru ceilalți oaspeți. Lydia puse brusc limba pe masă. *Dumnezeule!* Făcuse un pas greșit, neîndemânatic. Liza îi aruncă o privire fugară lui Weston, care își privea încruntat supa.

-Era doar o glumă, spuse ea, și încercă să râdă, pentru că nimănui nu îi plăcea o gazdă ursuză. Dar râsetul ei scârțâi precum o balama ruginită. Sau poate precum ceva scos din balamale. Nu era de mirare că se gândea la otravă! Împotriva propriei voințe, privirea îi traversă masa, către bărbatul care stătea în diagonală față de Lydia. Michael de Grey făcea o treabă splendidă ignorând-o.

Momentan, atenția lui era concentrată asupra partenerei de cină, baroneasa Forbes, care fusese încântată să îl cunoască pe „faimosul doctor”. Aparent, știa totul despre spitalul lui. Probabil că știa și despre alte talente de-ale lui. Asta i-ar explica interesul față de el. Pentru că Michael de Grey nu era altceva decât un afemeiat. Flăcăul ei decent de provincie era, de fapt, faimos pentru isprăvile lui dezmațate - cel puțin pentru unul dintre ele, întrucât Lady Heverley însăși încă alimenta zvonurile, făcându-și aer cu evantaiul și oftând de fiecare dată când numele lui era rostit în public. Era disperată, probabil, să reamintească lumii că un bărbat a dorit-o cândva. Probabil că era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât de Grey. Și ce dacă? Michael de Grey nu era recunoscut pentru gusturile selecte.

Nu-era recunoscut simplu drept slăbiciunea văduvelor.

Un val de căldură îi înțepă obraji - o îmbujorare violentă, alimentată de propria înjosire. Acum ea devenise una dintre văduvele lui disperate! Una dintre numeroasele femei caracterizate în general ca fiind lacome și înfometate, avide după cea mai mică fărâmbă de atenție pe care un bărbat precum de Grey o poate arunca în direcția lor...

-Doamnă Chudderley, exclamă Katherine Hawthorne pe un ton vesel. Cât de încruntată ești! Presupun că și eu aș fi la fel, dacă angajații mei ar fi atât de uituci! Cum Dumnezeu au calculat greșit locurile la masă?

Vreo douăsprezece perechi de ochi se îndreptară spre ea dar nu, observă ea, și cei ai slăbiciunii văduvelor. El rămase concentrat asupra baronesei. Cineva ar trebui să îi aducă aminte că femeia nu era văduvă. Baronul era foarte viu, prezidând jovial celălalt capăt al mesei.

Părul șobolanului era prea lung pentru fratele unui duce. De unde luase haina aia? Se mula pe corpul lui de parcă ar fi fost croită pe Savile Row. Își ascunsese hainele elegante în căsuța aia pe care o închiriasse. Vai, cât trebuie să fi râs când ea îi recomandase croitoria domnului Broward!



-Sunt foarte bine,spuse ea.Sau urma să fie de îndată ce avea să îl dea afară din casa ei pe ticălos.Va trebui să fie o izgonire tăcută,în timp ce ceilalți erau distrași.Asta nu însemna că avea să fie pașnică.

-Mărturisesc,este vina mea,continuă ea.Mă vei ierta,dragă,dacă recunosc faptul că am uitat că vii și tu? Katherine nici măcar nu clipi.

-Vai,stai liniștită,spuse ea,râzând.Și eu aproape că am uitat că vin.Tind să uit evenimentele astea mărunte!Trăgând adânc aer în piept,Liza își reaminti motivul pentru care o invitase pe Katherine.Era o pregătire excelentă pentru Jane și o distracție garantată în caz că intervenea plictiseala.Cu toate astea,în acest moment,își dorea să o trimită pe femeie la naiba,pentru că nu mai avea nevoie de alte distracții în afară de mincinosul care stătea la două scaune de ea.

-Sunt convinsă că agenda ta socială este plină ochi,dragă.Dar ai grijă;eu consider că odihna este benefică înfățișării.Ar trebui să încerci să-ți faci mai mult timp pentru asta.

-Punct pentru Lizzie,spuse Sanburne,ridicând paharul u vin.Dar,dacă în urmă cu un an l-ar fi dat peste gât și s-ar fi alăturat Lizei pentru a patra rundă,acum căsătoria îi schimbase obiceiurile când așeză paharul pe masă,nivelul vinului din el de-abia scăzuse.Liza,privind de la paharul lui la al ei,deveni conștientă de o stare de nefericire.Era mult mai ușor să bei când aveai un partener de băutură.

Michael nu băuse deloc.Privirea ei fixă paharul lui neatins.Cât de răutăcioase erau intențiile lui aici? Posibilitățile erau sumbre,deși ea nu se putea convinge să le creadă pe cele mai negre.Chiar dacă el știa că Nello îi pusese coarne fratelui său,nu avea sens să o pedepsească pentru asta.Când Nello se încurcase cu ducesa,și Liza fusese trădată.Poate că el nici nu știa despre aventură.Poate că era doar o coincidență nefericită.Caz în care...Liza nu simțea altceva decât furie.

Desigur că nu avea nevoie de vin ca să se simtă confortabil la masa ei.

Nerușinarea i se potrivea tocmai bine! Practic,șobolanul lenevea,și dacă era conștient de efortul continuu al lui Katherine de a-și freca sânii de brațul lui,nu o arăta.Dumnezeule! îl avertizase că prietenii ei l-ar putea face să se simtă incomod-când fratele lui îi întrecea pe toți cei din cameră!Liza voia să îi ia confortul și să îl sufoce cu el!

Intensitatea privirii ei încruntate ajunse în cele din urmă la el.Pentru o secundă,peste masa luminată de lumânări,ochii lui îi întâlneau pe ai ei.În lumina flăcărilor,arăta precum o statuie medievală,pomeții lui puternici fiind brăzdați de umbre melci dramatice.Lumina îi îmblânzea chiar și linia nasului.Arăta foarte chipeș,într-un mod tipic.Nu era de mirare că Katherine tot încerca să îi distragă atenția de la baroneasă!



-Cred că avem nevoie de mai multă lumină aici,spuse Liza.Este foarte estompată.Nasului ăluia avea să îi facă bine.

-Dumnezeule,trebuie să vedem ce mâncăm? întrebă Jamen Cât de barbar...
Tresărind,tăcu brusc.

-Mâncarea este foarte bună,spuse Lydia.Mi-ar plăcea să o văd mai bine.

-Au,spuse James.Piciorul pe care l-ai lovit îi aparține iubitului tău soț.Ai grijă cu el.

-Ce decorațiuni minunate,spuse Lydia emfatic.

-Serios,Lyd,ai fi putut juca fotbal.

-O,lasă luminile în pace,spuse Weston.Îi oferi Lizei un zâmbet prietenos.Sunteți o gazdă perfectă,doamnă Chudderley,și nu-mi pot închipui o atmosferă mai bună.Da-am fost informat că ați pregătit o listă serioasă de activități pentru noi în această săptămână!

Liza afișă un zâmbet drept răspuns.La naiba cu de Grey! Avea să se ocupe de el mai târziu între timp,lasă-l să flirteze cu cine vrea.Prada ei era aici.Iar mâine,cu aranjarea mai puțin convențională a locurilor de la masă,avea să evite regulile plictisitoare ale întâietății și să îi dea lui Hollister șansa de a o însoți la cină.Un concurs cinstit între burlacii ei eligibili.

-Cineva a dezvăluit secrete,spuse ea.Îmi doream ca activitățile-să rămână o surpriză!Dinții lui Weston erau minunați,egali și uimitor de albi.După Nello,nu se mai așteptase să îi mai placă vreodată un bărbat blond,dar gusturile se puteau schimba.

-Doamna Hull doar mi-a dat câteva indicii,spuse el,în mare secret,te asigur.

Jane? Ce făcea,împărtășind secrete cu Weston? Liza aruncă o privire spre ea.

Jane încercase să o abordeze în drum spre sufragerie ,prea nepricepută ca să știe că trebuie să își ascundă șocul provocat de autodemascarea lui de Grey.Dar acum se părea că își revenise.Într-adevăr,după estimările Lizei,Jane se apropia puțin cam prea nerăbdătoare de Hollister.De ce Tilney și Nigel nu se făceau utili? Liza încercă să își păstreze zâmbetul.

-Draga doamnă Hull.Mă bucur atât de mult că a fost de acord să ni se alătore.Mă tem că încă îl deplânge pe răposatul ei soț-a fost poveste de dragoste minunată,după cum știți.Spune că nu va mai găsi niciodată un bărbat ca el.Din partea lui Sanburne se auzi un râset delicat,cunoscător.Liza va trebui să vorbească cu el mai târziu.

-Îmi pare rău să aud asta,spuse Weston posomorât.Nu știam că a devenit văduvă atât de recent.

-Da,tocmai ce a renunțat la hainele de doliu.Weston dădu aprobator din cap.



-Atunci,trebuie să ne străduim să o înveselim.

-Într-adevăr,spuse Liza.Dar cred că trebuie să avem grijă,să nu îi trezim din nou suferința.

-Ah,spuse o voce de la două scaune distanță.Vocea lui.Doamna Chudderley își împărtășește regulile cu tine,Weston?

Inima ei rată o bătaie.Ce cuvinte joase,seducătoare.Cu siguranță,toată lumea auzea tachinarea din ele-și o vedeau în zâmbetul pe care el i-l arunca.

Liza nu și-l închipui pe doctorul ei de provincie capabil de plăceri răutăcioase.

Dar...acesta nu era doctorul ei,nu-i așa? Era un străin,versat în metodele înțepătoare ale înaltei societăți.Înghiți în sec.Cât de curios i se păru faptul că,pentru un moment foarte scurt,simți un junghi violent de pierdere.

-Reguli? întrebă Weston.Liza îi aruncă lui Michael o privire de avertizare.El se lăsă pe spate în scaunul său,cu un zâmbet ușor jucându-i pe buze?,Blestemat să fie zâmbetul ăla! Ei nu îi păsa cât de bine îi venea costumul,cât de frumos îi evidenția trăsăturile feței acea cravată albă ca zăpada sau cu câtă inteligență o putea face să plătească pentru că se încrezuse în viclenia lui.Liza nu avea de gând să îi permită să îi distrugă petrecerea și planul.

-Nu,spuse ea cu indiferență.Ați auzit greșit,domnule.Vorbeam despre activitățile pe care le-am pregătit.Iar dacă el insista să vorbească despre reguli,Liza avea să...să îi arunce supa în față.

-A,scuzele mele,spuse el calm.Activitățile,desigur.Deși par oarecum inutile,avându-vă pe dumneavoastră ca gazdă.Zâmbetul lui se adânci în ridurile care îi brăzdau gura.Erau semne de îmbătrânire prematură.Era prea tânăr ca să le aibă Doar treizeci de ani! Era un cățeluș!

Weston,din fericire ignorant,privi comentariile lui Michael ca pe o invitație de a încălca eticheta; se aplecă pe după baroneasa pentru a-i răspunde:

-Mărturisesc,de Grey,sunt surprins să te văd aici.Nu mi-am închipuit că ceva te-ar putea scoate din Londra.Dar,presupun că,dacă cineva ar fi în stare de asemenea minuni,aceea ar fi doamna Chudderley.

-O,da,șopti Michael.Propriu noastră domnișoară Nightingale.Mâna Lizei se încheșta pe cuțit,într-o strânsoare spasmodică.Cum îndrăzne să o tenteze cu acea amintire? Forțând-o să își aducă aminte cât de flatată se simțise-cât de mult își dorise să obțină aprobarea lui.Judecata ei era defectă.Era atrasă întotdeauna de escroci.

-Da,spuse ea,i-am promis lui Lord Michael o ieșire foarte amuzantă din rutina lui obișnuită.Mai precis,un grup de experți care sunt specializați în transmiterea adevărurilor ciudate.Presupun că a fost atras de pericolul acestui lucru-din câte



știm cu toții,unele adevăruri pot fi foarte nepoftite.Râzând ușor,Michael ridică paharul cu vin într-un gest ambiguu,care nu putea fi considerat tocmai un toast. Lumina lumânării se revărsă prin vinul lui și îi mângâie gâtul cu o strălucire stacojie,care părea un semn prevestitor potrivit.Dacă Liza îl înjunghia cu cuțitul ei pentru pește,ar fi și mai roșu.Înșelătoria lui o depășise chiar și pe a lui Nello. Nello,cel puțin,mințise doar în legătură cu intențiile și fidelitatea lui.Dar Liza îi știuse numele adevărat încă de la început!

-Cât de palpitant! spuse Weston.O ghicitoare.Să îndrăznesc să o rezolv?

Liza nu avea de gând să se mai încreadă vreodată în propriile instincte.

-A,este foarte ușor,începu Lydia să vorbească.A angajat o grămadă de...

-Nu o spune,zise Sanburne.Nu atâta timp cât Liza are cuțitul ăla în mână.

Liza își ascunse mâna sub fața de masă.Cina asta nu se mai termina odată!

-Oh...foarte bine,spuse Lydia pârând confuză.Dar,știi,doamna Chudderley,voiam să spun-după ce ți-am recomandat cartea aceea despre misticism,am întâlnit un șaman lângă Alberta,care pretindea că este în stare să scoată adevărul dintr-o grămadă de oase.Și a contrazis presupunerile lui Beloit despre magia tribală.

-Adevărat? Liza habar nu avea cine era Beloit.Autorul cărții,poate?

Michael se reîntorsese spre Lady Forbes,ca și cum nu ar fi fost deloc conștient de furia ei-ca și cum nu i-ar fi păsat câtuși de puțin.Liza rămase cu ochii fixați pe spatele lui și îl detesta.

-Da,spunea Lydia.Cred că dacă l-aș fi convins să vină cu mine în Anglia,ar fi declanșat o nouă manie.Noi,ca societate,avem înclinații pentru tot felul de aberații mistice,nu-i așa? Mă întreb dacă indică ceva semnificativ despre nevoia noastră de puțin mister ca să ne condimenteze credința.

Și iat-o pe Lydia transformând o cină într-o prelegere despre ciudățeniile ei antropologice.Binecuvântată fie Lydia!Liza era recunoscătoare pentru distragere.Se lăsă pe spate în scaunul ei și trase adânc aer în piept,încercând să își domolească pulsul.

-Ce întrebare interesantă,spuse Weston curajos.Presupun că există și un aspect foarte misterios în conceptul creștin al miracolelor,de exemplu.Dar nu ați fi de acord că misterul este o caracteristică destul de comună a tuturor religiilor? Cine poate să vadă acum chipul lui Dumnezeu?

-Ah,foarte adevărat! Atunci,poate că m-am exprimat greșit.Lydia se aplecă spre el,acum destul de însuflețită,întrucât soțul ei îi zâmbea ca un îndrăgostit.Ca un prost,mai degrabă.Liza nu avea starea necesară pentru a admira cățeluși bolnavi de dragoste.

-În schimbul religiei,continuă Lydia,poate ar trebui să vedem această obsesie a



misticismului ca pe un simptom al unei lipse sociale-sau ca pe o nevoie; nevoia de a crede în existența unor mistere pe care știința nu le poate explica.Da! Da,într-adevăr.Cred că Hobart a fost cel care a susținut că putem caracteriza societățile după preocupările lor centrale.Exemplul lui,desigur,erau albanezii și Hakmarrja,dar pentru scopul nostru...James îi atinse ușor brațul.

-Nu uita să traduci pentru noi,draga mea.

-Ah! Lydia roși.Hakmarrja este filosofia albaneză a răzbunării,Liza încuviință din cap.Era mai calmă acum.Se putea descurca cu dezastrul ăsta.

-Îmi place filosofia asta,spuse ea.Răzbunare,spui? Povestește-ne mai multe,te rog.

Michael își abținu un râset la auzul tachinării evidente.I-ar da bucuros ocazia să se răzbune-mai târziu,între patru ochi,de preferat în apropierea unui pat.Un perete sau o canapea ar fi la fel de utile.Dumnezeu să îl ierte,dar era un nemernic superficial pentru că îi făcea plăcere situația.În momentul în care ea îi retrăsese invitația la petrecere,drumul lui fusese decis.Fără mărturisiri blânde și cuvinte alese cu grijă din partea lui.Avea să schimbe strategiile.Avea să îi forțeze mâna fratelui său și să o înfrunte pe Elizabeth Chudderley de pe picior de egalitate.

Era al naibii de înviorător să aibă din nou o misiune clară.Ea era furioasă,ășa că el avea să o calmeze.Să își ceară scuze și să își explice situația.Aveau să facă un joc din descoperirea cunoștințelor comune.Ea își va da seama că nu mai era nevoie să se poarte de sus cu el,să își ceară scuze pentru ifosele ei.Iar apoi, chestiunea fiind stabilită,el avea să o facă din nou a lui.O dată nu putea fi de ajuns.Nu după acel interludiu.Nou descoperita ei preocupare pentru decență încă ar putea fi un obstacol,dar era un pretext slab,pe care el avea să îl distrugă în cursul a cinci minute petrecute singur cu ea.Voia să îi readucă aminte cât de mult se bucurase de avantajele văduviei în acea căsuță spartană.

-De unde o cunoașteți pe doamna Chudderley, Lord Michael? Cu dificultate, Michael își luă privirea de la gazdă și se întoarse spre baroneasă-o femeie plăcută,rotunjoară și dulce ca o brișă.

-Ne-am cunoscut recent,spuse el.O întâmplare foarte plăcută.Dar dumneavoastră?

Deși Michael nu îi cunoștea pe frații Hawthorne,cinci minute petrecute în prezența lor îi explicaseră includerea celor doi pe lista de oaspeți-ei defineau „compania ușuratică”.Dar Lady Forbes părea o alegere enigmatică.Baroneasa zâmbi.

-O cunosc practic de când era în fașă-sau de la debutul ei în societate,ceea ce



presupun că este cam același lucru.

-Da? Cum a fost ca debutantă? Michael nu și-o putea închipui pe Elizabeth fără aerul ei atotcunoscător. După un moment, încercarea deveni ciudat de tulim iat oare. Calmul ei îi era armura. El o dezbrăcase de ea pentru scurt timp în căsuța pădurarului, dar nu îi plăcea să se gândească la ea ca fiind dezarmată astfel în public. Fără acel scut invizibil, o femeie frumoasă ar deveni o pradă ușoară pentru lupi.

-O, era splendidă precum luna, desigur. Baroneasa făcu o pauză în timp ce un servitor îi schimbă tacâmurile pentru supă cu cele pentru pește. Nu a fost nici o surpriză în asta, nici în agitația pe care a provocat-o. Dar dacă te-ai întoarce în timp, jur că nu ai fi recunoscut-o. Pe atunci era mai timidă și mai blândă, de asemenea. Ce risipă! Nemernicul ăla nu a meritat-o nici o clipă!

Femeia scoase un sunet de dispreț, apoi străpunse peștele.

-Nemernicul? A trăit vreo poveste nefericită de dragoste înainte să se căsătorească?

-Primul ei soț, spuse Lady Forbes. Se opri pentru a mesteca. Nimeni nu m-a crezut când am spus că este un meschin periculos. Plictisitor ca un bancher, domnul Chudderley era cel mai rău lucru pe care ceilalți îl puteau spune despre el. Dar ceea ce alții au confundat cu seriozitatea și sobrietatea, eu am văzut limpede că este o lipsă de afecțiune și un temperament inflexibil. Elizabeth nu vorbise niciodată despre soțul ei. Toate plângerile ei se concentraseră pe o dezamăgire mai recentă. Conștientizarea acestui lucru îl făcu pe Michael să se simtă...

indispus, de fapt. Brusc, își dădu seama cât de profundă era ignoranța lui cu privire la ea. Supărător lucru, să te intereseze o femeie cu un trecut. Michael se încruntă. Nu, nu era corect. El prefera femeile cu trecut. Cele inocente erau problematice: se așteptau la lucruri pe care el nu avea să le ofere vreodată.

Presupuse că înainte nu obiectase niciodată în privința trecutului complicat al amantelor sale pentru că nu îl interesase să le cunoască trecutul. Dumnezeu! El însuși era un nemernic mai mare decât își închipuise. Iar interesul acesta pe care îl simțea pentru Elizabeth... Era diferit, cumva. Altfel, de ce se afla aici? Venise pentru că voia ca ea să îl vadă ca pe un egal. Ca pe un bărbat eligibil.

Acea revelație îl șocă. Eligibil? Noțiunea era ridicolă. El nu avea bani-fratele lui avusese grijă de asta. Iar Alastair nu avea să o vadă vreodată pe Elizabeth ca pe o alegere potrivită. Acel gând trimise un val fierbinte de furie prin el. La naiba, nu îi păsa dacă Alastair era sau nu de acord cu ea.

Ridicând privirea, o văzu pe baroneasă studiindu-l și de-abia atunci își dădu seama că lăsase conversația în aer. Michael își adună gândurile.



-Atunci,ghinion în dragoste.Auzi tonul întrebător din vocea lui și îl tulbură și mai tare.De ce punea aceste întrebări? Era mai înțelept să păstreze misterul intact,nu-i așa? Misterul era savoarea oricărei aventuri.Cu siguranță,Michael nu își putea dori...mai mult.

-Of,a avut cel mai mare ghinion,nu încape îndoială.Lady Forbes ridică paharul cu vin,expirând atât de puternic încât răsuflarea ei făcu vinul de Bordeaux să tremure.Biata de ea,continuă femeia,afișează o expresie foarte veselă,desigur,dar cea mai recentă veste probabil că a înfuriat-o.

Probabil că se referea la logodna ticălosului fără nume.Furioasă i se păru lui Michael o alegere foarte bizară.

-Sau poate că i-a frânt inima,spuse el.Baroneasa râse ca și cum Michael ar fi spus o glumă foarte bună.

-Inimă frântă! Elizabeth Chudderley! Mi-ar plăcea să-l văd pe bărbatul care va reuși performanța asta! Ar fi nevoie de un topor foarte puternic pentru armura aia.Michael își ascunse uimirea într-o gură de vin.Prietenii ei știau atât de puține lucruri despre ea? Pentru că el o privise în ochi în ajunul solstițiului de vară și nu văzuse o femeie a cărei inimă nu putea fi frântă.Departe de asta.

-În orice caz,adăugă Lady Forbes cu indiferență,ar fi nevoie de un bărbat mult mai bun decât domnul Nelson.*Nelson*.Creierul lui se agăță de nume asemenea unui trăgător de țința lui.Simți o nevoie bruscă de a se retrage în biblioteca lui Elizabeth și a răsfoi un volum de DeBrett.*Nelson*.Numele nu îi spunea nimic.

-Nu pot să spun că l-am cunoscut pe acest bărbat.Dar dacă a părăsit-o pe doamna Chudderley pentru altcineva,este un prost.

-Ce declarație romantică,se auzi vocea lui Nigel Hawthorne de undeva de la masă.Stătea lângă Jane Hull,care oscila între a evita privirea lui Michael și a se holba la el.Și cât de surprinzător că asemenea concepții romantice vin de la dumneavoastră, Lord Michael.Să presupunem oare că provincia v-a trezit cavalerismul? Michael nu îi mai întâlnise niciodată pe cei doi Hawthorne, dar era evident că ei erau la curent cu el.

-Ce pot să spun? Aerul curat face minuni.Recunosc tipul lui Hawthorne din vremea petrecută în școală:o față mică și malițioasă,dar doar când era înconjurat de oameni.În privat,s-ar smiorcăi și și-ar băga coada între picioare.Atunci,era inofensiv,și ar fi fost patetic din partea lui să îl lovească.

-Sper să aibă același efect și asupra dumneavoastră,continuă Michael.S-ar putea ca noutatea să vi se pară înviorătoare.Hawthorne râse și ridică paharul cu vin,învolverându-l meditativ.

-Mă întreb...de cât timp vă bucurați de aerul curat?



Noi,ceilalți,ne-am întâlnit la St.Pancras,dar nu îmi amintesc să vă fi văzut în gară.

-Nu trebuie să fii ironic,spuse sora lui pe un ton suav,din dreapta lui Michael.

Katherine Hawthorne fusese mulțumită să discute întreaga seară doar cu Tilney, care stătea în fața ei,pe diagonală,lângă Jane;dar chiar în timp ce vorbea cu el, încercase să arate brațului drept al lui Michael forma exactă a sânilor ei.

-Poate că nu a călătorit în vagonul de la clasa întâi,continua ea,întorcându-și ochii de un maroniu precum scoarța de copac spre Michael.Nu toată lumea își permite,știi doar.Tilney se aplecă înainte,nerăbdător să li se alăture.

-Știți-nici nu am văzut să vă fi fost aduse bagajele.Ochii doamnei Hull deveneau,în mod comic,din ce în ce mai mari.Aruncă o privire agitată în jur,de parcă de-abia atunci își dădu seama că stătea în colțul carnivor al mesei.

-Sunt flatat,spuse Michael,apoi îi zâmbi lui Jane,parcă vrând să o calmeze când privirea ei panicată o întâlnește pe a lui.Nu știam că cei pe care nu i-am mai întâlnit înainte de această seară sunt atât de interesați de mine.Dar presupun că prietenii se leagă în cele mai improbabile locuri.Chiar dacă și prietenii în sine sunt improbabile.Când ochii lui Tilney se mijiră,Michael își dădu seama că nu simțea foarte bine.La urma urmei,nu era atât de greu să reintre în propria piele.Erau maniere și atitudini care unui doctor de provincie îi erau interzise,dar pe care fiul și fratele unui duce le putea folosi în voie-aroganța fiind printre ele.

Katherine râse,un sunet jos și înăbușit.

-Cornwall este destul de improbabil,nu-i așa? Nu știu cum i-am permis Lizei să ne convingă să participăm la șicanele astea

-Ah,spuse Tilney,asta nu este nimic.Vă mai amintiți iarna trecută în Monte Carlo? Dumnezeule.Mi-am pierdut venitul pe jumătate de an într-o noapte.

Și astfel conversația se schimbă din nou,spre chestiuni care nu aveau nici o legătură cu Michael.Dar el ascultă cu atenție până la sfârșitul cinei,conturând din discuțiile animate o imagine clară a ceea ce voise să spună Elizabeth când îi spusese că era diferită printre prietenii ei din Londra.Ea însăși era întruchiparea frivolității.În mod normal,pe el nu îl interesau asemenea lucruri.Dar când venea vorba despre ea...După ce terminară desertul,Michael își îndreptă în mod intenționat atenția către capul mesei.Ea aștepta și era pregătită să îi întâmpine privirea.Maxilarul îi era încordat.Își îndreptă umerii.Un râset începu să se ridice în gâtul lui-Elizabeth arăta precum un soldat pregătindu-se de luptă-,dar când ea se ridică,veselia lui se stinse.Lumina lumânării se plimba pe pielea ei asemenea unui pretendent pasional.Frumusețea ei din acest moment ar fi putut lăsa orice bărbat fără suflare.Dar prezența ei fu cea care îl reținu.Elizabeth reduce toate



conversațiile la tăcere fără nici un cuvânt. Calmul ei era regal, deși zâmbetul pe care îl oferea celor de la masă era fals. Nimeni altcineva nu ar fi știut, dar Michael o simțea.

-Cred că vom sări peste formalitățile obișnuite, spuse ea. Spre salon, dacă nu obiectează nimeni. În timp ce oaspeții se ridicară și începură să părăsească încăperea, Michael încetini pasul în mod intenționat. De îndată ce ultima persoană trecu pe lângă el, nu fu surprins să îi simtă mâna pe brațul lui. Se întoarse.

-Da, doamnă Chudderley?

-Tu, spuse ea într-o șoaptă tăioasă, vii cu mine.

CAPITOLUL 13

Michael se lăsă condus afară din sufragerie. Dar când deschise gura ca să vorbească, Elizabeth i-o reteză.

-Nici un cuvânt, șopti ea. Nu până nu ajungem undeva unde să pot țipa.

Un sunet plin de interes se auzi dinspre Michael.

-Sună promițător. Ea își eliberă brațul, ca și cum ar fi ars-o. Porni hotărâtă înaintea, cu rohia de culoarea prunii foșnind în jurul gleznelor, iar trena șuierând peste podeaua lustruită din lemn.

Michael o urmă în micul salon de lângă holul de la intrare. Când Elizabeth se întoarse spre el, mâinile lui ridicate-cu palmele în exterior, în semn de predare-nu provocară nici cea mai palidă umbră de zâmbet.

-Îți datorez o explicație, începu el-apoi se feri de vaza care zbură pe lângă capul lui și se făcu țândări pe podea. Și niște scuze, spuse el, îndreptându-se.

Pete aprinse de culoare ardeau în obraji ei.

-Nu vreau nimic de la tine. Vreau doar să-ți văd spatele în timp ce pleci! Ceea ce vei face, de îndată! Tu... Se opri brusc, strângând foarte apăsător din buze. Dar nu le putea controla tremurul, iar acel minor semn de suferință provocă un șoc înăuntrul lui Michael. Păși instinctiv spre ea. Elizabeth, drept răspuns, făcu un pas înapoi, privirea ei surprinsă transformându-se rapid într-un dispreț atât de evident, încât el încremeni.

Poate că... îi judecase greșit reacția. Dar presupusese că Elizabeth avea să fie ușurată aflând adevărul. Dacă ea îl plăcuse ca doctor, cu siguranță avea să îl placă și mai mult ca fiul și fratele unui duce. Ce femeie nu l-ar plăcea?

Aceasta, se pare. Privirea de pe chipul ei nu lăsa nici o urmă de îndoială.

-Ascultă-mă, spuse el încet. Scopul meu nu a fost să te păcălesc. Nu spus nimănui adevărul. Încercam să evit ca fratele meu să mă găsească aici. Ea trase adânc aer



în piept.

-Fratele tău,spuse ea.Ducele de Marwick.Michael încercă să schițeze un zâmbet jalnic.Nu țin, pentru că ea îl privea ca și cum ar fi fost un străin,iar lui nu îi plăcea asta.

-Așa este.Elizabeth se plimbă în jurul unui fotoliu capitonat cu mătase,oprindu-se în spatele lui,ca și cum ar fi avut nevoie de un scut împotriva lui Michael.

-Atunci,să-ți aud explicația.Dar să fie scurtă.Mă așteaptă oaspeții.

-Este...destul de complicată ca să fie scurtă,spuse el.Dar pot să-ți spun aspectele principale,iar mai târziu...Elizabeth ridică din sprâncene.

-Mai târziu? Nu există mai târziu.Michael trase aer în piept.

-Elizabeth,eu...

-Îți revoc dreptul de a mi te adresa informal,spuse ea,aruncându-i un zâmbet rece.Și îți spun de acum,dacă vei vorbi vreodată despre...noi,jur că vei regreta.

Eu nu sunt nici o Lady Heverley lord Michael.Eu nu voi suspina de fiecare dată când îți voi rosti numele.Lady Heverley,din nou.Râsul lui slab și neîncrezător o făcu să se încrunte.

-Crezi că este amuzant? întrebă ea.

-Nu.Câtuși de puțin.Acum nu mai era amuzant.Am greșit că m-am prezentat într-o lumină falsă.Dar,îți mărturisesc,nu mi-am dat seama...adică,pari ciudat de...furioasă pe faptul că eu am o poziție socială mai bună decât ai crezut.

Ea îi aruncă o privire neclintită.

-Mai bună,spuse ea.Dar departe de superioară.El o privi confuz,încercând să îi dea de cap problemei.Atunci,te porți așa doar pentru că am mințit.Asta este? Propriile cuvinte îl făcură să tresară.Rostite astfel,da,putea vedea cauza furiei ei.

-Nu te flata,spuse ea cu răceală.Sunt obișnuită cu escrocii.Ah.Asta îl ustură.

-Mă arunci în aceeași oală cu ceilalți nemernici.Presupun că merit.Elizabeth ridică din umeri.

-Un nemernic este la fel ca următorul.Ți-ai închipuit că erai cumva diferit?

-Să te mint nu a fost niciodată intenția mea.Ce cuvinte insuficiente,chiar și pentru propriile lui urechi.Adică...ar fi trebuit să îți spun mai devreme.

Încercase să îi spună în căsuța din pădure,dar...Michael nu credea că ea ar vrea să îi audă acum scuza.”*Se pare că m-a interesat mai mult să mă culc cu tine decât să stau puțin să-ți explic.*”Nu,replica asta nu avea să îl ajute.Era un măgar.

-Elizabeth.Îmi pare mult mai rău decât pot spune în cuvinte.Tăcerea,după un moment îndelungat,fu spartă doar de ticăitul unui ceas îndepărtat.Ea își privi mâna acoperită de mânăușă,trecându-și degetul mare peste vârful degetelor,apoi ridică din nou din umeri.



-Descopăr că nu-mi pasă în mod special de scuzele tale.

-Atunci,pot doar să sper că explicația mea este suficientă.Michael trase adânc aer în piept.Cumnata mea,după cum probabil că știi,a murit în urmă cu zece luni.Cum putea să spună mai bine această poveste,fără să dezvăluie secrete care nu erau ale lui? Moartea ducesei...Fără minciuni de-acum.Moartea ei și anumite adevăruri care au ieșit la iveală după aceea l-au aruncat pe fratele meu pe o pantă descendentă.

-Adevăruri.Elizabeth își puse mâinile pe spătarul fotoliu lui,strângându-l atât de tare încât materialul se încreți.Ce fel de adevăruri? El se strâmbă.

-Nu sunt ale mele ca să pot vorbi despre ele.Te asigur,dacă aș putea...Ea îl privi pentru un moment,apoi pieptul i se ridică și coboră ușor,respirând adânc.

-Da,desigur.Presupun că nu mă privesc.Făcu o pauză stranie,apoi scutură din cap.Atunci,continuă.

-Declinul fratelui meu a fost progresiv.La început,pur și simplu n-a mai avut chef să meargă la companie.Devenise suspicios față de prietenii lui.

Michael ezită.Nu îi plăcea să divulge acest lucru.Dar...avea încredere în Liza.

Cât de ironic că fusese nevoie să îi trădeze încrederea pentru a-și da seama că el avea încredere în ea să nu o trădeze pe a lui.

-În februarie,continuă el,-a încetat să mai iasă din casă.Aceasta nu este o întâmplare obișnuită.Nu este bolnav,pur și simplu refuză să iasă afară.Nici măcar în grădină.Este aproape ca și cum...lumea a început să-l înspăimânte.

-Înțeleg.Elizabeth îl privea cu ochii mijiți.Și astfel,drept răspuns,tu ai început această mascaradă departe de Londra.Da,totul mi se pare că are sens perfect acum.Michael îi acceptă ironia cu un zâmbet trist.

-Nu mi-a dat de ales.El nu vrea să conceapă un moștenitor,așa spune,astfel că trebuie să o fac eu pentru el,cu o femeie pe placul lui:altfel,își va folosi toată puterea și influența pentru a închide spitalul.Elizabeth se încruntă,ușor confuză.

-Spitalul din Londra.Pe care el îl sponsorizează.

-Da.Cel pe care eu l-am înființat

-Cât de...machiavelic,șopti ea.

-Nu-l cunoști pe fratele meu.Machiavelli ar fi mic copil pe lângă el.Michael făcu o scurtă pauză,apoi continuă: Orice ar fi,înțelegi de ce nu pot ceda condițiilor lui.Ea își feri privirea.Michael îi privi pana violet din coafură în timp ce Elizabeth își netezi o mânășă spre cot.Mișcarea mâinii ei îl hipnotiza:de la degete la cot,de două ori,apoi de trei.

-Nu,spuse ea în cele din urmă,foarte încet.Presupun că nu înțeleg.

Michael respiră adânc,nevenindu-i să creadă.



-Trebuie să-mi sacrific viața pentru plăcerea lui? El este...Trase din nou aer în piept.Nu-l cunoști pe fratele meu.Vreau să îl ajut.Dumnezeule,am făcut tot ce-am putut! Stau treaz noaptea,gândindu-mă la asta.Ea plecă ușor capul. Probabil că disperarea din glasul lui o rușinase,presupuse Michael.Probabil că și pe el ar trebui să îl rușineze Dar,dintr-un anume motiv,i se păru de o importanță vitală ca ea să îl creadă în această privință.

-Nu l-aș abandona,spuse el.

-În regulă,roști ea încet,fără să ridice privirea.

-Dar trebuie să înțelegi că soluția propusă de el nu va ajuta pe nimeni.Departe de asta! Vrea ca descendența noastră să continue? Atunci va trebui să iasă din casă și să-și găsească o soție.Acesta este medicamentul pe care i l-am prescris.Acesta este leacul meu pentru el.

-Ah.Deci motivele tale au fost nobile,atunci.Elizabeth ridică privirea,iar expresia de pe chipul ei îl făcu să se simtă de parcă primise o lovitură puternică în piept.

Lady Forbes își închipuia că femeia aceasta era imună la suferință?

El avea dovada contrariului înaintea ochilor chiar acum,și asta îl făcea pe el ticălosul.

-Ti-am trădat încrederea,zise el încet.Blestemate să fie stângăcia și prostia lui.

Nu a fost prea nobil.Și nu a fost niciodată intenția mea,te asigur.Elizabeth ridică dintr-un umăr,fără îndoială,transmițându-i indiferența ei.

-Stai liniștit în privința asta.Nu am făcut nici o promisiune.La urma urmei,ai fost doar distracția unei după-amiezi.Răsuflarea îi ieși din gât,sugrumată,ca un râset, deși Michael nu era deloc amuzat.Acum el era cel rănit.Cât de ciudat era?

-Speram să ne distrăm împreună puțin mai mult de atât.Mult mai mult.De-abia acum,Michael vedea ce potențial aveau.Ce s-a întâmplat între noi în casuță...nu a fost ca nici o altă plăcere pasageră pe care am simțit-o.Elizabeth,mie nu mi s-a părut doar distracția unei după-amiezi.Da,cu cât m-am gândit mai mult la asta...

-Oprește-te.Când ea ridică privirea,ochii ei arătau ciudat de sclipitori,iar Michael simți o apăsare greoaie în piept.Ea clipi,parcă pentru a-l face să revină cu picioarele pe pământ,apoi privi dincolo de el,spre ușă.

-Oaspeții,spuse ea.Trebuie să...Apoi își îndreptă umerii,încercând să își recapete calmul.Ți-am ascultat explicația.Și acum,domnule,o vei auzi pe a mea.Într-un minut,vei merge în salon și vei face conversație cu oaspeții mei.Într-o jumătate de oră,va sosi o scrisoare care te va informa că sunt probleme la Londra-poți să inventezi orice poveste,dacă dorești.Poate cu spitalul tău sau cu fratele tău.

Oricum ar fi,îți vei cere scuze și vei pleca.Vocea ei se înăsprise în timpul discursului.Dar mâinile îi spuneau o poveste diferită.Se foiau pe fotoliu,



frământând materialul,iar el își dorea să le ia într-ale lui,să cadă în genunchi înaintea ei și să o implore să îl ierte.Să îi permită să o ia de la început.

Imaginea părea atât de vie,impulsul atât de straniu,încât împietri.Uimit și cu limba legată.Ceea ce fu tocmai bine,pentru că Elizabeth încă nu terminase.

-Ca o gazdă îngrijorată,spuse ea,eu îți voi pune trăsura mea la dispoziție,să te ducă de aici-la locuința ta ciudată,unde vizitiul te va aștepta în timp ce îți faci bagajele,apoi te va conduce la gară.Dacă pierzi ultimul tren,mai este unul mâine-dimineată.La ora nouă.Michael trase aer în piept.O alungare foarte precisă.Ca și cum ea ar fi deținut tot comitatul.Ceea ce,presupuse el,era adevărat.

Eliberând fotoliul,Elizabeth își ridică ușor poalele rochiei și porni spre ușă.

-Așteaptă,spuse Michael.Când trecu pe lângă el,o prinse de braț.Fără ezitare,ea se întoarse și îl palmui.Avea o lovitură zdravănă.Dar el nu o eliberă,deși obrazul îl ustura foarte tare.Ea îl privi cu ochi mari,cu o expresie straniu de pustie.Lui Michael nu îi plăcea privirea ei.

-Am meritat palma asta,îi spuse el.

-Da.Elizabeth scutură din cap,parcă pentru a-și limpezi gândurile.Nu îmi voi cere scuze.

-Nu trebuie să o faci.Michael îi putea simți brațul tremurând,iar asta îl sufoca.

Ce făcuse el aici? Se întinse să îi cuprindă obrazul cu palma,iar ea își feri privirea.Dar nu îi dădu mâna la o parte.Era lucru mare.Elizabeth înghiți în sec.

-Trebuie să merg să scriu scrisoarea aceea.

-Într-un minut.

-Dă-mi drumul,șopti ea.El știa că trebuia să îi dea drumul.Dar propria mână nu îl asculta.Ce se întâmpla aici? Ce se întâmpla cu el? Nu știuse până în acest moment.Dar,brusc,era limpede,iar el era un prost.Elera prostul,nu ea.

-Elizabeth,șopti Michael.Elizabeth,care râdea precum o hangiță și îi întorcea glumele cu înțelepciunea unui filosof,care renunța la somn pentru verișoare îndepărtate,lucru cu care alte femei cu poziția ei nu ar fi fost niciodată de acord.

Care bea bere cu sătenii și ducea doctori de provincie nepoliticoși pe malurile unui lac,doar pentru a împărtăși cu ei frumusețea unui loc de care îl iubea.

Elizabeth,a cărei prieteni credeau că vulnerabilitatea ei se stinsese de mult.Dar ea plânse în brațele lui în căsuța din pădure.Plânse,apoi îi zâmbise și îl sărutase așa cum nu mai fusese vreodată sărutat.Ea îi oferise prietenia ei,iar el,în schimb,o dezamăgise.Cum de nu anticipase momentul acesta? Cum de nu își dăduse seama,până acum,că ea nu își permitea să fie dezamăgită din nou?

Cum de nu se gândise cât de mare avea să fie pentru el prețul acestei dezamăgiri?



-Elizabeth.Numele ei era delicat pe buzele lui,prețios.Lasă-mă să mă revanșez față de tine.Ea nu voia să îl privească.

-M-am săturat de tine,spuse ea.Vreau să plec.

-Nu.Michael îi mângâie obrazul.Nu plec nicăieri.Acum ea privi în spatele lui și,deși el nu îi înțelegea în întregime expresia-pentru că părea împărțită între surprindere și durere-Michael știa că nu trebuia să piardă ocazia.Avea să îi reamintească motivul pentru care ea își dorea ca el să rămână.Înainte ca Elizabeth să își poată feri din nou privirea,Michael se aplecă și o sărută.

După un moment scurt și suav,o simți cedând.Mâna ei se ridică și o acoperi pe a lui,iar Michael îi savura limba,căldura aprinzându-se între ei la fel de arzătoare ca întotdeauna.Sunetul care se auzi dinspre ea se prea poate să fi fost un suspin, dar și un semn de capitulare.El păși mai aproape de ea,ghidând-o cu blândețe înapoi,pas cu pas,până când umerii ei atinseră peretele.

În timp ce o săruta,Michael spera.Toată experiența lui,toate abilitățile lui,puteau fi puse în acest singur sărut implorator de iertare,un sărut pentru a o convinge,un sărut pentru a-și ispăși păcatele.

-Lasă-mă,șopti el în gura ei,iar strânsoarea lui Elizabeth pe mâna lui se înăspri, devenind aproape dureroasă-ceea ce era potrivit;pe Michael nu îl deranja;ar încuraja-o să îl rănească dacă de asta era nevoie ca să îl ierte.Se împinse în ea, mâna lui liberă găsindu-i talia,cuprinzând-o,trăgându-l spre el,lăsând-o să simtă ceva de care se bucurase înainte,spunându-i că ar sta din nou la dispoziția ei.Mă voi revanșa față de tine,îi șopti el la ureche,emoționat,în timp ce îi mângâie gâtul cu un sărut.

-Nu poți,șopti ea.

-Mai întâi,lasă-mă să încerc.

-Trebuie să mă mărit.Pentru o clipă,cuvintele nu avură sens pentru el.Clavicula ei,mireasma pielii ei...

-Bani,spuse ea.Trebuie să mă mărit.Ai bani? El încremeni.

-Tu..."Căsătorie?" Poftim? Elizabeth râse ușor ciudat și se strecură din îmbrățișarea lui.

-Am spus că trebuie să mă mărit,zise ea.Privirea ta...Nu te teme domnule.Nevoia mea este prea mare pentru a putea fi întreținută de al doilea fiu.

-Nevoia ta? repetă Michael mecanic.Ce nevoie? Ea era ultima femeie pe care și-o închipuia disperată după bani.Ce vrei să spui? Elizabeth respiră adânc.

-Nu mă mai țin buzunarele.Din ce alt motiv ar trebui să se recăsătorească o văduvă? Zâmbetul ei nu era deloc plăcut.Cu siguranță,nu din dragoste.Suntem prea bătrâni ca să fim atât de naivi,nu-i așa?



Sau eu sunt,cel puțin.Mai bătrână decât tine și mai înțeleaptă.

-Tu...Michael nu putea să își adune gândurile.Ea nu dăduse nici un semn că ar fi suferit din punct de vedere financiar.Un fior neplăcut îl străbătu,apăsându-i pieptul,făcându-l să înțeleagă.

-Weston,spuse el.Ea ridică din umeri.

-Sau Hollister.Oricare este bun.Se auzi o bătaie în ușă.Zâmbetul acela întunecat nu părăsi chipul lui Elizabeth.

-Cât de șocat pari,spuse ea.Sper că nu plănuiai să-mi ceri să te întrețin? Mă tem că nu-mi pot permite.Întreabă-mă la anul,când voi fi din nou îngerul din casa unui bărbat.Înainte ca Michael să poată răspunde acelei insulte elegante,ea deschise ușa.

-Jane! Excelent! Lord Michael tocmai pleca.Și,luând brațul prietenei sale,ieși grăbită din salon-fără să privească o dată înapoi.

Michael nu îi urmă instrucțiunile,pentru că nu se mai întoarse în salonul oaspeților.Liza petrecu o oră neagră cu ochii pe ușă,înainte ca oboseala baronului Forbes să pună capăt serii.Epuizat de călătorie,grupul fu de acord că nu era o rușine dacă încheiau acea seară,și doar aceasta,la o oră șocant de rezonabilă.Liza își conduse oaspeții în camerele lor,urând fiecăruia în parte noapte bună,ignorând remarca nevinovată a lui Weston-și pe cea mai tăioasă a lui Katherine-despre dispariția lui Michael.De îndată ce se asigură că toată lumea era cazată,se grăbi să ajungă în holul de la intrare.

Lumina lunii se revărsa prin lucarnă peste lespezile podelei,aranjate precum o tablă de șah.O umbră se desprinsese de lângă un perete:portarul de noapte.Îl condusesese pe lord la ușile din față în urmă cu o oră,îi spusese bărbatul.

Elizabeth deschise ușile înainte să își dea seama de ceea ce face.Nici o briză nu sufla.Noaptea era liniștită,caldă și pustie.Inima ei bătuse în gol.Încă o minciună în contul lui: „*Nu pleca*”.Dar plecase,în cele din urmă.Ceea ce ea își dorise.

Revenindu-și în fire,închise ușile.Portarul îi aruncă o privire piezișă; aveau să circule bârfe în camerele servitorilor în această seară.

Își ridică ușor poalele rochiei și porni spre scări.”*Cale bătută,atunci.*” Măgar mincinos! Explicația lui nu îl făcuse să arate mai bine în ochii ei.Cât de minunat trebuie să fie să trăiești ca un bărbat și să îți iei tălpășița de fiecare dată când amenințarea căsătoriei este adusă în discuție.Dacă ea și-ar fi putut câștiga singură existența...Dar nu.Elizabeth suspină în timp ce puse mâna peste balustrada minunat sculptată din lemn de nuc,fin lăcuită.Casa aceasta îi era propria povară,întreținerea ei fiind absurd de scumpă.Dar fusese construită



pentru mama ei, după propriile indicații ale mamei, iar Liza nu o putea vinde; era ca și cum și-ar fi vândut sufletul. Chiar dacă ar fi muncit și ar fi câștigat niște bani, chiar bărbat fiind, nu ar fi fost suficient pentru a-și îndeplini obligațiile. Nici venitul unui al doilea fiu nu ar fi fost suficient, așa cum el știa foarte bine. Nici măcar nu încercase să o contrazică în această privință. Elizabeth înghiți în sec. Ce gânduri absurde! Desigur că nu o contrazisese. Slăbiciunea văduvelor era, prin definiție, burlac.

-Liza! Strigătul sugrumat veni de deasupra. Jane cobora pe furiș scările, aruncând priviri agitate peste umăr- imaginea vie a unui copil de patru ani, care era treaz, deși îi trecuse ora de culcare, agitat din pricină că părinții ar putea să îl prindă cu mâta în sac. Liza simți oboseala gonindu-i prin corp. Totul era încă un joc pentru Jane- ea mai avea atât de mult timp la dispoziție să se joace fără consecințe.

-Ar trebui să fii în pat, spuse ea.

-Nu înainte să vorbim! Acoperindu-se mai strâns cu șalul, Jane țopăia. M-ai amânat mai devreme, dar acum trebuie să îmi spui: de ce se ascundea? Ai știut tot timpul cine era?

Liza nu se opri când ajunse lângă Jane. Fata se întoarse și porni grăbită după ea.

-Nu este nimic atât de misterios în asta. Vocea îi suna leneșă și fără vlagă, dar nu putea oferi o reprezentare mai bună. O durea capul. Mintea de-abia i se putea agăța de acel sentiment ciudat care pulsa prin ea ca o lovitură.

El o sărutase, iar ea simțise sărutul ca...nu ca pe un sărut, ci ca altceva mai mult. O promisiune. Fusesse cucerită de el într-o clipă. Asta o făcea de două ori nesăbuită. Dar când Michael o atinge, creierul ei înceta să mai funcționeze. Tot ce își dorea era mai mult. Înfricoșător efect. Cu Nello, învățase în sfârșit despre dorință- dar dorința ei fusese întotdeauna temperată de neliniște. Chiar și când îl atinge, anticipa reacția lui, întrebându-se dacă era satisfăcut și cum ar putea să îl satisfacă mai bine. Cu Michael de Grey, nu se gândea la nimic. Lăcomia o mistuia. Mai mult, doar la asta se gândea. „Destul”, gândi ea acum. Și: „Niciodată”.

-Bineînțeles că există un mister! Jane era cu sufletul la gură și părea ușor supărată. Fiul unui duce să se dea drept un simplu doctor...

-A avut motivele lui. Dacă Michael intenționa cu adevărat să se opună fratelui său, poate că avusese dreptate să fugă. Nu vorbise niciodată pe îndelete cu Marwick, dar reputația nu îl recomanda- nu ca prieten și, cu siguranță, nu ca un bărbat căruia să îi pui coarne. Șocul provocat de trădarea lui Nello fusese intensificat de prostia lui. Margaret de Grey, dintre toți oamenii! Marwick era faimos pentru posesivitatea lui. „Machiavelli e mic copil pe lângă el.”



Elizabeth se cutremură.Nello fusese plin de remușcări atunci când ea îi descoperise aventura.O implorase să îl ierte și să îi dea încă o șansă,și fusese atât de afectuos în săptămânile care urmaseră-ca să îi obțină iertarea,presupusese Liza.De-abia acum îi trecu prin cap că poate nu iertarea ei era disperat să o obțină,ci tăcerea.

-Ce motive ți-a spus? întrebă Jane.Ajungând în capul scării,Elizabeth se întoarce și o țintui pe Jane cu o privire tăioasă.

-Nici unul care să ne privească pe noi.Și sper că-ți dai seama că nu trebuie să vorbești cu nimeni despre asta.Te va face pe tine să arăți ca o fraieră pentru că l-ai crezut.

-Ah.Jane se încruntă.Desigur.Dar...ni se va alătura pentru restul petrecerii? Jane se luminează la față.Și poate îl va chema și pe fratele lui? Ducele este văduv,cred. Calculele ei erau transparente precum sticla.

-Nu,spuse Liza.Lord Michael s-a întors la Londra.Cât despre fratele său... Scutură din cap.Ducelui de Marwick i se spune „*Făuritorul de Regi*”.Știai asta?

-Oh! Jane părea fermecată.Dar de ce?

-Pentru că pune puterea în mâinile oamenilor,spuse Liza.De fapt,oamenilor ca Hollister.Dar când nu îi mai place,îi distruge,de asemenea.

-Dar,cu siguranță,nu ar face așa ceva unei femei!

-Mai bine să nu aflăm,spuse Liza.

Michael tresări și se trezi din somn.Nici o lumină nu se zărea după draperii.

Pentru o clipă,fu dezorientat.Apartamentul lui? Biroul de la spital?

Nu.Bosbrea.Îl alungase pe vizitiul lui Elizabeth de la ușa lui.Avea nevoie de timp să se gândească înainte să ia o decizie cu privire la plecare.Îl cuprinse setea.Se ridică,frecându-și fața,apoi își coborî picioarele din pat.Răceala podelei îi aminti de ceva.Visase.Trase aer în piept,pentru că se năpusti asupra lui cu atâta forță-visul și disperarea lui întunecată și sufocantă.Se visase pe el când era doar un băiat,ascunzându-se în dulap în timp ce părinții lui se certau.Alastair se ghemuise lângă el,punându-i un deget pe buze pentru a păstra tăcerea.

Nu era tocmai un vis,ci mai degrabă o amintire.Vara aceea înainte să plece pentru prima oară la școală.Ultima vară în care părinții lui locuiseră sub același acoperiș.O petrecere grandioasă,cu părinții săi drept gazde.Tatăl lui își invitase amanta-o etalase sub nasul mamei lor.Iar când ea se înfuriase,el o pălmuisese.

Alastair îl ținuse pe Michael ca să nu iasă din dulap.

-Ai înrăutăți lucrurile,îi șoptise el.Prin ușile dulapului,lăsate întredeschise, priviseră cum mama dăduse tot ce avea mai bun.



Îl zgâriase pe tatăl lor cu unghiile,trasându-i dâre de sânge pe obraz.

"Bine",gândise Michael."Bine.",„Voi spune lumii că ai sifilis",strigase ea."Să vedem cum te vor mai plăcea atunci amantele tale!"Tatăl lor se repezise spre ea.Alastair îi adăpostise capul lui Michael la piept,ca și cum orbirea avea să îl protejeze de sunete.Respiră adânc.Se ridică și merse la lavoar.Apa rece era liniștitoare pentru gâtul lui.Pe biroul de la câțiva metri distanță era o scrisoare care îl aștepta de când ajunsese acasă-un bilet de la Alastair,trimis de Halsted.

Fratele lui închidea spitalul dacă Michael nu apărea în Londra până la sfârșitul săptămânii.Era o amenințare falsă? Nu era convins.Dar,deși scrisoare îl înfuriase mai devreme,acum o privea și nu simțea altceva decât...durere.Când erau copii, supraviețuiseră iadului împreună.Alastair îl ajutase să supraviețuiască.Iar acum fratele lui descoperise un iad nou,și lovea din acel loc întunecat.Se întoarse cu cana din tablă la masă,simțind metalul rece sub degetele lui.Da,simțea durere.

Dar nu ură.Ura se năștea din relațiile ca aceea a părinților lor.Se răniseră atât de mult unul pe celălalt.Amenințările lui Alastair nu se puteau compara cu acel nivel de trădare.Asta era bine.Michael nu voia vreodată să fie trădat astfel.

Căsătoria i se păruse întotdeauna a fi o invitația la asemenea trădări.

Dar...presupuse că nu era nevoie de căsătorie ca să trădezi pe cineva.

-La dracu! Se așeză înapoi pe pat,cuvântul hidos încă răsunându-i în urechi.

Tatăl lui încercase să plece de lângă mama lor.Ea luptase să nu fie abandonată-pentru custodia copiilor ei,pe care o pierduse;pentru bani din care să poată trăi, care îi fuseseră refuzați;și,mai presus de toate,pentru demnitatea ei,deși,în cele din urmă,publicitatea care înconjurase eforturile ei legale o distrusese și pe aceea.Nu putuse să iasă în public fără să fie înjurată și acostată.*Stricată*: Michael nu știuse că acel cuvânt poate fi o jignire până când nu îl auzi aplicat mamei sale de către colegii de clasă.*Târfă.Cățea*.

Ea nu fusese nimic din toate astea.Dar așa era lumea,căreia îi păsa prea puțin de fapte-sau creativitate-când era vorba de condamnarea unei femei.

„Un nemernic este la fel ca următorul”,îi spusese Elizabeth „Ți-ai închipuit că erai cumva diferit?”

El nu era fiul tatălui său.Nu în moduri care să conteze.Greșise față de ea? Atunci,nu avea să plece până nu îndrepta situația.Se întinse pe spate,holbându-se la tavan.Ea avea nevoie de bani.Cum se întâmplase asta? Michael nu își putea închipui că părinții ei ar fi căsătorit-o cu Chudderley dacă bărbatul ar fi fost incapabil să îi susțină stilul de viață.Ei bine,oricare ar fi fost cauza,ea avea nevoie de bani.El nu avea de gând să se certe pentru asta; nu ar lua niciodată în răs preocupările interesate sau materialiste ale unui femei.Văzuse ce putea face



lipsa banilor, chiar și unei doamne cu poziție socială înaltă. Mama lui avusese prieteni sus-puși, dar, în cele din urmă, aceștia nu o protejaseră. Sărăcia nu era la modă. El fusese prea tânăr atunci ca să își ajute mama. Dacă nu ar fi murit în timp ce el era la universitate-ei bine, poate că medicina nu ar fi fost alegerea lui. În schimb, s-ar fi ocupat să facă bani, ca să îi fie ei cât mai bine. Nu ar fi depins de Alastair. Alastair fusese prea înclinat să aleagă calea de mijloc, să accepte compromisuri, să pretindă că tatăl lor avusese propriile motive pentru păcatele comise. Nu, nu i-ar fi încredințat niciodată lui Alastair siguranța mamei lor. Dar ea se îmbolnăvisese, iar Michael urâse și contestase tratamentele doctorilor cu ifose, așa că hotărâse să învețe cum o putea ajuta să se recupereze.

Învățase prea târziu. Ea murise deja când el își începuse practica. Dar dacă nu fusese în stare să o ajute, putea fi de folos acum. Nu avea bani ca să îi dea lui Elizabeth, dar cunoștea bărbați care aveau. Weston, în special.

Durerea care îi brazdă degetele îl făcu să tresară. Își încheștase mâinile în pumni și încercă să și le relaxeze. Propriile sentimente erau irelevante în această chestiune. Michael nu avea bani. Iar Alastair nu ar fi niciodată de acord cu ea.

Dumnezeule, nu. Fratele lui era prea îngâmfat ca să îi dea măcar o singură șansă.

Așadar. Avea să îndrepte lucrurile. Iar apoi să se întoarcă la Londra.

Brusc, propriul exil i se păru stupid. Își demonstrase punctul de vedere, dar acum nu mai era interesat să își protejeze mândria.

Weston. Weston avea să fie. Un tip decent. Dar Michael ar fi pus pariu că bărbatul nu s-ar fi gândit nici o clipă la Elizabeth ca la o posibilă soție. Weston avea gusturi plictisitoare la femei. Pe el îl atrăgea feminitatea convențională. Care să tricoteze și să picteze, și să aibă talent la pian, și să coasă goblenuri...

Un zâmbet îi apărui pe buze. Își aminti mărturisirea lui Elizabeth prima oară când se întâlniseră. Ea nu era o artistă cu acul și ața. Florile ei semănau cu niște pete.

Dar asemenea discuții nu erau potrivite pentru Weston. El i-ar admira inteligența doar când nu ar fi prea tăioasă. Ar fi atras de îmbujorări, nu de flirturi obraznice.

Dacă știa să cânte la harpă sau la pian, cu atât mai bine.

Elizabeth va trebui să știe aceste lucruri. Așadar, mâine i le va spune. Și va începe, de asemenea, să lucreze și cu Weston-să îl încurajeze și să îl susțină în procesul de curtare al femeii pe care Michael... Se rostogoli și își înăbuși geamătul în pernă. Femeii căruia îi era dator. Și doar atât putea fi. Asta, își spuse în sinea lui, va fi tot.



CAPITOLUL 14

Liza se îmbrăca în momentul când Mather dădu buzna cu veștile: îl zărise pe Lord Michael plimbându-se cu Lord Weston pe peluza din est.

-Nu se presupune că plecase?

-Ba da. Poate că oboseala unei alte nopți fără somn o buimăcise, dar Liza nu reuși să adune decât cea mai mică umbră de furie. Știa că Michael nu se dusesese la gară; mesajul vizitiului o așteptase odată cu ceaiul de dimineață.

Poate...o parte din ea...era ușurată. El își ținuse promisiunea și nu plecase. Asta nu însemna că avea să îi permită să rămână aici, totuși.

-Mă ocup de el după ce mă îmbrac, spuse ea și o trimise pe Mather să fie cu ochii pe Michael. După o jumătate de oră, Mather se întoarse.

-S-a alăturat celorlalți la micul dejun, doamnă. Doamna Hull a fost...foarte încântată de schimbarea planurilor lor. Liza stătea acum la măsuta de toaletă, unde Hankins îi prindea părul.

-Ceva simplu, șopti ea - tragerea cu arcul și crochetul nu erau aliații stilului elegant. Atunci, presupun că toate lumea crede că este un oaspete.

-Da, doamnă. Mather își trecu greutatea de pe un picior pe altul. Să le spun servitorilor să-1 dea afară?

-Nu, desigur că nu. Ți-am spus, nu trebuie să provocăm o scenă. Hankins păși înapoi, iar Liza dădu aprobator din cap: un coc simplu, sus, în creștetul capului, cu câteva bucle acoperindu-i fruntea. Cerceii cu perle, spuse ea, iar Hankins merse să îi aducă.

-Mănâncă toată mâncarea!

Mather își freca încheieturile mâinilor. Liza putea doar să ghicească ce gândea ea despre brusca înaintare în grad a lui Michael, dar, judecând după încruntarea ei feroce, nici ei nu îi plăcea deloc să fie luată de fraieră.

-Erau cel puțin șase ouă pe farfuria lui, după numărătoarea mea!

Fără să vrea, Liza râse.

-Lucrurile nu sunt atât de desperate, știi doar. Cred că putem ne lipsim chiar de opt ouă, dacă apetitul lui o cere.

-Credeam că nu îl vreți aici! În oglindă, Liza își privi zâmbetul pierind.

-Ai dreptate. Gluma ei deplasată. "Ce caută aici?" Se auzi o bătaie în ușă. Mather merse să răspundă, depășind-o pe Hankins cu doi pași mari. Michael stătea în pragul ușii. Liza se întoarse pe scaunul ei. Era impresionată, în ciuda ei, de această nouă dovadă a cutezanței lui. Să găsești drumul spre dormitorul ei necesita acel gen de îndrăzneală pe care ea îl credea specific doar americanilor.

-Nu puteți intra aici! șuieră Mather printre dinții încleștați.



Doamna încă se îmbracă!

-Nu,spuse Liza,lasă-1 să intre.Se întoarce spre oglindă,privindu-se.Nu avea să își piardă cumpătul astăzi.Amintirea suferinței din seara trecută era stânjenitoare. Se gândise toată noaptea la asta.El aproape că o făcuse să plângă! De-abia se recunoștea pe sine în preajma lui.Nu se cuvenea așa ceva.Oaspeții ei veniseră în Cornwall să fie întreținuți de Elizabeth Chudderley,frumusețea profesionistă, gazda desăvârșită.Michael de Grey o luase prin surprindere,dar nu avea să o mai tulbure vreodată.Zâmbi în oglindă:același zâmbet pe care îl afișa în toate fotografiile.”*Fața ta este ca o mască frumoasă*”,îi spusese odată un admirator.”*Nu îți pot citi gândurile în ea.*”Era un compliment.De-abia acum își dădu seama de asta.Michael se ivi în oglindă.

-Bună dimineța,spuse el.

-Încă un costum elegant,observă ea.Cu dungi de data aceastaPresupun că ai o întreagă garderobă ascunsă.Credeai că provincia nu acceptă sau nu poartă sacouri atât de bine croite? Chiar și doctorii se pot îmbrăca bine,te asigur.

Michael afișă un zâmbet trist.

-Complimente garderobei mele,când eu am venit pregătit să mă feresc de o vază. Mi se schimbă norocul.Ea oftă.

-Toate vasele mele sunt alese cu grijă.Am regretat pierderea în momentul în care am aruncat-o.El sesiză insulta.

-N-am meritat pierderea,nu-i așa? Ea ridică din umeri.Da,zâmbetul ei rezista.

-Poate te vei răzgândi când îmi vei auzi propunerea,spuse el Mather tresări violent-interpretând comentariul,fără îndoială,ca pe un preludiu pentru seducție.

Liza răspunse privirii ei scandalizate cu un zâmbet blând.

-Mather,dragă,o să vă rog pe tine și pe Hankins să ne lăsați singuri câteva minute.Servitoarea ei se întorsese cu caseta de bijuterii,pe care Liza o luă și apoi încuviință din cap spre ușă.

-Dar...Fata privi de la unul la altul.Doamnă,dar sunteți în camera de garderobă!

-Atunci,asigură-te că nu vei spune nimănui unde suntem,zise Liza.Nu cred că ți-ar plăcea să provoci un scandal-sau să periclitezi o căsătorie.Îi făcu semn cu ochiul lui Michael.Dumnezeu știe că nu ne-ar face bine nici unuia dintre noi.

Lord Michael are nevoie de o virgină pioasă,iar eu...ei bine,știi de ce am eu nevoie.Gura lui Mather formă un O perfect.Hankins,care văzuse lucruri mai rele-la urma urmei,îl cunoscuse pe Nello-o luă pe Mather de braț și o conduse afară.Odată ce ușa se închise,Liza se întoarce spre masă,făcându-și de lucru cu un borcănel cu pudră,cufundând pensula în el,apoi întinzând-o ușor pe pielea ei.Îi spusese adevărul lui Katherine Hawthorne; nopțile fără somn erau foarte



dăunătoare pentru piele.

-Propunerea ta,domnule? Dacă Michael voia să o seducă,ea îi pregătise o surpriză.

-Propun să te ajut să-l câștigi pe Weston.Un nor de pudră zbură în sus,risipindu-se ca o ceață.

-Poftim?!

-Îl cunosc.Elizabeth zări mișcare în oglindă: Michael își luă pălăria de sub braț și o răsuci în mâini.Din școală.Procedezi greșit.Lui îi plac tinerele timide.

Îmbujorări în loc de remarci sarcastice,înțeleg.Elizabeth puse pensula jos și se întinse spre borcănelulcu fard.

-Nu-i plac nici cosmeticele.Mâna ei se încleșta pe borcan,în timp ce temperamentul ei începu să se aprindă.Elizabeth era recunoscătoare pentru întoarcerea furiei; fără ea,se simțise ca o lumânare stinsă,rece și întunecată.

-Cred că știu cum să atrag interesul unui bărbat,dar mulțumesc pentru sfaturi.

Michael făcu un pas spre ea.

-Vorbesc serios.Cândva,mi-ai oferit prietenie.Acum vreau să-ți fiu prieten.Ai nevoie de bani.Eu nu am deloc.Dar am cunoștințele care te pot ajuta să-i obții.

Și,mai mult decât atât,îl pot influența pe Weston.Sau pe Hollister,dacă preferi.

Un comentariu bine plasat ici,o sugestie dincolo.Elizabeth își privi mâna zăbovind peste borcănelul cu fard.Încă un pistrui,la naiba.Chiar pe degetul din mijloc.

-Vrei să mă...ajuti să-mi găsesc soț.

-Da.Ea ridică privirea spre propria expresie.O față foarte drăguță,deși prea rotundă pentru a aparține unei femei foarte frumoase.Dacă ar fi avut pomeții lui Michael,vârsta nu ar fi speriat-o atât de mult.Dar ea încă arăta tânără,deși poate era un truc datorat sentimentelor care se citeau pe chipul ei.Cu siguranță,doar cei tineri erau încă vulnerabili în fața unui asemenea sentiment puternic și illogic de durere.Clipi foarte repede,apoi se întinse spre caseta cu cercei.Așa deci.Amantul ei-fostul amant,pentru o singură dată voia să o ajute să obțină atenția unui alt bărbat.

-Cât de amuzant! spuse ea.Perlele erau alunecoase,micuți drăcușori.Una pur și simplu nu voia să intre.Deodată,Michael apăru în spatele ei.

-Permite-mi,spuse el,iar aerul purtă căldura și mireasma lui,acel miros ușor de mosc pe care corpul ei ajunsese să îl cunoască.El se aplecă,iar ea încremeni,nevenindu-i să creadă și incapabilă să protesteze.,,*Fugi!*"Răsuflarea lui îi mângâie obrazul.Degetele lui îi atinseră ușor părul,iar un fior o străbătu.

Atingerea lui pe lobul urechii ei era caldă și ușoară.



Mâini mari,atât de abile pentru gesturi delicate Cercelul intră.Gura lui-trebuie să fi fost un accident-îi atinse în treacăt lobul urechii atunci când se retrase.

Mâinile ei se plimbau nehotărâte peste măsuta de toaletă.Le lăsă să cadă pe genunchi în timp ce inspiră adânc.Tăcerea părea să fie încărcată cu ceva indescriptibil și fragil.Părea să acumuleze greutate cu fiecare secundă care trecea,până când gâtul ei se umplu de această presiune și fu nevoită să înghită în sec.Când își adună curajul ca să îl privească în oglinda,ochii lui erau închiși.Dar îi deschise imediat,ca și cum i-ar fi simțit privirea.

-Îți vin bine,spuse el și înghiți vizibil în sec.Cerceii.Ea reuși să afișeze un zâmbet palid.Michael părea ridicol du nelalocul lui în camera ei de garderobă.

Dacă ar fi avut o altă dispoziție,poate că Elizabeth ar fi apreciat modul în care lumina care se revărsa prin perdelele din dantelă îi contura trupul înalt și umerii lați.Michael își strângea pălăria atât de tare în mâini,încât borul i se îndoie.

Revelația îi provocă un sentiment straniu în piept-regret amestecat cu...alte lucruri,nemeritate și deloc bine-venite.Compasiune.Și dor.

-Vrei să mă ajuți să-mi găsesc un soț,spuse ea.Oare pe chipul lui zări o umbră de durere? Nu.Probabil că își închipuise.Maxilarul lui se încordă.

-Da.Răspunsul lui fu ferm și hotărât.Nu avea îndoieli.

-Atunci nu mă mai privi așa,spuse ea.El râse ușor și se întoarse spre fereastră.

Maxilarul i se încleștă iar.Apoi se întoarse din nou spre ea.

-Aș putea să-ți spun același lucru.

-Dar nu ar fi deloc înțelept,spuse Elizabeth.Pentru că,după cum ți-am spus,ai fost doar distracția unei amiezi.

-Într-adevăr.Michael trase adânc aer în piept,iar ochii i se încrețiră la colțuri când zâmbi.Devastator zâmbet.Se agăță de inima ei ca un cârlig.O distracție foarte plăcută,dar pasageră.Un junghi de durere o străbătu,dar Elizabeth îl ignoră.Făceau o înțelegere aici,într-un limbaj codat.

Aproape uitată până acum,spuse ea,testându-l.Circumstanțele fiind cele care sunt,fu el de acord.Foarte bine,se puteau purta civilizată în privința asta.Ea nu avea să îl dea afară din casă; el nu avea să provoace o scenă.Elizabeth închise caseta cu cercei,trecându-și degetele peste învelișul catifelat.

-Circumstanțele pot fi foarte enervante.Apar mereu pe neașteptate.Dar presupun că pot fi gestionate în mod politicos.Între prieteni.

Se priviră unul pe altul în oglindă pentru un moment.Apoi,trăgând adânc aer în piept,ea se ridică și se întoarse spre el.Michael era cu un cap mai înalt,dar de la această distanță,faptul că stăta în picioare îi oferi un avantaj lui Elizabeth.Se simțea mai fermă în picioare și mai sigură pe sine când nu era nevoită să își



privească reflecția în oglindă și ceea ce dezvăluia ea.

-Fratele tău va afla că ești aici,spuse ea.Frații Hawthorne au trimis zeci de scrisori în azi-dimineață.El oftă.

-Am prevăzut asta.Dar este timpul să ies din ascunzătoare.Am primit o scrisoare de la el...„*Fratele meu m-a crescut.*”Brusc,ea își aminti că asta îi spusese el,în ziua aceea îndepărtată când îi vizitaseră pe cei din familia Broward,înainte să se nască bebelușul lui Mary.

-Oricum ar fi,spuse el,nu-mi permit să mă mai ascund.Ezită.De fapt...în privința asta,poate mă poți ajuta.

-Da? Elizabeth nu își putea închipui cum.

-Doamna Hull pare o femeie respectabilă,începu el,iar Elizabeth se încordă, parcă pregătindu-se pentru o lovitură.Am dreptate? Nu circulă zvonuri despre ea pe care eu să nu le fi auzit? „*Nu.Nu,nu...*”

-Nu,spuse ea cu greutate.Presupun că încă n-a petrecut prea mult timp cu mine. Zâmbetul lui fragil fu singura confirmare a acelei aluzii răutăcioase-care,prea târziu,o îngrozi.Nu avea să se trădeze singură în acel fel.Niciodată nu avea să se transforme pe sine în ținta propriilor glume nesărate.

-Atunci,este exact ce îmi trebuie,spuse el.Un pretext drăguț ca să-1 țin liniștit pe fratele meu.Voi avea grijă să-i acord o atenție specială.Poate chiar să-i adresez câteva complimente în prezența fraților Hawthorne.Veștile ar trebui să circule repede.

-Nu este nevoie de asta.Elizabeth se simțea de parcă își părăsise brusc trupul, vorbind după un scenariu menit să păstreze conversația vie,când ea ar fi preferat să fie singură,singură într-o cameră întunecată.*Jane Hull.*Și eu pot scrie scrisori, continuă ea.Am o listă foarte lungă cu prieteni cărora le plac bârfele.Să spun că ți-ai anunțat intențiile sau să îți descriu interesul ca fiind unul obișnuit?

-Undeva între ele,spuse Michael după un moment.Încuviință din cap.Da-spune că am vorbit foarte frumos și onorabil despre ea și că am făcut cercetări discrete despre perspectivele ei.Sună potrivit?

-Da,foarte credibil.Conversația asta trebuia să se încheie acum.Totuși,gura ei continuă să se miște.Atunci,crezi că fratele tău ar fi de acord cu o văduvă?

El luă o pauză înainte să răspundă,ca și cum văduvia simplul fapt al ghinionului-ar putea pune un semn potrivnic asupra unei doamne.

-Nu cred că anterioara căsătorie a doamnei Hull o va descalifica,spuse Michael.Cel puțin,Alastair nu va putea să obiecteze instantaneu.Și acesta este scopul principal-să-1 țin ocupat.

-Corect.Elizabeth se simțea amețită.Unde era furia ei? Ar trebui să fie furioasă.



Bine,atunci...cred că ar trebui să cobor la micul dejun.

-Desigur.Acum că târgul a fost încheiat,Michael veni spre ea,întinzând mâna, și,pentru o secundă,Elizabeth fu prea lașă pentru a o strânge.Dar făcu un efort și zâmbi,apoi îi strânse mâna,palma lui aspră zăbovind prea puțin peste a ei, întrucât el și-o retrase prea repede.Da.Elizabeth putea să facă asta.Avea să facă asta.Nu avea de ales.El îi zâmbi înapoi.

-Așadar,vom fi din nou prieteni,spuse el.Parteneri cu scopuri comune.

-Atunci,pentru victoria noastră comună,spuse ea,gesticulând spre ușă.

Tragerea cu arcul nu atrase interesul nimănui.Restul oaspeților-cu excepția soților Sanburne,care dispăruseră din nou în mod suspicios-leneveau sub corturi dungate,amplasate lângă terenul de tenis,sorbind din băuturi și ciugulind căpșuni proaspete cu frișca.Conversația decurgea plăcut.Toți cei care văzuseră spectacolul *The Mikado* îl considerau splendid.Recenta numire a lui Cecil drept prim-ministru provocase o dezbatere aprinsă despre independența legislativă a Irlandei,iar Liza îi pusese capăt propunând un toast pentru compania perfectă.

Vremea era minunată.Nimeni nu credea că avea să plouă a doua zi.

Ușor,Liza își croi drum spre Weston,care se întrerupsese din dezbatere pentru a discuta în particular cu Michael.Simți cum stomacul i se agită în timp ce se apropia.Cei doi bărbați erau la fel de înalți,dar,pe lângă musculatura lui Weston, trupul uscățiv al lui Michael o făcu să se gândească la un câine de curse.

Multe femei preferau bărbații masivi.Liza presupuse că era precum în cazul stridiilor: trebuie să înveți să apreciezi gustul.

El îi aruncă o privire furișă când ea li se alătură.Linia ușor curbată a buzelor lui părea cumva conspirativă.Apoi,ca să o dovedească,Michael îi făcu cu ochiul.

Ea risca mult încrezându-se în sinceritatea ofertei lui,pentru că Michael putea la fel de ușor să o și saboteze,nu să o ajute.Dându-și într-o parte panglicile fluturânde care îi împodobeau pălăria,oferindu-i lui Weston cel mai amabil zâmbet al ei,spuse:

-Vorbiți de lucruri importante?

Dacă încă discutau despre chestiunea irlandeză,ea avea de gând să intervină.

-Nu există altfel de lucruri,spuse Weston.

-Presupun că depinde de perspectiva fiecăruia,spuse Michael.Discutam despre rase de cai.Weston a intrat recent pe această piață.Când briza îi ciufuli părul castaniu și lucios,el își dădu ușor capul pe spate,probabil pentru a alunga suvițele rebele de păr care îi deranjau ochii.Brusc,acest gest i se păru Lizei dureros de familiar.O iubită l-ar fi apreciat pentru că ar fi fost scuza perfectă



pentru a-i da părul la o parte cu mâna.Ea știa cum se simțea părul lui sub degetele ei,moale și fin,mângâiat de soare...își încleștă degetele în palmă.

-Eu ador caii,spuse ea veselă.Ați găsit unul pe care să-l cumpărați?

-Am pus ochii pe un armăsar foarte promițător,spuse Weston. *Dam Pandora*,rasa Apollonius.

-Ah! Liza putea vorbi despre asta.Același Apollonius care a câștigat premiul Queen Anne în urmă cu patru ani? Surprinderea evidentă a lui Weston o mulțumi.

-Da,același.Vă plac cursele de cai,să înțeleg?

-Da,eu...Dar,privindu-l pe Michael,ezită.El clătină ușor din cap...Adică,citesc ziarele.Până recent,Liza pusese și pariuri la cursele de cai.Va fi un armăsar foarte profitabil.Michael,care se retrăsese subtil din aria vizuală a lui Weston,tresări.

-Fără îndoială,spuse Weston.Desigur,eu consider cursele mai mult o artă decât o industrie.Liza își mușcă obrazul.”*Flutură din gene*”,îi spusese Michael când coborâseră scările.”*închipuie-ți că de-abia ai ieșit din frâiele mamei tale,cu ochii mari și nerăbdători și naivi.*”

Ea pufnise la auzul sfatului.Toată lumea știa că Weston era puțin mai ciudat,dar Liza nu își putea închipui un mod mai puțin probabil decât cel descris de Michael pentru a atrage interesul unui bărbat.

Totuși...era adevărat că profitul nu era un motiv bun.Foarte suav,Liza spuse:

-A,sunt de acord,Lord Weston.De fapt,admirația mea pentru cai este deplorabil de superficială.Totul se reduce la...unii dintre ei sunt foarte drăguți.

Și uite așa,Weston zâmbea din nou.

-A,da.Doamnele și poneii lor.*Ponei?*

-Doamnele și poneii lor,fu ea de acord.Ce naiba? Liza nu mai stătuse pe un ponei de când împlinise lase ani

-Am o nepoată care a cerut o iapă albă ca zăpadă,ca să se poată preface că este unicorn.Zâmbetul lui Weston devenea blând,drăgăstos.Insistă să colecționeze orice păpușă cabalină pe care o întâlnește.Are un grajd impresionant,toate figurinele din el nefiind mai înalte de șaizeci de centimetri!

Liza începu și ea să râdă,deși adevărul era că nu i se părea o comparație deosebit de măgulitoare.Pe de altă parte,bărbatul se gândea la copii în legătură cu ea! Iar asta nu putea decât să fie încurajator.

-Da,spuse Liza,cât de adorabili sunt poneii!Weston aruncă o privire peste parc.

-Un loc excelent pentru vânătoare.Presupun că mai mult vânați vulpi din când în când? Ea privi pe furiș spre Michael,a cărei privire inexpressivă nu îi oferī nici un



indiciu.Oare Weston considera vânătoarea ca fiind o activitate deloc feminină? Asta l-ar face cel mai ciudat englez pe care ea îl cunoscuse vreodată.

Oh,era o prostie.Liza nu avea de gând să se îndoiască de tot ce spunea.Michael nu era un martor chiar atât de credibil.

-Mai vânez din când în când,spuse ea.Mărturisesc,mai mult pentru vânătoare, decât pentru uciderea prăzii.Weston chicoti și îi aruncă o privire confuză lui Michael.Brusc,Liza deveni conștientă de dublul înțeles al propriei afirmații O asemenea remarcă ar putea ieși din gura unui burlac devotat sau a unei văduve glumețe.Dar Weston,din fericire,nu comentă asupra glumei neintenționate.

-Atunci,să înțeleg că ați pregătit o partidă de vânătoare pentru noi?

Nu o făcuse.Lizei chiar nu îi plăcea să masacreze vulpi.Avu brusc o inspirație.

-Nu,n-am pregătit.Pentru că și vulpile sunt prea adorabile ca să fie ucise,spuse ea.Aproape la fel de adorabile precum caii...și...îmi aduc aminte de câini,adăugă ea repede,pentru că Weston clipea,oarecum uimit.La dracu-vulpile erau adorabile.Iar dacă lui nu îi plăceau câinii,atunci era un francez deghizat.

Cățelușii! spuse ea.Ador cățelușii!Weston ridică din umeri.

-Păcat,desigur,că trebuie să crească.Lasă păr peste tot.Dar vulpile,să știți,sunt animale dăunătoare.

-Weston are întotdeauna trei sau patru dihănii în salon,spunn Michael.Câini monstruoși și urâți.Nu cred că-i perie vreodată.Liza încuviință politicoș din cap,dorind ca zâmbetul ei și vestimentația,un costum crem,împodobit cu panglici roz elegante-să îi pună în evidență în mod veritabil farmecul de domnișoară.

-Ador toate tipurile de animale,spuse ea.Orice este...pufos.

"Doamne,Dumnezeule." își simți zâmbetul transformându-se într-o grimasă.

Weston o studia,expresia lui fiind blândă și amuzată.

-Adevărat? Este posibil ca faimoasă noastră doamnă Chudderley,cunoscută în întreg orașul,să fi fost odinioară o fată care visa la unicorni?

Oare era o glumă voalată cu privire la fecioria ei? Liza clipi într-un mod inocent.

-Ce fată nu tânjește după un unicorn,domnule? Poate încă îmi doresc unul!

Râsetul lui scurt îi trăda surprinderea.

-Dumnezeule! Asta este-ei bine,permiteți-mi să spun,doamna Chudderley,nu mi-am închipuit niciodată că ați putea fi...Liza așteptă ca bărbatul să termine propoziția-care,cu toată obiectivitatea,se putea transforma cu ușurință dintr-un compliment într-o insultă.Dar el tăcu,întorcându-se spre Michael,ca și cum ar fi cerut ajutor.Michael păși imediat înainte.

-Doamna Chudderley este multe lucruri,spuse el în timp ce ochii lor li se



întâlniră, toate depășind puterea de imaginație a unui simplu muritor.

Liniștea fu spartă de un țipăt care veni din direcția terenului de tenis. Liza se întoarse la timp pentru a o vedea pe Jane ridicându-se în picioare cu ajutorul baronului Forbes. Oarecum într-un mod misterios, racheta ei era la vreo trei metri depărtare.

-Ai grijă unde arunci! strigă ea. Katherine, de partea cealaltă a plasei terenului, dădea din cap.

-Scopul este să o arunci înapoi.

-Cred că cineva va muri pe terenul ăla, spuse Michael. O lovitură fermă în tâmplă...

-Nu știam că tenisul poate fi atât de periculos, spuse Weston. Ești pregătit să te joci de-a doctorul?

-Eu nu mă joc de-a doctorul, Weston. Era cumva o... tentă agresivă?

-Mi-am închipuit că veți fi primul pe terenul de tenis, îi spuse Liza repede lui Weston. Zvonurile sunt greșite? Am auzit că sunteți un sportiv desăvârșit!

-Sunt zvonuri atât de amabile, spuse Weston, încât cred că ar fi nepoliticos din partea mea să le neg. Nu, aveți dreptate, doamnă; să fiu un simplu spectator nu a fost niciodată punctul meu forte. Dumnezeuule, bărbatul tocmai mimase o lovitură de tenis cu mâinile? Asta era încurajator.

-Deja l-am provocat pe de Grey la o partidă, continuă el.

-Pe care o vei pierde, spuse Michael vesel.

-Ar fi o premieră, spuse Weston, la fel de încântat. Cei doi bărbați se priveau intens, rânjind feroce. O, Doamne Rivalitate masculină. Ei bine, Liza știa cum să profite de situație Atingându-i ușor și trecător brațul lui Weston, spuse:

-Am încredere în dumneavoastră, domnule.

-Așa cum ar trebui, spuse el, puțin prea serios. Poate că domnul de aici pare vânjos, dar vă asigur că la universitate era absolut pe dinafară pe terenurile de joc.

-Închipuiți-vă asta, spuse Michael. Eu credeam că eram acolo ca să învățăm.

-Și ce nu poți învăța pe terenurile de joc? Întrebă poruncitor Weston.

Onoare, curaj, un fundament sănătos, un spirit competitiv...

-A, într-adevăr, spuse Michael. Și toate vor fi foarte utile când mă voi juca de-a doctorul. Care e problema, o febră? Haide, omule, fruntea sus; nu poți dezamăgi echipa!

-Mereu era cu nasul în cărți, îi spuse Weston Lizei, apoi pufni și scutură din cap.

Liza reuși să afișeze un zâmbet distras, dar mintea ei începuse să hoinărească.

Michael un băiat pedant: imaginea o luă pe nepregătite.



Cum fusese el în tinerețe? Neîndemânatic și stângaci, putea paria pe asta. Dar deja devotat; spre deosebire de orice alți bărbați din clasa lui socială pe care îi cunoscuse. Avea sens că fusese atât de studios: nimeni nu devenea doctor urmând calea pe care mergea majoritatea nobilimii în universitate-bând, umblând din floare în floare și petrecând.

-A, e rândul nostru, spuse Weston. Jane ieșise de pe teren, iar Katherine și Tilney făceau glume răutăcioase pe seama ei. Mergem, de Grey?

Liza se pregăti pentru meci, încercând să își păstreze cumpătul. După încă o atingere scurtă a brațului lui Weston, își plecă caapul, de parcă era stânjenită de propria îndrăzneală.

-Mult noroc, Lord Weston.

-O, nu voi avea nevoie, spuse el brusc-o replică destul de nepoliticoasă.

Michael îi făcu din nou cu ochiul, iar ea îi răspunse ridicând cu aroganță din sprâncene. În timp ce ei se îndepărtau, Liza se întoarse să îi privească.

Înghiți în sec și se întoarse pe călcâie. Era timpul să îl caute pe Hollister.

CAPITOLUL 15

În timpul un prânz leneș lângă lac, Liza desluși potențialul lui Hollister. Stătură sub o umbrelă destul de mare cât să îi protejeze pe amândoi de soare-o binecuvântare, pentru că el era mai palid decât ea, la modul în care doar irlandezii cu părul negru puteau obține acest lucru, întrucât, îi explică el fără nici o rușine, mama lui era din Cork. Liza decise că admiră un bărbat care se realizează prin propriile puteri. Ochii lui erau de un căprui plăcut, și nimeni nu putea găsi vreun defect trăsăturilor lui, care erau modelate ele gant, splendid chiar. Drept vorbind, era prea chipeș, întrucât unei doamne nu îi plăcea să fie depășită în această privință. Liza îl iertă pentru asta totuși, întrucât manierele lui îi plăcură mai mult decât ale lui Weston. Avea buzele făcute pentru a râde, iar umorul lui se potrivea cu competența lui: ironiile lui erau tăioase, iar replicile îi erau teribil de delicioase. În drumul înapoi spre casă, el comentă despre Jane Hull, care mergea înaintea lor, apropiindu-și capul de al lui Michael.

-Agățătoare precum iedera, spuse el, și nu am nici un cuțit la îndemână. Vrei să-mi dai unul? Ea îi aruncă o privire surprinsă, dar după un calcul rapid, nu se prefăcu a nu îl înțelege.

-Nu am nici un interes în Lord Michael, spuse ea. El ridică din sprâncene într-un gest rapid.

-Admir sinceritatea și caracterul direct la o femeie. Ea își închipuise asta.

Hollister era el însuși un soi de agățător un bancher care își cumpărase titlul



nobilitar. Lizei i se păru curios și poate chiar îngrijorător faptul că el o judeca pe Jane pentru ambiții similare.

-Dar ambiția feminină? Sunteți de acord și cu asta?

-Desigur, spuse el. Deși trebuie să recunosc, îmi păstrez admirația pentru afișări mai subtile. Zâmbetul lui vag nu lăsa nici urmă de îndoială că bărbatul recunoscuse în flirtul Lizei preludiul pentru ambițiile ei. În mod normal, ar fi iritat-o să se simtă atât de transparentă. Dar sinceritatea lui parcă o încuraja. Când Hollister o prinse de braț pentru a o ajuta să pășească peste o rădăcină de copac foarte nepericuloasă, Liza își răsuci mâna în așa fel în strânsoarea lui încât să i-o poată trece sugestiv degetele peste palma lui atunci când el îi dădu drumul.

Zâmbetul lui se stinse, iar privirea pe care i-o aruncă deveni mai fierbinte. Dar trezi în Liza doar cel mai palid răspuns fizic-nimic anume care să se poată compara cu ceea ce simțise recent. Încercă să își alunge încruntarea. Înaintea lor, Michael nu făcea nici o încercare asemănătoare de a o atinge pe Jane. O parte foarte stupidă din ea se simțea mulțumită din acest motiv. Restul se simțea nervoasă. Dacă el voia ajutorul ei în răspândirea zvonurilor despre interesul lui, trebuia, cel puțin, să pară interesat. Ajunsă înapoi acasă, Liza merse în camera ei să facă baie și să se odihnească. După câteva ore de leneveală petrecute cu activități neprogramate, oaspeții se adunară din nou în salonul mare, de data aceasta pentru a fi întreținuți de către clarvăzătoarea Signora Garibaldi.

-Am fost chemată aici în această seară de către Madame Chudderley, spuse ea, strângându-și șalul din dantelă neagră-o notă stranie, spaniolă-mai tare în jurul unei rochii simple, din lână neagră, croită până în gât, largă în talie, peste șolduri, amintind de straiile călugărițelor medievale. Dar nu am venit să o slujesc pe dânsa. Eu nu slujesc pe nimeni în afară de Adevăr.

O, era pricepută. Liza păși ușor înapoi dinspre grupul de oaspeți, privind discret cum doi servitori străbăteau perimetrul încăperii stingând lămpile cu gaz și aprinzând lumânări în schimb.

-Trebuie să îndurăm asta fără băutură? îi șopti Sanburne la ureche.

Liza nu avea tragere de inimă să îi facă pe plac. Fără să se întoarcă, spuse:

-A, ești încă aici? Mă întrebam dacă tu și Lydia v-ați întors la Londra.

-Am plecat la o plimbare la zece dimineața, spuse el vesel. Se pare că a fost mai lungă decât mă așteptam.

-A, sunt convinsă. Voi primi vești scandaloase de la vreun fermier ale cărui recolte le-ați distrus?

-Nu, dar Lydia este absolut fascinată de pietrele alea celtice de hotar. Nu a mai fost în Cornwall până acum. Îți poți imagina?



Când el oftă,Liza privi peste umăr.Avea o expresie visătoare,distrată pe chip.Îi urmări privirea și o zări pe soția lui furișându-se în încăpere,încă netezindu-și mânușile de seară peste braț.Liza își dresе glasul.

-James,deja devine stânjenitor acum.

-Ce anume? El părea sincer confuz.

-Modul în care te guduri pe lângă ea.Ești într-o companie prietenoasă,desigur...

-Da,frații Hawthorne l-ar face pe domnul și mântuitorul nostru să plângă de emoție.

-Vei fi luat în râs dacă vei continua în stilul acesta și în oraș.

-Ei,haide,Lizzie.Vrei să spui că un bărbat nu poate fi îndrăgostit nebunește de soția lui? O altă voce răspunse în locul ei:

-Este un lucru contrar înțelepciunii populare,spuse Michael,apropiindu-se de ei.

-Și ce spune această înțelepciune populară? întrebă James.Michael ridică din umeri.

-Spune că cel mai rapid leac pentru dragoste este căsnicia.

-A,da,spuse James.Cred că te-am mai auzit spunând asta înainte.Puteam doar să sper că ți-ai schimbat vorbele de duh din școală.Vă rog să mă scuzați...

Făcând o plecăciune înaintea lor,traversă încăperea pentru a se alătura soției lui,care asculta discursul signorei.Într-adevăt,toată lumea părea fascinată,cu excepția lui Jane,care se aplecă prin spatele baronului ca să tragă cu ochiul la Michael.Liza își îndreptă umerii.

-Te descurci groaznic,spuse ea.Nu te-am văzut atingând-o deloc azi.

-Trebuie să o ating? Păru surprins.N-am vorbit cu nimeni altcineva la picnic în afară de ea.

-Îi țineai o prelegere despre igiena medicală! Michael se strâmbă.

-M-a întrebat dacă este adevărat că săpunul dăunează pielii.Serios,Elizabeth,nu știu unde ai găsit-o...

-Este mai ageră decât pare.Poate dacă ai trata-o ca și cum ai lua-o în serios,în loc să-i ții predici,de parcă ar fi un copil care nu vrea se spele pe mâini...

Mâna lui îi luă brațul,exercitând o presiune subtilă,care o făcu să se întoarcă spre el.În lumina palidă,ambientală,chipul lui era pierdut în umbră; Liza văzu doar jumătate din zâmbetul lui melancolic.

-Iar acum mă înveți să flirtez? Poate ar trebui să-ți întorc favoarea.Hollister chiar vrea să știe compoziția minerală a proprietăților tale?

Ea încercă să se elibereze,dar strânsoarea lui se înteti.

-Este un om de afaceri,spuse Liza.Și-a exprimat interesul pentru starea industriei miniere din părțile astea.



-A,și sunt convins că nu are angajați care să-i răspundă la aceste întrebări. Privirea lui căzu pe gura ei.De fapt,greșesc.Probabil că n-ar fi contat dacă tu ai fi îndrăgăst și uscat.Pur și simplu,voia să-ți privească buzele mișcându-se în timp ce vorbeai.Dintr-un anumit motiv,complimentul implicit o irită.Își smuci brațul,eliberându-se.

-De fapt,cred că a fost foarte intrigat de ce am avut de spus.M-a complimentat pentru că sunt atât de învățată.Închipuie-ți asta:un bărbat mai atras de mintea mea decât de chipul meu! Michael se încruntă.

-Și crezi că eu nu sunt? Liza pufni.

-Nu uita,Michael.Interesele tale nu mă privesc pe mine.Un murmur încântat răsună în spatele lor.Pentru o secundă oribilă,Liza se temu că toată lumea o auzise-că reacția lor era adresată acelei certe absurde.

Dar nu,Signora Garibaldi enunțase o declarație aparent impresionantă.Spațiul din jurul ei se mărise considerabil,ca și cum toată lumea făcuse un pas înapoi.

Liza răsuflă ușurată.Brusc,se simți foarte ridicolă.Ce făcea ea aici,certându-se cu el? Certându-se ca doi...iubiți?

-Trebuie să prinzi curaj,spuse Michael.Am aflat de la Weston că Hollister vrea să se așeze la casa lui cu o femeie care l-ar putea ajuta să-și câștige intrarea în cercuri mai înalte ale societății.Îmi închipui că tu te califici pentru asta...deși el nu a privit nici măcar o dată în direcția ta.

-Cât de amabil din partea ta că îl urmărești,spuse Liza printre dinții încleștați.

Dar nu te deranja.Dacă vei privi acum,vei vedea că n-am nevoie de ajutor să flirtez.În timp ce se îndepărtă,îi auzi șoapta:

-O,meru privesc.Cuvintele lui îi trimiseră un fior de plăcere pe șira spinării.

Liza încercă să îl alunge în timp ce intră în rândul oaspeților-și îl uită rapid în timp ce absorbi cuvintele signorei.

-Un mare război,spuse ea încruntată,cu ochii închiși.Sânge pe câmpuri,sânge,și fier,și fum,fum nefiresc,fum care ucide cu prima suflare...

Doamne,Dumnezeule! Nu asta trebuia să facă!

-Signora,spuse Liza grăbită,dar Weston o întrerupse:

-Nemții,pun pariu,nu-i așa? Trebuie să fie nenorociții de nemți!

-Ja,afirmă signora,*ohne jeden Zweifel*-evidențiind astfel că accentul ei nu se întindea atât de mult spre est,spre Germania,,*Fără îndoială*”,spusese ea,dar ciopârțise cuvintele dincolo de a putea fi recunoscute.

-Iar acum ceva mai vesel,vă rog,spuse Liza.

-Dar este extrem de interesant,strigă Lydia.

Signora vorbea despre cai uriași din fier,despre care,după cum poate știi,este



sintagma prin care multe triburi indiene din America de Nord se referă la trenuri.
-Mă întreb atunci dacă armata asta va fi transportată cu trenul,spuse baroneasa Forbes.

-De ce nu cu fum magic și otrăvitor? interveni Tilney.

-Da,desigur,spuse signora,retrăgându-se.Atunci,stai să vedem! O viziune despre dumneata,Madame Chudderley!

-De ce nu domnișoara Hawthorne? întrebă ea,gesticulând spre aceasta.Viziunea are vreo semnificație pentru ea?

În timp ce clarvăzătoarea se întoarce ascultătoare,Hollister se aplecă spre Liza și îi șopti:

-Doamnă,aveți puteri mistice? Păreți suspect de capabilă să direcționați aceste viziuni.Liza râse încet.

-Și dacă aș avea,v-aș spune,domnule? O femeie trebuie să-și protejeze misterele.

-Poate că este adevărat,spuse el,dacă misterele ei sunt puține la numai.Dar sunt convins că un bărbat v-ar putea studia în voie și nu ar reuși niciodată să iasă din...cele mai plăcute speculații.Liza simți o accelerare foarte plăcută a pulsului ei.Oare Mi.hael îi privea? Împotriva voinței ei,aruncă o privire rapidă peste umăr.El se holba la ea de parcă în încăpere nu mai era nimeni altcineva.

În agonie,se întoarce înapoi spre Hollister.Bărbatul îi urmări privirea,ceea ce fusese un mare ghinion.

-Mă întreb de ce unii oameni refuză să se alătore distracției,spuse ea veselă.Nu pot face mai mult de atât,ca gazdă.Cred că veselie este un talent înnăscut.

Hollister își recapătă zâmbetul.

-Unul pe care cred că dumneata îl deții din plin.Invitația aceasta mi-a atras invidia tuturor prietenilor.Cu colțul ochiului,Liza îl văzu pe Weston întorcându-se și concentrându-și atenția asupra lui Jane.Foarte bine,lasă-l să o ia.

-Iar faptul că mi-ați acceptat-o mi-a atras invidia prietenilor mei,răspunse Liza.

Hollister miji ușor ochii și îi oferă un zâmbet prevăzător,

„Și așa începe.” Străbătută de un fior triumfător,Liza își puse blând mâna pe brațul lui.

-Mă însoțiți la un tur al încăperii,domnule? Poate vom afla dacă invidiile noastre comune au fost justificate.

-Ar fi plăcerea mea.El îi strânse ferm degetele în îndoitura cotului și o conduse pe lângă perete.Bărbatul era abil.Fidel intereselor proprii.Surprinzător de erudit pentru un capitalist.Iar în timp ce ea îi para replicile prompte,atenția ei se împărți în două.Jumătate din ea râdea,flirta și era concentrată pe poziția propriului corp,cu umerii jos și spatele drept,pe pentru a-și prezenta trupul din



punctul cel mai avantajos.Cealaltă jumătate era concentrată pe bărbatul care stătea în partea opusă a camerei,privind atât de atent,încât Liza îi putea simți atenția,asemenea unei mângâieri pe obraz.

O...tulbura.Desigur că orice femeie era conștientă în permanență că era privită și că acțiunile îi erau evaluate și judecate.Liza nu își propusese să curteze un bărbat sub auspiciile altui bărbat.Să fie privită de Michael în timp ce flirta...se simțea, deși era ușor inconfortabil,extrem de erotic.

Nu ar trebui să fie așa.Liza nu ar trebui să își poziționeze chipul astfel încât el să îi vadă zâmbetul la fel de clar precum Hollister.Nu ar trebui ca privirea ei să se întoarcă spre el de fiecare dată când Hollister îi șoptea la ureche.Dar de fiecare dată când privea spre el,ochii lui rămâneau fixați asupra ei.Și nu doar i se părea că privirea lui devine din ce în ce mai rigidă.Poate că Michael avea mai mult decât jumătate din atenția ei,pentru că,atunci când el plecă brusc de lângă perete, se alătură grupului încă strâns în jurul clarvăzătoarei,cuvintele ei se învâlmășiră.Cea mai scurtă pauză.Își recăpătă cumpătul aproape instantaneu.

...dar prefer Monte Carlo,spuse ea.Unde se ducea Michael? La Jane.Desigur! Ei bine,era și timpul să îi asculte sfatul.

-Mizele sunt mari,iar dacă îți place să pariezi,nu există alt loc unde să o faci,continuă Liza.

-Îi predicați despre păcat diavolului,spuse Hollister.Sunt parior nu doar de profesie,ci și din fire,doamnă Chudderley.Am făcut o avere pariind pe piață,și intenționez să mai strâng câteva,din pura plăcere de a ști că pot.

Sinceritatea lui devenea din ce în ce mai surprinzătoare.

-Foarte curajos,spuse ea.Trebuie să știți că astfel de vorbe nu vă vor atrage simpatia în aceste cercuri.

-Ah,dar n-am mare interes în aceste cercuri,spuse Hollister.Vorbesc doar cu dumneavoastră acum,nu-i așa?

Comentariul îi atrase în sfârșit toată atenția ei.Liza îl privi,devenind brusc neliniștită.Bărbatul vorbea de parcă i-ar fi cunoscut situația dificilă-și își enumera calitățile parcă pentru a o convinge că el era soluția.De ce ar trebui să o neliniștească acest lucru? Nu ar trebui să se simtă ușurată?

-Cu siguranță,eu nu duc povești mai departe,spuse ea în cele din urmă.Dacă asta doriți să spuneți.Cuvintele dumneavoastră sunt în siguranță cu mine,domnule.El râse.

-Ah,puteți spune oricui doriți,doamnă Chudderley.Eu nu-mi cer scuze nimănui.Liza clipi foarte rapid.Aceea era filosofia ei.

-Dar,trebuie să vă mărturisesc,continuă el,că aș fi foarte descurajat dacă ați simți



că ar trebui să-mi cer scuze.Pentru că am găsit în dumneavoastră un spirit înrudit.Zâmbetul lui rezistă în timp ce o cercetă cu privirea,evaluarea lui fiind atât de sexuală,încât Liza își simți pulsul sărind o bătaie,în ciuda voinței ei.

-O femeie care nu se teme să respingă convențiile și să îmbrățișeze cum ați spus? Ah,da: un talent înnăscut pentru veselie.

Liza ar trebui să se simtă încurajată.Pentru că el era chipeș și încrezător,și chiar părea o fire asemănătoare ei-și exact genul de bărbat care ar fi fost ea,dacă natura i-ar fi dat posibilitatea.Era mult mai bine să pariezi pe piață decât pe o căsătorie! Și totuși,nesiguranța ei continua să crească.Își eliberă mâna de pe brațul lui.

-Sună ca un preludiu pentru o propunere-și,poate,nu tocmai genul adecvat de propunere.

-Atunci,m-ați înțeles greșit,spuse el.Există locuri mai bune de a găsi scurte aventuri decât într-un conac din Cornwall.Liza îl privea uimită.Inima îi bătea foarte repede,îmboldul fiind neîncrederea.Hollister dansa în jurul întrebării principale și atât de rapid!Prea rapid.Nu știa nimic despre ea.

-Din momentul în care am văzut prima oară acele fotografii u dumneavoastră,spuse el șoptit,am știut că am găsit o femeie care știe care îi este valoarea.

-Ridicol! Strigătul veni de la baronul Forbes,făcându-i pe amândoi să se întoarcă.Toți cei adunați în jurul clarvăzătoarei scuturau din capete.

Liza se strădui să râdă.

-Oare ce mai spune acum? întrebă ea.Mai multe aberații despre un război bizar? Era foarte recunoscătoare pentru momentul de distragere,,*Fotografiile alea nenorocite.*" El se îndrăgostise de fața ei.Dar de ce se simțea atât de afectată de dezamăgire? Chipul ei era cea mai mare speranță a sa,nu-i așa? întotdeauna depinsese de el.

-Va fi război sau dragoste,sau o avere neașteptată,spuse Hollister.Poate un membru al familiei de mult pierdut.Acești interpreți au rutina lor bine stabilită.

-Cred că doamna Hull vrea să știe dacă își va găsi sau nu sufletul pereche,spuse tare Weston.Jane își acoperi ochii cu o mână,sfioasă precum o pisicuță.

-O,Dumnezeule,spuse ea.Nu mă tachinați așa!

În sfârșit,Michael se simțea competitiv,observă Liza,întrucât pași în față pentru a-i lua mâna lui Jane de pe față.

-Nu fiți timidă,spuse el,cu o voce atât de plină de afecțiune,încât o tăcere scurtă și uimită se așternu peste încăpere.Aveți tot dreptul să fiți curioasă.Katherine și Nigel făcură schimb de priviri grăitoare.

-Bine,spuse Liza.Acea remarcă își atinsese scopul,și,brusc,nu îi mai ardea să



flirteze.Nu fără câteva pahare de vin.Doriți să cerem răcoritoare?

La ora zece în dimineața următoare,Liza se strecură în holul de la intrare, coborându-și vocea în caz că se auzea până la etaj.

-Vreo scrisoare importantă? Ronson ridică dezaprobat din sprâncene, dar avea corespondența pregătită pentru ea,întinzându-i teancul cu promptitudine.

Ea răsfoi grăbită printre plicuri,fiind și cu ochii în patru pe oaspeții ei.Ținea evidența scrisorilor trimise și a celor primite.Tilney ,și Katherine Hawthorne îi scriseseră lui Nello-dar nu și Nigel sau altcineva.Era bine de știut cine îi erau prietenii și cine erau simpli spioni.O singură scrisoare o puse pe gânduri.Era adresată înălțimii Sale,ducele de Marwick,într-o caligrafie pe care nu o mai văzuse înainte.Era citeață,încrezătoare,dar deloc elegantă.Ronson își drese glasul.

-De la Lord Michael,doamnă.*Da*.Liza ar fi ghicit că era scrisul lui.Îi amintea cumva de modul în care mergea Michael.Îl putea vedea acum,acei pași încrezători,agresivi.Scrisoarea aceasta putea conține o provocare îndrăzneță,dar Liza ar fi pus pariu pe proprietățile pe care le avea că,în schimb,Michael își exprima sincera îngrijorare.Nu mai vorbisera de seara trecută,după ce balivernele clarvăzătoarei se îndreptaseră spre suflete pereche.El fusese prea ocupat să îi acorde întreaga atenție lui Jane,iar ea...își reluate obligațiile de gazdă.Împărțind zâmbete încolo și înapoi pentru Hollister,întrucât intenționa să îl țină interesat,trecuse de la o persoană la alta,rostindu-și cele mai bune replici, făcând cele mai îndrăznețe glume.Seara fusese un mare succes.Jane păruse foarte mulțumită de atenția primită de la Michael.Liza avusese grijă să bea suficient cât să adoarmă instantaneu atunci când avea să ajungă în camera ei.

Dar el stătuse treaz.Stătuse treaz ca să îi scrie o scrisoare fratelui său,care,cu siguranță,nu merita scrisorile lui.Primul impuls fu să meargă în căutarea lui.Să îl întrebe ce îi scrisese.Păruse atât de îngrijorat când vorbise despre Marwick...și nu avea pe nimeni cu care să vorbească despre asta,întrucât ținea secret față de toată lumea comportamentul ciudat al fratelui său.Față de toată lumea,cu excepția ei.Liza își mușcă buza.Nu voia să se lase impresionată de el.Dar nu putea să nu admire o dragoste care supraviețuise amenințări lor.O asemenea fidelitate spunea multe despre el.Ah! Ce făcea ea? îi înapoie scrisorile lui Ronson.

-Dacă o vezi pe Mather,spune-i că m-am dus la chiromant,spuse ea brusc.

Vroia să se asigure că nu vor mai exista discuții despre războaie și fum,și nemți.



Michael se trezi destul de greu în dimineața următoare. Stătuse treaz ore întregi, compunând o scrisoare de probă pentru fratele său-câteva rânduri amabile și precaute, prin care făcea aluzie la interesul său pentru o tânără văduvă sfioasă.

Mai ușor de spus decât de făcut să compună o scrisoare care să nu pară o provocare sau o tachinare.

În timp ce mergea prin galerie, îndreptându-se spre un mic dejun târziu, o zări pe Elizabeth grăbindu-se pe coridor, înaintea lui. Se ascunse imediat în spatele unei statui, ghidat de un instinct pasager. Privirea pe care ea o aruncă peste umăr înainte să dea colțul îi răsplăti bănuielile: ea făcea ceva pe ascuns.

Michael se luptă cu impulsul de a o urmări. Scrisoarea aceea nu fusese singurul lucru care îl ținuse treaz în orele nopții. Îi era clar acum că avea un caz grav de...gelozie. Oare Liza se furișă să îl găsească pe Hollister?

Gândul îl făcu nerăbdător și curios. Dacă ea își urmărea perspectivele, nu era treaba lui. Lui îi era foame. Ar fi trebuit să fie la masa, făcându-i ochi dulci lui Jane. Ah, dar curiozitatea era diavolul. Ieși în tăcere din ascunzătoare și porni după ea. Când dădu colțul, o zări urcând scările de deasupra.

-A! exclamă ea și se opri pentru a vorbi cu cineva pe care Michael nu îl vedea.

Domnișoară Trelawney! Aici erai! El păși sub scară ca să asculte.

-Te căutam, continuă ea. N-ai primit biletul meu? Răspunsul fu prea încet pentru a-l distinge, dar după o clipă, treptele trosniră: Elizabeth și însoțitoarea ei coborau din nou. Michael se retrase mai în spate în spațiul înghesuit și aproape că dărmă un bust roman de pe pedestal. Ciudat loc pentru a se ascunde. Senatorul, fără nas, dar încă în plină splendoare cu cununa lui de lauri, îl privea cu reproș.

-...să-mi adun gândurile, spuse o voce feminină liniștită, nu a lui Elizabeth. Un cap limpede mă ajută să primesc mesaje de dincolo. Deci, unul dintre spiritiști.

Scârțâielile se opriră. După cum se auzea totul, păreau să stea direct deasupra capului lui.

-În legătură cu asta, spuse Elizabeth. Ezitarea neobișnuită din glasul ei îl făcu să ciulească urechile. Mă întreb dacă poate...

-Poate? veni politicos răspunsul. Femeia părea destul de tânără.

-Poate ai putea să direcționezi puțin o viziune. Michael își abținu râsul. Micuța escroacă! Intervenția ei de cu o seară în urmă fusese prea deschisă; acum își lua măsuri mai ascunse. Spiritista nu înțelese atât de repede ca Michael.

-A, nu, spuse ea cu toată convingerea, nu pot controla ceea ce văd în palma unei persoane. V-aș recomanda cu tărie să nu vă încredeți în cine pretinde că poate să vadă cunoștințe specifice...

-Da, da, înțeleg că spiritele sau orice ai dumneata hoinăresc pe unde vor, spuse



Elizabeth. Totuși, de dragul oaspeților mei, mă întreb dacă este posibil să nu te concentrezi în mod special asupra chestiunilor legate de inimă. O scurtă pauză.

-O palmă are multe de spus despre dragoste, răspunse femeia cu precauție.

„Foarte bine spus, domnișoară Treiawney”

-Hm, spuse Elizabeth. Splendid. Totuși, te rog să fii cu băgare de seamă, există o anumită doamnă în grupul nostru, recent rămasă văduvă, care n-ar putea suporta o asemenea discuție dacă ar privi-o în special pe ea. Cred, de fapt, că ar jigni-o dacă i-ai prezice o relație romantică în viitor. Doamna Hull este numele ei.

Tânăra, foarte blondă. De-abia a renunțat la doliu. Michael se încruntă. Elizabeth lucra împotriva lui acum? Sau încerca să îi distragă atenția lui Weston de la Jane? Ieri păruse destul de interesată de Hollister.

-Înțeleg, spuse domnișoara Trelawney. Nu mi-ar plăcea să jignesc pe cineva, desigur.

-Desigur că nu! Cât despre noi, ceilalți-ei bine, aș spune că eu, de exemplu, sunt total dispusă să primesc orice vești minunate de la viziunile dumitale. Da, nimic nu m-ar bucura mai mult decât să aud că sufletul meu pereche este prezent la această petrecere!

-Suflet pereche?

-Aceasta este expresia pe care am auzit-o folosindu-se, da. Weston o folosea.

Michael presupuse că acest comentariu îi răspunse la întrebare. Se simți straniu de bucuros. Nu îl plăcea deloc pe Hollister. Dobitoc monopolizator. Se apleca mult prea aproape de ea atunci când îi șoptea ceva.

-Suflet pereche. Fu rostit încet, însoțit de un sunet al unui creion pe o hârtie.

Domnișoara Trelawney, își dădu Michael seama încântat, lua notițe. Vreo culoare de păr anume? Întrebă ea.

-O, Dumnezeule, nu-mi dau seama, spuse Elizabeth. Acesta este talentul dumitale, la urma urmei. Dacă părul lui este negru sau blond... n-am cum să spun.

-Viziunea este înțețoșată, spuse cu milă domnișoara Trelawney.

-Foarte înțețoșată, te asigur!

-Bun. Din nou treptele începură să scârțâie în timp ce ele își reluară coborârea.

Stați liniștită, doamnă, am multă experiență în șlefuirea acestor chestiuni. Nu veți fi dezamăgită. Totul era bine și frumos acum între cele două femei.

-A, știu că nu voi fi, exclamă Elizabeth. Un moment îndelungat de liniște urmă, în care Michael începu să se întrebe dacă nu cumva ele se strecuraseră printr-o ieșire pe care nu o observase încă. Dar când făcu un pas înainte din ascunzătoare, conversația fu reluată, încremenindu-l în loc.

-Încă un lucru, spuse Elizabeth, vocea ei fiind mult mai distantă acum.



-Vă rog,spuneți,doamnă Chudderley! Sunt aici să mă ocup de orice grijă a dumneavoastră.

-Un anumit domn.Păr negru.Nas roman.Lord Michael este munele lui.

El rânji.Roman? Se simți...flatat.Iar dacă pe podeaua de la picioarele lui ar fi apărut acum un șarpe veninos,el nu s-ar fi mișcat nici un milimetru.

-Mă întreb,continuă Elizabeth,dacă nu cumva...are o nevoie teribilă de un semn de dincolo.

-Cu toții avem nevoie de îndrumare,spuse solemn domnișoara Trelawney.După o pauză,adăugă: în ce direcție presupuneți că Lord Michael ar avea nevoie de încurajare?

El așteptă,pregătit să își înăbușe râsul când ea avea să arunce o sugestie prin care să îl nenorocească.

-Fratele lui.Dacă ai putea să-l asiguri în mod subtil că fratele lui va fi bine,ar fi...minunat,cred.Amuzamentul lui se stinse.Domnișoara Trelawney șopti o asigurare,apoi pașii femeilor se retraseră.Tăcerea îl învălui din nou,devenind greoaie.Totuși,Michael nu se putea mișca.Stătu acolo,simțindu-se fragil precum sticla,cu o mână pe capul senatorului roman.Nu se așteptase la asta.Nu o merita.Închise ochii.,,*Distracția unei amiezi.Nimic mai mult.*”Ce mincinoși erau.

CAPITOLUL 16

Cu o seară în urmă,lui Michael i se păruse ușor-la modul în care scoaterea unui dinte ar putea fi considerată ceva ușoară-să fie martorul flirturilor lui Elizabeth cu Hollister.Într-o cameră aglomerată cu un șarlatan îndrugând absurdități,era...ușor să nu iei în serios asemenea chestiuni.Dar acum că auzise discuția ei cu cititoarea în palmă,fiecare comentariu al ei către burlacii eligibili îl călca pe nervi.Michael fiersese în tăcere la foc mic în timpul gustării de la amiază,lăsând replicile să zboare peste șl pe lângă el ca niște nimicuri; simțindu-se,adesea,ca și cum și-ar fi pierdut capacitatea de a zâmbi,buzele lui răspunzând în mod rigid comentariilor.Ceru să fie scutit de plimbarea cu barca și se retrase în camera lui să citească.Sau să încerce să citească.În schimb,se trezi stând la fereastră,bosumflat ca o fetiță căreia îi fusese refuzată cina,privind printre copaci,așteptând întoarcerea grupului.Iar apoi,după ce și acest lucru deveni de neîndurat,merse la birou și scoase un teanc de foi de hârtie.Îi scrisese lui Alastair cu o zi în urmă,un bilet prietenos,în care nu făcuse nici o aluzie la cearta lor.Dar nu aceasta era intenția lui acum.

-*Îți scriu,începu el,despre o femeie pe care am cunoscut-o.*



Primul tău impuls va fi să o disprețuiești. Dar dacă ești atât de înțelept pe cât am

crezut cândva că ești și dacă în tine a mai rămas măcar o fărâmbă de sentimente fraterne, te rog să citești cu răbdare. Pentru că voi face o alegere.

La câteva ore după ce înmâna această scrisoare unui servitor, auzi râsete și voci. Privind pe fereastră, îi văzu pe oaspeți întorcându-se, Elizabeth fiind braț la braț cu Weston și Hollister. Vorbea destul de însuflețită și își prinsese la pălăria de paie o floare sălbatică. Mândria unui bărbat era un lucru groaznic. Topăi ca un mânz sălbatic la vederea acelei priveliști, care îl făcu să își dorească să ceară ca scrisoarea să îi fie înapoiată. Să fie arsă. ”O alegi pe ea? Ea nu te alege pe tine.” În schimb, își puse haina și ieși din cameră. Era timpul, gândi el, să vâneze o văduvă.

O găsi, după o căutare de jumătate de oră, stând singură pe terasa care dădea în grădina casei. Sorbea dintr-un pahar cu vin și privea apusul.

- Succes? întrebă el, ieșind pe terasă. Râsul ei fu tăios.

- Eșec, spuse ea în timp ce se întoarse spre el. Un eșec jalnic.

- Nu părea așa de la fereastră. Ea luă o gură de vin.

- Ne priveai, nu-i așa? Hollister a fost curtenitor, dar Weston-ei bine, nu este o țintă atât de ușoară precum ai spus. Mi-am dat silința, am încercat să fiu cochetă în cel mai inocent mod cu putință, am aruncat priviri sfioase și tot tacâmul. Știi ce m-a întrebat?

- Nu-mi pot închipui, spuse el, mergând spre ea.

- Dacă m-am rănit în timpul plimbării cu barca. Pentru că arătam de parcă aș fi avut un junghi la gât! Michael încercă să nu zâmbească.

- Poate voia să îți facă masaj.

- Nu, el nu este atât de îndrăzneț.

- Adevărat, spuse Michael după un moment. Nu cred că are vreun os îndrăzneț în corpul ăla, de fapt. Ochii li se întâlniră. Elizabeth ridică din sprâncene.

- O, Dumnezeule, bombăni el. Își lovi ușor fruntea cu palma. Un teribil dublu înțeles.

- O să pretind că n-am băgat de seamă, bine? Atâta timp cât par modestă.

- Mii de mulțumiri. Dar când Michael ridică din nou privirea, nu făcu nici un efort în a-și ascunde rânjetul. Mai cunoscuse vreodată o femeie cu care să poată glumi cu atâta plăcere? Nu doar tăcerile dintre ei erau confortabile. Haide, spuse el, chiar te-a întrebat dacă te doare gâtul? Ce netot!



-Să fii sigur,dacă voiam să mint,aș fi inventat o poveste mult mai distractivă decât asta,spuse ea.Sau mai măgulitoare! Arăt de parcă aș avea dureri?

Elizabeth își schimonosi fața și îl privi cruciș.Michael izbucni în râs.

Cu câtă ușurință îi alungase supărarea.

-O,încântător.Sunt surprins că n-a încercat nimeni niciodată să fotografieze privirea asta pentru vitrinele magazinelor.Elizabeth încetă să se mai strâmbe și oftă,întorcându-se spre grădină.

-Fotografiile alea blestemate.Tonul ei scârbit îl surprinse.Michael se simțea mai bine acum,capabil să înțeleagă treptat și natural lucrurile.Proptindu-și coatele pe balustradă,se aplecă înainte,întinzându-și gâtul pentru a-i vedea chipul.

-Să înțeleg că nu te bucuri de faimă?

-Să mă bucur! Ea scutură din cap și râse încet.A fost una dintre cele mai stupide isprăvi din tinerețea mea.Proaspătă văduvă,murind de nerăbdare să simt gustul libertății.Sotul meu nu a fost,să spunem,un spirit liber.Michael își aminti cuvintele lui Lady Forbes.

-O acritură,nu-i așa?

-Până și acriturile sunt mai însuflețite,spuse ea.Era un mototol.Teribil de serios.

I-a plăcut că eram frumoasă-până ne-am căsătorit.Apoi nu i-a plăcut că bărbații se uitau după mine.Era convins că făceam ceva să-i încurajez.Ceea ce nu era adevărat,adăugă ea încet.Dar acuzațiile lui au devenit obositoare.Iar odată ce a murit,m-am gândit-păi,lasă-i să se uite.Lasă-i să se uite cât vor.Pentru că sunt frumoasă,și nu-mi voi mai cere scuze pentru asta.Ridică din umeri,apoi continuă:Domnul Readey-un fotograf destul de distins în urmă cu câțiva ani-m-a rugat să pozez la momentul oportun.

-Dar regreti acum? Ea își luă paharul de pe balustrada de piatră.

-Ei bine,spuse ea,apoi luă o gură sănătoasă de vin.Nu pot să spun că-mi surâde ideea că orice necunoscut poate adormi holbându-se la fața mea.Dacă știi la ce mă refer.Michael zâmbi,în ciuda voinței lui,pentru că știa exact la ce se referea.

Dar tot îl luă prin surprindere să întâlnească o femeie dispusă să facă aluzie la chestiuni despre care se presupunea că femeile nu trebuiau să știe.Zâmbetul lui se stinse când își dădu seama de implicații.Dacă ea știa cum își ofereau singuri bărbații plăcere...atunci,poate că descoperise și cum o puteau face femeile.

Elizabeth îl privi pe sub gene.

-Mă întreb pe unde îți umblă mintea.Vocea ei seducătoare avu același efect pe care l-ar fi putut avea și mâna ei între picioarele lui.Michael se foi,simțindu-se incomod.



-Nu cred că vrei să știi.Elizabeth îl privi pentru încă o clipă,zâmbetul de pe buzele ei devenind încă un impuls pentru imaginația lui deja încinsă.Michael înghiți în sec și își aruncă ochii peste câmpul verde ce înainta spre copaci.Dacă Alastair nu era rezonabil,ea avea să fie soția altui bărbat.

Pentru că el nu putea să îi ofere nimic.Iar aceste gânduri...

Oh,la naiba! Aceste gânduri urmau să îl însoțească până la bătrânețe,când avea să fie prea neputincios ca să facă ceva în privința lor, chiar și cu fotografia ei drept ajutor.Iar el era-trase adânc aer în piept-resemnat.Scrisoarea de astăzi dovedea acest lucru.

-Vai,ce oftat,spuse ea în timp ce Michael eliberă aerul din plămâni.Acum ard de curiozitate.Mai luă o gură de vin,iar el se întrebă,nu pentru prima oară,dacă băutura ei era un lucru grăitor,la fel de clar și de previzibil precum grimasa unui jucător slab de pocher.Sau poate era un medicament,un fel de anestezic,întrucât ea îi evită privirea și spuse încet:

-Poate că ar fi mai bine să rămânem la subiecte mai precaute.

-Într-adevăr.Michael își dresе glasul și se îndreptă, strângând balustrada cu mâinile, pentru a le găsi o ocupație, în afară de a hoinări spre ea.În lumina palidă, Elizabeth arăta ca și cum ar fi fost poleită cu aur,o creatură a pădurii,micuță și perfectă.Dar frumusețea chipului ei,deși,probabil,avea să îl surprindă întotdeauna,nu îl mai interesa atât de mult pe cât o făcea mintea ei.Trebuia să găsească o cale de a-i descifra creierul.

-Deci ai renunțat la Weston? întrebă el.Ea ridică din umeri.

-Fără rezultate.

-Și Hollister? Grimasa ei fu pasageră.

-L-aș prefera pe Weston,cred.Privirea lui Hollister este prea...evidentă.

Cuvintele ei erau destul de ilogice,întrucât dorința bărbatului putea doar să fie de folos scopului ei.Dar Michael nu voia să fie el cel care să îi atragă atenția asupra erorii ei de gândire.Da,afirmația i se păru profund încurajatoare.

-Atunci,Weston,spuse el.În secret,acum era de acord cu ea:observându-l pe Weston foarte atent în aceste ultime zile,remarcase că atenția bărbatului devenea mai aprigă atunci când Jane Hull era prin preajmă.Nu renunța încă la el.Poate că l-ai abordat greșit.

-Ți-am spus...

-Lasă-mă să văd ce faci.Elizabeth îi aruncă o privire uimită.

-Adică...te referi la privirea cochetă?

-Exact.Ea își afișă dinții albi într-un rânjel care o făcu să arate ca o fetișcană, într-adevăr.



- Serios? Michael o încurajă.
- Ai pornit cu dreptul,mai încearcă.
- Foarte bine.Elizabeth puse paharul pe balustradă și se întoarse pe călcâie. Făcând câțiva pași în spate,aruncă o privire sfioasă peste umăr,cu bărbia în jos. Dacă Weston nu răspunsese la asta,era mort pe dinăuntru.
- Groaznic,spuse el.Zâmbești prea mult.Ea se întoarse și își puse mâinile în șolduri.
- Dar nu zâmbesc deloc.
- Ba da.Doar cu o parte a gurii,te asigur,dar deja este cu jumătate de zâmbet prea mult.Aproape mai rău decât un zâmbet întreg,pentru că sugerează că ai vreun secret.Cheia,desigur,este să privești ca și cum n-ai avea pic de creier în cap. Acum Elizabeth își încrucișa brațele.
- Asta este cheia către Weston?
- Mă tem că da.Michael încercă să pară înțeleghător.Îi place simplitatea. Iar bărbatul credea în mod eronat că o găsisese în Jane Hull.Mult noroc cu asta. Elizabeth scutură neîncrezătoare din cap.
- Și tu chiar vrei să mă mărit cu un asemenea bărbat? „Nu”,gândi el.”Nu,nu vreau.”Dar nu avea de gând să își joace cartea acum.Nu până când nu știa răspunsul lui Alastair.Așa că doar o privi și o văzu dându-și seama de greșeala ei și de ceea ce însemna tăcerea lui.Elizabeth își feri privirea și merse grăbită să își recupereze paharul.O înghițitură și îl termină.Când privi în jur,Michael știa că ea căuta clopoțelul,pentru a cere mai mult vin.Iar el nu voia să ia parte la asta-să fie bărbatul care, chiar și întâmplător,o făcea să bea și mai mult.Din fericire,acum știa cum să o distragă.
- Ar trebui să o studiezi pe Jane,spuse el.Ei îi reușește foarte bine privirea aceea de flirt insipid.Pentru o clipă,Elizabeth încremeni.Apoi se întoarse spre el,uitând de clopoțel și de paharul gol.
- Jane? Acum vă spuneți pe numele mic?
- Nu în public,răspunse el.Ceea ce era destul de adevărat.Nici în privat nu își spuneau pe nume,dar Michael nu găsi necesar să menționeze acest lucru.
- Ah.Elizabeth se holba la el.Atunci,prefăcătoria a devenit ceva mai mult? Întrebarea părea atât de veselă.Suspect de veselă.Michael așteptă un moment și, așa cum se aștepta,Elizabeth își afișă zâmbetul larg:masca ei inteligentă și de nădejde.
- Dar ce vești fericite!
- Nu fi naivă,spuse el.Eu și Jane Hull-asta ar fi o combinație făcută în iad.



-Sau poate nu.Ea își învârti ușor paharul,ținându-l de picior,apoi îl puse deoparte.Poate că v-ați potrivit perfect Fratele tău ar fi de acord cu ea,ceea ce înseamnă că ai avea banii necesari pentru a menține spitalul pe linia de plutire. Iar ea ar intra,prin căsătorie,în una dintre cele mai importante familii din Anglia.O combinație ideală din toate privințele.Michael nu știa cum să îi răspundă.Toate răspunsurile sincere la care se gândea nu aveau să facă discuția mai confortabilă.

-Desigur,uiți că o căsătorie fără iubire nu este niciodată o afacere fericită.

Râsetul ei păru tensionat.

-Vinzi castraveți grădinarului,domnule.Uiți care este scopul meu.

-Nu ți-am uitat idealul,spuse el încet.Te-am auzit vorbind despre părinții tăi.

Și asta îl speria,își dădu el seama brusc.Pentru că idealul ei era singurul lucru care ar putea-o convinge să renunțe la șansa unei combinații strălucite-o combinație cu un aristocrat bogat.Iar acel ideal era un standard foarte înalt pentru a putea fi atins de un bărbat,mai ales dacă acel bărbat nu știa nimic despre căsătorii fericite.Ea se uita încă la el.Michael zâmbi ușor.Elizabeth se întoarse pe călcâie,îndreptându-se spre clopoțelul care stătea abandonat pe balustrada terasei.El se mișcă repede,totuși;când ea începu să sune,Michael îi prinse mâna.

Ea încremeni.Încheietura ei era atât de mică.Ea era atât de mică pentru a avea atâta viață în ea,pentru o asemenea forță vibrantă.

-Ascultă,spuse el,foarte încet,creierul lui fiind în întregime concentrat pe acest discurs,pe acest discurs important,o tentativă disperată de a câștiga puțin timp pentru amândoi.Chiar dacă Alastair se opunea,avea el să își croiască o situație financiară,dar va avea nevoie de timp.M-am gândit la asta,continuă Michael.

Nevoia ta nu poate fi atât de mare încât să nu poată supraviețui încă o vreme.În martie,Londra va fi plină de burlaci bogați.Nu trebuie să cedezi...

-Ba da,trebuie,roști ea printre dinții încleștați.Crezi că fac asta doar de distracție? Știu exact ce trebuie să fac.

-Dar să intri într-o căsnicie lipsită de dragoste,doar așa de dragul...Elizabeth își eliberă mână.

-Nu îmi ține predici-tu,dintre toți oamenii! Michael de Grey,care spune că cel mai rapid leac pentru iubire este căsnicia! Michael respiră adânc.

-Nu ți-am spus ție asta,Elizabeth.

-Dar te-am auzit.Ai spus-o foarte convins.Și,se pare,că nu pentru prima oară! Este filosofia ta de viață,așa a spus Sanburne!

-Niciodată..."Niciodată cu referire la tine."Niciodată cu femeia potrivită,



continuă el încet.Dumnezeule! Se torturau reciproc,nu-i așa? Toată situația asta blestemată era intolerabilă.

-Și ce vrea să însemne asta? întrebă ea.De asta refuzi să accepți oferta fratelui tău? Te păstrezi pentru femeia potrivită?

Michael o privi,reprimându-și cuvintele și alungând gândurile cărora nu le putea da glas.Ea ridică ușor capul,bărbia înălțându-i-se cu mândrie,aproape sfidător.

După un moment îndelungat,el fu cel care își feri privirea,mușcându-și atât de tare limba,că era de mirare că nu simți gustul sângelui.

-Ei bine,spuse ea.Îți doresc mult noroc,domnule.Fie ca așteptarea să nu te dezamăgească.După cum spunei,Londra este plină de posibilități financiare în timpul sezonului de primăvară-chiar și pentru bărbații prezenți printre noi.

El se întoarse atât de brusc,încât ea tresări.

-La naiba,Elizabeth.Vrei să spun lucruri pe care nu ar trebui să le spun? Pentru că o voi face,să știi.Ți le voi spune ție și oricui mai vrea să le asculte,inclusiv fratelui meu.Tăcerea ei-atât de încăpățânată,de lașă;Elizabeth îl aducea pe marginea prăpastiei,apoi ea însăși se îndepărta de ea-îi distruse răbdarea.O prinse de brațe și o trase spre el.Strecurându-și o mână în părul ei-agrafele zburară căzând pe terasă,o sărută cu pasiune.Fără vreun avertisment politicos.O penetra cu limba.

Și,în numele lui Dumnezeu,acesta era locul lui.Unde trebuia să fie iar și iar,și iar:înăuntrul ei,cu limba și cu mădularul lui,în fiecare oră din zi,în timp ce mâinile ei mici și înfierbântate se încleștau pe talia lui,apoi pe umerii săi, strângând,frământând,ca și cum ar fi fost înfometată,cu aceeași disperare ca și el.Elizabeth icni în gura lui când Michael o lăsă ușor pe spate,dar nu îi păsa; trecuse de această fază.Las-o să fie,măcar o dată,flexibilă; el avea să stabilească ritmul aici.Erau ferestre deasupra lor,uși din sticlă în dreapta; lui Michael nu îi păsa.Îi săruta și îi poseda gura; îi luă buza între dinți și mormăi când ea încercă să se elibereze.

-Nu te mișca,spuse el,lingându-i acum lobul urechii și mângâindu-i gâtul cu răsuflarea,făcând-o să tremure.Lizei îi plăcea gestul.Michael descoperise asta. Era descoperirea lui,el trebuia să profite de ea.Hollister te-a sărutat așa? îi șopti el la ureche.A făcut-o?

-Nu m-a...atins,spuse ea.Palmele ei îi cuprinsesă chipul,trăgându-i gura mai aproape de a ei.Buzele ei nu mai erau reticente acum,ci zdrobitoare,brutale; Michael ar fi tresărit dacă nu și-ar fi dorit mai mult,mai mult din brutalitatea ei; o voia deasupra lui,cu mâinile în părul lui,provo cându-i acea durere plăcută. Și erau ferestre deasupra și uși de sticlă în dreapta lor.



-Aici,spuse el răgușit și încercă să o ghideze spre un loc mai adăpostit privirii. Dar primul pas rupse vraja;și atunci,la fel de brusc cum Liza începuse să îi răspundă la sărut,se eliberă,scuturând din cap,rostind pe nerăsuflăte un refuz.Și deși în Michael zăcea brutalitate-care pulsa precum o ceață fierbinte și furioasă,îndemnându-l să o ignore,să o posede în întuneric,să o convingă,așa cum știa că poate,să îi placă-o eliberă.Pentru că,la naiba,el nu era tatăl lui,nu era un nenorocit,nu avea să-nu avea să o forțeze,împotriva voinței ei...

Elizabeth se retrase spre balustradă,dărâmând clopoțelul,care scoase un dangăt strident.Sunetul o făcu să se oprească brusc.Coborî privirea și scoase o înjurătură,un cuvânt vulgar care l-ar fi șocat pe Weston dincolo de orice posibilitate de revanșare.Apoi ridică grăbită clopoțelul și îl strânse la piept.

Întorcându-se,porni spre ușile duble,intrând în casă fără nici un cuvânt.

Odată ajunsă de partea cealaltă a ușilor totuși,Liza se opri și privi înapoi.Michael nu știa ce îi dezvăluia chipul lui,dar,orice ar fi văzut ea acolo,o făcu să își pună mâna pe geam,un gest care îl străpunse mai tăios decât ar fi făcut-o un cuțit,apoi se întoarse și dispăru în casă.Gestul semănase atât de mult cu un rămas-bun.

Elizabeth fugi de pe terasă.Fugi ca o lașă,încetinindu-și pașii doar când se apropie de salon,de teamă să nu o vadă cineva fugind.Murmurul vocilor îi atrase atenția,iar când trecu pe lângă salon,îl zări pe Tilney înghesuind-o pe Mather într-un colț,ceea ce o făcu să se oprească brusc.Răsucindu-se pe călcâie,porni înapoi.

-Ochi foarte pătrunzători,îi spunea Tilney lui Mather,în timp ce aceasta clipea,aproape oarbă.

Dumnezeule! Toate gândurile proprii nefericiri se evaporară.Dacă ar fi dat peste un băiat care lovea un câțel cu un băț,Elizabeth nu ar fi fost mai enervată de atât.

-Tilney! rosti ea tăios,făcându-l să tresară și să își îndrepte postura.Șterge-o! se răsti ea,înainte ca el să poată veni cu o replică prin care să își ascundă tulburarea.Caută-le pe Katherine și doamna Hull dacă vrei să flirtezi.Secretara mea are lucruri mai importante de făcut și mă aștept să-ți amintești asta în viitor.Ridicând din sprâncene,Tilney privi de la una la alta.

-Am înțeles,spuse el bățos,apoi schiță o plecăciune înainte de a pleca.

După ce Liza închise ușa în urma lui,Mather vorbi:

-Aveam situația sub control,doamnă.



-Da,sunt convinsă.Fata era foarte roșie la față,iar priveliștea îi aprinse și mai mult temperamentul Lizei.Nu putea suporta și accepta bărbați care abuzau de statutul lor ca să îi hărțuiască angajații.

-Ai o experiență foarte vastă cu bărbații,continuă ea.Fără îndoială,drumul tău spre școala de dactilografie a fost presărat cu inimi frânte.Sarcasmul ei câștigă un zâmbet timid din partea lui Mather.

-Ați fi surprinsă.Dactilografele atrag tot felul de nechibzuiți,să știți.

Îmbujorarea fetei începuse să se stingă,iar Liza nu observă nici un alt semn care să indice că Tilney se purtase urât cu ea.Totuși,voia să se asigure că Mather nu lucrează sub presiunea neînțelegerilor despre ce ar accepta sau nu angajatoarea ei din partea oaspeților.

-Dacă te mai deranjează cineva,dragă-și mă refer la oricine,chiar dacă deține o mică țară-știi cum să ții.Și,de asemenea,știi cum să lovești un bărbat într-un mod care să-l facă să regrete?

Pentru un scurt moment,Mather păru impresionată.Apoi zâmbetul i se lărgi și râse.

-Doamnă,cât de uimitor că mă întrebați asta! Este tocmai prima lecție predată la școala de dactilografie!

-Foarte bine,atunci.Ne înțelegem una pe alta.

-Da,șopti Mather.Ne înțelegem.Sunteți foarte amabilă,doamnă.

-Prostii.Și unde îți sunt ochelarii?

-I-am scăpat,spuse Mather.Domnul Tilney s-a oferit să mă ajute să îi caut,dar...

*Canalia.*Liza privi în jur,cercetând cu atenție salonul,în care fusese servită o gustare foarte substanțială.O farfurie pe care erau câteva plăcinte mâncate pe jumătate zăcea abandonată pe un fotoliu-chiar lângă ochelarii lui Mather.

Ridicând farfuria și dându-i fetei ochelarii,Liza se așeză.Avea să profite de această ocazie ca să își recapete cumpătul.,,*Nu te gândești la el.*"

Mather își puse ochelarii și clipi încet.Privind-o,Liza se simți epuizată.

-Tilney este un ticălos,spuse ea.Bărbații aduceau probleme nesfârșite.Toți-chiar și cei demni de laudă.Cred că ți-a văzut ochelarii și a ales să-i ignore.

Mather ridică din umeri.

-Dacă intenția dumneavoastră,doamnă,este să mă preveniți,nu este nevoie.Nu l-aș putea lua niciodată în serios pe domnul Tilney.Rânjește atât de des,încât bănuiesc că își rade mustața doar pentru a evita să se irite la nas.Mather făcu o pauză.După cum ați sugerat,doamna Hull i s-ar potrivi de minune.

Liza râse încântată.



-Mather,îți cer să nu te schimbi niciodată.Ar fi atât de dezamăgitor dacă ți-ai descoperi vreodată vreo latură blândă.Mather se așează pe fotoliul din fața Lizei.

-Atunci,îmi voi da mereu silința să rămân un mitocan perfect.

-Ce calitate minunată la o secretară!Mormăitul stomacului Lizei îi aminti că mâncase foarte puțin în acea zi.Mâncarea ar fi o distragere excelentă,întrucât mintea ei își dorea acum să hoinărească pe terasă,în ultimul loc în care ar trebui să meargă.Dacă se gândea la cum o sărutase el,la lucrurile pe care i le spusese... Atenția ei se îndreptă spre o plăcintă din apropiere,aproape intactă,cu excepția uneia sau a două mușcăături.

-A cui a fost farfuria asta?

-Cred că a doamnei Sanburne.

-A,este în regulă atunci.Liza o luă,adăugând,după ce zări privirea uimită a lui Mather:Păi,cu siguranță nu aș fi vrut să mănânc resturile lui Katherine.Turbarea este fatală,cred.Mather puse o mână la gură,înăbușind un chicot.

-Doamnă,nici cu dumneavoastră nu îmi este rușine.

-Presupun că de aceea ne înțelegem noi două atât de bine.Liza mestecă o clipă, apoi privi în jur,căutând alte farfurii cu mâncare.Zahărul era un medicament excelent pentru o inimă unită.Vai,o bucată de prăjitură cu mac stătea neatinsă lângă fereastră! Ce neghiob renunțase la ea? Prăjitura bucătăresei era opera unui geniu.

-Știi a cui a fost prăjitura...Dar când se întoarse spre Mather,își uită cuvintele. Pentru prima dată,fata renunță pentru un moment la demnitatea ei și la postura bătoasă.Cu umerii ușor lăsați sub volănașele rochiei ei din satin safiriu,arăta precum un personaj dintr-un tablou romantic.Albastrul intens al rochiei îi făcea ochii să strălucească și pielea palidă să lumineze.Părul ei strălucitor,de culoarea frunzelor de stejar în plină toamnă,fusesse ondulat în bucle care îi îmblânzeau forma pătrătoasă a maxilarului,iar fața ei părea lipsită de pori și opalescentă,o perlă făurită în foc.

-Vai,ești extraordinar de frumoasă! Liza auzi surprinderea din propria voce,dar decise să nu își ceară scuze:ar fi nevoie de frivolitate ca să se simtă jignită,iar Mather nu avea deloc așa ceva.Mather ridică privirea cu un zâmbet uimit.

-Mă tachinați.

-Deloc.Cum de îi luase atât de mult timp să conștientizeze frumusețea fetei? Mather era în slujba ei de aproape doi ani deja.Zâmbetul lui Mather se stinse ușor într-o privire mai visătoare.

-Atunci,este din pricina rochiei.Fata își coborî privirea în poală,mângâind admirativ mătasea.Un gând teribil îi trecu Lizei prin cap.



-N-ai mai fost niciodată la o modistă înainte? Acum că se gândea la asta, toate rochiile lui Mather erau cumpărate de-a gata, cu excepția celor pe care Liza i le comandase pentru această petrecere. Cât de îngrozitor din partea mea! Ar fi trebuit să-ți cumpăr o garderobă din Londra.

-Nu, doamnă, spuse cu calm Mather. Nu este o propunere obișnuită din partea angajatorului pentru secretara ei, nu se cuvine.

-Atunci, nu te plătesc suficient? Să știi că există modiste cu tarife foarte rezonabile...

-Mă plățiți foarte generos. Dar mă tem că sunt mai econoamă de felul meu.

-Ah. Pusă în dificultate, Liza făcu o pauză. Ei bine, este un lucru foarte virtuos, spuse ea în cele din urmă. Un exemplu pe care ar face bine să îl urmeze. Dar pentru ce economisești?

Mather nu avea familie; era orfană, după cum ea însăși recunoscuse. Fata ridică din umeri.

-Pentru zile negre, presupun? Înainte ca Liza să mai poată întreba ceva, Mather adăugă: Trebuie să mulțumesc din nou. Rochia mă prinde foarte bine.

Mărturisesc, mi se pare foarte... uimitor, efectul pe care îl pot avea aceste haine.

Liza zâmbi.

-Dar nu rochia este cea care te face frumoasă, găgăuță. Sau poate că da, dar doar pentru că rochia este o invitație către lume să te privească cu adevărat. Iar ochelarii tăi fac exact opusul, să știi. Îți permit ție să vezi, dar ne orbesc pe noi, ceilalți. Mather își mușcă buza.

-Poate că acesta este scopul lor, spuse ea după un moment.

-Este? Renunțând la precauție, Liza traversă încăperea, mergând să ia prăjitura cu mac. Prima mușcătură îi răsplăti curajul: moale, aromată, perfectă. Atunci, să înțeleg că școala de dactilografie a fost atât de periculoasă?

Privirea lui Mather se plimbă de la propriile mâini spre fereastră, apoi înapoi la Liza. Rar vorbea despre trecutul ei. Această expresie de pe chipul ei acum era motivul pentru care Liza nu insistase niciodată asupra subiectului. Directoarea școlii îi dăduse o recomandare foarte bună, ceea ce fusese suficient pentru Liza.

-Nu este nevoie să răspunzi, spuse blând Liza-deși, deodată, curiozitatea ei crescuse, nerăbdătoare să descifreze această enigmă, care îi distrăgea într-un mod foarte eficient atenția. Văzând-o pe Mather îmbrăcată de parcă ar fi fost de viță nobilă și simțindu-se atât de confortabil în această postură, o făcu să se întrebe și mai multe lucruri. Mather vorbea cu accente elegante, dar dacă fusese obligată să își caute de muncă, atunci, cu siguranță că familia ei nu fusese suficient de înstărită cât să îi asigure o guvernantă.



- La școala de dactilografie ai învățat franceza?
- Și să cânte la pian și toate acele cunoștințe impresionante despre geografie? Fata se încruntă ușor.
- Nu.Școala era preocupată de lucruri mai utile.
- Sună foarte plictisitor.
- Deloc.Este minunat să înveți să fii util.Să te simț util.Franceza...Mather se strâmbă.Franceza nu este utilă.
- Vorbită ca o persoană care nu suportă Parisul! Liza mai luă o îmbucătură din prăjitură.Pentru că era vorba de Mather,făcu un gest foarte primitiv și vorbi cu gura plină.În plus,dragă,tu ești definiția utilității.Bănuiesc că așa te-ai născut.Dar sunt curioasă în privința francezei.Dacă nu la școală,unde ai învățat-o?
- De la mama,spuse Mather încet.
- Și ea cânta la pian?
- Oricum,este exact opusul,doamnă-m-am născut teribil de inutilă.Și foarte zgomotoasă,mi s-a spus.O eschivare îndemânatică.
- Un copil plângăcios,spuse Liza.Da,îmi pot închipui asta:sigur ai avut colici.
- Uneori,cred că încă mai ai.Mather râse.Iată o altă ghicitoare:albul incredibil al dinților ei.Într-adevăr,acum că Liza le căuta,apăreau mici indicii pretutindeni, contrazicându-i presupunerile anterioare.Ținuta grațioasă a lui Mather; înălțimea ei,care sugera mese îmbelșugate în copilărie; stăpânirea ei de sine: aceste lucruri nu sugerau un copil crescut în sărăcie.
- Mama ta a fost franțuzoaică? sugeră Liza.Mather se foi ușor,rochia ei din satin foșnind.
- Nu,doamnă.A fost englezoaică.Nimeni cu renume,spuse ea,ceea ce Lizei i se păru straniu-cine și-ar fi închipuit că mama unei dactilografe ar fi opusul?
- Și tatăl tău?
- Am fost doar eu și mama.
- Văduvă? Mather se încruntă ușor.
- Abandonată,doamnă.Răspunsurile ei scurte îi dădură de înțeles Lizei că fata era epuizată de interogatoriu.
- Înțeleg.Liza simți cum o nouă suspiciune se formează în mintea ei.
- Nu trebuie să credeți ceea ce este mai rău,adăugă Mather,făcând-o pe Liza să se întrebe dacă expresia de pe propriul chip trăda ceva.Ne-am descurcat întotdeauna.Atunci,nu trăiseră din milă.Intuiția Lizei se adeveri.
- Îmi închipui că mama ta a fost foarte frumoasă.Mather zâmbi din tot sufletul acum.



-Da,a fost.O mare frumusețe,cred.Amanta unui bărbat bogat.Asta ar explica caracterul tainic al lui Mather și,de asemenea,ar explica și cum putuse o femeie abandonată să aibă un venit cu care să susțină educația copilului ei.

-Atunci,înfățișarea ai primit-o de la mama ta,spuse Liza.Cu sau fără rochia aia,și tu ești o frumusețe.Oricât ai încerca să o deghizezi.Elizabeth se întinse după o ceașcă cu ceai plină doar pe jumătate.

-Sper că nu sunt o frumusețe,spuse posomorâtă Mather.Pentru că văd acum cum vă tratează această șansă.Cu ceașca în aer,Liza încremeni.

-Poftim? Mather oftă.

-Nu vă bucurați de petrecerea asta,doamnă.Liza puse ceașca jos.

-Ai auzit ceva din partea oaspeților?

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca povești despre starea ei deprimată să înceapă să circule.Dumnezeule,Nello avea să presupună că el era cauza.Cât de enervant!

-Nu cred că a mai observat cineva.Dar pentru mine este destul de limpede.

Încruntându-se,Mather se aplecă spre ea.Doamnă,știu că simțiți o presiune de a vă căsători și că urmăriți o partidă foarte bună.Dar,mă întreb...Mather ezită.Nu vreau să jignesc.Liza flutură din mână.

-Întotdeauna ai fost sinceră cu mine,spuse ea,zâmbind.Cel puțin în ceea ce mă privește.Așa că,spune,dragă.

-Mă întreb dacă un titlu este ceea vă trebuie.Mather își aranjă ochelarii, evidențiindu-și ochii albaștri mari și serioși.Ați spus cândva că Lord Michael are nevoie de o...virgină pioasă,acestea au fost cuvintele dumneavoastră.Dar nu cred că este cazul.

-Ah.Liza simți că buna dispoziție îi dispare.Cât de repede și de complet își pierdu greu recăpătatul cumpăt.

„Vrei să spun lucruri pe care nu ar trebui să le spun? Pentru că o voi face,să știi.”

-N-ar fi trebuit să vorbesc,spuse imediat Mather.Iertați-mă,eu...

-Nu.Nu-ți face griji.Liza se întinse din nou după ceașcă,răsucind-o în mâini în timp ce gândurile îi goneau prin minte.Dumnezeule,dăduse de bucluc.

Mather,continuă ea,te-ai uitat cu mine peste registrele contabile.Știi cât de mare este nevoia mea.Și un al doilea fiu...Liza înghiți în sec.Nu o poate susține.

În tăcere,își ținu privirea pe ceașca de ceai,pe bucățile de frunze de pe fundul căniilor.Unele persoane credeau că norocul cuiva poate fi citit în frunzele de ceai.Ce idei deprimantă-că norocul cuiva ar putea sta,la propriu,în reziduuri.



-Nu sunt vreo romantică,spuse Mather în cele din urmă.Nu trebuie să credeți asta.Râsetul Lizei văluri suprafața ceaiului.

-Dumnezeule,Mather,te asigur că nu mi-am închipuit niciodată asta.

-Dar tocmai de aceea mă simt încurajată să spun asta.Căsătoria este cel mai mare risc pe care și-l poate lua vreodată o femeie.Știu că aveți oarecare experiență,dar sunt atât de multe umbre de nefericire într-o căsnicie.Iar cele mai întunecate...

nici măcar sărăcia nu este atât de periculoasă.Liza ridică privirea.Mather își privea mâinile pe care le ținea împreunate în poală.Umerii îi erau încordați.

-Ai vreun motiv personal să știi lucrurile astea? întrebă cu blândețe Liza.

Mather ridică privirea,cu chipul indescifrabil.

-Am doi ochi,doamnă.Și am văzut multe lucruri cu ei.

Liza ezită,uimită de misterul care devenise secretara ei.

-Știi că sunt aici întotdeauna dacă ai nevoie de ajutor,Mather.Expresia fetei se îmblânzi.

-Știu,doamnă.Dar acum vorbesc de dumneavoastră.N-aș vrea să vă văd nefericită.Liza încercă să zâmbească.

-Bine.Sunt de acord cu tine că opusul nefericirii nu sunt banii.Banii nu pot cumpăra fericirea.Dar nici dragostea nu este o valută prea de nădejde,să știi.Și nu mă gândesc doar la mine când mă gândesc la căsătorie.Mă gândesc la Bosbrea.La sutele de arendași care muncesc pământul,care se bazează pe mine pentru traiul lor.Putea să vândă pământul,dar oamenii care aveau bani să îl cumpere nu mai căutau să facă profit din agricultură.Oamenii ca Hollister căutau minereuri sub pământ ca să își crească averile sau să defrișeze păduri pentru fabrici...

-Viitorul nu este doar al meu,dragă,continuă Liza.Cu câtă înțelepciune vorbea.

De-ar putea să își audă propriile vorbe! Mather o studia.

-Atunci,este dragoste? Gâtul i se încorda.

-Oh,Mather,spuse ea cu dificultate.Nu fi ridicolă.

„Oh,Liza”,își spuse în sinea ei.”Te rog,te rog,nu fi ridicolă.”

CAPITOLUL 17

Domnul Smith,scriitorul spiritist,insistate pe un decor specific: semiîntuneric,cu tavane înalte pentru a permite „circulația vaporilor”...orice ar fi însemnat asta.

Sfătuindu-se cu Mather,Liza alesese să găzduiască evenimentul în galeria cu portrete,unde adusese mai multe sfeșnice pentru a ajuta la crearea atmosferei.

Bărbatul luă loc sub un portret de-al tatălui ei și își scoase ustensilele-o călimară; o pană; un teanc de pergamente-pe un birou mic,pe care îl adusese cu



el tocmai din York. Hieroglife misterioase fuseseră gravate pe picioarele lăcuite de lemn ale biroului. Poate că Liza nu le-ar fi observat dacă nu ar fi încercat din răspuțeri să evite privirea lui Michael. El stătea la câțiva pași distanță și nu făcea nici un efort să își ascundă interesul pentru ea. Îi putea simți privirea fermă ca pe o mână fierbinte pe pielea ei. Michael voia ca ea să îl privească înapoi. Liza nu putea. Ceea ce se petrecuse pe terasă o afectase mai mult decât putea ea să suporte. Dacă îl privea, avea să meargă lângă el; dacă mergea lângă el, avea să îl ia de braț și să îl scoată din încăpere. Michael aprindea în ea un foc pe care Liza nu știa cum să îl stingă. „*Nu este iubire. Nu este.*”

Încercând cu disperare să își distragă atenția, Liza se aplecă spre Lydia, care se așezase lângă ea.

-Simbolurile acelea de pe birou.” *Da, foarte bine, Liza. Ce e cu ele?*” Nu sunt impresionante? Le recunoști? Lydia era un fel de expert în asemenea chestiuni.

-Nu, deloc, răspunse Lydia. Îmi amintesc vag de hieroglife, dar bănuiesc că vreunui artist i-a luat ceva vreme să le inventeze.

-Este un escroc? întrebă James. Denunță-l, Lyd.

Acest schimb de replici îi făcu pe soții Sanburne să râdă tare. Din câte își dădea Liza seama, era o aluzie la cum se cunoscuseră prima dată - James îl tachinase în public pe tatăl lui în legătură cu un artefact pe care Lydia îl declarase fals.

O viziune însuflețită se contura în mintea ei. Ea și Michael ar schimba asemenea glume - o aluzie vicleană la autenticitatea doctorilor de provincie. El ar râde, la fel și ea. Și nimeni altcineva din încăpere nu ar înțelege de ce.

Un fior o străbătu, puternic și dulce-amărui. Cum de își închipuise vreodată că fusese îndrăgostită de Nello? Glumele lor fuseseră răutăcioase și întotdeauna pe seama altcuiva. El o excitase, desigur - și o înfuriase și enervase; fiecare moment petrecut cu el fusese tumultuos, iar în pauzele dintre întâlnirile lor, ea se agitase, analizând fiecare moment din interacțiunile lor trecute. Dar aceea nu era dragoste. Dragostea, își dădu Liza seama acum, nu se simțea deloc la fel.

Dragostea era mai mult decât pasiune. Era construită pe intimitate, o poveste țesută din momente intime, priviri semnificative și zâmbete tăcute. Ea știuse asta când era mică. Cum de ajunsese atât de confuză acum? Liza văzuse o asemenea drn goste între mama și tatăl ei, iar acum, pentru prima dată, văzuse posibilitatea de a avea și ea parte de așa ceva. Văzu într-un singur moment cum ar putea decurge lucrurile între ea și Michael, dacă ea... abandona orice altceva.

Moștenirea părinților ei. Propria siguranță.

Viitorul arendașilor ei și speranțele tinerilor precum cei din familia Broward.



Era o cruzime prea mare. Propriile gânduri păreau să îi spinte ce inima. Nu mai putea să asculte șoaptele lui James și ale Lydiei nici un moment în plus. Plecă de lângă ei și se alătură conversației lui Tilney cu frații Hawthorne. Tonurile lor tăioase i se potriveau mai bine.

-A, doamnă Chudderley, spuse Nigel drept salut. Tocmai vorbeam despre ideea puțin probabilă că spiritele ar putea prefera o formă scrisă de exprimare.

-Lui Nigel îi lipsește imaginația, spuse Katherine. Era îmbrăcată din cap până-n picioare într-un satin de un bronz roșiatic, care reflecta lumina lumânărilor în valuri stranii. La urma urmei, scrisul este modul firesc pentru răspândirea tuturor veștilor șocante și delicioase. Dacă știți la ce mă refer. Katherine ridică o sprânceană neagră. Cuvintele aveau o direcție clară și invitau la o replică pe măsură.

-Cât de incitant, spuse Liza. Acesta pare a fi punctul de vedere al unei femei cu corespondenți extrem de interesați.

-Așa este, spuse Tilney cu un râset ironic. Dacă lui Katherine i s-ar cere să își citească propriile scrisori în această seară! Acela ar fi divertisment!

Katherine își ridică bărbia semeață, adoptând o atitudine satisfăcută.

-N-aș trăda niciodată încrederea corespondenților mei. Pot spune totuși că am primit cea mai fascinantă scrisoare pe ziua de azi. Ridică din sprâncene spre Liza. Presupun că nu ai primit și tu vești din partea domnului Nelson?

Cât de previzibil!

-Dragă, nu ți-ai dat seama că interesul meu pentru domnul Nelson a scăzut considerabil? De fapt, cred că nu m-am mai gândit la el de săptămâni întregi.

-Înțeleg. Katherine făcu un schimb de priviri cu Tilney. Ce păcat!

Atunci, presupun că nu trebuie să-i menționăm numele. Ce naiba se întâmplase cu Nello? Oh, dar nu îi păsa. Amintirea lui era ca o mâncărime pe cale să se vindece, ușor enervantă, dar nu merita atenția ei.

Domnul Smith bătu din palme, atrăgând atenția grupului către micul său birou, unde o singură lumânare ardea lângă un teanc subțire de pergamente.

-Dacă sunteți amabili, spuse el. Voi avea nevoie de tăcere deplină pentru munca mea aici. Conversațiile se stinseră în șoapte, apoi încetară definitiv, când domnul Smith ridică lumânarea în dreptul feței pentru a-și evidenția încruntarea aprigă.

Lumina pâlpâitoare revărsă o mască stranie și feroasă pe chipul lui ca de bulldog, care era brăzdat de riduri adânci. Ochii îi erau întunecați și amenințători și îi sclipeau în mod ciudat. Un efect foarte bun. Liza aruncă un zâmbet prietenilor ei, menținându-1 când privirea ei îl găsi pe Michael și când întâlni privirea lui Hollister. Orice străin l-ar considera mai chipeș decât Michael. Dar cât



s-ar înșela acel străin! Pentru că o singură privire nu putea dezvălui priceperea din mâinile lui Michael, fie pentru a mângâia sau pentru a salva o viață, sau umorul care se ascundea în spatele zâmbetelor lui, sau modul în care, atunci când privea o femeie, ea se simțea văzută în toate felurile, expusă înaintea lui și totuși atât de protejată...

-Acum voi lua pana, spuse Smith, și voi aștepta îndrumare divină. Dacă liniștea va fi întreruptă, la fel se va întâmpla și cu transa mea, iar apoi ar trebui să începem din nou. Așadar, pentru răbdarea și satisfacția dumneavoastră, doamnelor și domnilor, vă voi ruga să aveți puțină indulgență. Liza nu era atentă la Michael.

Totuși, fu complet conștientă când el se retrase cu un pas mare din cerc; când atenția lui se concentra asupra tabloului din dreapta scriitorului spiritist. Inima ei o luă la goană. Se uita la ea pe când era doar o fetiță, când chipul încă îi era rotund și avea acei obraji de copil, inocența personificată în acea rochie albă, ridicolă, pe care mama ei insistase să o poarte, legată în talie cu o centură din mătase albastră. O copilă a cărei expresie era timidă și plină de speranță, nesemnând deloc cu frumusețea profesionistă pe care domnul Readey o surprinsese în fotografiile lui.

Oare Michael o recunoscuse pe acea fată? Se întreba cum fusese ea? Pentru că Liza își dorea ca el să se întrebe acest lucru, își dorea să fie cunoscută de către el. Ce lucru curios! Farmecele unei femei erau învăluite în mister. Dar Liza își dorea să fi fost transparente precum sticla pentru el.

-Aici, spuse brusc domnul Smith. Aici... aici. Pana lui începu să se miște.

Un lucru foarte demodat, să scrii cu o pană. Dar Liza înțelese motivul, întrucât sunetul hârșăit era un accesoriu teatral potrivit cu grimasa lui concentrată în timp ce scria, și scria, și scria. Din când în când, icnea și ridica pana de pe pagină, ca și cum ceea ce descoperea acolo era mult prea teribil pentru cuvinte; și apoi, gura lui schimonosindu-se și deschizându-se ca într-un țipăt tăcut, cufunda pana cu violență în călimară și începea din nou să scrie.

Împotriva voinței ei, Liza fu copleșită de dorința de a râde. Își mușcă tare obrazul, întrucât ar fi fost păcat să își distrugă propriul program de divertisment.

În cele din urmă-după cinci minute sau treizeci; fiindu-i interzis să i se pară amuzant, Liza consideră activitatea plictisitoare domnul Smith icni și aruncă pana, făcându-le pe doamnele din apropierea lui să țipe și să se dea înapoi, ca nu cumva cerneala să le păteze rochiile. Apoi, evident ignorând privirile încruntate care îi erau adresate, Smith se ridică și flutură hârtia în aer, poate pentru ca astfel cerneala să se usuce, poate pentru un efect general, comportându-se ca un nebun cu o caligrafie foarte urâtă.



-Ascultați! strigă el. Mesaje de dincolo! Ridică pagina în dreptul feței și începu să citească, vocea lui reducându-se la un murmur atât de vag, încât grupul fu nevoit să se apropie de el pentru a-l auzi.

-Silfida cu păr auriu va ieși triumfătoare din umbră, spuse el foarte repede. Din durere se ridică, precum phoenixul renăscut.

-Doamna Hull, spuse Weston entuziasmat. Trebuie să fii dumneata, doamnă Hull.

-O, nu știu. Jane stăpânea arta sfiei; Liza prevăzu o nuntă înainte de Crăciun.

N-aș vrea să cred...

-Dar este un mesaj minunat, o asigură Weston. Vei triumfa! Bărbatul era, crezu Liza cu dezgust, puțin prea entuziasmat pentru toată această șarlatanie. Domnul Smith trecu la mormăieli acum:

-Când oglinzile se vor sparge, imaginile gemene vor fi despărțite.

O nouă viziune se va înălța între ele, întru pericolul lor! Feriți-vă de cioburi!

Acum toată lumea se întoarse spre frații Hawthorne. Katherine își dădu ochii peste cap.

-O, prostii! spuse Nigel.

-Coroanele militante vor fi răsturnate, strigă domnul Smith. Doborâte de un șarpe veninos care apare din subteran! Doar una va supraviețui pentru a recupera coroana princiară, dar toate prăzile de război se vor întoarce împotriva lui!

-Asta nu are nici un sens, se plânse Tilney. Doar dacă nu cumva avem un cuplu secret de prinți printre noi? Nu, așa credeam și eu.

-Lordul Forbes este rudă îndepărtată cu un prinț habsburg, spuse vioaie Lady Forbes. Dar, vă asigur, el se ceartă doar cu câinii lui de vânatoare. Baronul protestă zgomotos.

-M-aș descurca în luptă.

-Desigur că da, dragă, spuse baroneasa. Domnul Smith își dres glasul:

-Să continui? Liza se întrebă dacă, într-o viață anterioară, bărbatul fusese majordomul cuiva. Aerul lui serios și autoritar îi aminti foarte mult de Ronson.

-Firește, spuse Hollister. Suntem cu sufletul la gură, bunule domn. Și ce păcat că Hollister se pripi. Liza admirase întotdeauna o persoană rezervată. S-ar fi lăsat convinsă să treacă de partea lui dacă ar fi dat dovadă de mai multă subtilitate.

Liza își mușcă buza. Era o mincinoasă! De ce se deranja să se prefacă? Nu era nevoie să se îndrăgostească pentru a se căsători. Și nu era nevoie de căsătorie pentru a se alege cu inima frântă. Și-o frângea singură, cu fiecare privire furișă pe care o arunca spre Michael.

-Zâna cu părul negru va reduce vocea la tăcere, dezvăluindu-i adevărata origine,



spuse domnul Smith.O nouă viață,ea însăși fiindu-și aliat.Liza simți un fior incomod,recunoscându-se.

-Despre tine e vorba? o întrebă Katherine.

-Doar spiritele știu,răspunse ea încet,dar nu se putu abține să își frece discret ceafa cu mâna pentru a-și alunga un fior rece.Absurdități din partea unui actor priceput.Cât de stupid din partea ei să îi permită să o afecteze chiar și pentru o clipă.Liza nu auzea cu adevărat vocea mamei ei.Era o născocire a imaginației sale,nimic mai mult.Smith deveni pompos.

-Fratele regelui își va vedea istoria repetată,intonă el.O ușuratică drept mamă și una drept soție,iar el devine fraierul,bufonul ridiculizat de toată curtea.

Lizei i se tăie răsuflarea.Nu era nevoie să întrebe nimeni cui aparținea acest mesaj.Exista o singură persoană în încăperea a cărui frate fusese descris în termeni regali.Reacția lui Michael se pierdu în umbră.Dar nici un milimetru din corpul lui nu păru să miște.Tăcerea parcă era brăzdată de sticlă-și de furia ei crescândă.Liza păși înainte.

-Continuă,spuse ea tăios.Care este următoarea prezicere? Domnul Smith pufni.

-Nu sunt preziceri,doamnă,ci mesaje din tărâmurii încetoșate,îngâmfat nesuferit.

-Atunci,următorul mesaj.Bărbatul citi din nou de pe hârtie:

-Regalitate falsă pentru o minte nesănătoasă:regele însuși se va ofili în propria închisoare...

-Destul despre regi,spuse ea,dar o mișcare surprinsă cu coada ochiului îi atrase atenția.Îi zări pe frații Hawthorne făcând un schimb de priviri cunoscătoare.

Priviri de felicitare,de fapt.Așa că,poate Liza știa,la urma urmei,ce vești le adusese scrisoarea lui Nello.Ciudățeniile fratelui lui Michael deveniseră publice.Și se părea că ea nu era singura care se gândise să mituiască un spiritist.

-Următorul mesaj,spuse ea pe un ton amenințător.Ceva mai...Liza tăcu în timp ce Michael păși în cercul ușor luminat din jurul spiritistului.

-De fapt,mi se pare foarte interesant,îi spuse Michael Lizei.Te rog,domnule Smith...continuă.Tonul lui era amabil,iar expresia îi era neutră.Dar în timp ce vorbea cu domnul Smith,ochii lui trecură de la Liza asupra fraților Hawthorne,iar zâmbetul pe care li-l oferi o făcu să se gândească la un lup care tocmai își zărise cina.Rânjetul fraților se stinse.Chiar și spiritistul păru brusc nesigur de materialul său.Privind de la Michael pe hârtie,ezită puțin.

-Ah,a...Dădu pagina.Midas,care a plătit monedă pentru statutul său,va afla...

-O,cred că este suficient,spuse grăbit Hollister.Zvonurile spuneau că își cumpărase titlul.Nu părea deloc amuzat.Cine vrea ceva de băut?

-Sună minunat,spuse Lady Forbes.



-O idee foarte bună,adăugă și Liza grăbită.Pe terasă,atunci.Gesticulă larg spre coridor,apoi nu pierdu nici o clipă și îi smulse pagina din mână domnul Smith. Voi vorbi cu dumneata mai târziu,spuse ea încet.Angajații ei,temporari sau nu,nu luau mită de la nimeni în afară de ea.

După ce grupul se reuni pe terasă pentru o distracție aranjată în grabă cu șampanie și șarade,Liza își dădu seama că pierduse un oaspete.Michael nu era nicăieri.Scuzându-se față de Jane și Weston,care stăteau lângă ea,se întoarse în casă.O servitoare,trecând grăbită pe lângă ea cu urcioare de apă proaspătă pentru dormitoare,îi spuse că da,îl văzuse pe Lord Michael intrând în bibliotecă în urmă cu câteva minute.Acolo îl găsi Liza.El aprinsese toate lămpile și răsfoia un raft plin de Shakespeare,iar zâmbetul pe care i-l oferi când ea intră în încăpere fu tulburător de vesel.

-Ai o bibliotecă frumoasă.Sper că nu te superi.Liza alungă comentariul,fluturând din mână,apoi vorbi:

-Îmi pare atât de rău,spuse ea.Îmi asum responsabilitatea pentru toate prostiile domnului Smith.Ar fi trebuit să mă asigur dinainte că nu se va ajunge la răutăți. Michael nu răspunse imediat,dar privirea lui gânditoare îi transmitea Lizei un mesaj care îi ocolea complet creierul.Următoarea ei răsuflare deveni sacadată,iar ea făcu un pas în spate,punând mâna pe mânerul ușii.Poate că nu fusese foarte înțelept din partea ei să vină aici,singură.El îi observă mișcarea și zâmbi ușor,apoi privi înapoi spre raft.Cu vârfurile degetelor,trasă conturul cotorului unui volum.Gestul păru straniu de grațios...senzual,cumva.Mâinile lui erau magice.Abilitatea lor nu înceta să o fascineze.

-I-ai cerut scuze și lui Hollister? șopti Michael.Degetele ei se plimbau agitate pe mânerul din bronz.

-Ar trebui? Ceea ce a spus domnul Smith despre el era adevărat.Michael ridică din umeri.

-La fel și mesajul pentru mine.Lizei nu îi plăcea asta.

-Ce absurdități! Știi că cineva i-a dat replicile alea ca să...

-Mă întărâte? Michael plecă de lângă raft,îndreptându-se spre o canapea lungă,pe care se așeză.Nu sunt supărat,spuse el.Dacă erai îngrijorată...te asigur,nu m-am furișat aici ca să stau bosumflat.Doar că nu-mi plac jocurile de șaradă.

Râse.Ceea ce este destul de ironic,dacă stai să te gândești.Pentru că,ce se întâmplă între noi doi,dacă nu o șaradă imensă?

„Pleacă.Pleacă acum.” Deja se învârtiseră pe marginea subiectului astăzi și asta o afectase,lăsând-o plină de dorințe mistuitoare și impotente.Dar tonul straniu al



vocii lui o împiedică. Liza se trezi cuprinsă de o suspiciune care îi depășea grija pentru sine. Eliberând mânerul ușii, făcu un pas spre Michael.

-Nu poți crede că este adevărat, spuse ea. Că vei sfârși ca tatăl tău. Că...soția ta va urma calea mamei tale.

-Mama nu a greșit cu nimic, spuse el fără ezitare. Dar asta nu răspunse întrebării ei.

-Iartă-mă, spuse Liza. Nu știu prea multe despre trecutul familiei tale.

-Mi se pare greu de crezut. Ea tresări. Desigur că știa esențialul: un divorț scandalos, un proces presărat cu povești șocante despre infidelitate și certuri violente. Dar ea era mică atunci când ziarurile vuseră despre problemele familiei de Grey, iar bârfele vechi rar erau readuse la viață.

-Nu pot pretinde că știu adevărul, zise Liza. Eu, dintre toți oamenii, știu că autorii de zvonuri pot deforma faptele după bunul-plac.

-A, dar majoritatea zvonurilor au fost adevărate, spuse el, ridicând din umeri. Cel puțin cele referitoare la tata. A fost un crai violent și abuziv. Iar dacă mama a făcut...alegeri proaste, atunci nu poate fi învinuită pentru asta. Cu tata drept soț, ce altă alegere avea? El scotea la iveală tot ce era mai rău din toate persoanele pe care le întâlnea.

-Îmi pare rău, spuse ea cu blândețe. Pentru o clipă stătu stingheră, apoi își încrucișă brațele la piept. Nu își putea închipui cum era să știi asemenea lucruri despre părinții tăi. Este groaznic, continuă Liza.

-Da, presupun că este. Michael zâmbi, un zâmbet supărător, care îi dezveli dinții. Dar asta este ceea ce știu eu despre dragoste, Elizabeth. Și se spune că învățăm din exemple. Așa că spune-mi, cum poți fi sigură că spiritistul s-a înșelat? Istoria se repetă, nu-i așa?

Starea lui de autocompătimire o luă prin surprindere pe Liza și i se păru deranjantă. Făcu încă un pas spre el.

-Istoria se repetă pentru că nu învățăm din ea, spuse Liza. Atunci, tu, dintre toți oamenii, ești cel mai bine pregătit pentru a evita o uniune nefericită.

Michael își întinse brațul pe spătarul canapelei, lăsându-se pe spate, studiind-o.

-Dar tu? Întrebă el încet. Cum rămâne cu tine? Nu ai învățat nimic din povestea cu domnul Nelson?

Elizabeth simți cum îi îngheață sângele în vene. Povestea ei nu fusese un secret pentru el; ea presupuse că nu ar trebui să fie surprinsă că Michael aflase cu cine își pierduse ea vremea. Dar o îngrozea, în egală măsură.

-Să nu crezi că l-am iubit, spuse ea. Nu sunt atât de proastă. El ridică din sprâncene, dar nu răspunse.



-Nu l-am iubit,spuse ea.M-am păcălit pentru o vreme,dar...Urgența cu care nega cea poveste o derută.Dar Liza nu își închipuise că atunci când el o privea,avea cunoștință despre Nello.Acest lucru o făcu să se simtă ciudat de panicată.Ea...ei bine,își dorea ca el să o vadă așa cum o cunoscuse în zilele de dinaintea petrecerii.În acele zile petrecute cu Michael,ea fusese o femeie care nu avusese nici o legătură cu ticăloși precum Nello.Fusese femeia care i-ar plăcea să fie întotdeauna.Gândul o făcu să-și piardă echilibrul și se așeză pe fotoliul din fața lui.

-Cu siguranță,poți vedea că nu ești deloc precum tatăl tău,șopti ea.Michael scosese la iveală ce era mai bun în ea.Făcea lucruri miraculoase.Tu faci doar bine în lume.Nu uita cum ai salvat-o pe doamna Broward! Și ce-ai făcut cu spitalul tău! Cum poți să spui că semeni cu el?

El se aplecă înainte acum,sprijinindu-și coatele pe genunchi.

-Pentru că mă uit la tine,spuse Michael blând.Și nu-mi pasă de nevoile tale.

Nu-mi pasă de alegerea ta.Mă uit la tine și mă gândesc doar că te vreau.Și sunt foarte tentat,Elizabeth,să te iau,și la naiba cu toate grijile tale.Liza trase speriată aer în piept.Acele cuvinte întunecate,fierbinți trimiseră un fior sălbatic în corpul ei.Nu avea să îl nege.

-Atunci,și eu sunt ca tatăl tău,reuși ea să spună.Pentru că simt la fel.El miji ochii și parcă se pregăti să se ridice-dar Liza se ridică de pe fotoliu și făcu un pas înapoi.

-Dar este greșit,Michael.Cuvintele ieșiră grăbite;Liza de-abia știa ce voise să spună.Se ascultă pe sine parcă din depărtare,în timp ce continuă: Este teribil de greșit.Pentru că nu este vorba doar de tine și de spitalul tău.Sunt oameni care depind și de mine,de asemenea.Atât de mulți oameni,și nu-i pot dezamăgi,îmi cunosc datoria! Și totuși,în ciuda ei,vreau...Ochii lui o devorau.Liza se simțea de parcă nu mai putea să respire.Nu mai voia.Voia să se înece în ochii lui și să savureze moartea.

-Mă gândesc doar că te vreau,recunosc ea.Acela era adevărul.

-Atunci vino aici,spuse el încet.Și ia-mă.Pentru o secundă,Liza ezită.Ochii lui o chemau.Iar apoi,de parcă ar fi fost într-un vis,se privi pășind înainte.Rațiunea ei parcă dispăru odată cu gravitația.Liza pluti peste covor.Mâinile lui îi cuprinsesă șoldurile,iar ea se așeză ușor pe genunchii lui.Michael se aplecă înainte și își puse buzele pe gâtul ei.Palmele Lizei pe spatele lui îi simțiră încordarea în timp ce trase aer în piept,iar ea simți pe piept căldura arzătoare a respirației lui.

-Ascultă-mă,îi spuse el.Te-am mințit,dar nu voi minți în legătură cu asta.Am aflat ce este dragostea.Și cu toți oamenii care ar suferi din pricina asta,cu rușinea



pe care ar trebui s-o îndur și cu vina care m-ar ține treaz noaptea,tot cred că aş demola spitalul și l-aş vinde cărămidă cu cărămidă,dacă asta mi-ar aduce ceea ce am nevoie pentru a te avea doar pentru mine.Liza închise ochii pentru a împiedica lacrimile să curgă.

-Dar nu te-aş lăsa eu,spuse ea cu tristețe.

-Nu.Michael îi sărută blând clavicula.Iar pentru asta te iubesc și mai mult, Elizabeth.Ea resimți șocul pe pielea ei-uimire și teamă.

-Taci,șopti ea.El spunea lucruri care nu puteau fi spuse.Lucruri cu care ea va fi nevoită să trăiască și să și le amintească întotdeauna.

-De ce să nu o spun? Știm amândoi...Liza îi acoperi gura cu a ei.Din poziția în care stătea pe genunchii lui lui,fu nevoită să își întoarcă gâtul într-un unghi ciudat,dar ce conta? Las-o să se contorsioneze,să se rupă;avea nevoie de acest sărut.Îi cuprinse obrazul în palmă și îi arătă cu buzele ceea ce simțea: „*Te iubesc*”,gândi ea,”*și iubesc asta,și nu pot avea asta din nou*”,dar simți că momentul era atât de adevărat,de glorios.Când buzele lui se întredeschiseră,iar Michael îi sorbi limba în gura lui,ea gemu de o plăcere care părea aproape vicioasă.El se răsuci ușor sub ea,întinzându-se pe toată lungimea canapelei și așezând-o peste el.Sărutul lor deveni mai fierbinte; aveau să se devoreze unul pe altul sau să se topească unul în celălalt.Una sau alta,acum.Mâinile lui se plimbară pe spatele ei,cuprinzându-i fundul prin rochie,dar nu era suficient.Liza își puse picioarele peste ale lui,vrând să îl înconjoare; să îl simtă pe fiecare parte din corp.Michael era cald,puternic,atât de solid sub trupul ei,oasele lui rezistente ca piatra susținând-o și legănând-o.Îi simți oasele șoldurilor prin straturile rochiei și prin jupă,împungând în carnea moale a coapselor ei.”*Nu e destul de tare.*” Ea îi mușcă buza de jos,apoi încremeni,șocată de sine-de cât de brusc și de violent crescuse dorința ei.Michael râse blând,ciudat.

-Din nou,șopti el,apoi își plimbă mâna pe gâtul ei,după care degetele i se strecurară în păr și o trase atât de tare,încât Liza simți un fior dureros-la început neașteptat,iar apoi,deodată,teribil de corect și de îndreptățit.

Pentru că ei aveau să se rănească reciproc dincolo de orice șansă de vindecare.

Aceasta era soarta lor.Se prea putea ca asta să fie scrisă în scripturi,atât de convinsă era Liza de acest lucru.Nu îl va mai avea niciodată,nu îi va mai linge niciodată buza,foarte ușor acum,pentru a-i trasa conturul ferm,atât de flexibil și de perfect.Se ridică puțin pentru a o putea mângâia cu degetul,pentru a o admira,pentru a-și vedea propria mână pe buzele lui și pentru a ști,cel puțin în acest moment,că el era bărbatul potrivit pentru ea.



După această noapte,Liza nu va mai simți niciodată duritatea dinților lui când îi luă degetul în gură.1-1 supse încet,privind-o în ochi,palid și frumos precum lumina pătrunsă printr-un vitraliu.Limba lui i se plimbă pe deget,iar Liza scoase din gât un sunet aproape animalic,plin de dorință.Își eliberă mâna și își cobori gura pe gâtul lui,mirosindu-l,inhalându-i mireasma fierbinte și masculină,ca și cum trupul lui era medicamentul ei,leacul pe care îl căutase întreaga viață.Nu va mai cunoaște vreodată gustul gâtului lui,al pielii lui fierbinți sub atingerea gurii ei deschise.Avea atât de multe de memorat.Atât de puțin timp.Îi împinse haina de pe umeri,aproape părându-i rău că era nevoită să primească ajutor, blestemându-i vesta în timp ce o deschise grăbită,urând rezistența nasturilor cămășii lui.Aproape că o rupse și ah,dezvălui mai mult din el,pielea lui încordată și palidă peste mușchii tremurători ai stomacului său.Liza își puse gura pe buricul lui și îl simți cutremurându-se.Altă femeie va face la fel; avea să împartă cu altele această amintire pe care ea o crea,și le ura pentru asta.Voia să le scoată ochii,dar și pe ai lui,pentru că avea să le permită să se bucure de această priveliște prețioasă,o alta care nu va mai fi vreodată a ei.Coborî mai jos,urmând dâra subțire de păr care ducea spre curea pantalonilor.Mâinile lui îi găsiră părul din nou,oprindu-i coborârea,gâfâind.

-Dumnezeule.Liza îi luă mâinile și i le puse pe lângă corp.El își luase deja partea; era timpul să și-o ia și ea pe a ei înainte ca totul să se termine.

Nasturii pantalonilor lui nu opuseră rezistență; cedară fără luptă.Mădularul lui fu eliberat,lung și gros,și drept,cu venele proeminente în lumină.Liza își plimbă limba pe toată lungimea mădularului,gustând perla de lichid din vârful.

Michael înjură pe un ton jos,arzător.

-Elizabeth...

-Da.Vocea ei era sălbatică.El nu avea să o uite vreodată.Îi luă mădularul în gură, iar Michael icni.Îl învăluie cu limba și simți un fior fierbinte de triumf când șoldurile lui se zvârcoliră sub ea.”*Nu vei uita asta.*”

-Elizabeth...Ea îl privi.Michael avea o expresie uimită în timp ce se uita la ea, respirând greoi.Apoi clipi,trăsăturile lui recăpătându-și treptat simțurile.

-Nu te mișca,spuse ea,apoi își coborî din nou gura.Fu un sărut diferit de oricare altul pe care îl oferise vreodată,dincolo de intimitate,încărcat de plăcerea stranie de a ști cât de vulnerabil era el.Cu dinții,l-ar fi putut pedepsi.În schimb,Liza supse,blând apoi mai tare,iar el se zvârcolea sub trupul ei,scoțând un geamăt sugrumat înainte să o prindă de mâini.Degetele lui se împreună cu ale ei.

-Așteaptă,spuse el răgușit.Nu pot...Liza îl ignoră,vrând să îl distrugă,să îl facă să devină incoerent.Era aproape să cedeze;ea își dădea seama din sunetele pe care



le scotea. Dar apoi, strânsoarea lui se întee și o trase peste trupul lui cu o mișcare brutală. Liza încercă să se elibereze-apoi uită de sine, pentru că mâinile ei îi găsiră încheieturile mâinilor lui, groase și puternice, apoi brațele lui, atât de ferme, la fel ca mușchii lui, toate aceste locuri prețioase pe care ea trebuia să le rețină. Bicepșii lui se încordară; mâinile îi cuprinsesă șoldurile; dar Liza nu se putea concentra pe asta, întrucât acum îi descoperise umerii, pe care îi strânse fără milă. Trupul lui fusese croit cu atâta eleganță, cu o musculatură fermă; nu avea nici un cusur. Și îi spusese că o iubește, iar Liza nu avea cum să nu mai audă acele cuvinte. Gândul o făcu să își înfigă unghiile în umerii lui cu brutalitate, în timp ce gura ei o găsi din nou pe a lui. Propria furie o deruta, dar se contopi cu dorința ei când Michael o sărută înapoi, arzător, palma lui plimbându-se pe gâtul ei și strângând, pentru a o ține nemișcată. Liza își împinse șoldurile în el, iar Michael icni în gura ei, apoi încercă să se ridice. Liza încercă să se lase în genunchi pentru a-i face loc, dar rochia îi era prea voluminoasă, iar frustrarea ei se revărsă într-un mârâit iritat.

-Nu te mișca, șopti el, strecurând un braț sub ea, prin spatele genunchilor, apoi ridicând-o de pe canapea. Pentru un moment, camera se învârti puternic, apoi Michael se așază din nou, iar ea stătea peste el. Mădularul lui împungea în locul unde se uneau coapsele ei, iar trupul Lizei încremeni pentru o clipă, totul în interiorul ei concentrându-se pe acel loc. Și el se opri și, pentru o secundă tensionată, se priviră unul pe celălalt. În acel moment, o cuprinse teama, rece și delicată precum fâșii de gheață. *Niciodată.*

Michael îi cuprinse chipul în palme. Foarte blând, o sărută pe buze. Fâșiile de gheață se sparseră, iar ceea ce ieși din gura ei fu:

-Nu vei uita niciodată? Michael respiră adânc pe buzele ei.

-Te voi purta ca pe un costum, spuse el răgușit. Nu îți voi da niciodată drumul.

Liza se întinse spre fusta rochiei în același timp cu el. Mâinile li se ciocniră, iar ea aproape că răsă, dar privirea lui-dură, concentrată-îi stinse râsul și îi dizolvă oasele. Împreună ridicară straturile din mătase ale rochiei, apoi el băgă mâna sub ele și își potrivă mădularul sub ea, iar Liza se lăsă ușor, coborând până când simți că nu mai putea primi nimic înăuntrul ei. Apoi, șoldurile lui se înălțară, iar ea icni în timp ce mădularul lui o penetra atât de adânc, încât Liza se temu pentru o clipă că nu va putea suporta. Cu următoarea suflare, Michael o ridică ușor de șolduri, iar teama se transformă în dorință disperată de a-1 simți din nou atât de adânc în ea. Ușor, rochia foșnind în jurul lor, Liza se mișcă. Cu buzele pe obrazul ei, apoi la tâmplă, Michael îi șopti:



-Da, așa. Ah, cum te simt... Cuvinte fierbinți, explicite, pe care nu le mai auzise niciodată de la nimeni. Îți place, spuse el în gura ei, gustându-i suspinul; Michael se mișcă din nou, iar trupul ei se cutremură precum o coardă întinsă. Te rog să gemi pentru mine, tare, spuse el, iar Liza o făcu; nu avea de ales. Cuvintele lui răzbăteau prin ea și preluau controlul asupra ei, la fel ca trupul lui. Vreau să te fac să ții, îi spuse el din nou la ureche, cu o voce joasă și aspră. Și avea să o facă. Mâinile lui erau fierbinți și brutale, și păreau să se miște conform gândurilor ei, găsimd fiecare milimetru de piele care tânjea după atingerea lui.

-Mai tare, șopti Liza, iar râsul lui fu înăbușit.

-Te iubesc, îi șopti el cu buzele în părul de pe fruntea ei. Nu. Liza îi acoperi din nou gura cu a ei. "Nu asta." îl imploră cu limba să tacă. "Fără promisiuni. Doar momentul ăsta." Dar când strânsoarea lui, menită să o facă să se frece ușor de el, se înteti, grijile Lizei se evaporară, întrucât promisiunea lui de a o face să ție începu să se adeverească, scâncetul din gâtul ei îndreptându-se spre ceva mai zgomotos. Fiori fierbinți de plăcere începură să se contopească. Michael se eliberă din sărutul ei, apoi îi trasă conturul urechii cu limba și șopti un mesaj fierbinte:

-Dă-ți drumul pentru mine, Liza. Iar ea o făcu, cu un țipăt pe care nu l-ar fi putut înăbuși nici dacă viața ei ar fi depins de asta.

„Niciodată”, gândi ea, iar gândul deschise înăuntrul ei o noapte întunecată și plină de pierdere. "Nu se va mai întâmpla niciodată."

CAPITOLUL 18

În ușa dormitorului ei se auzi o bătaie ușoară. Liza se întoarse pe partea cealaltă a patului, trăgându-și pătura mai sus, în jurul umerilor. Lumina care se strecura pe sub draperii ajunsese acum la ciucurii covorului. Probabil că era amiază. La un moment dat în viața ei, fusese destul de pricepută la a lenevi sau a dormi toată ziua. Dar acum era nevoie de ceva efort pentru asta.

Prea multe lucruri necesitau un efort exagerat zilele astea. Flirtul. Râsul. Negarea și ignorarea propriilor dorințe. Nu dobândise această abilitate în timpul căsniciei? Nu o perfecționase când în durase tratamentul lui Nello? De ce ar fi trebuit să o uite acum? „Nu îl poți avea!” Ușa scârțâi și se deschise ușor. Enervarea o făcu să se ridice în șezut.

-Ce...

-Viconte Sanburne, spuse menajera ei posomorâtă, pășind în lateral și dezvăluindu-l vederii pe James. Cu mâinile în buzunare, îi aruncă un rânjet pieziș.



-Deci aici te-ai ascuns toată ziua.Liza aruncă pătura.

-Pleacă! Mă doare capul!În schimb,James porni spre ea-apoi se opri destul de brusc.Ridicând din sprâncene,cercetă încăperea cu o expresie diabolică.

-O,este minunat,spuse el.Nu e de mirare că ne-ai neglijat.

În timp ce îi urmări privirea,valul de căldură care îi înroși obrazii îi aprinse și mai tare temperamentul Lizei.O tavă uitată de ceai,două cărți zăcând cu fața în jos pe covor,unde le aruncase ea,o sticlă goală de vin și o compresă rece pe marginea mesei,din care încă se scurgea apă.Dacă directorul unui teatru ar fi avut nevoie de un decor care să sugereze vădit autocompătimire,camera ei ar fi fost cel mai bun exemplu.Liza trase aer în piept pentru a-i da o replică usturătoare-dar ironia o părăsi.Își simțea creierul la fel de îmbibat precum compresa,un terci inutil.Cu o noapte în urmă,se smulsese de pe trupul lui Michael și plecase fără să privească înapoi.Iar el știuse că nu ar fi rezolvat nimic dacă ar fi încercat să o oprească,întrucât știa ceea ce trebuia să accepte creierul ei stupid: „*Nu îl poți avea*”.Liza luase decizii groaznice înainte.Dar acum era diferit.Să plece de lângă el fusese de parcă ar fi călcat pe cuțite,ca și cum și-ar fi târât inima prin cioburi de sticlă.Se mai îndrăgostise de bărbați nepotriviti înainte; greșise în atât de multe feluri.Dar niciodată înainte nu se mai trădase pe sine în mod conștient și intenționat.Iar faptul că plecase de lângă el îl resimțea ca pe o trădare îngrozitoare.Ceea ce era absurd.Nu avea de ales!

Se trânti înapoi pe pat,făcând așternuturile să danseze.

-Pleacă,mormăi ea.Nu sunt o companie prea plăcută.Patul se legănă ușor când James se așează pe margine.Măgar încăpățânat!

-Lydia știe că dai buzna în dormitorul altei femei?

-O,a fost ideea ei,spuse el calm.Știu cum stau lucrurile.Nu poți sfida o leoaică în propria cușcă.Liza își acoperi ochii cu brațul.

-Sunt atât de nesuferită? Era de acord.Ce impuls idiot o făcuse să seducă un bărbat despre care știuse de la început că nu îl poate păstra? Indiferent că era doar un doctor de provincie,fratele unui duce sau un prinț cerșetor-nu era pentru ea.Cum de își închipuise că totul avea să se termine cu bine?

James țâțâi din buze.

-Haide,Lizzie.Mâna lui o acoperi pe a ei,mângâind-o blând.Când îi observă lacrimile,zâmbetul lui pieri și se încruntă.Ce s-a întâmplat?

Îngrijorarea din ochii lui cenușii o făcu să se simtă și mai rău.

-Nimic.Nu îl putea iubi pe Michael.Dragostea nu ar supraviețui în fața sărăciei.



Sau,mai exact,ei nu ar supraviețui.Fratele unui duce și o frumusețe profesionistă-da,mult noroc ar mai avea trăind de pe o zi pe alta,în timp ce proprietățile ei s-ar năruși și arendașii s-ar întoarce împotriva ei!

Dar chiar și sărăcia părea minunată atunci când și-o închipuia alături de el.

Liza își înăbuși un geamăt.Ce idee ridicolă! Era limpede,creie rul ei se prăjise.Și mai multe dovezi:asta era o pasiune nebună,amețitoare,pasageră.Avea să treacă.

-O,da,spuse James,arăți perfect bine.Serios,Lizzie,aduți aminte cu cine vorbești.

Ea oftă.Într-adevăr,James o cunoștea mai bine decât restul lumii.Îi devenise un fel de frate în timpul verilor copilăriei lor,întrucât părinții lui își petrecuseră adesea vara la Sitby,la o oră de mers cu trăsura spre nord,și îi invitasă pe părinții ei în vizite lungi acolo,lângă ocean.Dar el fusese plecat atât de mult timp...,iar ea de-abia îl recunoștea acum.Cândva fusese frumos și desfrânat,și ușor nemilos.

Acum,pe chipul lui,Liza văzu genul de compasiune pe care el nu și-ar fi permis niciodată să o arate.Lydia îl învățase ce este fericirea.Iar oamenii cu adevărat fericiți...erau dispuși să încerce să înțeleagă orice.Dar,ca rezultat al propriilor vieți confortabile,rareori reușeau asta.Ea era născută sub o stea nenorocoasă.

Avea ghinion în dragoste.Un fior primitiv de panică o făcu să se teamă că ar putea fi ceva molipsitor,pe când ea îi dorea lui James doar bucurie.Așa că spuse doar:

-Probabil că toată lumea se întreabă unde sunt.James se lăsă ușor pe spate, sprijinindu-se într-o mână și privind-o.

-Eu aș spune că i-ai ținut destul de ocupați.Secretara aia a ta a mărșăluit la micul dejun azi-dimineață cu o listă de activități lungă de un kilometru.Dar,da,cred că frații Hawthorne,cel puțin,se întreabă destul de vădit cât de mult poate să dureze o durere de cap.Liza își dădu ochii peste cap.

-I-aș pocni peste capetele alea pompoase ca să afle răspunsul din propria experiență.

-O idee foarte bună,spuse James.Dar eu nu cred că tu chiar ai o durere de cap.Te voi mai întreba o singură dată,apoi voi începe să împrăștii zvonuri despre posibile răspunsuri: ce se întâmplă? Liza își întoarse privirea spre fereastră.

-Ai fost plecat atât de mult timp,spuse ea.De-abia când roști cuvintele își dădu seama cât de mult resimțise și urâse absența lui.Avusese nevoie de el.James oftă.

-Ei bine,Canada,spuse el,ca și cum acesta ar fi fost un răspuns.Al naibii de greu să ajungi acolo și chiar mai greu să pleci.Torturile îngheață,drumurile îngheață,zăpada se așterne mai înaltă decât capul tău.Mi-a fost puțin teamă că va trebui să sap un tunel ca să ajungem înapoi în Anglia-pe drumul cel lung,fii atentă,pentru că am fi ieșit din tunel în China,și am fi pornit de acolo.Liza zâmbi fără să vrea.



-Dar ți-a plăcut.O simțea în vocea lui.

-Nu cred că aş fi reuşit,spuse James.Dar să o văd prin ochii lui Lyd a fost ceva... nou.Destul de diferit.Liza înghiți în sec.James nu putea să o înveselească,nu când orice cuvânt promițator se tot întorcea înapoi,atât de previzibil,pre ridicarea în slăvi a soției lui.,,*Cât de egoistă ai devenit.*”Liza își mușcă buza.

„*Oh,mamă.*” Mama fusese în al nouălea cer la nunta lui James.”*în sfârșit,o femeie care îl merită.Știam eu că o să apară una.La fel și cu tine,dragostea mea. Trebuie doar să aștepti,și el va veni.*”

-Ascultă-mă,spuse James.Ar fi trebuit să mă întorc acasă.Când am primit telegrama ta,era la două zile distanță de Montreal.Ar fi trebuit să mă întorc și...

-Nu.Liza încercă să iasă din starea de visare,ștergându-și discret nasul înainte de a-1 privi.Adică...este drăguț din partea ta,James.Dar murise deja.Și după aceea... După aceea,nu mai avusese ea starea necesară pentru compania cuiva.Își dorise doar destrăbălare,dulcele gust al uitării.Nello îi oferise asta într-un mod foarte satisfăcător,pentru un timp.

-N-am fost singură,spuse ea cu dificultate.James o privea cu o expresie compătimitoare.

-Era de așteptat ca nenorocitul să te dezamăgească,îți e mai bine fără el.

Cât de bine o cunoștea de îi urmărea gândurile!

-Așa mi-ai spus.Trebuia să te fi ascultat.James își înclină ușor capul,părul lui arămiu căzându-i peste un ochi.

-Dar nu din motivul ăsta ai plâns,nu-i așa?

-Nu.Liza ezită,cuprinsă de dorința de a avea încredere în el.Dar dacă i-ar spune întreaga poveste tristă despre situația ei materială precară,el ar încerca să îi rezolve problema.I-ar plăti datoriile din averea sa,poate.James nu își putea permite asta Nu încă.Relatia cu tatăl lui era încordată,iar existența și-o ducea în principal din profitul fabricilor sale din nord.Până nu căpăta titlul,nu se putea juca de-a eroul.Și indiferent de ce s-ar putea oferi el să facă,Liza nu își putea închipui că soția lui ar aprecia o asemenea demonstrație a prieteniei lor.Ea nu fusese întotdeauna la înălțime în fața Lydiei,care se trăgea dintr-o familie foarte burgheză.Avea noțiuni foarte stricte despre decență!

-Este o prostie,spuse ea în cele din urmă,cu vocea fermă,nelăsând să se simtă vreo fărâmbă din durerea pe care o simțea.Sunt doar...foarte agitată,cred.M-ai întâi te-ai însurat tu.Apoi Phin.Și Lord Ashmore făcuse parte din grupul lor văratic din copilărie,cel mai adesea ca oaspetele lui James la Sitby.La gândul noii lui soții,Liza se strâmbă.Căsătorit cu o americană,din atâtea femei.Și ce fată



ciudată.Este frumoasă,nu pot să neg,dar ultima dată când ne-am întâlnit,a încercat să mă convingă să mă rostogolesc după un deal,doar pentru distracție.

Purtam o rochie Worth atunci,nu uita-și mai grav,la fel purta și ea!

James îi zâmbi pieziș.

-Phin însuși este destul de ciudat.Poate noi le părem lor ciudați.

-Presupun că da.Și probabil că Phin își putea permite oricâte rochii Worth voia.Liza oftă.În orice caz,se pare că toată lumea din vechea gașcă din copilărie își găsește drumul în viață.Și mă bucur foarte mult pentru voi,doar că eu...poate ajung să-mi dau seama că nu este destinul meu să fiu iubită așa cum sunteți voi.

James râse neîncrezător.

-Din câte îți pot spune eu,ai cel puțin doi burlaci jos care îți sorb fiecare cuvânt.

Nu spun că vreunul din ei este cel potrivit pentru tine,dar,cu siguranță,nu ai nici un motiv să disperi că nu vei găsi dragostea,dacă asta îți dorești.Liza își dădu ochii peste cap.

-Weston și Hollister? Chiar m-ai vedea cu vreunul din ei? Acum James ridică din sprâncene.

-Cine l-a pomenit pe Weston? Eu mă gândeam la de Grey.

Pentru o clipă,Liza aproape că uită să respire.

Dacă Michael ar fi eligibil pentru scopul ei!Dacă viața ar oferi soluții din basme...

-Lord Michael este al doilea fiu al ducelui.Vocea ei era aspră.Își dresе glasul și încercă din nou.Cu siguranță,ai ținti mai sus pentru mine! Nu merit un prinț sau un rege,cel puțin?

James o studie.Fără îndoială,spuse el după un moment.Desigur,nu sunt orb,văd cum îl privești.Mă aștept să existe o poveste în spatele acestor priviri.

Liza simți cum gâtul i se încleștează.”*Vrei să spun lucruri pe care nu ar trebui să le spun?*” Asta o întrebase Michael pe terasă.,,*Pentru că o voi face,să știi.Ți le voi spune ție și oricui mai vrea să le asculte.*”

În acea secundă,Liza știu exact la ce se referise el.Impulsul de a vorbi despre el,de a se lăuda că el pusese mâinile pe ea și că fusese minunat,era de o ferocitate aproape fizică.Dar ducele de Marwick își dorea pentru fratele lui o soție pe care să nu o critice nimeni.Liza nu ar putea fi niciodată aceea persoană.Cu siguranță,Michael și-ar pierde spitalul.

-Privirea ta spune multe,observă James.Liza scutură din cap.

-Multe prostii.

-Mărturisesc,m-a luat prin surprindere când m-am gândit prima oară la asta.Tu și sfântul Michael? întotdeauna a fost un fățarnic.Iar acum,un blestemat de spital.



Sunt surprins că nu a câștigat rangul de cavaler până acum.

Descrierea lui o surprinse.

-L-ai înțeles greșit. Nu este deloc fățarnic sau ipocrit.

-Nu? James ridică din umeri. Ei bine, n-am fost niciodată apropiat de el la școală. Dar mereu părea foarte ferm în convingerile lui. Dar știind ceea ce știu despre fratele lui... James zâmbi, deloc încântat. Marwick pare un tiran, un bărbat făcut din același aluat ca tatăl meu. Așa că îmi voi schimba părerea și voi spune că îl plac pe de Grey din simplul motiv că are curajul să îl sfideze pe nenorocit-pentru că sunt convins că Marwick prevăzuse o carieră mult mai glorioasă pentru fratele său decât medicina. Ea se încruntă, iritată de idee.

-Dar spitalul este o realizare foarte importantă! Are... cea mai joasă rată a mortalității din țară, cred. Dacă Marwick nu vede gloria din acest fapt, atunci este un prost! James o privea, dar nu răspunse. În tăcere, propriile ei cuvinte îi răsunară în urechi, iar Liza le auzi așa cum probabil că le auzise el-sincere și defensive-și închise din nou ochii. Cine era prostul aici? Se pare că nu Marwick.

-Lady Elizabeth de Grey, spuse James. Sună bine, elegant. Liza își mușcă buza.

-James, nu face asta.

-Oamenii îl plac. Nu vei avea nici o problemă să îl prezinți grupului nostru.

Desigur, este puțin cam sobru pentru gustul meu.

-Sobru! Liza rămase cu gura căscată. Spune bărbatul care s-a căsătorit cu o doamnă lector! James rânji.

-Dar Lydia este departe de a fi sobră. Îți vei da seama de asta când o vei cunoaște mai bine. Creierul ei, Lizzie... este minunat, nu pot începe să-mi explic cum funcționează. Faptul că nu o plictisesc este o surpriză constantă pentru mine.

Ce absurditate!

-Tu n-ai putea fi niciodată plictisitor. Iar dacă ea nu este sobră, atunci Lord Michael cu siguranță nu este.

-Ah, dar el muncește, știi. Ne face pe noi să părem puțin cam leneși. James ezită. Și mai este și harababura cu părinții lui. Nu e de mirare că a avut întotdeauna un aer mai... dur. Liza se juca gânditoare cu dantela de pe pătura de sub ea.

-Un proces, dacă îmi aduc bine aminte?

-Da, un divorț foarte urât. Bătrânul duce și-a acuzat soția de numeroase păcate, unele dintre ele fiind prea indecente chiar și pentru ziare. Iar ducele însuși nu era vreun premiu. James oftă. Tot ce-mi amintesc e destul de vag-în mare parte bârfe aflate de prin glumele stupide de la școală. De Grey a fost o țintă din clipa în care s-a înscris-a îndurat multe tachinări, după cum îți poți imagina. Dar a dat înapoi la



fel cum a primit. Zâmbind ușor, James adăugă: O mică bestie, cu pumni foarte abili. Nu că l-aș condamna pentru asta. Glasul lui deveni mai serios. Nu este nici o onoare să cedezi în fața bătașilor. Eu spun că trebuie să răspunzi cu aceeași monedă, continuă el. Acum era rândul Lizei să ghicească încotro îl purtaseră gândurile. O mare parte din ura lui James pentru tatăl său se datora faptului că bărbatul o abandonase pe sora lui James, Stella, atunci când soțul ei devenise abuziv. Stella își omorâse soțul. Acum era într-un azil din Kent.

-Nu-mi răspunde la scrisori, spuse blând Liza. Ea și Stella fuseseră foarte apropiate cândva. Dar toate scrisorile ei erau respinse cu tăcere. Ai spus că era... mai bine. Dar nu-mi răspunde. Mă întreb de ce. James ridică din umeri.

-N-aș putea să îți spun. Aș elibera-o de acolo și mâine dacă ar dori asta. Dar pare să aștepte ceva. Moartea lui tata? N-aș învinovăți-o. Dar nu are ce căuta acolo, Lizzie. Este la fel de rațională ca tine sau ca mine. James râse, fără să fie deloc amuzat. Mai raționala, de fapt. Am văzut-o-chiar înainte de nuntă. Ți-am spus?

-Da, șopti Liza. El scutură din cap. Nu pot să-ți spun cât de bine arăta. Doar că a insistat că trebuie să rămână... închisă acolo, ca un animal. James trase adânc aer în piept. Lydia spune că trebuie s-o las în pace; că nu trebuie să încerc să o conving. Că trebuie să aștept până va fi pregătită. Liza își puse mâna peste a lui. Durerea de pe chipul său îi frânse puțin inima.

-Lydia are dreptate, rosti ea cu blândețe. Las-o pe Stella să aleagă. Se va întoarce la noi când va considera că este timpul. Mâna lui se răsuci sub a ei, strângându-i ușor degetele, apoi retrăgându-le.

-Deci, la naiba cu asta, spuse James. Nu am decât admirație pentru de Grey. Ripostează când ești lovit. Ripostează împotriva nedreptății. La dracu-arde locul din temelii. Mult mai bine decât să fii amabil și să te porți frumos.

Liza se retrase, ușor alarmată acum. Dacă el hotărâse că Michael semăna oarecum cu sora lui, atunci nimic nu avea să îl împiedice din a-i susține cazul înaintea ei.

James, n-am nici un interes pentru Michael. Pentru binele lui, dar și pentru al ei, nu trebuia să aibă vreun interes pentru el. James încuviință din cap.

-Ești o mică pesimistă obosită și te ador pentru asta. Dar ascultă de la cineva care a învățat: dragostea te poate transforma oricând într-un optimist. Liza își simți zâmbetul tremurând.

-Acesta nu este optimism, ci idealismul care vorbește prin tine, James. Chiar de-ar fi să găsească cineva dragostea... El așteptă un moment, apoi spuse:

-Cineva ca tine, poate? Liza își simți inima grea ca o piatră.

-Chiar dacă cineva găsește dragostea, nu înseamnă că poate să o și păstreze.

-Da? James zâmbi în timp ce se ridică, un zâmbet care nu era deloc liniștitor.



Atunci dovedește-o,spuse el.Haide jos și flirtează cu Weston pentru mine.

În absența Lizei,dinamica petrecerii devenise complicată Katherine Hawthorne dezvoltase un interes inexplicabil pentru Weston.Jane stătea bosumflată.Iar de îndată ce Liza intră în încăpere la ora ceaiului și a gustării,Hollister o trase deoparte,cerând o discuție privată.Privindu-i fața chipeșă și calmă,Liza se simți,brusc,foarte iritată.Să o ceară în căsătorie după un timp atât de scurt părea jignitor.Putea măcar să pretindă că îi păsa cât de puțin de cum era ea ca persoană? Sau,cel puțin,să pară puțin agitat în preajma ei! Evident,bărbatul credea că datorită banilor,a înfățișării lui și noului său titlu,Liza avea să îi cadă la picioare.Îi refuză invitația pretinzând că are datorii de gazdă de îndeplinit,iar apoi își dădu silința să îl evite,asigurându-se că era implicată constant în conversație cu altcineva.Cu altcineva în afară de Michael.Pe Michael îl evita.

Iar în această tentativă,el părea hotărât să o ajute.În timp ce mergeau spre salonul mare la șapte și jumătate,ea se apropie din greșeală de un grup,înainte să îl zărească printre ei-dându-și seama de greșeală doar când Michael se părăsi grupul și se alătură lui Jane și soților Forbes.Și,în mod illogic,cooperarea lui tacită o răni.Ca o săgeată străpungându-i inima,văzându-l că se îndepărtează de ea o lăsă fără aer.Asta trebuia să înceteze.Trebuia.

În decursul unei cine interminabile,Liza născoci glume pe care le împărtăși cu frații Hawthorne și Tilney,reuși să râdă convingător când oaspeții își povestiră predicțiile clarvăzătoare și încercă să nu dezvăluie prea multe când i se cerură detalii despre activitățile serii.Nu intenționa să bea foarte mult,pentru că nu avea rost;deja se simțea amețită și amortită.Dar era politicos să țină pasul cu toasturile,iar mâncarea din farfurie nu o interesa deloc.Când se ridică de la masă,podeaua păru să se miște sub picioarele ei.Fu nevoită să se sprijine de marginea mesei ca să își păstreze echilibrul.*Dumnezeule!*

Reuși să râdă vesel și spuse ceva despre covor-se împiedicase de covor;cât de ridicol! Dar fără vreun folos.Văzu asta în modul în care Lydia își feri grăbită privirea.Avea un dar de a privi în altă direcție în cel mai critic mod cu putință.

În secunda următoare,Hollister fu lângă ea,oferindu-i cu solicitudine brațul.Dacă Liza nu s-ar fi lipsit de formalități în prima seară,el nu ar fi avut șansa să o însoțească;femeile s-ar fi retras în salon în timp ce bărbații se bucurau de trabucurile lor.Dar de îndată ce ea se ridică,la fel făcu și restul,și acum ieșeau din încăpere,vorbind entuziasmați despre următoarea demonstrație spirituală.Iar ei i se învârtea capul și nu se putea desprinde din strânsoarea lui Hollister fără să



riște să își piardă din nou echilibrul. Nu încă. Își simțea inima ca și cum încerca să îi iasă din piept. Prea puțină mâncare; prea mult vin.

-Poate ar fi mai bine să vă odihniți puțin înainte să vă alăturați oaspeților, îi spunea Hollister, iar acum o îndruma în direcția opusă celorlalți.

Când Liza încercă să se elibereze, amețea o asalta din nou, încremenind-o în loc. Pentru prima oară în viața ei, se simți cu adevărat panicată. Pentru prima oară, își dorea cu adevărat să nu fi băut deloc. Trupul ei nu răspundea corespunzător comenzilor ei. Un val irațional și exagerat de panică o cuprinsese.

Era în propria casă. Era în siguranță.

-Sunt bine, spuse ea, dar camera se învârti din nou, iar Hollister râse și spuse:

-Erați bine înainte de al cincilea pahar. Râsul lui nu avea nimic răutăcios în el, dar panica ei păru să crească mai mult. Ce femeie ar primi liniștită vestea că un bărbat ținuse socoteala consumului ei de alcool? Liza făcu un pas.

-Nu...

-Vreau doar să vă conduc în siguranță în camera dumneavoastră, spuse el. Nu voi profita...

-Nu, nu o vei face. Această afirmație fermă veni de la Michael, vocea lui

învăluind-o ca o briză răcoritoare, făcând-o să se simtă ușurată. Veni lângă ei și își strecură brațul în jurul taliei ei, îndepărtându-i brațul lui Hollister în același timp. O întoarse ușor, iar Liza deveni conștientă că frații Hawthorne se opriseră în prag și priveau. James veni lângă ei și îi îndemnă să meargă înainte.

Dumnezeule! își dorea ca pământul să se deschidă și să o înghită. Una era să bea în exces în mod intenționat și alta să descopere că se amețise din greșeală. Îi minte îi veni brusc o amintire de la balul dat de Stromond în urmă cu un an-cea mai urâtă ceartă dintre ea și Nello; mult prea multă șampanie, ca uleiul turnat printre flăcările furiei ei-și James salvând-o din camera de toaletă, unde se trezise ceva mai târziu, întinsă pe podea.

Cum de nu o speriasă acea întâmplare? Cum de putuse să râdă pe această temă a doua zi? Acum, brusc, voia să șteargă acea amintire din mintea ei. Ce se întâmplase cu ea în acest an?

„Cine ai devenit?” șopti mama. ”N-ai visat niciodată așa ceva pentru tine.”

Liza își îndreptă umerii.

-Sunt bine, spuse ea. Nu avea să se prăbușească azi. Lord Michael mă va însoți. Hollister îi privi.

-Sunteți sigură? Când ea dădu aprobator din cap, el făcu un pas înapoi. Foarte bine. Pe mai târziu, doamnă Chudderley. Când el se îndepărtă, ea l-ar fi urmat, dar Michael o ținu pe loc.



-Într-un minut,spuse el.Stătea lângă ea și puțin în spatele ei,oarecum.Liza nu voia să îl privească.Ea nu era așa atunci când era cu el.Când era cu Michael,nu se bucura de acest sentiment de amețală; nu avea nevoie de el.

-Sunt bine,spuse ea.Și,într-adevăr,amețeala se risipea ușor.

-Bine.Dar trase de câteva ori aer în piept și respiră adânc.Și bea puțină apă.

Poftim.Cu brațul încă în jurul ei,se aplecă să ia un pahar pe jumătate băut de pe masă.Este al meu,spuse el în timp ce i-l dădu,ca cum ea nu ar fi știut; el era ciudățenia de la masă,oaspetele care ceruse apă împreună cu vinul său.Mâna lui se închise peste a ei pentru a o susține în timp ce îi duse paharul la gură.

Asemenea unui tată cu copilul lui.Ar fi trebuit să o îngrozească.Dar lacrimile care îi umeziră ochii erau provocate de un alt sentiment.”*Vrei să...vei avea întotdeauna grijă de mine așa? Nu îți vei pierde niciodată răbdarea?*”

Liza bău ezitant o gură de apă,temându-se pentru o secundă că stomacul ei avea să o respingă.Dar de îndată ce înghiți,își dădu seama că era exact ceea ce avea nevoie.Dar apoi un strop o luă pe calea greșită,făcând-o să tușească.Brațele lui se închiseră în jurul ei trăgând-o la pieptul său,liniștindu-i agitația.

-Termină apa,îi șopti el la ureche.Sprijină-te pe mine.Pentru un moment totuși, Liza nu se putu convinge să îl asculte.Senzația brațelor lui în jurul ei fu mai mult decât o revelație.Era o ușurare în cea mai pură și mai fizică formă.

„*Sprijină-te pe mine.*” „*Asta*”,șopti mama ei.”*Asta,aici.*”

Gâtul îi era atât de încordat,încât nu era sigură că poate înghiți.Dacă frații Hawthorne ar fi dat buzna să vadă acest tablou grăitor,ei nu i-ar fi păsat.

-Termin-o,spuse el,glasul lui tăios readucând-o cu picioarele pe pământ.

Liza bău apa,repede.Apoi se răsuci în îmbrățișarea lui pentru a pune paharul pe masă-devenind conștientă de servitorii adunați în cadrul ușii,părând nesiguri dacă această scenă permitea intervenția lor.Ea încuviință din cap pentru a le acorda permisiunea,apoi cercetă masa cu privirea,încercând astfel să își recapete cumpătul.Farfurii cu deserturi și firimituri.Iederă împletită cu iscusință în jurul sfeșnicelor din argint.Nu putea suporta să îl privească în ochi și să vadă dispreț.

-Mai bine? întrebă Michael.Ezitant,se eliberă din îmbrățișarea lui.Chipul îi era serios în lumina lumânărilor.Nu își putea da seama ce sentimente se puteau ascunde sub seriozitatea lui.Ea nu își cerea scuze în fața nimănui.Nu-i așa?

„*Poate ar trebui să-ți ceri scuze față de tine.*”

-Cel puțin nu m-am trezit în toaletă,spuse ea.Întreabă-l pe Lord Sanburne despre asta,spuse ea.Expresia lui nu se schimbă.

-Crezi că ar face vreo diferență,Elizabeth?



Nu era convinsă ce voia el să spună cu asta.Sau poate credea că știa și îi era teamă să descopere că se înșela.Sau că avea dreptate.El nu era pentru ea.

-Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să pleci,spuse Liza.Glasul nu îi era deloc ferm.Dacă ar fi mai...ușor.Pentru amândoi.

-Dacă eu sunt motivul pentru care bei,spuse el încet,voi pleca astă-seară.

Ea trase aer în piept.

-Nu.Simțea o nevoie urgentă să îi clarifice acest subiect.A început cu mult înainte de tine.Și a...Nu este mereu atât de grav.Nu beau niciodată când sunt singură.Nu aș... *"bea cu tine"*

-Atunci,poate ar trebui să reconsideri anturajul pe care îl ai,spuse Michael.

Apoi se auzi clinchetul blând al porțelanului în timp ce tacâmurile erau strânse.

Liza se temea de ceea ce ar putea spune dacă rămâneau acolo.Ochii lui albaștri erau fixați într-ai ei.Atât de palizi,cu un inel auriu în jurul irișilor.Cei mai frumoși ochi din lume.

-Ar trebui să ne alăturăm celorlalți,spuse ea."*Nu putem fi singuri.*" în seara asta avem...mediumul.Bătăi în masă în timpul ședințelor de spiritism.Râsul ei era slab.Un vechi truc favorit de-al meu.Michael își înclină ușor capul.

-Arăți mai bine,spuse el.Dar poate că ar trebuie să te culci mai devreme.

Liza își șterse gura cu mâna-apoi încremeni în timp ce își dădu seama de ceea ce făcuse,de gestul nepoliticos și copilăresc.El zâmbi ușor.

-Cred că ai ratat un loc.

Se aplecă și își trecu blând degetul mare peste bărbia ei,ștergând ultimul strop de apă.Lizei îi scăpă un sunet înăbușit.Zâmbetul lui pieri.Ea păși înapoi,agitată.

Felul în care o privea!

-Chiar n-am băut atât de mult,spuse ea grăbită.Doar că n-am mâncat nimic până la cină.

-Și atunci de-abia te-ai atins de mâncare,șopti el.O studiase.Îi simțise privirea asupra ei.Liza trebuia să plece.Acum.

-Voi fi bine.Trebuie doar...Ușa se deschise brusc.Mather dădu buzna în sufragerie,gâfâind și împiedicându-se în una dintre noile sale rochii.

-Doamnă,spuse ea.Tocmai a sosit o trăsură de la gară și se pare-domnul Nelson este aici!

-Cine? întrebă ea prosteste.Și apoi: Ce?

-Mă ocup eu de asta,spuse Michael,încruntându-se-iar acum,cel puțin,Liza avu puterea să răspundă imediat.

-Ba nu o vei face.Expresia lui nu lăsa nici o urmă de îndoială că nu avea de gând să se ocupe într-un mod diplomat.



-Nu ești în stare să te ocupi de oaspeți neinvitați,spuse el calm,apoi ieși din sufragerie-nelăsându-i de ales decât să îl urmeze,cu Mather pe urmele amândurora.Liza nu își dorea ca el să îl întâlnească vreodată pe Nello.Însuși gândul o înnebunea de teamă.Nello nu era...un bărbat pentru care nu își dorea vreodată să fie nevoită să dea socoteală.Sau ca Michael să îl asocieze cu ea.

Îl prinse de braț chiar când el ajunsese în holul principal.

-Stai! Stai,spuse ea.Asta nu te privește pe tine!Cât despre vizita lui Nello,Liza nu își putea închipui care era scopul ei-dar el nu avea nici un rol în ea.

Michael se întoarse,înjurând.

-Nu mă privește? Nu am dreptul...Pe chipul lui citi violență.Expresia lui o șocă. Instinctul îi spunea să se ferească de el,să își ia mâna de pe brațul lui-iar reacția ei,în schimb,păru să îl șocheze pe el Michael clipi și își frecă fața cu mâna.

Trăgând adânc aer în piept,iși lăsă mâna să cadă.

-Desigur,ai dreptate,spuse el cu răceală.Nu mă privește deloc.Scuză-mi presupunerea,doamnă Chudderley.Atunci,mă voi alătura celorlalți oaspeți.

Plecăciunea lui fu dureros de formală.Liza înghiți în sec și așteptă ca el să plece înainte să se întoarcă spre Mather.

-Nello? întrebă ea.

-Da,doamnă!

-Ce vrea? Ți-a spus? Mather scutură din cap.

-Ronson nu a știut ce să facă.Domnul Nelson s-a autoinvitat în salonul mic.

-Îl veți da afară,desigur.Mă voi ocupa eu-nu este nevoie nici măcar să-l vedeți.

-Nu.Nu,asta nu ar fi deloc înțelept.Pe măsură ce relația lor se deteriorase,Liza ajunsese să își dea seama-prea încet și foarte ezitant-că Nello era făcut din același aluat ca frații Hawthorne.El se distra pe seama nefericirii altora.Să îl alunge acum,când era evident că vizita lui avea un motiv,ar fi ca și cum ar întoarce spatele unei trăsurii ai cărei cai erau speriați și loveau cu copitele.Era mai bine să afle scopul vizitei lui.Își îndreptă umerii.

-Arăt bine? Era uimitor cât de repede i se evaporă amețeaua înaintea pericolului. Mather se încruntă.

-Foarte bine,spuse ea pe un ton solemn.Dar nu-mi place adică,pot să ascult la ușă,în caz că...aveți nevoie de ajutor?

-Nu va fi nevoie,spuse Liza.Deja spărsese o vază în camera aceea,dar mai rămăseseră câteva obiecte grele care ar putea fi arme excelente.



Când intră în salon,Nello stătea lângă șemineu,studiind un bibelou.Se întoarse imediat,afișând un zâmbet pieziș-printre armele preferate din arsenalul lui de farmece.Dar zâmbetul acela,care cândva îi făcuse inima să tresară,acum îi dădea o senzație stranie,ca o furnicătură,asemănătoare cu o răsuflare rece pe spate, urmată adesea de un pericol mortal.El arăta departe de a fi amenințător.Parcă trezindu-se dintr-un vis,Liza fu uimită să descopere că și-1 amintea într-un mod greșit.Nello părea mai mic,oarecum micșorat,iar părul lui blond,care fusese întotdeauna rar și subțire,părea să se fi retras vreo doi centimetri de când își vorbiseră ultima dată.Haina lui,croită după ultima modă,părea o alegere proastă,reverele largi evidențiindu-i umerii înguști.

Întotdeauna fusese atât de mic? Liza se simți învăluită de calm.Pulsul îi încetini și trase aer în piept.

-Ce cauți aici?

-Direct la subiect,spuse el.N-ai vrea să bem ceva mai întâi? Am bănut cale lungă.

-Și încă vei mai bate.N-am nici o intenție să te găzduiesc peste noapte.

-Ei,haide acum! Râzând,Nello se așeză într-un fotoliu de lângă șemineu.Când își scoase mânușile și le împături,măinile lui păreau palide și subțiri ca ale unei fete.Chiar vei fi atât de rece cu mine? Noi doi suntem prieteni vechi.

Liza tremură când își aminti cum o atinseseră cândva acele mâini.

-Nu rece,spuse ea.Plictisită,deja.Și de-abia ai scos cinci cuvinte.

-Uimitor,spuse el.Pari să o duci minunat fără mine.Știi că nu pot rezista indiferenței unei femei.Cum de crezuse vreodată că umorul lui răutăcios era amuzant? Și,serios vorbind,exista ceva mai demoralizator decât întâlnirea cu un fost iubit? O femeie nu avea niciodată mai multe motive să se îndoiască de propria judecată decât atunci când era confruntată cu dovezi patetice a ceea ce cândva crezuse a fi atrăgător.

-Nu-mi întorci complimentul? întrebă el,făcându-i cu ochiul.Acel gest o enerva.

Îl văzuse aruncându-l încolo și încoace în zeci de săli de bal,dar ei niciodată nu îi plăcuse comportarea aceasta copilărească.Acea amintire o încuraja.Da,încă de la început văzuse toate semnele de avertizare care îl făcuse insuportabil în cele din urmă.

-Cu siguranță n-ai bănut drumul până în Cornwall pentru complimente.

-Poate că mi-a fost dor de tine,spuse el.Liza zâmbi.

-Foarte amuzant! Atunci,domnișoara Lister a rupt logodna? Frații Hawthorne se tot întrebau de ce nu a fost fixată încă o dată pentru nuntă.El râse și flutură alene din mânuși.

-Doamne,nu! Copila aia crede că eu culeg stele pentru ea.Nu,nu știe că sunt aici.



Tatăl ei, pe de altă parte... Nello oftă. Este mai dificil. Chiar aş vrea să iei loc, Lizzie. Acela era numele de alint al lui James pentru ea. Faptul că Nello îl folosea acum, când nu o mai făcuse niciodată înainte, anunţă foarte limpede cât de hotărât era să fie prietenos. Realizarea acelui fapt fu uşor alarmantă. Liza se aşează pe un fotoliu.

-Poftim, spuse ea. Acum, explică-te.

-Ei bine, dacă trebuie să ştii-am o propunere pentru tine. Una delicată. N-am vrut să ți-o prezint în scris. Râse din nou. Râsul era unul dintre farmecele lui principale, jos şi adorabil. Dinţii lui, pe de altă parte, erau galbeni. Liza ştiuse întotdeauna asta.

-Nu-mi pot închipui ce fel de propunere ne-ar putea implica pe amândoi, spuse ea.

-Nu poţi? Acum Nello începu să bată din picior. Întotdeauna îi lipsise talentul de a sta liniştit. Cercetă încăperea cu privirea, oprindu-se asupra bufetului cu băuturi, spre care dădu din cap.

-Doar un pahar, spuse el.

-Serveşte-te singur. Liza îşi împreună mâinile. Voi aştepta. El deveni serios.

-Ai fost nevoită să renunţi la servitori? Ştiam că strângi cureaua, dar nu mi-am imaginat că totul se va duce de râpă atât de repede.

-Servitorii sunt ocupaţi cu oaspeţii mei.

-Da, Katherine mi-a spus că ai o casă plină cu netoţi. Foarte bine.

Se ridică şi merse la bufet, cotrobăind până găsi o sticlă cu whisky.

Scoţându-i dopul, adulmecă alcoolul şi se strâmbă. Faci economii şi aici?

-Nu eşti deloc creativ, spuse ea. Ți-am spus deja despre problemele mele. Dacă vrei să mă jigneşti, va trebui să găseşti o abordare nouă.

-Să te insult? Îşi turnă câteva degete de whisky în pahar, apoi reveni la locul său.

Nu, nu am nici un interes să fac asta. Şi, desigur, n-am spus nimănui un cuvânt...

încă. Liza mimă un căscat plictisit.

-Şi acum ameninţări. Dar sunt convinsă că pe astea le puteai face în scris. E nevoie doar de puţină subtilitate.

-Foarte adevărat, spuse el şi luă o gură sănătoasă de whisky. Dar vorbesc serios când spun că nu-ţi doresc răul, Liz. Eşti minunată. Şi mă gândesc cu drag la timpul petrecut împreună. Liza simţi o mâncărime pe piele. Ar fi mai uşor, îşi dădu ea seama, să audă că o ura.

-Nu te gândi deloc la mine, spuse ea. Şi îţi voi întoarce favoarea.

-Nu, am în minte un alt târg, continuă el. Ea nu îşi închipuia ce diavol se învârtea prin capul lui.



-Atunci spune-1,ca să mă pot întoarce la petrecere.

-Foarte bine,zise el.La subiect,atunci.Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la tine a fost Hollister.Înnobilat în urmă cu trei ani,da?

O remarcă foarte stranie.Eu nu urmăresc asemenea evenimente.Dar o poți întreba pe secretara mea.Vrei să o chem? Nello alungă sugestia,fluturând din mână.

-Ei bine,nu contează.A fost în urmă cu trei ani.Am auzit că ducele de Marwick a avut mare legătură cu asta.Liza încercă să nu se încordeze.Ultima oară când Marwick intervenise în discuția lor,ea izbucnise în lacrimi din pricina trădării lui Nello cu soția lui Marwick.Era îngrozitor să își amintească acum cât de îndurerată fusese atunci.Acest bărbat nu meritase nici o oră nedormită.

-Și ce e cu asta? Nello se așază picior peste picior și se lăsă pe spate în fotoliu, făcându-se confortabil.

-Să fie clar-vorbesc acum bazându-mă pe faptul că noi doi ne vom păstra secretele unul altuia,ca o favoare reciprocă...

-Da,spuse ea nerăbdătoare.Nu este nevoie să spui în gura mare; nu vreau să aud că problemele mele personale sunt bârfite afară.

-Foarte bine,spuse el.Atunci,ca să fiu direct:tatăl viitoareii mele mirese n-a fost deloc încântat de logodna noastră.O aberație,crede că fiica lui merită un titlu.

Liza râse.

-Închipuie-ți asta! Și presupun că tu n-ai avut nici o legătură cu așteptările lui.

Nello învârtea aceeași poveste de ani buni:putea să primească un titlu nobiliar în orice zi.Era înrudit cu regina printr-un văr de-al doilea și făcea ocazional încercări de a apărea la curte,deși nu mai era bine-venit acolo după ce regina îl văzuse beat la teatru primăvara trecută.Totuși,el insista să creadă că legătura de sânge pe care o avea cu ea și puținii ani în care servise în regimentul de gardă călare meritau,cumva,o înnobilare.

-Posibil să fi făcut niște aluzii,spuse el,ridicând din umeri.Întotdeauna lipsit de rușine.Nici un preot din lume nu îl putea face să roșească.Dacă Hollister poate face rost de o baronie-un nimeni ai cărui părinți au fost crescuți într-o colonie de deținuți! ei bine,nu văd de ce eu n-aș putea fi la fel de norocos,continuă el Practic,titlurile sunt de vânzare acum.De-a dreptul rușinos.Liza oftă.

O controversă foarte veche.

-Dacă sunt de vânzare,atunci Hollister,cu siguranță,a avut mijloacele necesare pentru a și-l cumpăra pe al lui.Dar presupun că,de îndată ce te vei însura cu moștenitoarea ta,și tu o vei putea face.



-Aici este problema,spuse el,schimonosindu-se.Tatăl ei vrea o asigurare mai solidă a promovării mele înainte de nuntă.

-Dar asta este absurd.În ciuda articolelor din ziarele conservatoare,nu era,la urma urmei,atât de obișnuit ca titlurile să fie create.Da,apăreau o mână de baroneți în fiecare an și câte un baron nou sau doi, poate-dar titlurile nu erau acordate persoanelor care nu realizaseră nimic important.

-Nu-i așa? Nello oftă.Ar fi mult mai ușor dacă fiica lui mi-ar finanța șansele.Dar este insistent,așa că am făcut cercetări discrete.De fapt,am primit asigurări din partea câtorva persoane că numele meu ar putea fi inclus pe o listă specială care să îi fie prezentată Maiestății Sale la începutul anului viitor-dar va fi nevoie de fonduri,înțelegi tu,ca să garantez acest lucru.Și,mai important,un cuvânt sau două din partea oamenilor potriviți.

-Normal,spuse Liza.Dar habar n-am ce legătură are asta cu mine,desigur.

-Nici una,de fapt,spuse Nello.Doar că dețin anumite informații,care nu ți-ar plăcea să fie divulgate și care îmi asigură discreția ta-iar tu te afli destul de aproape de cineva care mă poate ajuta.Sau,mai degrabă,de fratele lui.

Liza avea acum o mică bănuială încotro se puteau îndrepta aberațiile lui ocolite, iar asta o neliniști.

-Continuă.

-Din moment ce te descurci atât de bine fără mine,sper că nu te deranjează dacă îți spun că Margaret de Grey era foarte vorbăreată în pat,continuă Nello.Chiar și mai vorbăreată în afara lui.Foarte indiscretă în scrisorile ei-mai ales în una dintre ele.Voi fi direct:nu am doar o listă a bărbaților cu care a împărțit patul,dar si câteva anecdote foarte amuzante despre acești bărbați și secrete împărtășite cu ea de către soțul ei.Acum,știm cu toții că Făuritorul de Regi este cel mai sensibil când vine vorba de reputația lui,continuă Nello.Cred că ar aprecia foarte mult dacă aceste scrisori nu ar vedea niciodată lumina zilei.Dar nu sunt atât de prost încât să-l abordez pe Marwick direct.

-O,într-adevăr,spuse Liza.Îmi amintesc că te târâi pe jos de frică la gândul că el ar putea afla despre legătura ta cu soția lui.

-Frică este un cuvânt prea puternic,spuse Nello tăios.Dar un respect sănătos, da,desigur.Așa că voi lăsa negocierile pe mâna ta.Ea pufni.Propunerea era mult mai absurdă decât orice altceva își imaginase Liza.

-Pe mâna mea? De-abia am schimbat două vorbe cu omul!

-Da,dar ar fi un miracol ca el să nu fi auzit de tine-și de aventura noastră.În plus,îmi închipui că va fi destul de intrigat când o frumusețe ca tine va apărea smiorcăindu-se la ușa lui.Este văduv,știi doar.Tu poți juca rolul iubitei cu inima



frântă.Un văduv ar putea aprecia asta.În schimbul scrisorilor,vei insista ca Marwick să pună o vorbă bună pentru mine când regina va lua în considerare noile titluri.De fapt,continuă el,cred că dovada acestui devotament continuu al tău față de mine i se va părea înduioșătoare.Cine știe? Poate vei ajunge ducesă. Zâmbi.Vezi? Chiar îți doresc tot ce-i mai bun,Liz.Liza se ridică în picioare, râzând din tot sufletul.

-Charles Nelson! Serios,cred că te-ai lovit foarte tare la cap,N-aș ridica un deget ca să te salvez din calea unei trăsurii grăbite,și știi asta.

-Ei,haide,dragă,sigur ai putea să strigi măcar,să mă avertizezi?

Liza își dădu ochii peste cap.Când te gândești că această nerușinare i se păruse cândva amuzantă! Nello se ridică și el în picioare.

-Dar,și mai direct,ai putea să ceri o plată pentru tine,spuse el.Nu voi fi egoist-nu voi avea nevoie de bani de îndată ce această chestiune nobiliară va fi stabilită,iar eu și domnișoara Lister ne vom îndrepta spre altar.Cere cât vrei de la Marwick.

Îți salvezi casa și mica parohie.Vezi? Ți-am adus un dar!

-Dumnezeule,spuse Liza.Cât de amabil din partea ta.Ți se pare că eu aș fi o șantajistă?

-Nu,dar am încredere că poți învăța să devii una.El zâmbi încet.Întotdeauna ai fost foarte...inventivă.Dacă ar fi fost mai aproape de ea,Liza l-ar fi pălmuit pentru privirea aia îngâmfată.

-Vei pleca acum,spuse ea.Sau voi pune să fii dat afară.El tâtâi din buze.

-Gândește-te,Liz.Dacă nu o faci pentru tine,poate ți-ar plăcea să-l scutești pe Mawrick de rușinea provocată de publicarea acelor scrisori.

Nu i-ar face prea bine fratelui său.Ea încremeni.

-Da,spuse Nello.N-ai fost niciodată foarte pricepută în arta discreției,nu-i așa? Scrisorile fraților Hawthorne au fost foarte sugestive.O cacealma bazată pe suspiciuni seci.Ea nu făcuse nimic compromițător în prezența celor doi frați.

-Nu știi despre ce vorbești.

-Nu? Nello își termină băutura și puse paharul pe măsuta de cafea.Foarte bine.

Atunci,presupun că s-au înșelat.Nu contează pentru tine dacă Lord Michael de Grey ajunge din nou de râsul lumii din cauza familiei lui.Foarte bine.

Nu,Liza nu era deloc de acord cu acea perspectivă.Faptul că Nello era cel care o prevedea îi făcu inima să tremure de furie.Trase adânc aer în piept și gândi cu precauție.

-Din câte știu eu,minți,spuse ea.Ce femeie ar fi atât de proastă încât să lase în scris toate aceste secrete?



-O mîncătoare de opiu,spuse Nello,rînjind.Nu mă privi așa-cum am spus,a fost o greșeală să mă culc cu ea.Dar una pentru care sunt destul de recunoscător că am făcut-o,acum că îmi oferă o soluție atât de simplă.

-Minunat,spuse ea.Deci,propui să merg în pași de dans acasă la Marwick și să-l informez despre toate astea? Sunt convinsă că va fi foarte dispus să te ajute după aceea.Presupunând că mă va crede!

-Ei bine,vei avea dovada sub forma scrisorilor,spuse Nello.Cât despre Marwick...cu siguranță va recunoaște scrisul soției sale.Liza îl privi,nevenindu-i să creadă.

-N-ai pic de rușine.El îi zâmbi mîeros.Odată îți plăcea asta.Dezgustată,Liza alungă comentariul fluturînd din mînă.

-Dacă ce spui este adevărat,ar trebui să mergi la Lord Michael,nu la mine.

-După cum am spus,vreau să rămân anonim.În legătură cu asta...Nello făcu o pauză.Dacă îi spui un cuvînt lui de Grey-dacă află că eu sunt în spatele planului ei bine,scrisorile vor fi publicate.Iar situația ta tristă va deveni publică instantaneu.Pe lângă scandalul scrisorilor,situația ei personală de-abia ar fi băgată în seamă.Dar nu avea de gînd să îi menționeze asta lui Nello.El doar ar căuta o altă cale de a o constrînge.Liza nu credea că ar găsi una,dar...Michael va plăti prețul pentru asta.Poate că ar trebui să facă exact ce îi cerea Nello:să îi ducă scrisorile lui Marwick și să îl lase pe el să descopere sursa lor.Dacă Michael ar afla că ea era implicată,nu ar ierta-o niciodată.Michael.Michael știa că Nello era aici.

-Lord Michael va pune lucrurile cap la cap,spuse ea.Știe că ai venit în Bosbrea.Nu este idiot.Își da va seama că tu ești în spatele acestei intrigi.

-Iar tu trebuie să-l convingi de contrariu,spuse Nello.Sau copiile scrisorilor vor începe să circule.Liza își mușcă buza.Trebuia să existe vreo soluție,dar avea nevoie de timp ca să o găsească.

-Trebuie să mă gîndesc,spuse ea.Să-mi dau seama cum să-l abordez pe Marwick.

-Nu gîndi prea mult,spuse el vesel.Nu vrem să pățească ceva căpșorul tău drăguț.Nenorocitul!

-Mereu ai fost așa de ticălos? întrebă ea.Sau te-ai lovit recent la cap?

-Repet-înainte îți plăcea,spuse Nello,rîzînd.Porni spre ușă.Mă conduc singur, bine? Scrie-mi de îndată ce ai luat o decizie,dacă îți mai poți permite să trimiți scrisori.Ușa se închise în urma lui,lăsînd-o într-o tăcere sufocantă.



Elizabeth nu se mai întoarce după întâlnirea cu ticălosul. Că nici unul dintre oaspeții ei nu îi observă absența îl enervă și mai tare pe Michael. Aceștia erau prietenii ei. Nu se întrebau unde se dusesese? Nu, se pare că erau mulțumiți să bea până la moarte și să poarte conversații ridicole. Mai târziu în acea seară, conversația fu despre chestiunea credinței, a convingerilor: credea cineva în acești spiritisti? Iar vicontesa Sanburne, o femeie minunată, dar foarte serioasă, care petrecuse mare parte din timp zâmbind în tăcere la replicile soțului ei, se aplecă înainte și argumentă că magia era reală. Întepăturile care răspunseră afirmației ei - chiar și baronul Forbes râse - nu o descurajară. Încordându-se, le explică faptul că ea nu credea în vrăjitorie sau în chestiile de acest gen, dar credința în sine era un mister și poate o putere magică, în măsura în care nimeni nu îi putea contrazice proprietățile transformaționale.

- De exemplu, spuse ea, un anumit trib din nord-vestul Americii are o ceremonie care necesită trei zile și trei nopți de nesomn. În bătaia tobelor, explică ea, bărbații tribului inhalează un fum toxic și vorbesc mai întâi despre viziunile pe care le primesc. În a treia noapte, totuși, nu mai vorbesc deloc, întrucât intră într-o transă mută, în care nici un sunet sau imagine nu are nici o influență asupra lor. De-abia după ce se trezesc din nou, încheie ea sunt considerați bărbați - întrucât au atins un loc dincolo de rațiune, un loc foarte sacru, în care au ajuns să descopere un adevăr mai profund despre sine, dincolo de logică. În multe cazuri, par transformați - unii își descoperă abilități noi, iar alții observă că și-au schimbat chiar personalitatea. Frații Hawthorne nu luaseră în serios discursul ei, așa cum le era obiceiul. Dar cu mult timp după ce grupul se despărți, cuvintele vicontesei continuă să răsună în mintea lui Michael, până când sensul lor deveni perfect limpede pentru el. Poate că toate marile adevăruri apar din constrângeri. Pentru că, în timp ce el hoinărea pe holul întunecat acum, nimic - nici o fărâmbă de logică, nici un raționament - nu l-ar fi putut constrânge să se întoarcă din drum. Era mânat pe această cale, deși avea să îl schimbe irevocabil. Nu putea să renunțe la ea.

Chiar dacă prețul era onoarea lui și orice altceva crezuse că știa despre el însuși - dedicarea lui față de spital și de oamenii care munceau acolo; hotărârea lui a de vindeca; ideea cinică conform căreia dragostea nu era un pariu înțelept - nu putea renunța la ea. Aproape ajunse lângă ușa ei, când o siluetă păși din umbră direct înaintea lui.

- Ai intenții rele, spuse silueta. Michael recunoscu vocea și se opri.

- Sanburne. De ce ești treaz?

Vicontele păși înainte, în lumina palidă revărsată de o făclie din apropiere. Purta o cămașă de noapte, iar ochii îi erau pe jumătate închiși.



-Sunt treaz pentru că am o soție căreia nu-i place să sun din clopoțel la două și jumătate noaptea.Fursecurile alea pe care le-am servit la ceaiul de după-amiază, spuse el sec.Îi e o poftă teribilă de ele.Și are idei ciudate despre servitori,despre care crede că au nevoie de somn.Michael zâmbi fără să vrea.

-Ai plecat să prazi bucătăria?

-Într-adevăr.Sanburne îl privi suspicios.Tu încotro ai plecat?

Michael nu răspunse.Dormitorul lui Elizabeth era la trei uși distanță.Știuse asta de zile întregi deja,iar faptul îl ținea treaz și agitat nopțile.După un moment, Sanburne oftă.

-Dacă o rănești,mă voi asigura că vei regreta.Tonul lui era amabil și ferm.De fapt,voi face din asta o ocupație principală.Michael nu pretinse că nu înțelege.

-N-am asemenea intenții.Și mă bucur că are prieteni care să-i poarte de grijă. Sanburne își îndreptă umerii,un gest nerăbădător.

-Nu are doar unul.

-Atunci,sunt cu atât mai bucuros.Urmă o scurtă pauză,în care Sanburne îl studie cu o curiozitate sinceră.

-Uite care-i treaba,spuse el.Ești un tip decent,ceea ce este mai mult decât aș putea spune despre mine înainte să o întâlnesc pe Lyd.Și presupun că și Lizzie ar putea avea poftă de fursecuri într-o zi.Ai ști unde să le cauți? Conversația se apropia rapid de supranatural.

-Presupun că aș încerca întâi cămara,spuse Michael.Sanburne dădu aprobator din cap.

-Și dacă vrea doar din acelea cu căpșune? Pentru numele lui Dumnezeu!

-Presupun că le-aș lua pe toate și aș lăsa-o să aleagă.Sanburne râse.

-Îmi place asta.Pășind înainte,puse o mână dură pe umărul lui Michael.

Nu uita ambiția asta.Toate fursecurile.Ea nu s-ar mulțumi cu mai puțin,să știi. Nici n-ar trebui să o facă.Iar acum...

-Cred că mă voi preface că nu te-am văzut aici.Ridicând o pălărie invizibilă,își continuă drumul.Michael rămase în întuneric,ascultând pașii vicontelui îndepărtându-se.Se simți ciudat de dezorientat-ca și cum fusese într-o transă și de-abia acum se trezise.,,Toate fursecurile.” Zâmbi încet.Poate că Sanburne era puțin dus cu pluta,dar avea dreptate: Elizabeth merita totul.

Dar Sanburne nu cunoștea circumstanțele.Indiferent de ce făcea sau nu făcea Michael,ea avea să sufere la final.Dragostea nu îi putea salva proprietățile.

„întoarce-te.Pleacă.”Acela era drumul onorabil.



Se enervă. Deja plecase o dată în acea seară, când ar fi trebuit să o urmeze și să îi tragă un pumn sănătos lui Charles Nelson. Și după aceea-după aceea s-ar fi întors spre ea și i-ar fi spus: „*Era dreptul meu. Și va rămâne așa*”.

De ce nu se întorsese în salon după întâlnirea cu ticălosul? Michael se putea forța să respecte nevoia ei pentru bani-dar dacă ea avea de gând să se împace cu măgarul acela...atunci Elizabeth își abandonase planurile. Caz în care, putea la fel de bine să se distreze și cu el. Parcurse distanța rămasă în mai puțin de un minut. Ușa de la salonașul ei se deschise fără un sunet. Prin lumina lunii, văzu următoarea ușă întredeschisă. Iar prin ea...înainta, mergând pe vârfuri.

Ea deschise brusc ochii. În întunericul dormitorului, Liza știa că nu era singură. Dar nu îi era teamă. Mai târziu avea să i se pară curios cum de știuse din primul moment că el era cel care stătea la piciorul patului ei. Clarviziune, i-ar fi spus spiritiștii ei. Dar cunoștința ei era mult mai pământească, născută dintr-un curent de aer care îi aduse căldura lui, mirosul exact al pielii sale. Cu un instinct animalic, îl simți în apropiere. Se ridică în capul oaselor. O umbră se mișcă și se apropie.

-Plec mâine, spuse Michael. Ea se frecă la ochii, resimțind lipsa somnului. În urmă cu doar zece minute, sau așa i se părea ei, încă se foia și se răsucea de pe o parte pe alta, căutând o cale de a-i zădărnici planurile lui Nello, de a-l proteja pe acest bărbat. „*Plec*”, spuse el. Da, așa era cel mai bine. Pentru amândoi.

-Dacă ai de gând să te întorci la el, mormăi Michael, eu nu pot sta să privesc. Ar fi mai înțelept să nu îl corecteze. Dar Liza nu putea suporta ca el să o creadă atât de naivă.

-Nu mă întorc la el, spuse ea. Îl auzi răsuflând ușurat. Apoi salteaua se lăsă ușor, când Michael se așeză lângă ea.

-Nu m-aș mai putea întoarce la el acum, șopti Liza.

Căldura degetelor lui pe obrazul ei o făcu să închidă ochii. Stătură împreună în tăcere pentru un moment îndelungat, în timp ce prin fereastra deschisă pătrundea sunetul brizei calde de vară, care legăna frunzele copacilor. El nu mai fusese până acum în dormitorul ei. Cât de surprinzător și de greșit părea acest fapt. El aparținea acestui loc, unde ea dormea. Presiunea îi acceleră pulsul. Liza văzuse durerea de pe chipul lui când își făcea griji pentru fratele său; o auzise în vocea lui când vorbise despre părinții lui. Ce fel de dragoste ar fi dragostea ei dacă nu l-ar proteja de alte suferințe? Se forță să o spună:

-Mă bucur că pleci. Este cel mai bine.



-Da,șopti Michael.Salteaua scârțâi ușor când se aplecă.Buzele lui erau ca o șoaptă peste ale ei.Sărutul,atât de blând,parcă distruse ceva înăuntrul ei.

Liza își puse mâna pe după gâtul lui și îl sărută înapoi,cu toată sinceritate.

”*Trebuie să te protejez.*” Gândul,atât de panicat în urmă cu un moment,acum păru dulce și încurajator.Putea să facă asta pentru el,cu toată bucuria,fără nici un regret.Dar nu înainte ca el să o mai iubească încă o dată.

-Vino,șopti Liza,și îl trase de brațe,chemându-l să se întindă lângă ea.

Michael o lăsă să îl ghideze-dorindu-și,pentru o secundă,să se fi gândit să tragă draperiile,să o poată vedea în acea cămașă subțire pe care o purta.Dar apoi,gura ei o găsi din nou pe a lui și toate celelalte gânduri pieriră,cu excepția unuia: cât de delicată era ea sub trupul lui,cât de parfumată,o notă florală subtilă îmbinându-se cu mireasma naturală a pielii ei;greutatea diafană a părului ei printre degetele lui,apoi conturul delicat al gâtului ei.Brațele ei se închiseră ușor pe spatele lui,dar Michael îi simți forța când se împinse în el.Își plimbă mâna spre talia ei,apoi peste șold.Ar fi atins-o la nesfârșit.Nu simțea nici o grabă,nici o urgență fizică.Tot ce își dorea era să o atingă astfel,în întunericul dormitorului ei,fiind uimit că ea acceptase prezența lui acolo.

Liza se dădu în lateral pentru a-i face loc.Michael se așează lângă ea,sărutându-o leneș și îndelung.Nici o grabă,absolut nici una.Îi mângâia părul în timp ce o săruta,și fruntea delicată,apoi îi trasă conturul urechii cu degetele.Liza oftă,iar el simți cum genele ei îi mângâie obrazul,ceea ce îi trimise un fior pe șira spinării.Știa pe de rost locul aluniței ei,lângă ochi,și își puse ușor buzele peste ea.”*Te cunosc.*”Buzele ei îi găsiră urechea,făcându-l să tresară din nou.Mădularul i se întări,iar Michael simți o dezamăgire trecătoare,una familiară,la gândul că trupul lui nu era mai presus,la urma urmei,de pofta lui.Se lăsă puțin mai jos pentru a-i săruta gâtul,apoi îi mângâie sânul și sfârcul care se întărise atât de ispititor sub materialul subțire.Apoi îl mușcă ușor cu dinții,udând materialul cu limba,după care supse cu putere,până când Liza scânci.Dar nu era suficient.Atât de multe părți ale trupului ei necesitau atenția lui.Îi ridică ușor și treptat cămașa din mătase,sărutând fiecare parte pe care o dezgolea:gleznele ei,mici și osoase,apoi gambele delicate;locul sensibil din spatele genunchilor ei și coapsele,care tremurau sub buzele lui.

Timpul,se gândi Michael,era un privilegiu,iar într-o lume dreaptă,acesta ar fi patul lor,iar această noapte nu ar trebui să aibă o semnificație aparte,fiind prima dintr-o serie nenumărată de nopți.Dar Michael știa acum de ce se căsătoreau oamenii:pentru că era timpul lor,un privilegiu și un drept; „*timpul tău este tot al meu*”,i-ar spune el.Iar Michael observă,de asemenea,că a face dragoste este un



gen foarte special de sex, unul de care nu e mai bucurase înainte, dar acum acest lucru era atât de limpede pentru el, părând să izvorască dintr-un loc antic al cunoașterii dinăuntrul lui. Era o lume aparte față de simpla uniune, dorința lui era de nerecunoscut-nu era mai puțin arzătoare decât atunci când o avusese pe Liza în căsuța din pădure, dar era profund redirectionată. Imboldul care îl făcea să continue, plăcerea după care tânjea, nu avea nici o legătură cu propria lui plăcere, doar dacă plăcerea ei devenea a lui. Michael linse locul dulce dintre picioarele ei, ținându-i șoldurile nemișcate atunci când ea voia să se răsucească. Liza avea gustul oceanului și suspina precum marea. Cu limba, găsi micul mugur care o făcea să tresară. Pătrunse ușor cu limba înăuntrul ei, lingând iar și iar, făcând-o să suspine. Iar când țipă, rămânând fără vlagă sub el-când îi șopti să se oprească; nu mai putea îndura de-abia atunci era doar începutul. Încă era doar începutul.

Se ridică din nou, gura găsindu-i sânul, iar mâna lui plimbându-se cu fermitate între picioarele ei, folosindu-se de podul palmei pentru a tortura carnea ei sensibilizată în timp ce îi luă din nou sfârcul în gură. Șoaptele ei deveniră fragmente incoerente, suspine care nu aveau nici un sens; o mângâie și mai tare cu mâna și gemu în gura ei când Liza încercă să se elibereze.

-Te vreau înăuntrul meu, îi șopti ea răgușit la ureche.

-Nu încă. Încă era doar începutul. Michael era concentrat... îi scăpă un geamăt când mâna ei micuță îi cuprinse mădularul Liza îl eliberase din trei mișcări abile, așezându-i mădularul ferm deasupra intrării ei.

-Te rog, șopti ea. Michael o sărută în timp ce pătrunse în ea. Nu mai era o mișcare inocentă, nu mai era pură; dorința lui ardea, iar el ura că îl făcea atât de neajutorat-până când Liza își înfășură picioarele în jurul lui și își arcui spatele, iar frumusețea gestului îl învălui ca o revelație minunată. Nu era pic de ură în acest moment. Doar recunoștință.

-Dumnezeule, ești frumoasă, spuse el. Liza râse înăbușit.

-Nici măcar nu mă poți vedea. De parcă ar conta.

-Ești o minune, spuse el. Și dacă aș fi orb, aș vedea cât ești de frumoasă.

Dar lui Michael nu îi plăcea că ea încă putea să lege cuvintele. Își undui șoldurile, iar Liza rămase fără aer. Aplecându-se, îi linse lobul urechii și se împinse mai tare în ea. Coapsele ei se încordară în jurul șoldurilor lui, iar acesta fu semnalul de care avea nevoie, împinse iar și iar în ea, mai adânc, mai repede, în timp ce ea respira sacadat, gâfâind, izbucnind... Liza se contractă în jurul lui, iar Michael se simți de parcă i-ar fi fost retezat creștetul capului. Una, două, încă trei mișcări și apoi-ah, Dumnezeule, nu voia să o facă, nu voia... Mâinile ei îi strânsă fesele, zgâriindu-l poruncitor cu unghiile. Iar cu un geamăt puternic, Michael



atinse apogeul înăuntrul ei. *O greșeală.* O știu în momentul în care se ridică de pe trupul ei și se așează lângă ea. Dar nu trebuia să fie așa.

-Căsătorește-te cu mine, spuse el. Respirația ei sacadată se stinse. Apoi o auzi trăgând adânc aer în piept.

-Nu pot, spuse ea. Știi că nu pot.

-Uită de ce nu poți, spuse Michael. Doar spune-mi că vrei. Că o vei face.

Mâna ei îi găsi gâtul. Îi mângâie cu blândețe obrazul. Atingerea ușoară a buzelor ei îl distruse.

-Nu pot, spuse ea tandru. Nici tu nu poți, dragostea mea. *Dragostea mea.*

-Nu folosi cuvintele astea, spuse el aspru. Nu dacă nu vorbești serios...

-Și vei pleca de dimineață, iar inima mi se va frânge, spuse ea. Dar te iubesc. Asta nu se va schimba, nici când inima îmi va fi bucăți. Michael rămase nemișcat, curios să afle ce avea să se frângă mai întâi - inima ei sau el. Apoi, brusc, toate aceste cuvinte, toată această harababură, îl iritară peste măsură. Se ridică în capul oaselor. Fratele lui nu îi răspunsese la scrisoare. Era timpul pentru o confruntare.

-Dacă mă întorc cu bani, spuse el. Dacă îl putea convinge pe Alastair - sau amenința, pentru că, în numele lui Dumnezeu, era în stare să o facă. Atunci, te-ai...

Liza se ridică și ea și îl sărută din nou, îndelung, pielea ei rece fiind umedă pe a lui, umedă de sudoarea trupurilor lor împreunate. Michael simți pe buzele ei un mesaj pe care nu voia, refuza să îl audă. Se retrase din sărutul ei.

-Răspunde-mi!

-Vreau ce este mai bun pentru tine, șopti ea. Asta înseamnă dragostea.

-Ce este mai bun pentru tine sunt eu. Nu primi nici un răspuns. Scrâșni din dinți.

-Și dacă se va naște un copil din asta?

-Îți voi spune, zise Liza. Ne vom ocupa de asta atunci. Dar este puțin probabil.

De-abia mi s-a încheiat ciclul. Ea avea toate răspunsurile, dar nici unul pe care Michael voia să îl audă. Se ridică din pat, luându-și hainele.

-Promite-mi că nu vei lua nici o decizie până data viitoare când ne vom vedea.

-Da, spuse Liza. Promit.

Michael plecă în dimineața următoare, la o oră după răsărit, în timp ce soarele urca pe cer printre bancuri de nori roșietici. Dar Liza nu era la Havilland Hall ca să îl vadă plecând. Se ținuse tare pentru el înainte să plece din dormitorul ei, apoi plânsese până când începuse să o doară gâtul. Pentru o vreme, gânduri teribile o chinaseră - modalități de a-l face pe Marwick să se supună dorinței lor; de a-l face să fie de acord cu ea - apoi rațiunea o învălui din nou.

În cele din urmă, la primele raze ale dimineții, plecase din camera ei spre pădure.



Lacul strălucea sub lumina zorilor,dar ea zăbovi acolo doar un sfert de oră,după care își continuă drumul.Până în ultimele câteva minute,Liza nu fu în stare să recunoască în sinea ei încotro o purtau pașii.Cimitirul părea un loc pașnic, pietrele de mormânt aruncând umbre alungite pe pătura de iarbă.Mintea ei era straniu de liniștită în timp ce deschide poarta,zăvorul scârțâind.

Un buchet de trandafiri proaspeți zăcea pe mormântul mamei sale,pe petalele roșietice licărind broboane de rouă.Liza se aplecă să îl ridice,picături de apă scurgându-se pe mânecile ei,mirosul puternic al florilor amețind-o.Clipi.Lipsa somnului și,poate,câteva lacrimi insistente,încețoșară cuvintele gravate pe piatra de mormânt a mamei ei.,,*Așază-mă ca pe un sigiliu pe inima ta...pentru că dragostea este puternică precum moartea.*"

-Mama,spuse ea tandru.Briza blândă îi mângâie obrazii;purta miresmele verii, sugerând căldura zilei ce o aștepta,dâra fumului dintr-o vatră,unde era încălzită mâncarea pentru micul dejun.Îngenunche în iarbă.Așeză cu grijă trandafirii la loc."*De la mine,mama.Întotdeauna au fost de la mine.*"

Se temuse atât de mult de acest loc.Rușinea o ținuse la distanță.Dar mama ei nu era aici.Și chiar dacă ar fi fost în locul acesta...nu ar fi judecat-o niciodată pe Liza atât de dur.Vocea aceea din capul ei...fusesse întotdeauna propria ei voce.

-Mi-e dor de tine,șopti ea.Surprinse un fâlfâit de aripi cu colțul ochiului: un cintezo mic,maroniu,aterizase pe mormântul tatălui ei.Pasărea înclină ușor capul,privind-o.Cum suportase mama despărțirea de el? Îl plânse, dar niciodată nu se lăsase doborâtă de disperare.Blândețea,mila,tandreța ei-nu dispăruseră nici o clipă.Întotdeauna avusese dragoste de oferit.Michael avea dreptate.Fiecare copil avea nevoie de un exemplu.Iar Liza avea să învețe din exemplul mamei ei.

Se ridică în picioare.Ciudat faptul că,exact în timp ce iubitul ei o părăsea, urcându-se într-un tren spre Londra,în timp ce stătea într-un cimitir,înconjurată de nume șterse și suflete uitate,Liza putea simți,în cele din urmă,cum sentimentul de singurătate se ridică de pe umerii ei.Singură,dar nu singuratică.

Odată cu moartea mamei ei,își închipuise că nu avea să mai găsească vreodată pe cineva care să o iubească necondiționat.Dar uitase că întotdeauna avea să existe cineva care să o facă: ea însăși.

„*Ești o minune*”,îi spusese Michael.

Liza era decisă să nu fie nimic mai puțin.Dar dacă,uneori,avea să eșueze în a se ridica la înălțimea acestei perspective a lui despre ea...atunci,Liza avea să se iubească chiar și așa.Nu își va mai permite niciodată contrariul.

-Vise plăcute,mamă.Întorcându-se pe călcâie,porni spre casă.



Două ore mai târziu,stătea la măsuța ei de toaletă,ascultând doar pe jumătate recitalul lui Mather despre treburile dimineții,în ziua următoare aveau să plece și ceilalți oaspeți,iar aranjamentele pentru călătoria lor presupuneau multe lucruri, iar Mather părea să le stăpânească foarte bine pe toate.

-Iar soții Forbes iau trenul de dimineață,spuse Mather,dar asta n-ar trebui să fie o problemă,întrucât Lord Hollister a sosit cu trăsura proprie și va fi bucuros să îi conducă pe Lord Weston și pe domnul Tilney la gară cu vehiculul său.

-În regulă.Liza își studie pudrele și fardurile.Speranța ei era să reușească să construiască o față care să nu fie umflată și roșie în urma plânsului de noaptea trecută.Atunci,noi două vom merge cu trăsura.Nu este nevoie să o grăbim pe Jane; ne poate însoți după bunul-plac.Mather se încruntă.

-Dar...unde mergem,doamnă?

-La gară.Și eu vreau să prind primul tren.Luă capacul borcanelului cu pudră,apoi se răzgândi.Nici un produs cosmetic nu avea să o facă să arate bine astăzi.

Gândul,în mod straniu,nu o deranja deloc.

-Eu...eu nu știam,se bâlbâi Mather.Biata fată;nu îi plăcuseră niciodată schimbările bruște de plan.Dar casa din oraș este închisă,doamnă.Va trebui să trimit personalul acolo de îndată...

-A,pot deschide obloanele și după ce ajungem,spuse Liza.Avea două treburi urgente,ce nu puteau aștepta după asemenea detalii-o întâlnire cu Nello,urmată imediat după aceea de o vizită la ducele de Marwick.Încă un lucru,continuă ea,întorcându-se pe scaun spre Mather:Trebuie să fii pregătită să calmezi servitorii sau să îi consolezi.Situația mea financiară va deveni publică în curând.Mă aștept ca ei să fie foarte speriați în legătură cu asta.Trebuie să-i asiguri că nu am nici cea mai mică intenție de a concedia pe cineva.”încă.” Nu fără să-i anunț dinainte,adăugă ea.Mai putea să reziste încă șase luni,să le dea angajaților ei o marjă generoasă de timp,pentru a-și găsi alte slujbe.Fu de-a dreptul surprinsă când Mather se prăbuși într-un fotoliu fără să-i ceară permisiunea.

Era așa o maniacă.Liza avea să îi simtă lipsa.

-Nu înțeleg,spuse fata.De ce ar...de unde ar putea afla cineva? Brusc,se încruntă.Domnul Nelson.Vreți să...Țuguie brusc buzele,ținând gândul captiv.Liza ridică din umeri.

-La urma urmei,avea să se afle.Și așa avea să fie,cu siguranță,de îndată ce Nello și-ar fi dat seama că ea îl aruncase în cușca lupilor-sau,mai degrabă,a Făuritorului de Regi.Pentru că nu avea nici cea mai mică intenție de a-l proteja.



Cu atât mai prost fusese pentru că își închipuise că Liza și-ar pune mândria și presupusele câștiguri financiare mai presus de șansa de a-l vedea zvârcolindu-se. Mather o studie pentru o clipă.

-Foarte bine,spuse ea încet.Apoi Liza începu să se ridice.Mai este un singur lucru,doamnă,spuse Mather,întinzându-i o scrisoare.Luând-o,Liza simți cum i se taie respirația.Nu îi era adresată ei.O privi tăios pe Mather.

-De ce mi-o aduci mie? Ar fi trebuit să o trimiți mai departe,lordului Michael. Mather își coborî privirea,ascunzându-și expresia.La o fată recunoscută pentru caracterul ei direct,acea privire jenată spunea la fel de multe ca o confesiune.

-Am crezut că v-ar plăcea s-o citiți.Liza își dădu seama că rămăsese cu gura căscată.

-Ticăloasă mică! Ai luat lecții de la frații Hawthorne? N-aș citi niciodată scrisorile altcuiva.Indiferent cât de arzătoare era tentația,acum că Mather o sugerase...De ce naiba...Dar se opri când Mather ridică din sprâncene.”*Haide acum*”,spunea privirea ei.”*Nu sunt proastă.*”Liza oftă.

-Era atât de evident? Mather ridică din umeri.

-Uneori trag cu urechea,doamnă.Este un viciu.

-Dumnezeule,Mather.Măcar te cunosc? Fata se înroși.

-Seara trecută mi-am făcut griji că domnul Nelson nu se va purta cuviincios.Am vrut să fiu pregătită să vă ajut,în caz că...Se strâmbă.Și nu pot spune că s-a purtat prea frumos! Ce plan infam!Deci știa și ea despre chestiunea Marwick?

-Dumnezeule,ce altceva ai mai auzit?

-Din spusele fraților Hawthorne,suficient cât să-mi dau seama că aveți dreptate: Lord Michael nu este o soluție potrivită pentru dificultățile dumneavoastră financiare,spuse Mather cu fermitate.Totuși,nu a fost nevoie să trag cu urechea ca să-mi dau seama că v-ați fi dorit exact opusul.Se lăsă o tăcere scurtă,pe care Liza nu știu cum să o spargă.Secretara ei ar fi fost un spion foarte bun!

-Atunci,înțelegi în mare problema.Dar tot nu voi citi această scrisoare.

Mather își frământa mâinile pe genunchi.

-Atunci,am o altă propunere.Nu vă va surâde,totuși,spuse ea,apoi continuă grăbită:Puteti folosi scrisorile acelea pentru a șantaja pe duce și a-l face să vă accepte.Să...să îl forțați să vă plătească datoriile,asa cum a sugerat domnul Nelson,dar și să vă dea binecuvântarea de a vă căsători cu fratele dumnealui.

Liza oftă.Poate că ar fi fost surprinsă,de-a dreptul șocată...dacă ideea nu i-ar fi trecut și ei prin cap în orele dinaintea dimineții.

-Dar n-aș putea,spuse ea-blând,întrucât,judecând după paloarea crescând a chipului lui Mather,și secretara ei vedea imoralitatea din spatele acelui fapt.Lord



Michael își iubește fratele Când s-ar afla adevărul,cum m-ar ajuta pe mine dacă el ar ști că eu l-am amenințat pe fratele lui cu acele scrisori?

În plus,ea avea în cap o amenințare foarte diferită la adresa ducelui.Nefiind obișnuită cu șantajul,Liza putea doar să presupună că amenințările erau mai eficiente la singular.

-Nu,desigur că nu v-ar sta în fire,spuse Mather.Dar dacă altcineva s-ar ocupa de scrisori pentru dumneavoastră...

-Dumnezeule,nu! N-aș târî pe nimeni altcineva în dezastrul ăsta.Privirea îi căzu pe scrisoarea din mână.Părea să devină din ce în ce mai fierbinte.Și nu pot citi asta,spuse ea,înapoind-o lui Mather.

-Dar...Mather părea foarte agitată acum.În timp ce Liza o studia,o bănuială teribilă îi veni în minte.

-Mather,de unde știi că Lord Michael are nevoie de aprobarea fratelui său pentru a se căsători? Dacă mai era posibil,Mather deveni și mai palidă.Pistruii ei păreau de-a dreptul livizi.Liza oftă adânc.

-Nu-mi spune că ai citit-o.Ochii ei căzură pe sigiliu,care părea neatins.Mather strângea atât de tare plicul,încât degetele i se albiseră.

-Eu...nu vă spun,spuse Mather șoptit.Liza își acoperi ochii pentru câteva secunde.Dumnezeu să o ajute.

-Nu mai ai voie să umbli cu corespondența! Niciodată!

-Nu se va mai întâmpla,doamnă! Vă promit!

-Atunci...Mâna îi căzu pe lângă corp și trase aer în piept.Pari să crezi că aș găsi interesant conținutul scrisorii.Spune-mi...ce scrie? Mather înghiți în sec.

-Cred că...dacă ați citi această scrisoare...ați înțelege cât de mult ține Lord Michael la dumneavoastră...și ce idiot este ducele de Marwick!Liza reuși să zâmbească.

-Bine,spuse ea.Asta pusese capăt ultimei ei speranțe-o speranță pe care nu știuse că o are până în acest moment,când o găsisese în adâncul inimii ei.Nu este nevoie să citesc ceva ce deja știu.

-A închis spitalul! L-a închis și a dat afară toți pacienții!Lizei i se tăie respirația.Asta nu știuse.Și făcea misiunea ei la Londra și mai urgentă.

-Mather,asigură-te că rezervi biletele alea-la primul tren care urmează,te rog.

Vreau să fiu la Londra până mâine la miezul nopții.Făcu o pauză.Și...pune scrisoarea la poștă pentru mine,bine?

-Sunteți o persoană mai bună decât mine,spuse Mather răgușit,smulgându-i Lizei un râset.Se părea că ea avea să râdă în continuare,indiferent de situație.Era



bine de știut. Poate că nu avea blândețea mamei sale-dar darul veseliei ei nu avea să piară niciodată, nici măcar în împrejurări triste precum acestea.

-Mather, spuse ea, acesta este un verdict foarte măgulitor pentru mine și foarte sinistru pentru tine-în ciuda talentului tău la spionaj. Acum, te rog să duci scrisoarea la poștă-și asigură-te că sigiliul pare neatins.

-Da, doamnă. Imediat.

CAPITOLUL 20

Pentru a doua zi la rând, Michael se așeză vizavi de fratele său. Astăzi nu avea de gând să țipe. Astăzi voia să fie la fel de rece precum ducele.

-Mulțumesc pentru că m-ai primit, spuse el calm. Dacă aveau să sfârșească la tribunal, dacă istoria era decisă să se repete, atunci Michael avea să încerce să o modifice, cumva. Nu voia să dea ziarelor motive să raporteze certuri și insulte.

Partea vătămată nu avea să le furnizeze citate meschine.

-Trebuie să mărturisesc, am fost surprins când ai fost anunțat, spuse Alastair.

Din nou, el stătea în spatele biroului său. Jones spusese că își petrece majoritatea zilelor în birou și încă refuza să iasă din casă. Refuzul lui devenise și mai vizibil, mai ales din pricina faptului că slăbise alarmant de mult; dacă ar fi fost un pacient care căuta ajutor, înfățișarea lui l-ar fi îngrijorat pe Michael și i-ar fi recomandat o supă fierbinte și mâncare sănătoasă. Dar, deși pielea lui Alastair avea o culoare bolnăvicioasă și părea că se usucă, voința lui rămase la fel de dură precum diamantul „*Este spre binele tău*”, spusese el cu o zi în urmă. ”*O văduvă, o târfă renumită, nu, nu voi de acord cu așa ceva. Îmi irosești timpul și-mi insultă inteligența cu această propunere.*” Amintirea acelor cuvinte îi ușura sarcina atunci când îi întinse teancul de hârtii. Michael nu simți nimic în timp ce își privi fratele răsfoindu-le.

-Nu înțeleg, spuse Alastair fără ezitare.

-Este o acțiune legală elaborată de către Smythe și Jackson. Avocații îl acceptaseră drept client cu o zi în urmă, înțelegându-se să își tragă onorariile din câștigurile lui. Dacă nu-mi vei da alocația care mi-a fost acordată prin testamentul tatălui nostru, atunci îmi voi înainta cererea în fața unui judecător. În plus, cer la tribunal excluderea ta din consiliul director al spitalului. Ai depășit limitele când ai ordonat închiderea lui. L-am rugat pe Weston să te înlocuiască.

Este posibil să mi se alăture și Hollister. Michael vorbise cu ambii bărbați înainte să plece de la Havilland Hall.

-Interesant, murmură Alastair. Puse deoparte hârtiile, mâna lui odihnindu-se anemică peste ele. Inelul cu sigiliu atârna larg pe degetul lui, alunecându-i până la



articulația degetului. Totuși, mă îndoiesc că au vreun interes pentru a-ți sponsoriza eforturile.

-Referitor la asta, spuse Michael, Weston mi-a oferit o sumă considerabilă, și amândoi îmi susțin propunerea de a ne extinde serviciile și către pacienții din clasa mijlocie. Taxele colectate de la noua clientelă vor sprijini operațiunile noastre caritabile. Revăzuse bugetul cu o noapte în urmă. Presupunând că burghezia avea să își dea acordul să fie tratată la un spital caritabil, ar putea funcționa. Nu își făcea speranțe prea mari, totuși. Dar era o șansă, și era mai mult decât avusese în urmă cu trei zile. Zâmbetul lui Alastair era nesigur și se stinse repede, lăsând impresia că era epuizat.

-N-aș conta pe Hollister să rămână implicat. I-am fost un foarte bun prieten, după cum poate știi. Împinse hârtiile spre Michael. Și nu-mi plac oamenii fără loialitate. De fapt, tind să mă asigur că regretă lipsa ei. Michael scrâșni din dinți.

-Amuzant lucru, spuse el. Până recent, am crezut că frăția ar putea implica loialitate. Dar văd că tu înțelegi noțiunea într-un mod diferit de-al meu. Împinse hârtiile înapoi spre Alastair, apoi se ridică. Acum, îți urez o zi bună.

-Stai. Alastair îl privi. Tu... Michael așteptă cu nerăbdare, încercând să ignore cum ochii fratelui său păreau să se retragă în craniul lui. Alastair arăta din ce în ce mai mult ca un cadavru.

-Ce este?

-Chiar ai de gând să faci asta? spuse Alastair. Să mă duci la tribunal.

Michael își invocă cel mai sinistru zâmbet.

-O ironie fină, nu crezi? Și tu care îți doreai să-ți ții numele departe de scandal.

Un mușchi se zbătu în obrazul lui Alastair. Începu să se ridice și...

Dumnezeule, dar fu nevoit să se ajute de mâini; cu palmele pe birou, se împinse în sus cu o dificultate vizibilă. Sacoul îi atârna larg pe umeri. Nu mai avea carne cu care să îl umple. Și în ciuda efortului lui de a rămâne rece-pentru că Alastair nu merita nimic din partea lui; nimic-Michael își simți indiferența cedând.

-Dumnezeule, spuse el. Dumnezeule, Al. Te sinucizi. Tu... Dar ce mai putea să spună care să nu fi fost spus deja? Mai era un lucru:

-Te iubesc, spuse el cu dificultate. Asta nu s-a schimbat, Dumnezeule-noi am trecut prin iad împreună când eram mici. Erai totul pentru mine. Singurul meu aliat. Cel mai bun prieten. Protectorul și sprijinul meu. Dacă am ieșit întreg din iadul ăla, este numai datorită ție. Cum aș putea vreodată să uit asta? Vei fi întotdeauna fratele meu. Alastair se încruntă.

-Și cât de nobil o arăți, spuse el. Afecțiunea asta frățească.



-Nu-mi dai de ales.Michael scutură din cap.Alastair,tu ai devenit bărbatul de care cândva ai încercat să mă protejezi.Ești tatăl nostru reîncarnat-dar eu nu sunt mama.Dumnezeu mi-e martor,tu m-ai crescut mai bine de atât.Deci,da-nu-ți voi arăta pic de milă.Te voi duce la tribunal și voi lupta pentru ceea ce este al meu,și voi câștiga.Și,îți jur,acea zi va marca sfârșitul legăturii noastre.Deși mă întristează,te voi lăsa în brațele destinului tatălui nostru-pentru că tu însuși l-ai atras asupra ta.Alastair se holbă la el pentru un moment îndelungat.Apoi râse,un râset care suna precum foșnetul frunzelor uscate.

-Foarte dramatic,spuse el.Dar mă tem că mi-ai înțeles greșit surprinderea.Sunt uimit de prostia ta.Vei câștiga,crezi? Nu.Te voi zdrobi.Foarte ușor.Este foarte simplu să-i mituiești pe Weston și Hollister! Și eu am la dispoziție avocați care sunt specializați în a închide repede aceste cazuri...și întotdeauna,întotdeauna în detrimentul oponentilor mei.Michael oftă.

-Corect.Acum uiți cu cine vorbești.Anii de-a rândul am fost martorul manevrelor tale.Dar dacă îți face bine să stăruiești asupra puterii care ți-a mai rămas-pentru că întreaga Londră șuşoteşte acum că ai luat-o razna-atunci,te rog,stăruieşte.Și exercit-o împotriva mea,dacă așa crezi că trebuie.Alastair miji ochii.

-Nu de mine va râde societatea.Tu ești cel care ne va transforma din nou în râsul lumii.Și pentru ce-o femeie? Ce-ți închipui că vor spune oamenii? De Grey se dă în spectacol,se ruinează de bunăvoie pentru o târâtură care își vinde fotografiile pentru bani;care se prăbușește la baluri de la prea multă băutură; care,după toate zvonurile,a avut amanți care...

-Destul! Michael făcu un pas în spate,ca nu cumva să se repeadă înainte; ca nu cumva să își rănească pumnii în fața fratelui său.Te-aș lovi,spuse el printre dinții încheștați,dar mă tem că te-aș ucide,în starea patetică în care ești.Dar acum ascultă-mă cu atenție:acea femeie este femeia pe care o iubesc.Și,spre deosebire de dragostea mea pentru tine în acest moment,ceea ce simt pentru ea este meritat.Michael izbucni într-un râs sinistru,apoi continuă: Iar tu o judeci pe baza poveștilor pe care spionii tăi le-au cules despre ea? Tu,care ai văzut cât de nerăbdătoare era lumea să creadă ce era mai rău despre mama noastră? Dumnezeule,te-aș întreba unde ți-ai pierdut simțul rușinii-dar mă aștept să-l fi lăsat acolo unde ți-ai pierdut și mintea! Mă spăl pe mâini de tine,Alastair.Dar îți jur,dacă ridici un deget ca să-i faci probleme,mă voi răzgândi.Mă voi întoarce aici și te voi doborî precum furia lui Dumnezeu.Cuvintele ieșiseră din gura lui ca un val fierbinte de furie.Făcu din nou un pas în spate,întrucât furia nu i se domoli;voia să îl împingă înainte,să îl provoace să facă ceva ce ar regreta.Dar se controlă și,în cele din urmă,își văzu fratele reacționând așa cum ar face-o un om.



Alastair clipi foarte rapid și aproape că se prăbuși în scaun. Arăta, în sfârșit, zdruncinat. Michael nu își permise să spere, totuși. Se săturase să spere că asemenea semne prevesteau o revelație.

-Am terminat cu tine, repetă el încet-atât pentru sine, cât și pentru Alastair.

Terminat. Apoi se întoarse și plecă.

Pe coridor, trecu pe lângă Jones, care îi aruncă o privire scandalizată. Poate că bătrânul ticălos ascultase la gaura cheii. Michael grăbi pasul, disperat să iasă cât mai repede din acea casă, să respire un aer care să nu fi fost otrăvit de fratele său.

În capul scărilor totuși, se opri brusc. La parter, în holul de la intrare, stătea o siluetă care îi făcu inima să tresară. Din pur instinct, se retrase în alcovul care ascundea vederii intrarea în aripa de vest. Inima lui, care pe tot parcursul întâlnirii cu Alastair stătuse precum un cadavru în pieptul lui, acum reveni brusc la viață, bătând violent. În numele lui Dumnezeu, ce căuta Elizabeth aici?

Jones trecu din nou pe lângă el, ignorând poziția lui ascunsă. Majordomul coborî grăbit scările. Făcu schimb de câteva replici șoptite cu Elizabeth, pe care Michael nu le putu distinge. Apoi, împreună, începură să urce scările. Alastair o primea?

Mușchii i se contractară, inima bătându-i și mai tare, întreg corpul încordându-i-se ca și cum s-ar fi pregătit de luptă. Fu nevoie și de ultima fărâamă de voință să nu iasă din ascunzătoare și să o împiedice să intre în acel birou. Fratele lui nu era un bărbat cu care să glumești. Dacă Alastair ridica mâna la ea-Dumnezeule, dacă ridica doar vocea... Michael așteptă, de-abia respirând, până când Jones reveni, singur, pentru a coborî scările. Fără să mai piardă vreo secundă, ieși din ascunzătoare și alergă silențios de-a lungul holului. Ușa biroului era închisă. Dar exista o gaură a cheii pe care puteai spiona. Michael îngenunche și își puse urechea peste ea, vag conștient de umilința poziției, nepăsându-i nici cât negru sub unghie. La primul semn de probleme, avea să dea buzna în camera aia și...

-Iertați-mi îndrăzneala, spuse Elizabeth. Știu că nu am făcut cunoștință. Dar am o chestiune foarte urgentă de discutat cu dumneavoastră și nu putea aștepta amânare pentru amabilitățile obișnuite. Michael știa că înfățișarea fratelui său trebuie să o fi speriat-o și că Alastair o privea cu un dezgust de fier. Dar ea părea destul de calmă, chiar puțin rece.

-Îmi pare rău să aud asta, răspunse Alastair, pentru că, după cum vă puteți imagina, cea mai mare dorință a mea este să rămânem niște străini.

-Atunci, reacția politicoasă ar fi să vă mulțumesc pentru amabilitatea de a mă primi, spuse ea. Dar nu vă voi mulțumi. Nu văd nici un motiv să fiu politicoasă cu un bărbat ale cărui recente acțiuni față de fratele său merită doar disprețul meu.



Michael respiră adânc.Era ciudat să o audă luându-i apărarea.O plăcere stranie și...deplasată,în asemenea circumstanțe.Ce căuta ea aici?

-Foarte sinceră,spuse Alastair.

-Da,spuse ea.Sunt cunoscută ca fiind o persoană sinceră și directă.Și voi fi mai directă,încă.Vedeți dumneavoastră...

-V-ați întâlnit cu fratele meu când ați urcat? Această simplă întrebare primi răspuns după o pauză foarte scurtă.

-Nu,spuse ea.El este...aici? Michael își înfipse unghiile în palmă.Acea idee o tulburase într-un fel în care cuvintele fratelui său nu reușiseră.Pentru Dumnezeu, dar el voia să o vadă...Se stăpâni,trăgând adânc aer în piept.Răbdare.Trebuia să afle de ce era ea aici.

-Presupun că a plecat deja,spuse Alastair.Ei bine,atunci vă rog să terminați repede ce aveți de spus.N-am timp pentru femei ca dumneavoastră.Râsul ei fu jos și ușor răutăcios.

-Atunci,standardele dumneavoastră au crescut considerabil în ultima vreme-și,cu siguranță,de când au fost scrise aceste scrisori.O tăcere mai îndelungată acum.

Michael trase cu ochiul prin gaura cheii.Ea stătea cu spatele la el,dar îi dăduse lui Alastair un teanc de hârtii.El le răsfoia cu mai multă energie decât meritaseră documentele legale.

-De unde aveți astea? întrebă el apoi,cu vocea tăioasă.

-De la un anume domn Nelson,spuse ea.El mi-a dat sarcina de a vi le aduce și de a cere,în schimb,să-i susțineți încercarea de a obține o baronie.Iar eu trebuia să cer și partea mea,poate optzeci sau nouăzeci de mii de lire,ca să-mi pot plăti datoriile-pe care el va fi bucuros să le facă publice de îndată ce va afla că i-am divulgat rolul în acest plan.Dar,în schimb,am o propunere total diferită pentru dumneavoastră.Michael scutură cap.Nelson o șantajase? O amenințase cu divulgarea sărăciei care o pândeă? Avea să îl ucidă pe nenorocit.

-Nelson,spuse Alastair.

-Charles Nelson.Amantul soției dumneavoastră.Unul dintre ei,cel puțin.După cum puteți vedea.

-Barclay,mormăi fratele lui.Și Patton!

-Da,spuse ea,și Huston,de asemenea.Răposata ducasă era destul de ocupată,nu-i așa? Lumea s-ar putea întreba ce făceați dumneavoastră în tot acest timp.

Ah,da,îmi amintesc acum:vă jucați de-a politica și vă promovați preferații.Dar se pare că soția nu era de acord cu politica dumneavoastră,întrucât sentimentele ei favorizau opoziția-iar ei se pare că au profitat din plin de asta.De fapt...înălțimea voastră,îndrăznesc să spun că ducesa era și ea o făuritoare de regi!



Michael rămase fără aer.Acum îi era limpede.Scrisorile pe care i le dăduse fratelui său aveau legătură cu Margaret.Cumva,Nelson pusese mâna pe corespondența personală a lui Margaret.Doamne! Nelson fusese unul dintre amanții ei.Nevenindu-i să creadă,Michael aproape izbucni în râs,un râs isteric care l-ar fi dat imediat de gol.În schimb,își mușcă degetele și încercă să asculte în continuare discuția,în timp ce gândurile i se învâlmășeau în cap.De ce nu îi spusese lui? De ce Liza nu venise la el?

-Acestea sunt originalele? întrebă Alastair.

-Doar câteva,spuse ea.Vi le voi da pe celelalte mai târziu.Da,știu-sunt mai multe!închipești-vă.Foarte productivă soția dumneavoastră.Dar înainte să primiți opera ei,trebuie să-mi faceți o favoare specială.Lui Michael i se tăie respirația.

Cu acest avantaj asupra fratelui său,ea putea cere...orice din partea lui.

Brusc,se ridică.Nu voia să audă asta.Nu era de mirare că Liza nu îi spusese despre amenințarea lui Nelson-pentru că voia să îl șantajeze pe Alastair,asa cum Nelson procedase cu ea.Michael nu putea să respire,o prăpastie părănd să se deschidă în pieptul lui.Era o dezamăgire,o trădare,dincolo de orice suferință...

Nu.Ea nu avea să facă asta.Nu fratelui său.

În secunda următoare,știu că nu avea să o facă.Nu l-ar dezamăgi niciodată.Nu l-ar trăda niciodată astfel-sau în orice mod atât de important.Siguranța acestei convingeri se dezlănțui înăuntrul lui atât de rapid și de puternic,încât aproape îi fură tot aerul din plămâni.Nu avea nici o îndoială în privința ei.Nici una.Iar această siguranță,în care crezuse cândva,pe care o știuse,nu avea să o mai simtă pentru nici o altă femeie-la urma urmei,nu părea atât de miraculos.O simțea...naturală.Să aibă încredere în ea era cel mai natural și mai simplu lucru din lume.Nu avea de ales; încrederea lui în ea era precum răsuflarea lui,fermă și involuntară.Se temuse atâta vreme să nu repete tragedia părinților lui.Dar asta era dragoste: nu ceva separat de încredere,ci țesut din ea.Asta le lipsise părinților săi.Povestea lor nu avea să fie niciodată povestea lui.Simțindu-se amețit și ciudat de ușor,îngenunche din nou,la timp pentru a o auzi spunând:

-Veți redeschide spitalul fratelui dumneavoastră.Aceasta este favoarea mea.Și veți continua orice faceți pentru munca lui înainte.Vreau să-mi promiteți în scris,printr-un document legalizat de avocații mei,că vă veți îndeplini partea de înțelegere față de el oricât timp va cere.Michael închise ochii.

"Elizabeth,prostituțo." Nu era nevoie să facă asta.El avea situația sub control.La naiba,ar fi trebuit să ceară banii pentru ea.Ea...Michael se ridică și deschise brusc ușa.Alastair ridică privirea de pe scrisori.Elizabeth,întorcându-se spre ușă,deveni palidă.



-Tragi cu urechea? spuse Alastair.Încântător.

-Dă-i banii,spuse Michael.Optzeci,nouăzeci de mii de lire.Fă-o,sau scrisorile devin publice!

-Nu.Liza păși spre el.Nu asta este calea cea bună.Michael...

-N-am nevoie de susținerea lui,spuse el.La naiba,nu am nevoie de ea.Dar tu ai nevoie de bani.Liza se schimbă la față.Se opri,ducându-și mâna la gât.

-Și tu crezi că i-aș lua? De la el? Ieri mă credeai altfel! O jignise.Propria idioțenie îl uimi.

-Nu,spuse el,pășind înainte și luându-i mâinile în ale lui.Nu,m-ai înțeles greșit. Tot ce vreau este ca tu-își spori strânsoarea când Liza încercă să se elibereze. Ascultă-mă,Elizabeth! Nu te poți căsători cu alt bărbat.Nu voi permite să o faci! Vei lua banii ăia blestemați!Din dreapta lor se auzi un hârșăit.Alastair aruncase scrisorile în foc și acum le împungea cu vătraiul.

-Există mai multe,îi spuse Michael.Și, pentru Dumnezeu,eu însumi le voi tipări și le voi distribui pe străzi...Mâinile lui Elizabeth se răsuciră în ale lui,înfigându-și unghiile în încheieturile sale pentru a-l readuce în simțiri.

-Ba nu o vei face,spuse ea tăios.N-ai nici o legătură în treaba asta.Este fratele tău,Michael.Eliberându-l,se întoarse spre Alastair.Dar amenințarea mea rămâne valabilă.Voi avea promisiunea aceea din partea dumneavoastră,domnule, asigurându-mă că spitalul Lady Marwick se redeschide-și rămâne deschis-începând cu săptămâna viitoare.Altfel,veți regreta.Se întoarse iar spre Michael, ridicând mâna și atingându-i foarte ușor obrazul.Dar când el încercă să o ia de mână,ea scutură din cap și păși înapoi.

-Trebuie să plec,spuse ea încet și porni spre ușă.

-Nu.La naiba cu asta.Michael se mișcă fără să gândească,apucând-o de braț și întorcând-o spre el.Nu vei fugi de mine! Nu ai auzit? Am găsit o soluție pentru spital.Și...

-Și nici o soluție pentru mine,rosti ea blând.Michael,dacă ar fi doar viitorul meu în joc,l-aș lăsa bucuroasă în mâinile tale.Dar...

-Te iubesc,spuse el.Voi găsi o cale.Voi găsi o soluție.Nu poți pleca. Liza îl privi,cu buzele întredeschise.Tremurau vizibil,iar priveliștea îl duru pe Michael.Întinse mâna și le liniști blând cu degetul lui mare.

-Ai încredere în mine,șopti el.Așa cum eu am în tine.Vom găsi o cale. Elizabeth scânci într-un mod straniu.

-Dar...eu...dacă era vorba doar de mine...dar atât de mulți oameni depind de mine...



-Și vom găsi o cale. Aproape că o convinsese. Victoria pulsa în sângele lui. Spune-mi doar că ai încredere în mine și, îți jur, nu te voi dezamăgi niciodată.

Liza ridică privirea spre el și o singură lacrimă se prelinse din ochii ei magnifici. Verzi precum jadul. Michael nu suporta să o vadă plângând. Se aplecă ușor și prinse acea lacrimă cu buzele lui.

-Îți interzic să plângi, spuse el. Îi voi cere preotului să includă asta în jurămintele noastre. Răsufierea ei sacadată îi încălzi urechea, spunând:

-O. Bine, atunci... dacă tu... promiți.

-Îți promit totul, spuse el, foarte încet. Cu un sunet înăbușit, Liza îl apucă de păr și îi trase gura peste a ei. Fu un sărut fierbinte, intens, și avea gustul liniștii, în numele Lui Dumnezeu; ea era a lui. O îmbrățișa strâns.

-Să nu mă părăsești, spuse el.

-Nu, spuse ea. Eu... nu pot, cred.

-O, pentru Dumnezeu! Elizabeth tresări în brațele lui. Și Michael uitase de fratele său. Ignoră încercarea Lizei de a se elibera, dar doar își slăbi puțin strânsoarea pentru a-i permite să se întoarcă spre fratele lui odată cu el. Dezgustul animă trăsăturile lui Alastair, ceea ce Michael nu mai văzuse de luni întregi.

-Ce scenă patetică! izbucni Alastair.

-Sper ca farmecul lui să nu fie o trăsătură de familie, spuse cu indiferență Elizabeth. Michael fu uimit de propriul râset.

-Vino, spuse el și o îndreptă pe Elizabeth spre ușă.

-Voi pune mâna pe scrisorile alea! se auzi un strigăt panicat în spatele lor.

-Ignoră-l, spuse Michael. Nu există un moment mai bun decât prezentul pentru a face din asta un obicei.

-Poți să-ți iei banii. Auzind asta, Michael se opri brusc. Când Elizabeth se încruntă, el ridică din sprâncene. Ea scutură din cap.

-Nu-i vreau. Nu așa.

-Banii și sponsorizarea spitalului. Alastair părea de-a dreptul disperat acum. Destui bani cât să o duceți amândoi bine.

-Bani murdari, spuse Elizabeth, dar acum își frământa îngrijorată buza între dinți.

-Mai curăți decât ar fi dacă te-ai căsători pentru ei, spuse Michael. Iar tu erai dispusă să faci asta-sau te-ai gândit la opțiune, adăugă el grăbit, pentru că Liza începuse să se încrunte.

-Blestemați să fiți! Îți voi plăti și datoriile! Iar aceasta este propunerea finală! Elizabeth se întoarse spre fratele lui.

-Acceptată! spuse ea veselă. Iar Michael izbucni în râs, uimit. Pentru Dumnezeu,



crezuse că ea avea să protesteze-dar nu o făcu.Liza jucase la cacealma în aceste ultime momente,așteptând ca miza să crească.

-Foarte bine,atunci,spuse Alastair.Îmi voi pune avocații să elaboreze un contract. Iar tu îmi vei da scrisorile.Dar mai am o singură condiție.

-Nu,spuse Michael instantaneu.Elizabeth îi atinse blând brațul.

-Așteaptă.Să o auzim mai întâi.Alastair,sprijinindu-se cu o mână pe șemineu, trase adânc aer în piept.

-Și...referitor la nunta voastră...

-Dumnezeule,cât de grăbit este,șopti Elizabeth.

-Este logic,spuse Michael.Pentru că intenționez să mă însor cu tine.

-Nu mă întrebi mai întâi?

-Într-un minut,da.Aș prefera să avem puțină intimitate.

-Trebuie să fie o nuntă publică,mormăi Alastair.Iar eu trebuie să fiu inclus,altfel vor apărea zvonuri despre absența mea.Elizabeth își întoarse privirea spre Michael.

-Asta este decizia ta,îi spuse ea încet.Michael își mușcă obrazul.Era posibil ca această condiție a lui Alastair să fie,de fapt,un gest mascat pentru o scuză.Dar poate că doar își făcea el iluzii.Nu îl mai cunoștea atât de bine pe fratele său pentru a-și da seama.

-Nu ne vom căsători în casa asta,spuse el.Așa că alegerea îți aparține: ești bine-venit la nuntă,dar numai tu poți spune dacă ești în stare.Alastair miji ochii.

-Voi fi în stare,spuse el.Dumnezeule-crezi că aș rata nunta ta?

Iar Michael simți ceva relaxându-se înăuntrul său,ceva care,fără să fie conștient de asta,pusese presiune pe plămânii lui de luni întregi.

Era un început slab de împăcare din partea lui Alastair...dar era un început.

CAPITOLUL 21

Nu încăpea nici o îndoială că Michael avea să se întoarcă acasă cu ea în seara aceasta.Noutatea unui final fericit era prea proaspătă și părea prea fragilă pentru a risca fie doar și un moment de despărțire.De îndată ce urcară în trăsură,mâinile ei se plimbară pe trupul lui,iar gura lui era pe a ei,și,cumva,Liza ajunse în poala lui,sărutându-se cu pasiune.Dar drumul fu prea scurt-frustrant de scurt; coborâră gâfâind și răvășiți din vehicul.Iar apoi,odată ajunși acasă,grăbindu-se spre dormitorul ei,Liza descoperi o surpriză foarte neplăcută:cutia în care pusese scrisorile ducesei-cutia pe care o ascunsese în dulapul ei-stătea pe măsuta de toaletă.Speriată,o deschise.



-Nu! exclamă ea. Scrisorile sunt încă aici. Nu, stai-nu erau toate. Scoțându-le din cutie, le numără grăbită.

-Dar lipsesc jumătate din ele, strigă ea. Ar trebui să fie douăsprezece!

-Cum este posibil? Michael le luă, numărându-le din nou. Șapte. Ești sigură că erau douăsprezece?

-Foarte sigură! Dar cine le-ar lua?

Se întoarse cu precauție, privind în jur, ca și cum în budoarul ei confortabil s-ar putea ascunde un hoț. Dar nimeni, în afară de ea și de Hankins, nu venea aici. Un fior rece o străbătu.

-Mather, șopti ea. Mather intrase aici chiar când ea închidea ușa dulapului. Nu. Nu era posibil.

-Ce e cu Mather? vru Michael să știe. Liza scutură din cap și fugi pe coridor, unde graba ei făcu două servitoare speriate să se oprească din drumul lor. Nu, nu o văzuseră pe domnișoara Mather în acea după-amiază. Nici menajera-nici Ronson, care tocmai sosise din Bosbrea. Dar unul dintre lachei o zărise plecând de acasă în urmă cu o oră, cu o valiză într-o mână și o mapă în cealaltă.

-Nu e posibil să fi făcut asta, îi spuse Liza lui Michael în timp ce urcau din nou scările. De ce ar fi făcut asta? Și ce va face fratele tău când nu voi putea să-i dau toate scrisorile?

-Sunt destule ca să-1 mulțumească, spuse Michael. Nu i-ai spus câte mai erau. Se întoarseră în budoarul ei, unde Michael răsfoi scrisorile rămase. Sunt destule detalii aici ca să fie mulțumit, spuse el. Nu va ști niciodată că lipsesc câteva, și poate că ea... Michael încremeni.

-Ce este? întrebă Liza îngrijorată.

Cu o expresie serioasă, Michael se întinse peste măsuta de toaletă și găsi o foaie de hârtie pe care Liza nu o observase din pricina panicii ei. Scrisul lui Mather era ordonat pe hârtie. Doamnă,

Sunteți, într-adevăr, o persoană mai bună decât mine. Dar poate că păcatele mele vă vor fi de folos. Am luat câteva scrisori ale ducesei ca să le păstrez în siguranță-o selecție atentă, care să vă asigure un tratament onorabil din partea ducelui. Dacă înălțimea sa va continua să vă stea în cale, îi puteți spune că eu voi avea grijă să regrete amarnic. Vă veți întreba de ce am făcut acest lucru. Din motive pe care nu le pot divulga, sunt obligată să-mi închei munca pentru dumneavoastră. Dar ați fost foarte amabilă cu mine și, fie că sunteți sau nu de acord, am o datorie față de dumneavoastră. În acest mod vă răsplătesc. Îmi pare rău că trebuie să o fac pe ascuns, dar, vă implor, dacă puteți, să nu considerați gestul meu o trădare, ci un dar de rămas-bun. Cu sinceritate, Olivia Mather



P.S.: S-ar putea să vă intereseze că am prins-o pe doamna Hussy-Hull închisă în budoarul ei cu Weston în dimineața plecării noastre,vorbind despre căsătorie și...alte lucruri.Prevăd că mireasa va avea nevoie să-și slăbească foarte considerabil corsetul înainte de nuntă.

-Unde naiba s-a dus? șopti Liza.Michael citea peste umărul ei.

-Are familie? Ea scutură din cap.

-Mama ei este moartă.Și nu a pomenit niciodată de altcineva.

-Vreun angajator anterior?

-Am găsit-o la o școală de dactilografie,spuse Liza.Habar n-am unde s-o caut!

Michael își puse mâinile pe umerii ei,liniștind-o.

-Se pare că nu-ți vrea răul,spuse el.

-Poftim? Nu,desigur că nu.Vorbim despre Mather! Dar de ce-a fugit? Liza reciti grăbită scrisoarea.Nu-mi place cum sună.Sună ca și cum ar fi fost obligată să plece.Dar ce a obligat-o? N-a dat nici un semn că ar vrea să mă părăsească...

-Șșșt.Michael începu să îi maseze umerii,degetele lui frământând-o blând.În ciuda voinței ei,Liza își simți mușchii relaxându-se.Oriunde s-ar fi dus,nu ar trebuie să fie prea greu să dai de urma unei roșcate de înălțimea unui bărbat.

Poliția o va găsi repede.Liza își mușcă buza.

-Nu înțelegi.Nu sunt...furioasă pe ea,mai mult îngrijorată.Adică-da,a fost greșit din partea ei...și nu m-am așteptat niciodată...nu a dat nici un semn...

Dar asta nu era tocmai adevărat,nu-i așa? Acum că se gândea mai bine,Mather făcuse o aluzie la planul ei în timpul ultimei conversații pe care o purtaseră în Bosbrea.”*Dacă altcineva s-ar ocupa de scrisori pentru dumneavoastră?*” întrebase ea.

-Fără poliție,spuse ferm Liza.Ceva era în neregulă cu Mather.Aceste împrejurări misterioase care o siliseră să plece-sugerau că avea nevoie de ajutor.O vom găsi noi înșine.

-Foarte bine,spuse Michael.O vom găsi.

-Dacă putem,se agită ea.Michael o întoarse spre el,aplecându-și capul pentru a o privi în ochi.

-O vom găsi,spuse el.Este o promisiune.Liza trase adânc aer în piept,apoi simți cum un zâmbet răsare pe buzele ei.

-De ce oare,spuse ea,mă poți face să cred orice?

-Pentru că ți-aș da orice.Michael devenise brusc serios.Liza se aplecă spre el-iar scrisoarea,uitată în mână sa,se mototoli între ei.Michael coborî privirea pe ea.

-Mai scrie ceva pe spate? întreabă el.Liza întoarse biletul-și se încruntă,uimită.



-Este o copie a regulilor! Cele pe care le-am născocit pentru pețitori.Râse ușor.A păstrat asta? Dar-cât de absurd; a corectat-o!Michael studia biletul cu susul în jos.

-Ce-a tăiat acolo?

-Observația aia despre cuvintele care trebuie să se potrivească cu faptele.

-A,da.Nu i-a plăcut deloc,dacă îmi amintesc bine.

-A protestat cu înverșunare,spuse Liza.Privind înapoi,ar fi trebuit să-mi dea de gândit.Michael râse ușor.

-Era foarte îngrijorată,cred,cu privire la potențialul pericol reprezentat de câinii domnilor...Dumnezeule! O privi uimit.Inima Lizei o luă la goană,cuprinsă de panică.

-Ce mai este acum? întrebă ea.Prea multe revelații,iar ea se temea că avea să devină apoplectică.

-Tocmai ce mi-am dat seama că nu te-am servit niciodată cu ceai!Liza clipi confuză.

-O.Este în regulă.Stai-unde te duci? Michael se întorsese spre ușă.Peste umăr,spuse:

-Să sun pentru ceai.Trebuie să-mi repar repede greșeala,ca nu cumva să te răzgândești și să decizi că nu sunt eligibil.Bărbat naiv! Liza se repezi după el,prinzându-l de mână pentru a-l împiedica să sune.

-Nu este nevoie de ceai acum.Coborându-și glasul,continuă:Poți să...îmi dovedești că ești eligibil în alt mod.Michael îi urmă privirea spre dormitor și un nou licăr i se aprinse în ochi.Cuprinzându-i talia,o trase spre el.

-Plăcerea este de partea mea,spuse el și se aplecă să o sărute.

Ea își puse brațele după gâtul lui și îi răspunse cu sete la sărut.Simțindu-i pielea pe a ei,toate grijile se spulberară asemenea picăturilor de ploaie de pe o fereastră.Pentru un moment îndelungat,se desfătă cu sentimentul de a-l avea aproape,de a-i simți mâinile ferme pe spate.Era al ei,putea să îl păstreze-să îl aibă aici și în Bosbrea,și oriunde în altă parte dorea; dar,mai presus de orice,să îl aibă acum,pentru că dorința ei creștea din ce în ce mai repede,gonind prin ea și trezindu-i toate simțurile.Farmecul momentului se extinse;Liza simți lumina amiezii strecurându-se în spatele ei precum o mângâiere caldă pe gâtul său și mirosul trandafirilor din vaza de pe măsuta de cafea și auzi foșnetul distant al orașului,mulțimile grăbite de pe drum,care nu erau conștiente de perfecțiunea ce se desfășura în dormitorul ei.Întreaga lume era a lor acum.Apoi el distruse momentul,eliberându-se din sărut.Când ea încercă să îl tragă înapoi,Michael scutură din cap.



-Trebuie să mai spun ceva.

-Acum? Nu putem să...

-Data viitoare când cineva încearcă să te șantajeze,vii la mine.Nu încerci să te descurci de una singură.Liza oftă.

-O,foarte bine.Poți adăuga și asta la jurămintele noastre.Dar Michael deveni și mai serios,iar privirea îi era gânditoare.

-Încă un lucru pe care trebuie să-l fac:să-l vânez pe Nelson și să-l fac să plătească pentru că te-a amenințat.

-Nu cred că va fi nevoie să faci asta,spuse ea.N-ai văzut chipul fratelui tău când mi-a auzit povestea.De fapt,cred că-ți va părea un om renăscut în următoarele zile,pentru că niciodată n-am văzut pe nimeni care să se transforme instantaneu, ca urmare a simplului fapt de a afla numele dușmanilor săi.Michael se concentra asupra ei.

-Așa crezi? Ah,el își iubea fratele.Inima Lizei se încordă când citi speranța de pe chipul lui,atât de fragilă,de prețioasă.Iar Michael încerca din răspuțeri să o controleze,să o ascundă de ea.Liza îi mângâie obrazul.

-Vreau ca fratele tău să fie bine,spuse ea blând.De dragul tău.Nu îl putea plăcea pe Alastair,dar,din iubire pentru Michael,își dorea ce era mai bine pentru el.Și cred că va fi bine,cu timpul.Michael îi zâmbi.

-Dacă își va reveni,atunci va fi datorită ție.Ideea o încântă.

-Deci nu ești singurul vindecător de aici.Ridicându-i mâna,Michael îi sărută palma.

-Într-adevăr,nu.Într-o zi îți voi dezvălui toate modurile în care m-ai vindecat.

Pentru moment,permite-mi să-ți spun doar că am ales să mă însor cu o femeie foarte inteligentă.

-Lasă-mă să adaug că ești foarte norocos că m-ai găsit,râse ea.Apoi,devenind serioasă,îi luă mâna și îi sărută palma,la rândul ei.Și ce comoară fără egal este faptul că te am pe tine.Pentru un moment,se priviră fascinați.Apoi,în același timp,se strâmbară.

-Prea sentimental,spuse ea.

-De-a dreptul mieros,încuviință el.

-În acest caz,vom fi la fel de rău precum Lydia și James.Sau poate mai rău-pentru că Lydiei nu îi place să se afișeze în public,știi doar.Michael ridică din sprâncene.

-Iar ție da? Cât de neobișnuit.Îi studie lent trupul,într-un mod senzual,făcându-i inima să o ia la goană.Dar acest joc putea fi jucat în doi.

-Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știi încă despre mine,spuse ea.



Totuși,știu un loc de unde ai putea începe să înveți.Este convenabil de aproape și destul de confortabil.Michael îi ghici gândurile.

-Atunci,cu toată graba cuvenită,spuse el,aplecându-se și ridicând-o în brațe atât de brusc,încât Liza țipă și se prinse de gâtul lui.Spre dormitor,dragostea mea.

Liza oftă.

-Și apoi,la trăsură.

-Și,în cele din urmă,spuse el,împingând ușa cu umărul,la lac?

-*Pretutindeni*,spuse ea și îl sărută.

SFARSIT